K. S. R. I. LIBRARY

DUE DATE LABEL

This book should be returned on or before the date last marked below.

5 · 8 · 99. 17 · 1 · 2001		

|| श्री: ||

யஜ்ஞஸம்ப்ரகாசிணீ

(யாகஸம்பந்தமான பல விஷயங்கள் அடங்கியது)

இரண்டு பாகமுள்ளது.

மஹோபதேசக, வித்வான், அக்நிஹோத்ரம்
ஸ்ரீ கோபாலதேசிகாசார்யர்
இயற்றியது.

கும்பகோணம்
ஸ்ரீ ஜநார்த்தன அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

பார்த்திவ-ஸு

விலை] 1945. [ரூ 1-8-0

First Edition—Dec. 1945.

All Rights Reserved

Printed & Published by S. Kalyanasundaram
Manager,
The Sri Janardana Printing Works, Ltd,
Town High School Road,
Kumbakonam.

॥ श्रीः ॥

श्रीकाञ्ची कामकोटिपीठाधिप जगद्गुरु श्रीशङ्कराचार्यवर्य

स्वामिपादैः सादरं अनुगृहीतम्

॥ श्रीमुख पत्रं ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य श्रीशंकर भगवत्पाद प्रतिष्ठित श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधिप जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र सरस्वती श्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ।

अस्मदत्यन्त प्रेमास्पदैः कुंभघोण नगराभिजनैः श्रीमद्भिः अग्निहोत्रं गोपालदेशिकाचार्यैः प्रणीय, अस्मत्समक्षं समर्पितां, देश भाषामयीं यज्ञसंरक्षणीत्यन्वर्थ नाम्नीं कृतिमालोक्य नितान्तं सन्तुष्टास्मः । श्रुतिपुराणादि प्रमितः लोकोपकारकः आत्मज्ञान साधनीभूतः यज्ञमहिमा अस्मिन् ग्रन्थे संरक्षितो वर्तते ।

शास्त्रेषु यज्ञमुद्दिश्य विप्रकीर्णतया तत्र तत्र कृताः सर्वाः चर्चाः एकस्मिन्नेवास्मिन् ग्रन्थे समुचित्य निरूपिता इत्यास्तिकैरादरणीयोऽयं ग्रन्थः । एतद्ग्रन्थरचना प्रोत्साहकस्य श्रीसुब्बय्यस्य, ग्रन्थकर्तुः, पठितॄणां च श्रीचन्द्रमौलीश कृपया श्रेयांसि भूयांसि भूयासुरित्याशास्महे ॥

मुखां—कुंभघोणम्,
पार्थिवनाम संवत्सर
आश्वयुज कृ. । ६॥
स्थिरवासरः ।

नारायणस्मृतिः ।

॥ श्रीः ॥

॥ भूमिका ॥

यज्ञसंरक्षणैकदीक्षाणां ब्रह्मश्री टि. एल् सुब्बार्यमहोदयानां प्रार्थनया विरचितो यज्ञसंरक्षणीनामा निबन्धोऽयं प्रस्तुतं यज्ञसंरक्षणकार्यं प्रसक्त तत्त-द्विपदुद्धारणेन नियतं संपादयिष्यतीति सुदृढोऽयमस्माकं विश्वासः!

अयं हि निबन्धो वैदिकानां कर्मणामग्निहोत्र सोमयागादीनां सन्ध्या-स्नानादीनां षट्कर्मणामिवावश्यानुष्टेयत्वमाथर्वणश्रुत्यनुसारेण, "कुर्वन्नेवेह कर्माणि"—इति ईशावास्योपनिषदनुसारेण च व्यवस्थापयन् विना फलकाम-नामनुष्ठानेन, फलोद्देशेन विहितानामपि कर्मणां तद्वदेव नित्यानांचानुष्ठानं यावद्ब्रह्मज्ञानमनुष्ठानावश्यकतामेव ब्रह्मसूत्रभाष्यादीनां शिवार्कमणि दीपिकादि-ग्रन्थानां "एतान्यपितु कर्माणि संगं त्यक्त्वा फलनिचे"ति गीताद्यनुसारेण च निरूपयन् विना नित्यकर्मानुष्ठानं न दौर्ब्राह्मण्यस्य नत्रा ऋणत्रयस्य विमोकेन मोक्षाधिकारः कस्यापीति प्रतिपादयन्

न कर्मणामनारंभान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥

इति वचन सिद्धिं विनोत्कट वैराग्यं सन्यासाधिकार निषेधमेव "वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते" इति तैत्तिरीय वाक्यं

अग्निहोत्र्यपविध्याग्नीन् ब्राह्मणः कामकारतः ।
चान्द्रायणं चरेत् मासं वीरहत्यासमं हि तत् ॥ इति

मनु याज्ञवल्क्यादि वचन जातं, तदनुगुण ब्रह्मसूत्र तद्भाष्यादि प्रमाणजातं चावलंब्य विवेचयन्, अनाहिताग्नितायाः बहुभिरेव प्रमाणजातैः स्तेय तुल्यत्वेन अत्यन्त निन्द्यतां निरूपयन्, नित्यनैमित्तिक काम्य भेदेन कर्मणां त्रैविध्यं, तत्रापि नित्यनैमित्तकयोरिव काम्यस्यापि विना फलेच्छामनुष्ठानेनैव सर्वेषां कृतकृत्यतां फलोद्देशेन क्रियमाणानां काम्यकर्मणां अत्यन्त निन्द्यतां च प्रमापयन्, अधीत वेदपरित्यागमिव गृहीताग्निहोत्रपरित्यागमपि पातित्य निदानमधिगयन्, नित्येष्वपि बहुष्वग्निहोत्र सोमयागयोः, अतिपावनयोरनुष्ठानं विना न ब्रह्मविद्याधिकार सिद्धिरित्यवगमयन्, यज्ञार्थ धन संग्रहोपायप्रसंगे गत्यन्तराभावे नित्याग्निहोत्राद्युद्देशेन ब्राह्मणेतरधनस्यापि अत्यन्तापद्धर्मतया न निन्द्यत्वमिति निष्कर्षयन्, "न वा उवेतन्म्रियसे नरिष्यसि—" हिरण्यशरीरः ऊर्ध्वः स्वर्गं लोकमेति" इत्यादि बहुतर यजुर्वेदादिगत वाक्यानां मन्त्रार्थवाद रूपाणां "यज्ञार्थं पशवः सृष्टाः स्वयमेव स्वयंभुवा" इत्यादि पंचमाध्यायगतमनुवचनानां आनुशासनिकपर्वगतानां "पशवः पशुबन्धेषु ये हन्यन्तेऽध्वरेषुच" इति वचनानां, अश्वमेध पर्वगतानुगीताप्रकरण गतानां अध्वर्युयति संवाद प्रकरण गतानां वाक्यानां "अशुद्धमिति चेन्न शब्दात्" इति ब्रह्मसूत्र विवरण प्रसंगेन, शङ्करभगवत्पाद, भगवद्रामानुज भाष्याणां, तदनुयायिनां, तत्तदाचार्यवर्य व्यवस्थानां चानुसरेणच यज्ञीय हिंसायाः अहिंसात्वं निगमयंश्च यज्ञसंरक्षणोपाय प्रकारान् तत्प्रसक्त शंकानिरसन पूर्वकं सुष्ठु व्यवस्थापयतीति सत्यमयं अन्वर्थनामा यज्ञसंरक्षणी निबन्धः॥

यज्ञानुष्ठानावश्यकता निरूपणं हि कलौ यज्ञनिषेधपराणां वाक्यानां यावद्वर्ण विभागं, यावद्वेद प्रवृत्तिच न प्रवृत्तिरिति निरूपणं, यागीयहिंसायाः अदोषत्व व्यवस्थापनं च प्रधानतमं कृत्यं यज्ञसंरक्षण प्रसङ्गे।

महाभारतगतानां, पाञ्चरात्र सिद्धान्तानुसारि पिष्टपशु यागानुष्ठानादीनां

विषया हि केवल पांचरात्र सिद्धान्तानुसारिण एव न तु वेदमात्र प्रामाण्यानुसारिणः, वेद=पांचरात्रोभय प्रामाण्यानुसारिणोवा इति पिष्टपशुयाग, मुख्यपशुयागयोः अधिकारि भेदेन व्यवस्थित विकल्प सिद्धान्त एव तत्तदखिल संप्रदायाचार्य संमतः ।

कुमारिलपादा अपि श्लोकवार्तिके हिंसायाः दोषत्वं परोपकारादीनां गुणत्वं वा न केवल तर्क समधिगम्यं, अन्यथाहि गंगापानमिति सुरापानमप्यधर्मस्स्यादिति विशदयन्तः, "अशुद्धमिति चेन्नशब्दात्" इति एतत्र सिद्धान्तमेव, हिंसादोषत्वा दोषत्व सिद्धये शरणं मन्यन्त इति पूर्वोत्तर मीमांसयोरुभयोरपि सर्वथैककण्ठ्यं पूर्वोत्तर मीमांसा शास्त्रभेद वादिनामपि यज्ञीय हिंसायाः तीर्थत्वमात्रे निरपोहमेव ।

न केवलं वेदान्तिनां, किन्तु सर्वेषामपि तीर्थकराणां तत्तद्वर्णाश्रमोचितनित्यकर्मानुष्ठानं विना न पुरुषार्थसिद्धिरिति संप्रतिपन्नमिदम् । अवैदिका अपि, वैदिककर्मानुष्ठान विरोधिनोऽपि तत्तत्तीयागमानुसारिणः कर्म विशेषान् नियत कर्तव्यान् यदि मन्यन्ते, तर्हि वैदिकानां परं स्व स्व कर्मानुष्ठाने वैमुख्यं कथं न निन्दावहम्? ।

अतः वैदिकत्वं वा आत्मनः परिहातव्यं, यथा शक्ति स्वस्वोचितकर्म वाऽनुष्ठातव्यं । स्वयं वैदिकत्वाभिमान, तत्तद्ब्राह्मणत्वादिजात्यभिमानो वा स्वस्वब्राह्मणत्वाभिमानि पित्रादि धनाद्यधिकारलोभादिकं परं रक्ष्यते, तत्तत्पैतृकधर्माधिकारः परं परित्यज्यत इति किं केन श्लिष्यत इति सर्वएवेदं विचारयन्तु ॥

सांप्रतं यज्ञसंरक्षणं अत्यन्तावश्यकं मत्वा याज्ञिक कुलजीवातूनां टि. यल्. सुब्बार्य महोदयानां प्रार्थनया, स्वयमग्निहोत्राद्यनुष्ठानेनैव स्वजीवनयात्रां निर्वहतां, काठ कालापकादि समाख्यावत स्वयमग्निहोत्र प्रवर्तकत्वेन

अग्निहोत्रोपनाम्नैव प्रसिद्धानां, स्वपूर्व पुरुषाणां क्षुण्णेनैव मार्गेण कथंचन धर्मरक्षणं स्वकर्तव्यं मन्वानानां श्री गोपालदेशिकाचार्याणां यज्ञसंरक्षणी समाख्योऽयं निबन्धः, विश्वसिमि, प्रसक्ततत्तदाक्षेप परिहारेण यज्ञसंरक्षणं स्वकर्तव्यं नूनं सम्यक् करिष्यतीति ॥

इति वैदिकजनविधेयः ।

अनन्तकृष्ण शास्त्री.

महामहोपाध्यायः

25—10—45.

श्रीरस्तु ।

ஓர் விக்ஞாபனம்.

(ஸ்ரீ டி. எல். ஸுப்பய்யர்.)

யக்ஞ ஸம்ஸரக்ஷிணீ என்கிற இந்த அபூர்வ கிரந்தமானது வெளிவந்திருப்பது வைதிக தர்மத்திற்கும், வைதிக ஸமூஹத்திற்கும் மிகுந்த உதவியாயிருக்குமென்று நம்புகிறோம். இக்கிரந்தமானது தனது காரணப் பெயருக்கேற்றபடி யக்ஞஸம்ரக்ஷணம் செய்வதில் நிகரற்றதாக விளங்குவதை, இதைப் படிக்கும் யாவரும் ஸுலபமாக அறியக்கூடும். இக்கொடிய கலியின் கௌடில்யத்தால் நம்மில் யக்ஞானுஷ்டானம் குறைந்துவிடவே, பொதுஜனங்கள் யக்ஞ மஹிமையை மறக்க நேர்ந்துவிட்டது. இத்துடனில்லாமல் வைதிகர்களுக்குள்ளேயே பலர் யக்ஞங்களைப்பற்றி சிற்சில விபரீத அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருப்பதையும் நாம் அநுபவத்தில் அறிந்துவருகிறோம். சாஸ்திர உண்மைகளையும் ஆசார்யர்களின் ஸித்தாந்தங்களையும், வைதிக மதத்தின் அடிப்படையான அம்சங்களையும் அவர்கள் நன்கு அறிந்துகொள்ளாததே அதற்குக் காரணமாகும். ஆகையால் வைதிக ஸித்தாந்தத்தை பிரமாணங்களைக் கொண்டு விளக்கி யக்ஞ விஷயமாக எவ்வளவு ஆக்ஷேபங்கள் இப்போது தோன்றியிருக்கின்றனவோ அவையனைத்தையும் நிவிருத்தி செய்து, ஆங்காங்கு ஸ்வல்பமாக நடக்கும் யக்ஞங்களுக்கும் இடையூறுகள் ஏற்படாமல் யக்ஞஸம்ரக்ஷணம் செய்யவேண்டியதற்காகவே இக்கிரந்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆஸ்திகர்கள் ஆலஸ்யமின்றி இதை ஊன்றிப் படித்து உண்மையையறிந்து அங்காங்கு யக்ஞானுஷ்டானத்தை அதிகரிக்கச் செய்தும் ஆதரித்தும் வைதிகமதத்திற்குத் தொண்டு புரியவேண்டுமென்பது நமது விருப்பமாகும்.

உலக க்ஷேமத்திற்கு இன்றியமையாத ஸாதனமாக பகவானால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவை வேதம், யக்ஞம், பிராம்ஹணன் ஆகிய மூன்றுதான். இந்த மூன்றின் க்ஷேமத்தை, அதாவது நாம் ஆதரிப்பதைப்பொறுத்தே உலகக்ஷேமமிருக்கிறது. இந்த மூன்றும் அழிய நாம் இடம் கொடுத்தால் உலகத்தையே அழிக்க நாம் உடந்தை

யாயிருந்த குற்றத்தைச் செய்தவர்களாவோமென்று மனு, பராசர பகவத்கீதை மஹாபாரதம் முதலிய பிரமாணங்கள் உத்கோஷிக்கின்றன.

பாரததேசத்தின் கலை, ஆசாரம் தர்மம், நாகரீகம் போன்ற ஸகல விஷயங்களும் நமது வேதங்களிலிருந்தே வெளிப்பட்டவை. வேதங்கள் யாககர்மாக்கள் மூலமாகவே மேற்கண்ட மஹிமைகளை வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றன. ஆகையால் பாரததேச நாகரிகாதி மஹிமைகளுக்கு மூலகாரணமாயிருப்பவை யாகங்களே. அவைகள் மறைந்தால் நம்தேச மஹிமையும் மறையநேரிடும்

குறிப்பாக யக்ஞங்களால் மழை பெய்து கிருஷி, ஸஸ்யம் முதலியவை விருத்தியடைந்து பிரஜைகளுக்கு மிகுந்த க்ஷேமமேற்படுவதாக சுருதிகளும், கீதையில் பகவானும் மனுவும், மஹாபாரதாதிகளும் முறையிடுவது, மித்யையென்று ஆஸ்திகர்கள் நினைக்கமுடியுமா? ஆகையால் உலக க்ஷேமம் மீண்டும் உயர்ந்த நிலைமைக்கு வரவேண்டுமானால், மழை, கிருஷி, ஸஸ்யவிருத்தி ஏற்பட வேண்டுமானால், துர்ப்பிக்ஷம், துர்மரணம், ஸங்காத மரணம், அன்னக் கஷ்டம், அக்நிபயம், முதலிய அனர்த்தங்கள் நீங்கவேணுமானால் எங்கும் யக்ஞானுஷ்டானம் அதிகரிக்கவேண்டியதே அவச்யமென்பதை சாஸ்திரவச்யர்கள் மறுக்கமுடியாது. மிராசுதார்கள் ஸஸ்ய விருத்திக்காக எரு, தழை முதலிய செய்நேர்த்திகளைச் செய்வதுபோல், பகவான் காட்டியுள்ள உயர்ந்த செய்நேர்த்தி கார்யமான யக்ஞானுஷ்டானத்தையும் கிராமம்தோறும் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் நடத்திவந்தால் க்ஷேமம் அடையத் தடையிராது. வியவஸாயிகளுக்கு முக்ய ஸாதனங்களான ஆடு, மாடு முதலிய கால்நடை பிராணிகளின் க்ஷேமத்தை யக்ஞ மந்திரங்கள் எங்கும் பிரார்த்திக்கின்றன. புல் பூண்டு, ஜலம் முதலிய கால்நடை ஆஹாரங்கள் ஏராளமாக விருத்தியாகும்படி யக்ஞங்களில் மந்திரங்களால் பிரார்த்திக்கப் படுகிறது.

மேற்கண்டவாறெல்லாம் யக்ஞத்திற்குள்ள மஹிமைகள் இக்கிரந்தத்திலும் இதன் பூர்வபீடிகையிலும் ஏராளமான பிரமாணங்களுடன் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதை ஆஸ்திகர்கள் படிக்காமலிருக்கக்கூடாது. இதுதவிர யக்ஞாக்நிஹோத்ராதி தர்மங்கள்

நித்யங்களென்றும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களென்றும் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்றும், அவைகளைச் செய்யாவிட்டால், தோஷமேற்படுவதாயும், சுருதி ஸ்மிருதி, கல்ப ஸூத்ராதிகளான பிரமாணங்களைக் கொண்டு இதில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முக்யமாக மதாசாரியர்களான ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசாரியாள் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜர், ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திராள், ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் முதலியவர்கள் அக்நிஹோத்ர ஸோமயாகாதி கர்மாக்கள் நித்யங்களென்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருப்பதை இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பது பிரதான விஷயமாகும். ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதாசார்யாள், முமுக்ஷு, அமுமுக்ஷு, ஆகிய இரண்டு அதிகாரிகளும் நித்யங்களான யக்ஞாதிகளைச் செய்யவேணுமென்று பிரம்ஹ ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் கூறியிருப்பது மிகவும்முக்யமாகும். முமுக்ஷுவானவன் விவிதிஷா ஸாதனமாகவும், அமுமுக்ஷுவானவன் வர்ணாச்ரம தர்மமாகவும் யக்ஞாதிகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீமத் பகவத்பாதாள் செய்துள்ள ஸித்தாந்தம் இக்கிரந்தத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. (15, 16 பக்கம் பார்க்க)

யாக பசு கார்யமானது ஹிம்ஸையேயல்லவென்றும் பரிசுத்தமான உத்தம தர்மமென்றும் வைதிகமதத்தின் அடிப்படையான ஸித்தாந்தமும் ஆசார்யர்களின் நிர்ணயமும் இதில் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் நவீனர்களாகிய அஹிம்ஸாவாதிகளுக்கும் அசைக்கத் திருப்பமுடியாத வழியில் பிரமாண யுக்தி நியாயாதிகளால் பூர்வபீடிகையில் தக்க பதில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் யாவரும் படிக்கவேண்டியதவச்யம். இதைத் தவிர நித்யங்களில் யதாசக்தி அனுஷ்டானம், யாகார்த்தமாக திரவ்யஸம்பாதனம், கலியில் செய்யலாம், இத்யாதிகளான வேறுபல விஷயங்களும் இதில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கிரந்தத்தின் இரண்டாவது பாகத்தில் வைஷ்ணவாசாரியர்கள் யக்ஞாதிகளை அவச்யமென்று நிர்ணயித்திருப்பது விசேஷமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் யக்ஞ பசு விஷயம் ரக்ஷணமென்றுகூறி, குறிப்பாக பிஷ்ட பசு கல்பமானது வேத பஹிர்பூதனை உபரிசரனுக்கு மாத்ரம் ஏற்பட்டதென்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் நிச்சயித்திருப்பது யாவராலும் அறிந்துகொள்ளப்படவேண்டிய முக்ய அம்சமாகும்.

இத்தகைய கிரந்தமொன்று யக்ஞபிரசாரத்திற்கு மிகவும் ஆவச்யகமென்று நமக்குத் தோன்றியபோது, நமது அத்யந்த ஆப்தரும், ஆர்யதர்மம் பத்திராதிபருமான மஹோபதேசக அக்நி ஹோத்ரம் ஸ்ரீகோபால தேசிகாசாரியர் ஸ்வாமிகளால் ஏற்கனவே ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஒரு கிரந்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதை அறிந்து அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்று விரும் பினேம். அதற்கிணங்க அவர்கள் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் இதை லோகோபகாரமாக எழுதியுள்ளார்கள். இக்கிரந்தத்தை பார்த தேசம் முழுவதும் உபயோகப்படும்படி ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலும் பிரசுரிக்க வேண்டியதவச்யமென்று நினைக்கிறேம். இக்கிரந்த மானது ஒவ்வொரு வைதிக மதஸ்தர்களிடமும், முக்யமாக யாக்ஞி கர்களிடமும் இருக்கவேண்டியதவச்யமாகும். யாகாதி விஷயமான எவ்வித தர்க்கங்களையும் இக்கிரந்தத்தைக் கொண்டு தக்க பதில் கூறி நிரஸிக்கலாம்.

இக்கிரந்தத்தை கடாக்ஷித்து ஸ்ரீமுகபத்திரம் அநுக்ரஹிக் கும்படி அடியேன் பிரார்த்தித்ததை அங்கீகரித்து ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஆசார்யாள் ஸ்ரீமுகம் அருளியதற்காக அநேக பிரணாமங்களை அவர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மஹாமஹோபாத்யாய வித்வத்வர ஸ்ரீமத் அனந்தகிருஷ்ண சாஸ்திரிகளவர்களும், மீமாம்ஸாரத்ன ஸ்ரீ ஏ. வி. கோபாலாசாரி யர் அட்வகேட் அவர்களும் எனது பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி இத ற்கு முறையே ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் முகவுரை எழுதி உதவியதற்கு எனது வந்தனத்தை தெரிவித்துக்கொள்ளு

திருக்கருகாவூர், } டி. எல். ஸுப்பய்யர், பி. ஏ., பி. எல்.,

—:000:—

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE,
84, R. H. ROAD, MADRAS-4.

। श्रीरस्तु ॥

யக்ஞ ஸம்ரக்ஷிணீ

பூர்வபீடிகை

ஸர்வேஸ்வரனை பகவானைப்போல் அநாதியாக விளங்கும் நமது வேதங்களில் நித்யமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள யக்ஞங்களைப் பற்றி இக்காலத்தில் நம்மவர் சிலரிடையில் தோன்றியுள்ள சில ஆக்ஷேபங்களையும், ஸந்தேஹங்களையும், சாஸ்திரீ ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு நீக்கவே "யக்ஞஸம்ரக்ஷிணீ" என்கிற இந்தக் கிரந்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருதபாஷா பரிசயமில்லாத ஆஸ்திகர்களும் மூக்யமாக மாணவர்களும், ஸ்திரீகளும்கூட, யக்ஞதத்வத்தை அறியவேண்டி இது தமிழிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

நமது வேதங்கள் முழுவதிலும் நித்ய, நைமித்திக, காம்ய யாகங்களே விதிக்கப்படுகின்றன. பாரத தேசத்திற்கு யாகமே உயிர் ஸ்தானமாக இருக்கிறது. சராசர பிராணிகளுடைய ஸகல க்ஷேமங்களும் யாகத்தினாலேயே ஸித்திக்கின்றன. தேசமெங்கும் யாகானுஷ்டானம் கணக்கில்லாமல் நடந்துவந்தது. அத்தகைய தர்ம தேசத்தில் அன்ய தேசபாஷா, வேஷ, ஆசாராதிமோஹம் காரணமாக ஸ்வதர்மச்ரத்தை குறைந்து ஸகல தர்மங்களும் மறைந்துவருவதுபோல் யாகானுஷ்டானமும் மறைந்துவருகிறது. ஸகல க்ஷேமங்களுக்கும் ஹேதுவான யாகானுஷ்டானத்தைக் கைவிட்டதால் தான் தேசத்தில் வியாதி, துர்பிக்ஷம், அக்னிபயம், துர்மரணம், ஸங்காத மரணம் போன்ற பற்பல துன்பங்கள் என்றும்காணாத நிலையில் தோன்றிப் பிரஜைகளை வாட்டிவருகின்றன. இது அக்னி உபாஸனமாகிய உத்தம் தர்மத்தை கைவிட்டதால் ஏற்பட்ட அனர்த்தமே என்பதில் ஸம்சயமில்லை.

இந்தக் கிரந்தத்தை ஊன்றிப்பார்த்த பிறகாவது ஆஸ்திக ஜனங்கள் யாக விஷயமான ஸந்தேஹங்கள் நீங்கப்பெற்று எங்கும் யாகானுஷ்டானத்தை அதிகரிக்க செய்யவேண்டுமென்பது நமது மனோரதமாகும். தாங்கள் அனுஷ்டிக்க ஸௌகரியமில்லாத ஆஸ்திகர்கள் அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு எல்லாவித உதவியும் செய்தாவது உலக க்ஷேமார்த்தமான யாகானுஷ்டானத்தை வ்ருத்தி

செய்யலாம். இக்கொடிய கலிகால கோலாஹலத்திருல் இந்த நமது மனோரதம் நிறைவேறினலும், நிறைவேருவிட்டாலும் இக் கிரந்தமானது யாகத்தின் ஆவச்யகதையையும் அதன் மஹிமையை யும் ஸம்ரக்ஷிக்கும் ஓர் விதைபோன்று விளங்கி என்றைக்கும் பிர யோஜனமுள்ளதாக இருக்குமென்று நம்புகிறோம்.

இக்கிரந்தத்தில் நாம் மூலமற்றதாகவோ, நிஷ்பிரமாண மாகவோ ஸ்வச்சந்தமாக எதையும் எழுதவில்லை. நாம் காட்டி யுள்ள பிரமாணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மூலக்கிரந்தங்களுடன் ஒற்றுப்பார்த்தால் இது நன்கு விளங்கும். யாக விஷயமாக நமது சாஸ்திரங்களில் பல இடங்களில் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக்கிடக் கும் பிரமாணங்களை ஒரே இடத்தில் சேர்த்து வரிசைப்படுத்தி காட்டுவதுதான இக்கிரந்தத்தின் முக்ய காரியமேயன்றி, புதிதாக எதையும் நாம் கல்பித்து எழுதவில்லை. மேலும் சாஸ்த்ர நிர்ண யங்களை மட்டும உள்ளபடி இதில் நாம் வெளியிடுகிறோமேயல்லது வேறு எவ்வித மனோபாவமும நமக்கு இல்லை என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம.

யாக மஹிமையும் உலக க்ஷேமமும்

வைதிக மதத்தில் யாகம ஒன்றுதான் உத்கிருஷ்டமான தர்ம மென்று வேதமே यज्ञोहि श्रेष्टतमं कर्म என்பதால் சொல்லி அந்த யக்ஞத்திலேயே லோகக்ஷேமாதிகள் யாவற்றும் அடங்கியிருப்பன வாக यज्ञे सर्वं प्रतिष्ठितम என்பதாலும் கூறுகிறது. ஸ்மிருதி புராணாதி களிலும் யக்ஞ மஹிமை அநந்தமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. வேதங்கள் அக்நிஹோத்ராதி யக்ஞங்களையே முக்ய பலனாகக் கொண்டு தோன்றினவை யென்று अग्निहोत्र फलाः वेदाः என்பதால் ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. ஹாரீத ரிஷியும் தமது ஸ்மிருதியில்

नाग्निहोत्रात्परो धर्मः नाग्निहोत्रात्परं तपः ।
नाग्निहोत्रात्परा सिद्धिः नाग्निहोत्रात्परं व्रतम् ॥

என்பதால் அக்நிஹோத்ர மஹிமையைக் கூறுகையில் அதைவிட வேறு தர்மமோ, தபஸ்ஸோ ஸித்தியோ, வ்ரதமோ, சிரேயஸ்ஸோ ஒன்றும் கிடையாதென்று பிரதிக்ஞை செய்கிறார். ஆகையால் தான்

अग्निहोत्रसमो धर्मो न भूतो न भविष्यति ।

என்பதால் அக்நிஹோத்ர ஸமமான தர்மம் ஒன்றுமில்லையென் றும் ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. ஸ்மிருதி சந்திரிகையில்

सुहुतानि अग्निहोत्राणि नयन्ति परमां गतिम् ।
अत्र स्वर्गश्च मोक्षश्च यो यथा गन्तुमिच्छति ॥

என்பதால் அக்னிஹோத்ரத்தினால் பரமகதி ஏற்படுவதாயும் அந்த தர்மத்தில் அவனவன் அபேக்ஷிக்கிறபடி ஸ்வர்க்கமோ மோக்ஷமோ கிடைப்பதாகக் கூறப்பட்டது அக்னிஹோத்ர கர்மாவானது ஸகல தேவதாஸ்வரூபமான உத்தம பிரம்ஹ கர்மாவாக இருப்பதால்தான் உலகில் உள்ள சராசர வஸ்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் அக்னிஹோத்ராதி யக்ஞங்களுக்காகவே பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பனவாகப் பிரமாணங்கள் கூறுகின்றன மஹாபாரத அனுசாஸன பர்வாவில்

यच्चैतस्यां पृथिव्यां हि किञ्चिदस्ति चराचरम् ।
तत्सर्वं अग्निहोत्रस्य कृते सृष्टं स्वयंभुवा ॥ என்றும,
एवमेतत् जगत्सर्वं अग्निहोत्र कृते कृतम् ।

என்றும் அக்னிஹோத்ராதிகளுக்கு உதவிசெய்வதற்காகவே ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று பகவானே கூறுகிறார். அச்வமேதிகபர்வாவில்

यजनार्थं द्विजाः सृष्टाः तारका दिवि देवताः ।
गावो यज्ञार्थमुत्पन्नाः दक्षिणार्थं तथैव च ॥
सुवर्णं रजतंचैव पात्री कुम्भार्थमेवच ।
इध्मार्थं अथ यूपार्थं ब्रह्मा चक्रे वनस्पतिम ॥
ग्राम्यारण्याश्च पशवः जायन्ते यज्ञकारणात् । (111-அத்)

என்பதால் தேவர்கள், நக்ஷத்ரங்கள் த்விஜர்கள், பசுமாடுகள் தங்கம், வெள்ளி, விருக்ஷங்கள், அஜம் முதலிய பசுக்கள் எல்லாம் யக்ஞார்த்தமாகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாக கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட ச்லோகங்கள் பராசரமாதவீயத்தில் யக்ஞ மஹிமையைச் சொல்லுமிடத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

மேலும் அக்னிஹோத்ராதி யக்ஞங்களாலேயே உலகம் தரித்து நிற்பதாயும் तेनैवध्रियते जगत् என்பதால் பகவானே சொல்லுகிறார். கீதையில் सहयज्ञाः प्रजाःसृष्ट्वा என்பதால் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்பொழுதே அவர்களுடைய க்ஷேமஸாதனமாக யக்ஞங்களையும் சேர்த்தே பிரம்மா ஸ்ருஷ்டித்துக் கொடுத்து, அந்த யக்ஞங்களால் பிரஜைகள் ஸகல க்ஷேமங்களையும் அடையலாம்

என்றும் அந்த யக்ஞமானது பிரஜைகளின் ஸகல இஷ்டகாமங்களையும் கொடுக்கவல்லதென்றும்,

एषवोऽस्तु इष्ट कामधुक् என்பதால் பகவானே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளார். மனுவும यज्ञोस्य भूत्यै सर्वस्य என்பதால் யக்ஞமானது எல்லா உலகத்திற்கும் க்ஷேமகரமென்று சொன்னார்.

देवास्तु तर्पिताः यज्ञैः लोकान् संवर्धयन्ति उत ।
उभयोर्लोकयोश्चैव भूतिः यज्ञैः प्रदृश्यते ॥

என்பாதல் ஆச்வமேதிகபர்வாவிலும் கீதையில் சொல்லியதுபோல் யக்ஞங்களால் திருப்திசெய்விக்கப்பட்ட தேவதைகள் உலகங்களை போஷிக்கிறார்களாகவும், யக்ஞங்களால் தேவ மனித இரண்டு உலகத்திற்கும் க்ஷேமம் காணப்படுகின்றதாகவும் பகவான் கூறியுள்ளார்

யக்ஞங்களால் லோக க்ஷேமம் எப்படி ஏற்படுகிறதென்பதை சுருதி, ஸ்மிருதி, கீதாதிகள் விளக்கிச் சொல்லுகின்றன, யஜுர் வேதத்தில் आश्रावय, अस्तुश्रौषट्, यज, येयजामहे, वौषट् என்று 17 அக்ஷரங்களுள்ள ஐந்து மந்திரங்கள் பிரம்ஹஸ்வரூபமென்றும், மிகுந்த சக்திவாய்ந்தவைகள் என்றும், விவரிக்கப்படுவதுடன், மேற்சொன்ன மந்திரங்கள் மழையை உண்டுபண்ணும் சக்திவாய்ந்தவைகள் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

आश्रवयेति पुरोवातमजनयन् । अस्तु श्रौषडित्यभ्रंसमप्लावयन् । यजेति विद्युतमजयन् । येयजामह इति प्रावर्षयन् । अभ्यस्तनयन् वषट्कारेण என்ற வாக்யங்களால்-தேவதைகள் முதல் மந்திரத்தினால் கீழ்க்காற்றை உண்டுபண்ணினார்களென்றும், இரண்டாவது மந்திரத்தில் மேகங்களை ஒன்று சேர்த்து பரப்பினார்களென்றும், மூன்றாவது மந்திரத்தினால் மின்னலை உண்டாக்குகின்றனரென்றும், நான்காவது மந்திரத்தால் மழையை வர்ஷிக்கிறார்களென்றும், ஐந்தாவதான வஷட்காரத்தால் மழைஜலத்தை எங்கும் பரவச் செய்கின்றனரென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இதைக் கொண்டுதான் கீதையில் பகவானும்

अन्नात् भवन्ति भूतानि पर्जन्यात् अन्नसंभवः ।
यज्ञात् भवति पर्जन्यः ॥

என்பதால் யக்ஞானுஷ்டானத்தினால் மழையும், மழையால் அன்ன

ஸம்ருத்தியும், அன்னத்தினல் பிராணிகளும் உண்டாவதாகக் கூறினர்.

अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यक् आदित्यं उपतिष्ठते ।
आदित्यात् जायते वृष्टिः वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥

என்பதால் மனுவும், சாஸ்திர விதிப்படி யக்ஞங்களில் செய்யப்பட்ட ஹோமமானது, ஸூர்யனிடம் போகிறதென்றும், அதனல் ஸூர்யனிடமிருந்து மழையும், மழையிலிருந்து அன்னமும், அன்னத்திலிருந்து பிரஜைகளும் ஏற்படுவதாகச் சொன்னர்.

வேதமானது வேறு பல இடங்களிலும் இந்த அம்சத்தைக் கூறுகிறது.

सौम्या खलु वा आहुतिः दिवो वृष्टिं च्यावयति ।

என்ற வேதவாக்யமான்து, நன்ருக அக்னியில் செய்யப்பட்ட ஹோமமானது ஆகாசத்திலிருந்து மழையைப் பொழியும்படி செய்கிறது. दिवो वृष्टिमेरय என்ற மற்ருெரு மந்திரமும் ஆகாசத்திலிருந்து மழையைப் பொழியும்படி பிரார்த்திக்கிறது.

कृषि वृष्टि यजमानाय कल्पतां என்கிற சுருதி வாக்யமானது யாகத்தினல் யஜமானனுக்கு மழையும், கிருஷியும் விருத்தியாக வேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. இம்மாதிரி நூற்றுக்கணக்கான வேதவாக்யங்கள் இருக்கின்றன.

மஹாகவி காளிதாஸரும் ரகுவம்சத்தில்

हविरावर्जितं होतः त्वया विधिवत् अग्निषु ।
वृष्टिः भवति सस्यानां अवग्रहविशोषिणाम् ॥

என்பதால் திலீபன் வஸிஷ்டரை ஸ்துதிக்கையில்—வஸிஷ்டர் சாஸ்திர விதிப்படி அக்னிகளில் யக்ஞம் செய்வதால்தான் நல்ல மழை பெய்கிறதாகவும், ஜலமின்றி உலர்ந்து வீணுகப்போகும் நிலைமையிலுள்ள பயிர்களுக்கு அந்த மழை உயிர் கொடுப்பதாகவும் கூறினர். இதிலிருந்து யக்ஞத்தால் மழை பெய்யுமென்கிற வைதிகமதக் கொள்கை நம் ஜனங்களிடம் எவ்வளவு நம்பிக்கையுடனும், அனுபவத்துடனும் பரவி இருந்ததென்பது விளங்கும். மழை அன்னம் முதலியவைகளைவிட பிரஜைகளுக்கு முக்ய க்ஷேமம் வேறு என்ன இருக்கிறது? ஆதலால்தான்

कल्पते ह वै तत्र प्रजाभ्यो योगक्षेमः, यत्रैतेन यज्ञेन यजन्ते ।

என்கிற வேதவாக்யமானது "எங்கு இந்த யாகம் செய்கிறார் களோ அங்கு பிரஜைகளின் யோகக்ஷேமமானது ஸித்திக்கிறது" என்பதால் எல்லா யோகக்ஷேமங்களும் யக்ஞத்தால் ஏற்படுவதாகச் சொல்லுகிறது. யோகம் என்பது இல்லாத வஸ்து கிடைப்பதாகும். க்ஷேமம என்பது கிடைத்த வஸது ஜாக்ரதையாக உபயோகப்படுவதாகும். ஆகவே யோக க்ஷேமம் என்பதில் எல்லாம் அடங்கிவிட்டது. மேலும் யக்ஞங்களால் நான்கு கால் பிராணிகளாகிய பசு, அஜம், அச்வம் முதலிய குடும்ப ரக்ஷணார்த்தம் ஏற்பட்ட பிராணிகளுக்கும் க்ஷேமம் ஏறபடுவதாக

शन्नो अस्तु द्विपदे शञ्चतुष्पदे ।

இத்யாதி வாக்யங்கள் வேதமெங்கும் இருப்பதை காணலாம். மாடு முதலிய பிராணிகளுக்கு, புல், ஜலம் முதலிய ஆஹாரங்கள் அதிகரிக்கவேணுமென்றும் அநேக மந்திரங்களில் பிரார்த்திக்கப் படுகிறது. மழை முதலிய க்ஷேமங்களுக்கும். யக்ஞங்களுக்கும், நெருங்கிய ஸம்பந்தமிருப்பதாக சுருதிகளும், கீதையில் பகவானும் மனு முதலியவர்களும் கூறுவது வெறும் ஸ்துதி அல்லது அர்த்த வாதமென்று நினைக்கக்கூடாது. பகவானே அம்மாதிரி கூறுவதால் அது உண்மையானதென்றே ஆஸ்திகர்கள் நினைக்கவேண்டும்.

மேல் உலகம் ஒன்று இருக்கிறதென்பதை எல்லாமதங்களும் அங்கீகரிக்கின்றன இவ்விரு லோகங்களுக்கும் ஸம்பந்தமிருக்கிறதென்பதையும் மதங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன. இப்பூவுலகில் நாம் செய்யும் பாப, புண்ய கர்மங்களுக்கேற்றபடி மேல் உலகத்திலுள்ள தெய்வங்கள பலனைக் கொடுக்கின்றன. அந்த தெய்வங்கள் மந்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவை. நமது மதமானது

मन्त्राधीनन्तु दैवतम् என்பதால் இதைச் சொல்லுகிறது. பிரார்த்தனை ரூபங்களான மந்திரங்களால் தெய்வங்களைத் திருப்திசெய்து அவரவர் தங்கள் இஷ்டகாமங்களைப் பெறலாம் என்பது எல்லா மதங்களும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம். கிருஸ்துவர், மஹமதியர்போன்ற பற்பல மதஸ்தர்களும் ஸுக, துக்க காலங்களில் தெய்வங்களை மந்திரங்களால் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். ஆகையால் மந்திரத்தால் தெய்வப் பிரீதி ஏற்பட்டு இஷ்டஸித்தி கிடைப்பதாய் இருக்குகையில் யாகங்களால் மழை பெய்வதும் ஸாத்யமானதே. பகவானே இதைச் சொல்லுவதால் ஸந்தேஹிக்க இடமில்லை, ஆஸ்திக மதங்கள் இதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

தற்கால ஸயன்ஸ் நிபுணர்கள் மேல் உலகத்திற்கும் பூவுலகத்திற்கும் மிக்கபலம் வாய்ந்த அகண்டமானதொரு தேஜஸ் சக்தி மூலம ஸம்பந்தமிருந்து கொண்டே இருப்பதாகக் கூறுகிறுர்கள். ஸுர்ய சந்திர கிரஹணங்கள், கிரஹங்களின் சாரங்கள், நக்ஷத்திரங்களின் நடமாட்டங்கள், மேகம் மின்னல் இடி மழை ஆகிய மேலுலகக்காரியங்கள்யாவும் கீழ் உலகத்திற்கு வந்து அநத சக்தி மூலம் பரவுகின்றன. அதுபோல் பூமியிலிருந்தும் பற்பல சக்திகள் எழுந்து மேலுலகத்திற்குப் போகின்றன. ஸுக்ஷ்மமான தேஜஸ் சக்திமூலம் இவைகள் எல்லாம் நடப்பதாக அந்த விக்ஞான சாஸ்திரிகள் கூறுவதில்உண்மை இருக்கிறது. நமது வேததநில்

भूमिं पर्जन्या जिन्वन्ति । दिवं जिन्वन्ति अग्नय इति ।

என்ற வாக்யமானது ஸயன்ஸ்ரீதியில் மிக்க அர்த்தபுஷ்டி உள்ளதாக காணப்படுகிறது. "பூமியை மேகங்கள்(மழை) போஷிக்கின்றன. அதுபோல் ஆகாசத்தை (அதாவது மேல் உலகத்தை) அக்னிகள் போஷிக்கின்றன" என்று இந்த வேதமசொல்லுகிறது. ஆகையால் மேகம் அல்லது மழையானது மேல் உலகிலிருந்து பூமிக்குவந்து பூமியைப் போஷிப்பதுபோல் அக்நியானது கீழ்உலகிலிருந்து தன்து தேஜஸ் சக்தி மூலம் மேல் உலகிற்குச் சென்று அதைப்போஷிக்கிறதென்று இந்த சுருதியானது ஸயன்ஸ்ரீதியான ஓர் தத்வத்தை வெளிப்படுத்துவாக நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. மழை எப்பொழுதும் கீழ் நோக்கியே பொழியும் இயற்கையுள்ளது, அதுபோல் அக்னியானது எப்பொழுதும் மேல் நோக்கியே போகும் இயற்கை உள்ளது, ஆகவே பூலோகத்தில் அக்னியை ஏராளமாக வளர்த்து நெய், ஸோமரஸம் முதலிய உயர்ந்த வஸ்துக்களால் ஹோமம் செய்தால் அதனுல் அந்த அக்னியின் சாந்தமான தேஜஸ்ஸானது ஸுர்ய கிரணங்களில் கலந்து உயரச் சென்று ஆகாசம், மேகம் ஸுர்யன், சந்திரன் போன்ற தேஜஸ் சக்திகளுக்கு வலிமையைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லலாம,

ஸோமலதை என்கிற ஒஷதியானது உயர்ந்த சக்திவாய்ந்த மூலிகை என்றும், அதற்கு அம்ருதம் என்ற பெயர் உள்ளதென்றும், ஸோம ரஸத்தினுல் ஹோமம் செய்தால் அந்தப் புகையானது மழை பொழியும் சக்தியை ஒன்று சேர்த்து மழையைப் பொழியச் செய்வதாகவும், வைத்ய சாஸ்திர நிபுணர்கள் பிரசாரம் இப்பொழுதும் செய்துவருகிறுர்கள். ஸித்த நூல்களும், ஆயுர்வேத கிரந்தங்களும், ஸோமலதையை வெகுவாகப் புகழ்கின்றன. ஸோமரஸம் ஹோமம் செய்யப்பட்ட சாம்பலை சரீரத்தின் மேல் பூசிக் கொள்ளுவதாலும் ஜலத்தில் கலந்து சாப்பிடுவதாலும் தீராத பல ரோகங்களும் தீருவதாக ஓர் ஸித்தவைத்ய நிபுணர் பிரசாரம்

செய்கிறுர், ஸோமரஸ ஹோமமானது மழையைப் பொழியச் செய்யும் சக்திவாய்ந்ததென்பது

सौम्या खलु वा आहुति र्दिवोवृष्टिं च्यावयते

என்கிற நமது வேதவாக்யத்தாலும் உறுதிப்படுகிறது. ஸோம ரஸ ஹோமமானது ஆகாசத்திலிருந்து மழையைப் பொழியச் செய்கிறது என்று கூறும் ஸித்த வைத்யருடைய ஆராய்ச்சிக்கு இந்த வேதவாக்யம் ஆதாரமாய் இருப்பதைக் காண்க

மேற்கு ஸூர்யனுடைய தேஜஸ் சக்தியானது வலிமை பொருந்தியதாக இருப்பதற்கு இவ்வுலகில் அக்னிஹோத்ராதி யக்ஞங்கள் முக்ய ஸாதனங்கள் என்றும பகவான் மஹாபாரதத்தில்

यावत् कालंहि तिष्ठन्ति लोकेचापि अग्निहोत्रिणः
तावदेव हि पुण्येन दीप्यते रविरम्बरे ॥

என்பதால் கூறுகிறுர். எதுவரையில் அக்னிஹோத்ராதிகள் நடக்கின்றனவோ அதுவரையில்தான் ஆகாசத்தில் ஸூர்யன் பிரகாசிப்பான் என்று பகவான் சொல்லுவதால் அக்னிஹோத்ராதிகள் குறைந்தால் ஸூர்யதேஜஸ் குறைந்து மழை பொழியாது. ஸூர்ய தேஜஸ்ஸானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தாபம் அதிகரித்து பிரகாசிக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு மழைபெய்யுமென்று

याभिरादित्यस्तपति रश्मिभिः ताभिः पर्जन्यो वर्षति

என்ற சுருதி கூறுகிறது. இந்த ரீதியில் ஆழ்ந்து விமர்சித்துப் பார்த்தால் यज्ञात्भवति पर्जन्यः என்பதால் மழைக்கு யக்ஞம் ஸாதனமென்று கீதையில் பகவான், மனு முதலியவர்கள் கூறியது தத்வ முறையில் ஸத்யமானதே ஆகும். ஸயன்ஸ்ரீதியான இந்த நிருபணம் எப்படியாயினும் ஆஸ்திகமதமாகிய நமது மதத்தில் ஸகலமும் ஈச்வரானுக்ரஹத்தால், அவன் ஆக்ஞைபடி நடக்கிறதென்கிற தத்வப்படி யக்ஞாதிகளால் ஆராதிக்கப்பட்ட அந்தபகவானே மழை முதலிய க்ஷேமங்களைக் கொடுத்து உலகத்தை ஸம்ரக்ஷிக்கிறுன் என்பது நிர்விவாதமானது.

யக்ஞம் பகவத் ஸ்வரூபம்,

யக்ஞமானது ஸாக்ஷாத் பகவத் ஸ்வரூபம் என்பது வைதிக மதக் கொள்கை, பகவானுக்கு ஏற்பட்ட அநேக மூர்த்திகளில் யக்ஞம் என்ற மூர்த்தியும் ஒன்றுகும். ஆகையால் பகவானே

யக்ஞம், யக்ஞமே பகவான், இரண்டும் வேறன்று. இந்த அர்த்தத்தை यज्ञ इज्यो महेज्यश्च என்ற ஸஹஸ்ரநாமச்லோகத்தில் உள்ள யக்ஞ என்ற பதத்திற்கு ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாசார்யாள் அர்த்தம் செய்கையில் பகவான் ஸகல யக்ஞஸ்வரூபியாய் இருப்பதால் அவனே யக்ஞம் என்ற பெயருள்ளவன் என்று கூறி அதற்கு பிரமாணமாக यज्ञो वै विष्णुः என்ற சுருதியையும் காட்டியுள்ளார்.

கீதையிலும் अहं क्रतुरहं यज्ञः என்பதால் பகவான், தாமே யக்ஞம், க்ரது என்ற யாகஸ்வரூபங்கள் என்று சொல்லி யாகங்கள் பகவானுடைய மூர்த்தி என்பதை உறுதிப்படுத்தினார்.

யக்ஞமூர்த்தியாக அவதாரம் செய்த வராஹ பகவானின் கரசரணாதி ஒவ்வொரு அவயவங்களும் யாகங்களில் உபயோகிக்கப் படும் ஸ்ருக், ஸ்ருவம்,யாகவேதி,தர்ப்பம், ஸமித், ஹவிஸ் முதலிய ரூபங்களாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ஸ்ரீபாகவதம், ஹரிவம்சம் முதலியவைகளில் கூறப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். यज्ञाङ्गः என்ற ஸஹஸ்ரநாமபதத்திற்கு ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசாரியாள் அர்த்தம் செய்கையில் மேல்கண்ட ஹரிவம்சாதி ச்லோகங்களை அங்கு உதாஹரித்திருப்பதைக் காணவும். இம்மாதிரியாக யக்ஞங்கள் பகவத் ஸ்வரூபமென்பது கணக்கற்றவிடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. अग्नौ तिष्ठति विप्राणां என்ற வசனமும் பகவான் அக்னியில் ஸாந்நித்யமடைந்து நிற்பதை ஸ்திரப்படுத்துகிறது.

யக்ஞதர்சனம் அவச்யம்.

இவ்வாறு யாகமானது பகவத்ஸ்வரூபமாய் இருப்பதால்தான், யார் எங்கு யக்ஞ பகவானை ஆராதித்தாலும், அதாவது அக்னி ஹோத்ர யாகாதிகள் செய்தாலும், ஆஸ்திகர்கள் அங்கு சென்று யக்ஞ பகவானை ஸேவித்து பிரதக்ஷிண, நமஸ்காராதிகள் செய்ய வேண்டுமென்று சாஸ்திரம் விதிக்கிறது. अनाहूतोऽध्वरं गच्छेत् என்கிற ஸ்மிருதி விதியானது இதைத்தான் சொல்லுகிறது. யாகங்கள் எங்கு நடந்தாலும் ஆஹ்வானமில்லாமலே ஆஸ்திகன் அங்கு போகவேண்டுமென்பதை ஓர் தர்மமாக இது விதிக்கிறது. வேதமே இதைச் சொல்லுகிறது, தைத்திரீய பிராம்மணத்தில், ஸோமயாகம் நடக்குமிடத்திற்கு ஆஸ்திகன் போகவேண்டியதை ஓர் புருஷதர்மமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

सोमो वै यशः, यएवं विद्वान् सोममागच्छति, यश एवैन मृच्छति, तस्मादाहुः यश्चैवं वेद यश्च न, तावुभौ सोममागच्छतः ।

ஸோமயாகமானது யசஸ் என்கிற பார லௌகிக சிரேயஸ்ஸுக்கு ஸாதனமாய் இருப்பதால் அதை அறிந்தவரோ அறியாதவரோ இருவரும் ஸோமயாகத்திற்கு வரவேண்டுமென்று சுருதி கூறுகிறது. இங்கு வேத பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியார்

पुरुषार्थे सोमयाग समीपगमनं विधत्ते

என்ற அவதாரிகையில், ஸோமயாகம் நடக்குமிடத்திற்குப் போக வேண்டியதைப் புருஷ தர்மமாகக் கூறியிருப்பது முக்யமானது. தைத்திரிய ஸம்ஹிதையில்

तस्मादेवं विदुषा बहिष्पवमान उपसद्यः पवित्रम वै बहिष्पवमानः आत्मानमेव पवयति । ते

என்பதால் "யாகத்திலுள்ள பஹிஷ்பவமானம் என்கிற ஸ்தோத்ர பிரயோகமானது மனிதர்களுக்கு மிகவும் பரிசுத்திகரமான ஓர் கர்மாவாகையால் இதை அறிந்து ஒவ்வொருவரும் அதற்குப் போகவேண்டும், அப்படிப்போவதால் அவர்கள் தன்னையே பரிசுத்தமாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்" என்று சுருதியானது ஸோமயாக பிரயோகத்திற்குப் போகவேண்டியதைத் தர்மமாக விதிக்கிறது. இதிலிருந்து யாகம் செய்கிறவன் ஒருவனாய் இருந்தாலும் யாகம் பகவத் ஸ்வரூபமாயும் உலக க்ஷேமகரமாயும் பகவானுடைய ஆராதன ரூபமாயும் இருப்பதால் தேவாலயத்திற்கும் தேவ உத்ஸவங்களுக்கும் ஆஹ்வானமில்லாமலேயே போகவேண்டியது புருஷ தர்மமாய் இருப்பதுபோல் யாகவிஷயத்திலும் இருக்க வேண்டியது அவச்யமாகிறது.

பிராசீன் கால நிலைமை.

உலக க்ஷேமார்த்தமான இந்த யாகங்கள் பிராசீன காலங்களில் நமது பாரத தேசமெங்கும் அபரிமிதமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்தனவென்பது ஸ்ரீ ரமேசசந்திர தத்தர் போன்ற சரித்திரக்கரர்களால் கூட விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜாமெட்ரி முதலிய கணிதங்களும் யாக வேதிக்காக ஏற்பட்ட சுல்ப ஸூத்ரங்களிலிருந்தே கண்டுபிடிக்கப்பட்டனவென்று ஸ்ரீ ரமேசசந்திர தத்தர் கூறுகிறார். நமது ராமாயண, பாரத, பாகவதாதி புராணங்களில் கணக்கற்ற இடங்களில் யாகப்பிரஸ்தாவம் ஏராளமாகக் காணப்படுவதிலிருந்து நம்தேசத்தில் அது ரொம்பவும் பிர

சாரத்தில் இருந்ததென்பது விளங்கும். வால்மீகி, வியாஸர் முதலியவர்கள், ரிஷிகளைப்பற்றிப்பேசினால் அவர்கள் அக்நிஹோத்ராதிகள் செய்வதை வர்ணிக்காமல் விடுவதில்லை. க்ஷத்திரிய அரசர்களைப்பற்றிப் பேசினால் ராஜஸூய, அச்வமேதாதிகளான யக்ஞானுஷ்டானத்தினால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சிறப்பைச் சொல்லாமல் விடுவதில்லை.

சாந்தோக்யத்தில் வைச்வாநரவித்யையின் ஆரம்பத்தில் அச்வபதி என்ற அரசன் தமது ராஜ்யத்தில் அக்நிஹோத்ரியாயில்லாதவர் ஒருவர் கூடக்கிடையாதென்று न अनाहिताग्निः ना विद्वान् என்று சொல்லுவதும் முன் காலத்தில் அக்நிஹோத்ராதிகள் ஸஹஜமாக எவ்வளவு அதிகமாயிருந்தனவென்பதை விளக்கும்.

குறிப்பாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பார்த்தால் பல இடங்களிலும் யக்ஞ பிரஸ்தாபம் இருப்பதைக் காணலாம். அயோத்தியையை வர்ணிக்குமிடத்தில் नानाहिताग्निः नायज्वा என்பதால் அந்த நகரத்தில் அக்னிஹோத்ரம் செய்யாதவனோ யாகம் செய்யாதவனோ ஒருவனுமில்லை என்று கூறப்படுகின்றது. தசரதனுடைய அச்வமேதத்தை வால்மீகி வெகுவிரிவாக வர்ணிக்கையில் அக்காலத்தில் யாகங்களைப்பற்றி ஜனங்களின் மனோபாவம் எப்படி இருந்ததென்பதைக் காட்டுகிறார். அச்வமேத யாகத்தில் முன்னூறு பசுக்கள் (பிராணிகள்) உபயோகிக்கப்பட்டனவென்றும இதில் முக்யமான அச்வ பசுவை (குதிரையை) கௌஸல்யை வேதவிதிப்படி மூன்று கத்திகளால் கிறியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. பிறகு ரித்விக்கு அந்த அச்வத்தின் வபையை எடுத்து அக்னியில் பக்வம செய்ததாகவும் அப்போது வபையிலிருந்து கிளம்பிய பரிசுத்தமான புகையின் வாஸனையைத் தசரதர் முகர்ந்து தனது பாபங்களைப் போக்கிக்கொண்டார் என்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறது—

पतत्रिणः तस्य वपां उद्धृत्य नियतेन्द्रियः ।
ऋत्विक् परम सम्पन्नः श्रपयामास शास्त्रतः ॥
धूमगन्धं वपयास्तु जिघ्रतिस्म नराधिपः ।
यथाकालं यथान्यायं निर्णुदन् पापमात्मनः ॥

என்று, வபையின் பக்வகால வாஸனையை நுகர்ந்ததால் தசரதன் தனது பாபத்தையே போக்கிக்கொண்டான் என்பதிலிருந்து யாகத்தைப்பற்றியும் யாகபசு விஷயத்தைப்பற்றியும் பாரததேச ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு பக்தியும் சிரத்தையும் இருந்ததென்பது விளங்கும். இதுபோல் பாரத பாகவதாதிகளிலிருந்தும் நமது

தேசத்தில் யாகப்பிரசாரம் எவ்வளவு இருந்ததென்பதை அறியலாம்.

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஸ்ரீ துருவஸ்வாமீ வெகு பால்யத்திலேயே தபஸ்ஸினால் பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்தபோதிலும், பகவான் அவருக்கு உபதேசம் செய்கையில் துருவனை, மறுபடி வீடு திரும்பி கிருஹஸ்த தர்மத்தை அனுஷ்டித்து ஏராளமான தக்ஷிணைகளுடன் அநேக யக்ஞங்களை அனுஷ்டித்துவிட்டுப் பிறகு தன்னிடம் வரும்படி பகவான் உபதேசிக்கிறார்.

इष्ट्वा मां यज्ञहृदयं यज्ञैः पुष्कल दक्षिणैः ।
गन्तासि मत्स्थानं सर्वलोक नमस्कृतम् ॥

வால்மீகி, வியாஸாதிகளுக்குப் பிற்பட்ட ஸகல கவிகளும் தங்களது காவ்ய நாடகாதிகளில் பல இடங்களில் யக்ஞாதிகளைப பற்றி ஸஹஜமாக பிரஸ்தாபம செய்வதிலிருந்தும் நம் தேசத்தில் யாக கர்மாவானது வெகு அதிகமாய் இருந்து ஜனங்களின் நித்ய வாழ்க்கையிலேயே பழக்கத்திற்கு வந்திருந்தது புலப்படும். நமது பாரத தேச நிலைமையை வர்ணித்து எழுதிய விச்வகுணாதர்சகாரரும் சோள தேசத்தை வர்ணிக்கையில் गृहे गृहे पश्य कृताग्निहोत्राः என்பதால் ஒவ்வொரு கிருஹங்களிலும் அக்னிஹோத்ரம் நடப்பதாய் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தங்கள் பாசுரங்களில் பலவிடங்களில் வேள்விகளைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து பல க்ஷேத்திரங்களில் வேள்விகள் நடப்பதை வர்ணிப்பதும் முன்கால நிலைமையை உணர்த்தும்.

தற்கால நிலைமை

இவ்வாறு பிராசீன காலங்களில் யாகப்பிரசாரம் அதிகமிருந்ததால் ஜனங்களுக்கும் யாகமஹிமை தெரிந்திருந்தது. இப்போது யாகமஹிமை மறைந்துபோனதுடன் அதைப்பற்றி விபரீத எண்ணங்களும் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டன. எந்த உத்தம வைதிக தர்மமான யாகமானது பிராம்மணனுக்கும் தேசத்திற்கும் அவசியமோ எது பரமபவித்ரமென்று வேதமே உத்கோஷிக்கிறதோ, எது ஸாக்ஷாத் பகவத் ஸ்வரூபமோ, எந்த யாகத்தால் உலகில் சராசர பிராணிஸமூஹத்திற்கும் க்ஷேமமோ, அத்தகைய யாகமே இக்காலத்தில் அநாவச்யகமென்றும் தேசத்திற்கு கெடுதிசெய்யுமென்றும் தலைகீழாகமாற்றிப் பேசப்படுகிறது !!!

யாகங்கள், நித்யகர்மாவல்ல, அவை அவச்யாநுஷ்டேயங்களல்ல, யாகமானது ஸ்வர்க்க பலனுக்காகச் செய்யப்படுகிற கேவல காம்யகர்மாவே யல்லது அவச்ய விஹிதமல்ல, பணமுள்ளவன்தான் யாகம் செய்யலாம், கலியில் செய்யக்கூடாது, பசு ஹிம்ஸை தோஷமாகும், மந்திரசக்தி இல்லை, மந்திரார்த்தக்ஞானமில்லை, இத்யாதிகளான பற்பல ஆக்ஷேபங்களை பாமரர்களும் அறைகுறைப் பண்டிதர்களும் வெளியிட்டு யாக ஸத்தர்ம விஷயமாக க்ஷோபத்தை உண்டுபண்ணிவருகிறார்கள். ஆதலால் சாஸ்திர உண்மையை யாவரும் எளிதில அறியவேண்டி இக்கிரந்தம் இயற்றப்பட்டு மேற்கண்ட ஆக்ஷேபஙகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மறுக்கமுடியாத பிரமாணங்களைக்காட்டி இதில் பதில் கூறப்பட்டிருப்பதை ஆஸ்திக சிரேஷ்டர்கள் கவனிக்கவேண்டியதவசியம். எல்லா ஆக்ஷேபங்களுக்கும் இக்கிரந்தத்தில் ஸமாதானம் கூறப்பட்டுவிட்டபடியால் வேறு இரண்டொரு விஷயங்களுக்குமட்டில் இங்கு ஸமாதானம் கூறுகிறோம்.

மந்திரசக்தி இல்லையா?

கலியுகத்தில் நியமாத்யயனம் இல்லாததால் மந்திரங்களின் சக்தியானது குறைந்துவிட்டதால் கர்மானுஷ்டானங்களுக்குப் பலனுண்டா என்று சிலர் ஸந்தேஹிப்பது உசிதமன்று. இந்த ஆக்ஷேபம ஸரியானால் சிரௌத ஸ்மார்த்தாதிகளான ஸகல வைதிககர்மங்களையும் விட்டுவிட நேரும். ஸரியான மந்திரங்கள் இல்லையென்றால் விவாஹ, உபநயன சிராத்தாதிகளான ஸகல கர்மங்களும் நிஷ்பலங்களே. பிராம்மண்யமும் பிரும்மசாரி, கிரஹஸ்த, ஸந்யாஸிகளான ஆச்ரமிகளும இக்காலத்தில் இருக்க இடமில்லாமல் போகும, ஏனென்றால் மந்திர ஸம்ஸ்காரங்களால்தான் ஒருவன் பிரும்மசாரியாக ஆகிறான். பிறகு பிரம்மசர்யம் மாறி கிரஹஸ்தனாவதும் மந்திர சக்தியால்தான், கிரஹஸ்தனாக இருக்கும் ஒருவன் கிரஹஸ்ததர்மங்களைக் கைவிட்டு சிகா, யக்ஞோபவீதாதிகளைத் தியாகம் செய்து கச்சத்தைக் கழட்டிக் கீஷாயம் உடுத்தி மாதா-பித்ரு கிருத்யங்களையும் சிராத்தங்களையும், தாயாதிகளையும் திட்டுக்களையும், கைவிட்டு ஸன்யாஸியாக விளங்குவதும் மந்திரபலததால் அன்றி எப்படி ஸித்திக்கும்? ஆதலால் இக்காலத்திலும் மந்திரசக்தி இருப்பதை ஒப்புக்கொண்டு காம் தர்மங்களையும் அனுஷ்டித்துவருவதால் மந்திர சக்தியில்லை என்ற துர்வாதமானது ஆத்மஹத்திபோன்றதாகும்.

கலியில் மற்ற யுகங்களைப்போல் நியமாத்யயனம் அசக்யமென்பதை ரிஷிகளே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆபஸ்தம்பர்

तस्मात् ऋषयः अवरेषु नजायन्ते, नियमातिक्रमात् । (ஆப. தர்ம)
என்று சொல்லுகிறார். அதாவது கலியுகத்தில் வேதாத்யயன நியமம் இருக்காதாகையால் மந்திர தர்சிகளான ரிஷிகள் கலியில் உண்டாகமாட்டார்கள் என்று கூறி நியமாத்யயனம் கலியில் அசக்யம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். அப்படி இருந்தும் சிரௌத ஸ்மார்த்த கர்மாக்களை அவர் விட்டுவிடச் சொல்லவில்லை. அனுஷ்டிக்கும்படியே விதிக்கிறார்.

இந்த ஸூத்ர வியாக்யானத்தில் ஹரதத்தரும்,
नियमातिक्रमस्य इदानीम् अवर्जनीयत्वात् என்பதால் கலியில் நியமாத்யயனம் அஸாத்யமென்று கூறுகிறார்.

மேலும் வேதாத்யயனத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஸாங்காத்யயனாதிகள் விகல்பிதங்கள் என்றும் காண்டோபாகரண விஷயங்கள் என்றும் நிபந்தனகாரர்கள் வ்யவஸ்தை செய்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்திலும் உபாகரண, உத்ஸர்ஜன, அநத்யயனாதி நியமங்கள் ஆசரிக்கப்பட்டுத்தான் வருகின்றன, ஆகையால் மந்திரங்கள் ஸரியாயில்லை என்று வாதிப்பது தன்தலையிலேயே மண்ணைப்போட்டுக்கொள்ளுவதுபோல் ஆகும். அப்படிச் சொன்னால் பிராம்மணாதி ஜாதிகளே நிலைத்திருக்க வழியில்லாமல் போகும். மேலும் மந்திரசக்தி இல்லை என்றால் இத்தேசம் முழுவதும் இருந்துவரும் தேவாலயங்களின் கதி என்ன? லோஹமயமாயும் சிலாமயமாயும், தாருமயமாயும் உள்ள தேவாலய பிம்பங்களில் தெய்வஸாந்நித்யம் ஏற்படுவதெப்படி? மந்திரசக்தி ஒன்றினால் மட்டுமல்லவா தெய்வசக்தி ஏற்படவேண்டும்? கடையில் விற்கும் தேவபிம்பத்திற்கும் ஆலயத்தில் இருக்கும் பிம்பத்திற்கும் வித்யாஸமென்ன? கடையிலுள்ள பிம்பங்களை நாம் பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் ஏன் செய்வதில்லை? மந்திரசக்தியால் தெய்வ ஸாந்நித்யம் ஏற்பட்டபிறகல்லவோ அதைத் தெய்வமென்று மதிக்கிறோம்? பூஜகன் சொல்லும் மந்திரத்தினாலேயே தெய்வ ஸாந்நித்யம் ஏற்படுவதாக சாஸ்திரம் கூறுகிறது. கும்பாபிஷேகத்திற்காக வைக்கப்படும் கும்பங்களில் இருக்கும் ஜலமானது வெறும் ஜலம்தானே, அதில் தேவதா ஸாந்நித்யம் ஏற்படுவது மந்திரசக்தியினால்தானே? ஆகையால் மந்திரசக்தி விஷயமாகச் சொல்லப்படும் துராக்ஷேபமானது சாஸ்திர விருத்தமாயும், சிஷ்டாசார விருத்தமாயும் இருப்பதால் அங்கீகரிக்கக் கூடியதல்ல.

கலியுகத்திற்கென்று ஸ்மிருதிசெய்த பராசரர் கலியுகத்தில் பிராம்மணர்களின் ஆசாரானுஷ்டானங்கள் யுகதர்மத்தை அனுஸரித்துக் குறைவுபட்டிருக்குமென்றும் சொல்லுகிறார். அப்படி இருந்தும் சிரௌதஸ்மார்த்தாதி ஸகல தர்மங்களையும் கலியிலும் அனுஷ்டிக்கும்படி அவர் விதிப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

युगे युगे च ये धर्माः तत्र तत्र च ये द्विजाः ।
तेषां निन्दा न कर्तव्या युगरूपा हि ते द्विजाः ॥

இதில் சிரௌதகர்மாக்களுக்கென்று தனியான நியாயம் கற்பிக்கவும் இடமில்லை. எல்லா ஸூத்ரகாரர்களும் ஸ்மிருதிகாரர்களும் கலியுகத்தில் கூட நித்யங்களான யக்ஞாக்னிஹோத்ராதிகளை விடக்கூடாதென்று விதி செய்துள்ளார்கள், ஜைமினி முதலிய பல ரிஷிகளும் நித்யங்களான சிரௌதகர்மாக்களை மந்திரதந்திராதி ஸகலாங்க பூர்த்தி இல்லாவிட்டாலும் யதாசக்தி அனுஷ்டிக்கலாமென்று மீமாம்ஸையின் ஆருவது அத்யாயத்தில் விஸ்தாரம் செய்திருப்பதால் கலியில்கூட நித்யங்களான சிரௌதகர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கவும் அவைகள் ஸபலங்களாகவும் எவ்விதத்தடையுமில்லை என்று பிரமாண சரணர்கள் அறியக்கடவர்.

அர்த்த ஞானம் ஆவச்யகமில்லை,

சிரௌதஸ்மார்த்த கர்மாக்களில் பிரயோகப்படும் மந்திரங்களின் அர்த்தத்தை அறிந்துகொண்டவனுக்கே அந்த கர்மாவில் அதிகாரம் உண்டென்றும் அர்த்தக்ஞானம் இன்றி கர்மாவை செய்யக்கூடாதென்றும் சிலர் சொல்லுவதை அறிந்துள்ளோம். இந்த ஆக்ஷேபமும் சிரௌத கர்மாக்களைமட்டும் பற்றியதாகாது, உபநயந, விவாஹ சிராத்தாதிகளான ஸகல கர்மாக்களையும் பற்றியதாகவே ஆகும். அர்த்தக்ஞானம் இருப்பது விசேஷம். ஆகையால் அர்த்தக்ஞானத்தை பிரசம்யை செய்ய சாஸ்த்ரம் முன்வந்ததே அல்லது அர்த்தக்ஞானம் இல்லாவிட்டால் கர்மார்ஹதை கிடையாதென்று விதிக்க வரவில்லை. இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் பெரிய க்ஷோபங்கள் ஏற்பட்டு ஸர்வகர்மலோப பிரஸங்கம் உண்டாகி பிராம்மண்யமே நிலைக்க வழியில்லாமல் போய்விடும் என்று பிராசீன நிபந்தனகாரர்கள் நிச்சயித்தார்கள்.

ஜைமினி மஹரிஷி அர்த்தக்ஞானம் அவசியமென்று கூறினார். நாம் அனுஷ்டிக்கும் பிரயோகம் இன்னதென்பதை மந்திரம் விளக்குவதால் மந்திரார்த்தக்ஞானமானது அவச்யமென்று ஜைமினி

காரணம் கூறினார். ஆனால் இதைக் கல்பஸூத்ரகாரர்களும் அநேக ஸ்மிருதி நிபந்தனகாரர்களும் ஒப்பவில்லை, கர்மாக்களில் கூறப்படும் மந்திரங்களுக்கு அதிருஷ்டமான பிரயோஜனம்தான் முக்யமென்றும் அர்த்தக்ஞானம் அவச்யமில்லை என்றும், அனுபவத்தில் அது அசக்யமென்றும் இன்ன மந்திரத்தினால் இன்ன கர்மாவை செய்கிறோம் என்கிற பொதுவான க்ஞானம் இருந்தால் போதுமென்றும் பிரமாணநியாயங்களுடன் நிர்ணயித்தார்கள்.

முக்யமாக ஜைமினி கூறிய காரணமே நிலைக்காதென்றும் ஏற்படுகிறது. மந்திரங்கள் அனுஷ்டேயார்த்த பிரகாசகமென்று ஜைமினி சொல்லுவதே ஸித்திககவில்லை என்று அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். அநேக கர்மாக்களில் அங்கமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்திரங்களுக்கும் அந்த பிரயோகத்திற்கும் ஸம்பந்தமே காணப்படவில்லை. हावु, हस्, ईयो, इया, ओ, हा போன்ற பல மந்திரங்களுக்கு அர்த்தமே இல்லை, அத்தகைய இடங்களில் மந்திரோச்சாரணத்திற்கு அதிருஷ்டம்தான் பிரயோஜனமென்பதை மீமாம்ஸர்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் ஜப, அனுமந்த்ரண மந்திரங்களில் பிரயோகம் ஒன்றுமில்லாததால் அங்கும் மந்திரோச்சாரணத்திற்கு அதிருஷ்டமதான் பிரயோஜனமென்று மீமாம்ஸர்களே சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் அர்த்தக்ஞானம் அத்ருஷ்டப் பிரயோஜனமென்றும் பல இடங்களில் திருஷ்டப்பிரயோஜனமில்லை என்றும் அவர்களே அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

இவ்விஷயமாக பிராசீன பிரஸித்த நிபந்தன கிரந்தமாகிய திரிகாண்டியில் கூறியுள்ளதை இங்கே காட்டுவோம்.

यद्वाद्ध्ययन संसिद्ध विज्ञानरहितोऽपि सन ।
नास्तीऽधिक्रियाशून्यः भर्तृयज्ञादिदर्शनात् ॥

என்ற மூலத்திற்கு வியாக்யானம் செய்கையில்

तादृश वेदाद्ध्ययनवत्त्वमेव अधिकारि विशेषणं, न तु अर्थज्ञानवत्वमेव । तेन अर्थज्ञानाभावे कर्मणि अधिकारो नास्तीति वक्तुं न युक्तं इति भावः ।

என்பதால் அர்த்தக்ஞானம் இல்லாவிட்டாலும் கர்மாவில் அதிகாரம் உண்டு என்பதை ஸ்தாபித்தார். இதற்கு மேலும் அந்த திரிகாண்டி வியாக்யானத்தில் அர்த்தக்ஞான கதியானது நிலைக்காதென்பதை அநேக உதாஹரண பூர்வகமாக காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

"அத்வரமீமாம்ஸா குதூஹலவிருத்தி" என்ற மீமாம்ஸா வியாக்யான கிரந்தத்திலும் विधिशब्दाच्च என்ற ஸூத்ரத்தில் வெகு விஸ்தாரமாக சர்ச்சை செய்து அர்த்தக்ஞானம் அனுவச்யக மென்றும், அசக்யமென்றும் அது ஜைமினியின் அபிப்பிராயமல்ல வென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது மேற்படி இரு கிரந்தங் களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பிரமாண நியாயங்களை இங்கு தொகுத்துக்கூறுவோம்.

"ஜைமினி மந்திரார்த்தக்ஞானம் வேண்டுமென்று சொன்ன ராகிலும் அந்த அர்த்தக்ஞானம் யாருக்குவேண்டுமென்பதை அவர் தமது ஸூத்ரங்களில் விளக்கவில்லை. பொதுவாக உலகில், பேசு கிறவன் ஒருவனும் அதை கேழ்பவன் ஒருவனும் ஆக இரண்டு பேர் இருப்பது அவசியம். இதில், பேச்சானது பிறர் புரிந்து கொள்ளுவதற்காகவே ஏற்பட்டது. அதாவது பேச்சின் அர்த்த மானது பிறருக்கு, அதாவது கேழ்பவனுக்கு புரிய வேண்டியது முக்யமானது எவரும் தனக்காகப் பேசிக்கொள்ளமாட்டார்கள். தான் புரிந்துகொள்ள, தாமே பேசிக்கொள்ளுவதென்பது இயற் கை விரோதம். ஆதலால் பேச்சின் அர்த்தக்ஞானம் பிறனுக்கு அதாவது கேழ்பவனுக்கு ஏற்பட வேண்டியதுதான் முக்ய மாகும். ஆதலால் மந்திரங்களை நாம் உச்சரித்தாலும் தேவதை முதலியவர்களை உத்தேசித்தே நாம் உச்சரிப்பதால் அந்த மந்தி ரத்தின் மூலமாக நாம் என்ன கேழ்கிறோம் என்பது தேவர்களுக்கு தெரியவேண்டியதே அவசியம். ஆகையால் மந்திரார்த்தக்ஞானம் அக்னி இந்திராதி, தேவர்களுக்கே அவசியமல்லது மந்திரத்தை சொல்லுகிறவனுக்கு அவசியமில்லை. இது विष्णो हव्यं रक्षस्व । इषेत्वो- र्जेत्वा முதலான இடங்களில் ஸுலபமாக அறியக்கூடியது. உலகில் நாம் ஒருவனை கத்ய, பத்யாதி ஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்ரம் செய் கிறோம, அந்த ஸ்தோத்ரத்திலுள்ள பிரார்த்தனைகளையும், ரஸங் களையும் அந்த மனிதன் அறிந்து திருப்தி அடைந்து ஸ்தோத்ரம் செய்தவனுக்கு உபகரிப்பதுபோல் வேதத்திலும் நினைக்கவேண் டும். भवति भिक्षां देहि என்ற வாக்கியத்திலுள்ள பதங்களையும், அந்தப் பதங்களின் அர்த்தங்களையும் லிங்கம், விபக்தி, முதலியவை களையும் சிறிதும் அறியாத சிறுவன் ஒருவன் அந்த வாக்யத்தை சொன்னால் கூட. பிக்ஷை கிடைத்துவிடுகிறது, பிக்ஷை கேட்பவ னுக்கு அந்த அர்த்தக்ஞானம் இல்லாவிட்டாலும் பிக்ஷை போடு கிறவன் அர்த்தம் புரிந்துகொண்டு பிக்ஷைபோடுகிறான். அல்லவா? ஆதலால் மந்திரம் சொல்லுகிறவனுக்கு அந்த மந்திரார்த்தக்ஞா னம்' அவச்யமில்லை என்று ஏற்படுகிறது). இந்த மந்திரத்தால் இந்த கர்மாவை செய்யவேண்டுமென்று வேதமும் கல்ப ஸூத்தி ரமும் விதித்திருப்பதால் அந்த விதிப்படி செய்தாலேபோதும்.

மேலும் ஆபஸ்தம்ப, போதாயனுதி அநேக கல்ப ஸூத்ர காரர்கள் கர்மாக்களுக்கு பற்பல அங்கங்களை சொல்லி உள்ளார்கள். அம்மாதிரி அவச்யமான அங்கங்களில் மந்திரார்த்தக்ஞானம் என்பது ஓர் அங்கமாக அவர்களால் ஓர் இடத்திலும் விதிக்கப்படவில்லை. அந்த க்ஞானமானது முக்ய அங்கமாக இருந்தால் ஏன் கல்பஸூத்ரக்காரர்களில் ஒருவராவது அதைச் சொல்லவில்லையோ? ஆதலால் கல்பஸூத்ரகாரர்களுக்கு அது இஷ்டமில்லை என்றே விசிதமாகுகிறது.

இதுபோல் மந்திரங்களுக்கு ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை முதலியவை தெரியவேண்டுமென்பதும் பிரசம்ஸா பரமே அல்லது நியதமல்லவென்று கல்பஸூத்ரக்காரர்களின் அபிப்ராயமாகும்.

மேலும் மந்திரங்கள் அநுஷ்டேய பிரயோக ஸ்மாரகங்கள் என்கிற கக்ஷியும் அநியதமென்று முன்பு நிரூபிக்கப்பட்டது. இத்துடன், பிரயோககாலங்களில் மந்திரார்த்தங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டே பிரயோகம் நடத்துவது அசக்யமென்றே கல்பஸூத்ர அபிப்ராயததால் ஏற்படுகிறது. ஹோதா சஸ்திரங்களையும் ஸாமிதேனி முதலிய மந்திரங்களையும் ஸந்ததமாக அதாவது தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டே போகையில் மந்திரார்த்தங்களை ஸ்மரிப்பது அசக்யம், முன் ருக்கையும் பின் ருக்கையும் பிணைத்துச் சொல்லுவதே ஸந்ததமாகையால் அந்த ஸமயத்தில் ஸரியான அர்த்தஞானம் ஏற்படுவதற்கு அவகாசமே இல்லை மேலும் சஸ்திர மந்திரங்களில் அனுஷ்டேயார்த்த ஸ்மாரகத்வம் சிறிதும் இல்லை. ஆகையால் அங்கு மந்திரங்களுக்கு அதிருஷ்டம் தான பிரயோஜனமாகும். (மேலும் ஸாம கானத்தில் மந்திரங்களின் பதங்களும் அக்ஷரங்களும் ஸ்வரகதியை அநுஸரித்து சிதறிப் போய்விடுவதால அங்கு அர்த்தஞானம் எப்படி ஏற்படும்? தவிரவும் स्विष्टकृत யாகம் முதற்கொண்டு யாஜ்யானுவாக்யைகளை வெகுவேகமாகச சொல்ல வேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பாதிகள் वाक्सन्द्रवश्च तद्वत என்பதால் விதிக்கிறார்கள் அவ்வளவு வேகமாக மந்திரங்களை பிரயோகிக்கையில் அர்த்தங்களை ஸ்மரிப்பது ஸர்வதா முடியாததே).

मन्त्रान्तैः कर्मादीन् सन्निपातयेत् என்று ஆபஸ்தம்பரும் ஜைமினியும் மந்திரங்களின் உச்சாரண முடிவில் அதனுல் செய்யவேண்டிய பிரயோகத்தை பிணைக்கவேண்டுமென்று விதித்திருப்பதும் வீணுகிவிடும். மந்திரத்தைச் சொல்லி, பிறகு அர்த்தத்தை ஸ்மரித்து, அதன் பிறகுதான் பிரயோகம் செய்யவேண்டிவருமாதலால் மேற்கண்ட விதி வியர்த்தமாகிவிடும்.

தவிர அர்த்தக்ஞானம் அங்கமென்றால் உபநயனத்தில் மாணவகன் விஷயம் எப்படி ஸித்திக்கும்? உபநயன காலத்திலோ, உபநயனம் ஆனவுடனேயோ அந்த மாணவகன், தான்பிரயோகிக்கும் மந்திரங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்துகொள்ளமுடியுமா? அப்படி இருந்தும் கல்பஸூத்ரகாராதிகள் அந்த மாணவகனுக்கு அநேக மந்திரங்களையும் பிரயோகங்களையும் விதிப்பதிலிருந்து அர்த்தக்ஞானம் அவசியமில்லை என்று ரிஷிகளின் அபிப்பிராயம் வெளிப்படவில்லையா? ஆகையால் ஜைமினியின் அபிப்ராயப்படி அர்த்தக்ஞானம் அவசியமாகிவிட்டால் பெரிய ஆக்ஷேபங்கள் ஏற்படும். ஸந்தியாவந்தனாதி ஸகல நித்யகர்மாக்களும் அர்த்தக்ஞானமில்லாதகாரணத்தால் நிஷ்பலங்களாகி பிராம்ஹண்யமே நிலைக்க வழியில்லாமல் போய்விடும், ஆகையால் கல்பஸூத்ரகாரர்களும் யாக்ஞிகர்களும் அர்த்தக்ஞான பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை.

இவ்வாறு "குதூஹலவிருத்தி" கூறிவிட்டு கடைசியில் ஸித்தாந்தம் கூறுவதாவது.

"मन्त्राणां तु अपौरुषेयत्वेन नित्यसिद्धतया तत्प्रयोक्तुः अर्थज्ञानं न आवश्यकं। तथा च अव्युत्पन्नस्यापि मन्त्रप्रयोगः न विरुध्यते என்றும் तथा च कर्मकाले कल्पसूत्रादितः विनियोगमात्रं जानानस्य अर्थज्ञान शून्यस्यापि मन्त्रप्रयोगः सिद्धः। என்று

இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருப்பதை கவனிக்கவும். வேறு சிலரோ என்றால் ஜைமினி அர்த்தக்ஞானம் அங்கமென்று சொல்லியது காம்யகர்ம விஷயமென்றும் நித்யகாமங்களில் अपिवापि एकदेशेस्यात् என்ற ஸூத்திரத்தால் ஜைமினியே நித்யகர்மாக்களில் ஸகலாங்கபூர்த்தி அவசியமில்லை என்று ஸித்தாந்தம் செய்துவிட்டபடியால் எவ்வித ஆக்ஷேபத்திற்கும் இடமில்லை என்று ஸமாதானம் கூறுவார்கள்.

ஏகதேச அத்யயனம்.

யக்ஞங்களை அனுஷ்டிக்கிறவரும் செய்துவைக்கும் ரித்விக்குகளும் தம்தம் வேதசாகைகளை பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்திருக்கவேண்டும் என்பது முக்யபக்ஷமே. ஆயினும் பூர்ணாத்யயனம் செய்யாதவனும் நித்யங்களான அக்னிஹோத்ராதிகளை விடமுடியாது, செய்துதீரவேண்டியதுதான் என்பது சாஸ்திர அபிப்ராயம். ஸந்தியாவந்தனாதி நித்யங்களுக்கு எப்படி பூர்ண அத்யயனாதி நிமித்தங்கள் கிடையாதோ அதுபோலவே நித்ய அக்னிஹோத்ராதிகளுக்கும் கிடையாது, பூர்ணாத்யயனம் செய்யாதவன் ஸந்தி

THE KUPPUSWAMY SASTRI RESEARCH INSTITUTE.

யாவந்தன, ஔபாஸன, வைச்வதேவாதிகளை த்யஜிக்கமுடியுமா? அந்த ஸ்மார்த்த கர்மாக்களையே த்யஜிக்க முடியாததால், ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதி விஹிதங்களான அக்னிஹோத்ராதி நித்யகர்மாக்களை விடக்கூடாதென்பது கைமுதிக ந்யாயஸித்தமல்லமா? கல்ப ஸூத்ரகாராதிகளும் பூர்ணாத்யயனம் செய்தவன்தான் அனுஷ்டிக்கலாம். ஏகதேசாத்யயனம் செய்தவனுக்கு வேண்டியதில்லை என்று எங்கும விதிசெய்யவுமில்லை. திரிகாண்டியில்

स्वाध्यायविधिसंसिद्ध कृत्स्नवेदार्थ वेदनः ।

यद्वाद्ध्ययन संसिद्धानुष्टेयमखमात्रवित ॥ என்பதால்

பூர்ணாத்யயனம செய்தவன் முக்யாதிகாரி என்பதை சொல்லி விட்டு அதில்லாவிட்டாலும் அந்தந்த யாகங்களுக்குமட்டும் வேண்டிய மந்திரங்களை அறிந்தாலே போதுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது, பிரஸித்த பிரயோககாரரும், பிரமாணகோடியில் முதல் ஸ்தானம்பெற்றவருமான ஸ்ரீ ஆண்டபிள்ளை என்கிற சிஷ்டோத்தமரும் தமது கிரந்தத்தில் अनधीतस्यापि साधोः என்ற வாக்யத்தால் அத்யயனம் செய்யாவிட்டாலும் ஸதாசாரம் உள்ள ஸாதுவுக்கும் யக்ஞாக்னிஹோத்ராதிகளை செய்ய வேண்டியது அவச்யம் என்று நிர்ணயித்தார்.

ஆபஸ்தம்ப கிருஹ்யஸூத்ர, வியாக்யாதாவான ஸ்ரீ ஸுதர்சனாசாரியரும் தாத்பர்ய தர்சனத்தில்

तस्मादेते मन्द, मध्यम, उत्कृष्टाधिकारिभिः अवश्यानुष्टेयाः ।

என்ற வாக்யத்தால் மந்தனான அதிகாரியும் மத்யம அதிகாரியும் உத்கிருஷ்ட அதிகாரியும் ஆகிய எல்லோரும் அவச்யம் யக்ஞாதிகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதையும் பார்க்கலாம்.

மஹாபாரதம சாந்திபர்வாவில் 59-வது அத்தியாயத்தில்,

स्तेनो वा यदि वा पापः यदिवा पापकृत्तमः ।

यष्टुमिच्छति यज्ञं यः साधुमेव वदन्ति तम् ॥

ऋषय स्तं प्रशंसन्ति साधुचैतदसंशयम् ।

என்பதால், "ஒருவன் ஸதாசாரமற்ற, பாபியாயிருந்தால்கூட அவன் யாகம் செய்ய முன்வந்தால் அவனை ஸாதுவாகவே பெரியோர்கள் பேசுவார்கள்" என்று கூறி நிகிருஷ்ட அதிகாரிக்குக் கூட யாகாநுஷ்டானம் அநுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதும் கவனிக்கக் கூடியது,

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ச்ராத்தகாண்டத்தில் நிமந்த்ரணார்ஹ பிராம்ஹணர்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில் सन्ध्याग्निहोत्रनिष्ठश्चेत् श्राद्धे सोऽर्होऽप्यवेदवित् என்ற ஆச்வலாயன வசனத்தை உதாஹரித்து, வேதாத்யயனம் செய்யாதவனாயிருப்பினும் ஒருவன், ஸந்த்யையிலும், அக்நிஹோத்ரத்திலும் நிஷ்டனாயிருந்தால் அவனும் நிமந்த்ரணத்திற்கு அர்ஹன் என்று சொல்லியிருப்பதால் வேதாத்யயனம் செய்யாதவனுக்கும் அக்நிஹோத்ரம் நியதமென்பது ரிஷிகளின் அபிப்பிராயமாக வெளிப்படுகிறது.

மேலும், போதாயனர் வேதங்களில் ஏகதேசத்தை அத்யயனம் செய்தவனுக்கும் "பிராம்மணன்" என்கிற அதிகாரம் உண்டு என்று वेदानां किञ्चित् अधीत्य ब्राह्मणो भवति என்றஸூத்ரத்தால் ஸ்பஷ்டமாக ஏகதேச அத்யயனத்தை அங்கீகரித்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கதாம்.

ரித்விக்குகளுக்கும் ஏகதேச அத்யயனம்

இதுபோல் ரித்விக்குகளும் பூர்ணாத்யயனம் செய்திருந்தால் விசேஷமேயாகும். அப்படி இல்லாமல் அவர்கள் ஏகதேசாத்யயனம் செய்திருந்தபோதிலும், அல்லது அந்தந்த யக்ஞங்களுக்குமட்டும அபேக்ஷிதங்களான மந்திரங்களை அத்யயனம செய்திருந்த போதிலும் ஆர்த்விஜ்யம செய்ய அதிகாரம் உண்டென்று நிர்ணயிக்கபபட்டிருக்கிறது. இது ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரத்தில் गोमधुपर्कार्हः वेदाध्यायः என்ற ஸூத்திரத்திலும் அதற்கடுத்த ஸூத்திரத்திலும் வ்யக்தமாகிறது. பூர்ணவேதாத்யயனம் செய்தவனுக்கு கோ மதுபர்க்கம் கொடுக்கவேண்டுமென்று மேற்கண்டஸூத்ரத்தால் விதி செய்துவிட்டு அடுத்த ஸூத்ரத்தில்आचार्यः,ऋत्विक्, स्नातकः,राजा वा धर्मयुक्तः என்பதால் ஆசார்யன், ரித்விக், ஸ்நாதகன், அரசன், இவர்களுக்கும் கோ மதுபர்க்கம் கொடுக்கவேண்டுமென்றுவிதிக்கிறார், இந்த ஸூத்திரத்தில் ரித்விக் என்று அவர் தனியாக ஏன் குறிப்பிடவேண்டும்? முதல் ஸூத்திரத்தில் வேதாத்யயனம செய்தவர்களுக்கெல்லாம் கோ மதுபர்க்கம் உண்டென்று பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டாரே? யாகம் செய்துவைக்கும் ரித்விக் பூர்ண வேதாத்யயனம் செய்தவனாகத்தானே இருப்பான்? ஆகையால் முதல் ஸூத்திரத்தாலேயே ரித்விக்கையும் கிரஹிக்கக் கூடியதாக இருக்கையில் அடுத்த ஸூத்திரத்தில் ரித்விக்கை ஏன் தனியாக சொல்லவேண்டும்? இதிலிருந்து தெரிவதென்னவென்றால் ரித்விக் ஸம்பூர்ணாத்யயனம் செய்யாதவனாயுமிருக்கலாம், ஆதலால் முதல்

ஸூத்ரத்தால் அவனுக்கு கோ மதுபர்க்கம் ஸித்திக்கவழியில்லை, ஆதலால்தான் அடுத்த ஸூத்திரத்தில் ரித்விக்கைத் தனியாக நிர்தேசிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதை ஏற்பட்டது. இங்கு வியாக்யானத்தில் ஹரதத்தர்

अ अवेदाध्यायाकेऽपि आचार्यादयः गोमधुपर्कार्हाः
अत एव ज्ञायते एकदेशाध्यायिनौ ऋत्विगाचार्यौ भवत इति

என்பதால் "ஆசார்யன் ரித்விக் முதலியவர்கள் வேதாத்யயனம் செய்யாதவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுக்கும் கோ மதுபர்க்கம் உண்டு, ஸூத்ரகாரர் இப்படிச் சொல்லுவதால் ஆசார்யனும் ரித்விக்கும் ஏகதேசாத்யயனம் செய்தவர்களாக இருக்கலாம் என்று அறியப்படுகிறது" என்று சொன்னர்,

ஆகையால் ரித்விக் ஏகதேசாத்யயனம் அதாவது அந்தந்த யாகத்திற்கு வேண்டிய மந்திரங்களைமட்டும் அத்யயனம்செய்து ஆர்த்விஜ்யம் செய்யலாமென்று ஆபஸ்தம்பாபிப்ராயத்தை ஹரதத்தர் வெளியிட்டு இருக்கிருர், இதனல் ரித்விக் எந்த சாகா நிஷ்டனுய் இருந்தாலும் ஆத்வர்யவம, ஹௌத்ரம், ஔத்காத்ரம் முதலிய எல்லா சாகா ஆர்த்விஜ்யத்திற்கும் ஏகதேசாத்யயனம் செய்து அதிகாரியாகலாம் என்பதும் நிர்ணீதமாயிற்று. ஸ்வ சாகையை அத்யயனம் செய்வதற்காக முதலில் செய்யப்படும் உபநயனத்தாலேயே இதர சாகைகளை அத்யயனம் செய்யும் அதிகாரமும் ஸித்திக்கிறதாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அதற்காக தனியாக உபநயனம் வேண்டியதில்லை என்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது, वेदानधीत्य वेदौ वा वेदंवापि यथाक्रमं என்ற மனுவசனத்தால் ஒரே உபநயனத்தினல் எல்லா வேதங்களிலும் பிராம்மணனுக்கு அதிகாரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது, ஆனல் ஒருவன் ஸ்வசாகையை த்யஜித்துவிட்டு அன்ய சாகையை அத்யயனம் செய்தால் அதுதான் தோஷமாகச்சொல்லுப்படுகிறது. ஸ்வசாகையுடன் இதர சாகையிலும் அபேக்ஷிதமான ஏகதேச அம்சங்களை அத்யயனம்செய்ய எவ்வித நிஷேதமும் இல்லை. ஆகையால் ஆபஸ்தம்பாபிப்ராயப்படி ரித்விக்குகள் ஏகதேசாத்யாயிகளாகவோ இதர சாகா ஆர்த்விஜ்யம் செய்கிறவர்களாகவோ இருக்கலாம் என்பது ஸித்தமாயிற்று. சிஷ்டாசாரமும் இன்று வரையில் இப்படியே இருந்துவருகிறது.

அஹிம்ஸாவாதிகளுக்குப் பதில்.

இனி அஹிம்ஸாவாதிகளுக்கும் யுக்திவாதிகளுக்கும் ஓர் பதில் கூறவேண்டியது அவசியமாகிறது. யாகம் உயர்ந்த வைதிக தர்மமானலும், பசு ஹிம்ஸை தர்மமென்று எவ்வளவு நிரூபித்தாலும்

இந்த நாகரீககாலத்தில் அதைச் செய்வது அனுசிதமென்று சிலரால் வாதிக்கப்படுகிறது,

நாம் நமது ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கையில் யாருக்காக பயப்படவேண்டும்? அல்லது ஸங்கோசப்படவேண்டும்? நாம் இப்படி ஸங்கோசப்படுவது ஸாங்க்ய, ஜைந,பௌத்த, மதங்களை ஆதரிப்பதாக வல்லவோ ஆகும்? வைதிகமதத்தில் இருந்து கொண்டு அதன் ஸித்தாந்தத்திறகு விரோதமாய் நினைப்பது மதத்ரோஹ கார்யமாகுமல்லவா? தவிர நாம் எந்த தேசத்தார் அல்லது ஜாதியாருக்காக வெட்கப்பட்டு ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிட வேண்டுமோ? இந்த நவீன நாகரிககாலத்தில் மனிதக்கொலையில் ஈடுபடாததேசம் ஒன்ருவது உண்டா? இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, அமெரிக்காபோன்ற உலக நாகரிக ஆசாருக பிரமிக்கப்படும் எல்லாத் தேசங்களிலும் இன்று நம் கண்முன் நடப்பதென்ன? சுருக்கமாகச் சொன்னுல் எந்த தேசங்களும், அர்த்த காமாதி சிறிய பிரயோஜனங்களுக்காக மனிதக் கொலை செய்வதை ஓர் ஸாதாரண காரியமாகவே செய்துவருகின்றன. ராஜீய காரணங்களுக்காகவும், வேறு வியாபாராதி லௌகிக காரணங்களுக்காகவும், அரசனையும் மந்திரிகளையும், பொது ஜனங்களையும் தலைவர்களையும் மூர்க்கமாகக் கொன்றுவிடுவது மேற்றிசைகளில் சரித்திரங்களிலும் இன்றைக்கு நேரிலும் வெகு சகஜமாய் காணப்படவில்லையா? ராஜாங்கங்களே இத்தகைய கோரகார்யங்களில் ஈடுபடுவதைப் பார்க்கிறோம். தவிரவும் இப்போது நடக்கிற பயங்கர யுத்தத்தில் மேற்றிசை ஜாதியினர் மனித உயிரை துரும்பாக நினைத்து நிரபராதிகளையும், ஸ்திரீகளையும், குழந்தைகளையும் அகாரணமாகக் கொன்று குவிக்கும் அநாகரிக, ஈவிரக்கமற்ற,கணக்கற்ற கோரகாரியத்தை நடுக்கத்துடன் உலகம் முழுவதும் பார்த்துவரவில்லையா? இத்தகைய அநாகரீகச் செயல் புரியும் போலி நாகரீகர்களிடம், ஸ்வதர்மத்தை ஆசரிக்க நாம் எதற்காக ஸங்கோசப்படவேண்டும்? உலகிலுள்ள ஸகல ஜாதி மதஸ்தர்களும் வயிற்றுக்காகவும் அதிகார ஆசைக்காகவும் மூர்க்கமாக பிராணிஹிம்ஸை செய்வதில் மிக்க அநாகரிக முறைகளையும் கையாண்டுவருகையில் வேதோக்த தர்ம கார்யத்தைச் செய்யும் நம்மை அவர்கள் நகைக்க இடமென்ன இருக்கிறது? அஹிம்ஸையிலும், ஜீவகாருண்யத்திலும் வைதிகமதத்தைமிஞ்சினவர் உலகில் எங்கும் எவரும் இல்லை. மேற்படி இரண்டு தர்மங்களையும் இதர மதங்களுக்கு பிச்சைகொடுத்த கௌரவம் வைதிக மதத்திற்கே உரியதாகும்.

ஈச்வர ஸிருஷ்டியிலேயே வைதிகமதத்தினர் மிகுந்த பிராணி தயை வாய்ந்தவர். மற்ற ஜாதியினரைப்போல் பிறவியிலேயே

கொடும் நெஞ்சுபடைத்து ஈவிரக்கமற்றவர்களல்லர். இதைக் கவி குலதிலகமான காளிதாஸனே கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

सहजं किल तद्विनिन्दितं न खलु तत्कर्म विवर्जनीयं ।
पशुमारण कर्मदारुणः अनुकम्पामृदुरेव श्रोत्रियः ॥

"ஸ்வதர்மமாக விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தில் சிறிது தோஷமிருப்பினும் அது ஸஹஜமாகையால் அதற்காக அந்த தர்மத்தை விலக்கக்கூடாது. யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸை செய்யும் ச்ரோத்ரியன் அதாவது வேதவிதி நிஷ்டன் காருண்யமற்றவன்போல் தோன்றினாலும் அவன் ஸ்வபாவமாக மிகுந்த தயை பொருந்தியவனே" என்று கூறியுள்ளார், இது வைதிகமதஸ்தர்களின் மனோபாவத்தை அப்படியே எடுத்துககாட்டுவதாகிறது.

ஸ்ரீ அப்பய்யதீக்ஷிதர் உதாஹரணம்

இதற்கு ஸ்ரீ அப்பய்யதீக்ஷிதேந்திராள் சரித்திரமே உதாஹரணமாயிருக்கிறது. அம்மஹான் காஞ்சீபில் வாஜபேய மஹா யக்ஞம் அனுஷ்டிக்கையில் யூபத்தில் கட்டியுள்ள யாகபசுக்களைப் பார்த்துக் கருணை நிறைந்தவராகி "வேதமே! நீயே எனக்கு கதி" என்று கூறி கீழ்கண்ட சுலோகத்தையும் அநுஸந்தித்தார்—

या ब्रह्मणो निश्वसितं यदुक्तिः सत्या अनिशं यज्ञपतोविमुक्तिः ।
सैव प्रमाणं ननु मादृशानां श्रुते नमस्ते भवती गतिर्नः ॥ என்று.

"எந்த வேதமானது பிரம்ஹத்தின் மூச்சுக்காற்றோ, எந்த வேதத்தின் வாக்யமானது ஸத்யமோ, எந்த வேதத்தை ஜபிப்பதால் முக்தியோ, அத்தகைய வேதமே என்போன்றவர்களுக்கு பிரமாணமாகும். ஆகையால் ஏ! சுருதியே! உனக்கு நமஸ்காரம். நீயே எங்களுக்கு கதி!!"

இவ்வாறு தீக்ஷிதேந்திராள் யாக பசு விஷயமாகத் தமது ஜீவ காருண்யத்தையும், ஆயினும் சாஸ்திரவச்யதைப்படி வேதவிதியை நம்பி பசுகார்யத்தைச் செய்யவேண்டிய கடமையிருப்பதையும் காட்டினார்.

கடைசியில் ஸ்ரீபரமேச்வரனை ஸ்ரீ தீக்ஷிதேந்திராள் ஸ்துதி செய்து பிரார்த்தித்தபடி வபாயாகம் நடந்தபிறகு, இறந்த அந்த யாகபசுக்கள் அங்குள்ள ஸகல ஜனங்களும் ஆச்சர்யமாகப் பிரத்யக்ஷத்தில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே உயர்ந்த சரீரம் பெற்று தேவலோகம் சென்றனவென்றும் அந்த சரித்திரம் கூறுகிறது.

யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸைசெய்யும் வைதிகன் கூட அந்தக் காரியமானது மிகுந்த கருணை நிறைந்த கார்யமெனறே நம்பிச்செய்கிறான். யாகத்தில்தனது உடலையும் உயிரையும் அர்ப்பணம் செய்து உயர்ந்த த்யாகம் செய்யும் பிராணியானது தனது ஹீன ஜன்மத்தை விட்டு உயர்ந்த கதியையும் க்யாதியையும் அடைவதாக நாம் நம்பும் வேதம் கூறுகிறது. அதன்படி பசு ஹிம்ஸையானது உத்தம காருண்ய கார்யமென்றே வைதிகன் நம்புகிறான். ஆகையால்தான் ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜர், ஸ்ரீ அப்பய்யதீக்ஷிதர் முதலியவர்கள் இதை ரக்ஷணம் என்று சொல்லுகிறார்

யுத்தக்கொலைக்கு என்ன ஸமாதானம்?

எந்த நாகரிக தேசத்தினரும் இதைப் பரிஹஸிப்பதற்கில்லை. ஏனெனில் யுத்தக் கொலையைப்பற்றி அவர்களும் இந்த ஸமாதானத்தையேதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது, சொல்லவும் சொல்லுகிறார்கள் லக்ஷக்கணக்கான மனிதர்களை யுத்தகளத்தில் கொன்று குவிக்கிறார்களல்லவா? அங்கு உயிர்விடும் ஸோல்ஜர்கள் தியாகிகள் என்றும் தேச க்ஷேமத்திற்காக உடலையும் உயிரையும் தியாகம் செய்த வீரர்களென்றும், அதன் காரணமாக அவர்கள் உயர்ந்த லோகம் போகிறார்கள் என்றும சொல்லாத தேசமும் ஜாதியும் மதமும், உலகில் எங்காவது இருக்கிறதா? சுயநலமும் ஆக்ரஹமும், துரோஹ சிந்தையும், பழிவாங்கும் கெட்ட மனோபாவமும் கொண்டு தர்மமுறையே இல்லாமல் நடத்தப்படும யுத்தங்களில் கூட, கொலைசெய்யப்படும் மனிதர்கள் தியாகிகளாகி நல்லுலகம் போவது நிஜமானால் உலக க்ஷேமார்த்தமான உயர்ந்த யாக தர்மத்தில் தனது உடல், உயிரை, உபயோகித்து தியாகம செய்யும் அந்த யாக பசுவும ஏன் நல்லகதி அடையக்கூடாது? இந்த நம்பிக்கை மட்டும் மூடநம்பிக்கை என்று மூடர்களும் சொல்லுவார்களா?

ஸாதாரணக் கொலைக்கும் யுத்தக் கொலைக்கும் வாசியென்ன?

ஸாதாரண காலத்தில் ஒருவன் ஒருவனைக் கொன்றால் குற்றவாளியாகிறான்: கொன்றவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் யுத்தத்தில், மனிதனைக் கொன்றால் அந்தக் கொலையானது புனிதமாகக் கருதப்படுவதுடன் கொன்றவனுக்கு கௌரவமும் ஸன்மானமும் பிருதங்களும் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஒருவன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு யுத்தத்தில் அதிகமாக கொலை புரிகிறானோ அவ்வளவுக்கு அவனுக்கு கௌரவமும் அதிகரிக்கிறது அவனை வீரன் சூரன் என்று புகழ்ந்து பாடுகிறார்கள். உண்மையில் ஸாதாரணக் கொலைக்கும் யுத்தக் கொலைக்கும் என்ன வாசி இருக்கிறது? இரண்டிற்கும் வித்யாஸம் பிரத்யக்ஷத்தில் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதா? இரண்டிலும், கொலை செய்யப்

பட்டவன் அநியாயமாகத் தனது அருமையான பிராணனை இழப்பது ஸமமாகவே இருக்கிறது. மஹாக்ரூரமான கத்தி, துப்பாக்கி வெடிகுண்டு முதலிய ஆயுதங்களால் தாக்கப்பட்டு கோரமான ரத்தப் பிரவாஹத்தில் வீழ்ந்து உழன்று துடித்து பரிதாபமாய் சாகுகிறான். கொன்ற கக்ஷியாரோ இதைக் கண்டு ஸந்தோஷ ஆரவாரம் செய்கிறார்கள். ஆயினும் ஸாதாரணக் கொலைமட்டும் குற்றமென்றும், அதர்மமென்றும், கருதப்பட்டு தண்டனை விதிப்பதற்கும், யுத்தக் கொலை தர்மமென்று சொல்லி அதைச் செய்தவனை கௌரவிப்பதற்கும் யுக்திவாதிகளும் அஹிம்ஸாவாதிகளும் என்ன பதில் சொல்லமுடியும்? யுக்திவாதம் உபயோகப்படுமா? சாஸ்திரத்தைத்தானே காட்டவேண்டும்?

நம்மவர்கள் எவர்களைக் கண்டு நாகரிகர்கள் என்று மோஹிக்கிறார்களோ அத்தேசத்தார் யாவரும் யுத்தக் கொலையில் மிக்க கியாதிபெற்று விளங்கவில்லையா? மனிதன் உயிரை தனித்தனியாகவும் கூட்டம் கூட்டமாகவும் அழித்துக் கொல்ல தினம் தோறும் எவ்வளவு உபாயங்களும் ஸாதனங்களும் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. இந்த யுத்த கொலையை கற்றுக்கொடுக்க எவ்வளவு பள்ளிக்கூடங்கள்? எவ்வளவு செலவு? இந்த கோரக் கொலைத் தொழிலை கற்கவேண்டி ஹிந்துக்களாகிய நாம் போட்டியோடுவது எவ்வளவு? இப்படி எல்லாம் ஸஹஜமாக இருக்குகையில் நமது பரிசுத்தமான வைதிகதர்மமான யாக பசு விஷயத்தைமட்டும் தோஷமாகப்பேச எந்த தேசத்தாருக்காவது எந்த நாகரீக ஜாதியாருக்காவது அருஹதை உண்டா? வாய் உண்டா? அவர்களைக் கண்டு நாம் நமது ஸவதர்மத்தை அனுஷ்டிகக ஏன் ஸங்கோசப்படவேண்டும்?

கணக்கற்ற ஹிம்ஸை நடக்கவில்லையா?

மேலும் இப்பொழுது உலகமெங்கும் ஜீவகாருண்யமும் அஹிம்ஸையும எந்த நிலைமையில் இருக்கிறதென்பதை அஹிம்ஸாவாதிகள் யோஜித்ததாக தெரியவில்லை. பிராணிகளில் மனித உயிர் ஒன்று தான் உயர்ந்ததாகவும் மற்றப் பிராணிகளின் உயிர் அலக்ஷியமாகவும் நினைக்கப்படுவதே உலக இயல்பாய் இருக்கிறது. மனிதன் ஒருவனே பூவுலகில் ஸகல ஸௌகர்யங்களுடன் வாழ பாத்யபபட்டவனுயும் மற்ற சராசர பிராணிகள் யாவும் மனிதனுடைய அனுபவத்திற்காகவே ஏற்பட்டனவென்றும் உரிமை கொண்டாடப்படுகிறது. ஆதலால் மனித ஸுகத்திற்காக ஒவ்வொரு நாளும் லக்ஷக்கணக்கான பிராணிகள் ஆஹார நிமித்தம் கொல்லப்படுகின்றன. கருணையற்ற இந்த கோர கொலைக்கு ராஜாங்கமும், முனிஸிபாலிடிகளும் உடந்தையாய் இருந்து பூர்ண ஆதரவு அளிக்கின்றன,

தவிரவும் மனித ஸங்கத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் பிராணிகளை நிர்தாக்ஷிண்யமாக கொன்றுவிட வேண்டுமென்கிற கொள்கையே உலகமெங்கும் ஸாதாரணமாகப் பரவி இருக்கிறது. மனிதன் தலையில் உள்ள பேன், பூச்சி, உபத்ரவம் செய்வதால் அதை எடுத்து நசுக்கிப்போடுகிறார்கள். பாம்பு தேள் முதலிய பிராணிகளும் மனிதனுக்கு கஷ்டம் விளைவிப்பதால் கொல்லப் படுகின்றன. வீடுகளில் எறும்பு, எலி முதலிய பிராணிகளைக் கொல்லுவதே நித்யகார்யமாய் இருக்கிறது. புலி சிங்கம் போன்ற கொடிய மிருகங்களும் எங்கு கண்டாலும் உடனே கொல்லப்படு கின்றன. மனித ஸங்கத்திற்கு ஆபத்து விளைவிக்கிற காரணத் தாலேயே, நாய்கள் எலிகள் பூச்சிகள் இவைகளை கொல்ல சர்க்கார் செலவு செய்கிறார்கள், இவைபோன்ற கணக்கற்ற ஹிம்ஸைகளுக்கு அஹிம்ஸாவாதிகள் என்ன பதில் கூறமுடி யும்? சிங்கம் புலி பாம்பு தேள் முதலிய ஜந்துக்களும் பிராணி கள்தானே? ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியில் எல்லா பிராணிகளும் ஸமம் தானே. மனிதனுடைய நன்மைக்காக அவைகளைக் கொல்லுவது தர்மமா? மனித உயிருக்கும் மேற்படி ஜந்துக்களின் உயிர்களுக் கும் வித்யாசம் கற்பிப்பது தர்மமா? பூலோக வாழ்க்கையில் அந்த ஜந்துக்களும் மனிதனைப்போல் வாழ உரிமை பெறவில்லையா? அப்படி இருக்க மனிதன தன் ஆஹாரத்திற்காகவும் ஸுகவாழ் கைக்காகவும் அந்த பிராணிகளை கொல்ல என்னபாத்யம் பெற்றி ருக்கிறான்?

ஆதலால்! அஹிம்ஸா வாதத்திற்கு வரையறை அல்லது விலக்கு விதியை இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமல் ஜீவகாருண்யத்தை நிலைநிறுத்தமுடியாது. துஷ்ட ஜந்துக்களை கொல்லுவது நியாய மென்று இவர்கள் ஒப்புக்கொண்டால் அஹிம்சா வாதம் அழிந்து போயிற்று. யுக்திவாதமும் நிலைக்கமுடியாமல் போகிறது. ஆகை யால் அஹிம்ஸாவாதிகளும் யுக்தி வாதத்தைவிட்டு சாஸ்திர விதி யை சரணமாகக்கொண்டாலன்றி வேறுகதி கிடையாதென்பதை அறியவேண்டும். நியாயாதிபதி ஒருவன் நீதிஸ்தலத்தில் நூற்றுக் கணக்கான மரணதண்டனைகளை விதித்து தானும் கூட இருந்து நிறைவேற்றுகிறான். இது அஹிம்ஸையா! ஹிம்ஸையா! அஹிம் ஸாவாதியான வக்கில் குற்றவாளிக்கு மரணதண்டனை விதிக்க வாதாடுகிறான். இது அஹிம்ஸை கொள்ளுகைக்கு ஏற்றதா! அஹிம்ஸாவதிகளான டாக்டர்கள் வியாதியஸ்தனை கத்தியால் அறுத்தும், ஊசியால் குத்தியும் நெருப்பால் சுட்டும் கதறவைக் கிறார்கள், அநேக வியாதியஸ்தர்கள் இறந்தும் போய்விடுகிறார் கள் இது அஹிம்ஸையா? ஹிம்ஸையா? கிருஷிசெய்கையில் பூமியை உழவுசெய்யும் காலத்தில் பூமியில் வாழும் கணக்கற்ற

பிராணிகள் கொல்லப்பட்டுப் போகின்றன. மனிதன் வண்டியில் சவாரி செய்கையிலும், நடக்கும் பொழுதும், உட்காரும்பொழுதும், படுக்கும்பொழுதும் அநேக பிராணிகள் தெரிந்தும் தெரியாமலும் கொல்லப்பட்டுபோவதை நாம் அறியவில்லையா?

ஆதலால் அஹிம்ஸாவாதிகளும் சாஸ்திர உதவியின்றி கேவல யுக்திவாதத்தால் மட்டும் தங்கள் துர்வாதத்தை நிலைநிறுத்த முடியாதென்பதை பலவகையில் ஊஹித்துப்பார்த்து மயக்கம் தெளிவதே நியாயமென்பதை எடுத்துக்காட்டினோம்.

இவ்வாறும் வேறு பல வழிகளாலும் ஸமீசீனபிரமாண, ந்யாய, யுக்திகளைக்கொண்டு யாக ஸத்தர்ம ஸமரக்ஷணம் இக்கிரந்தத்தில் செய்யபபட்டிருப்பதை ஆஸ்திகசிரேஷ்டர்கள் ஊன்றிப் படித்துப் பார்க்க பிரார்த்திக்கிறோம்.

இது ஓர் அபூர்வமான கிரந்தமே. ஏனெனில் இதுவரையில் யக்ஞ விஷயமாயுள்ள ஸகல சர்ச்சைகளையும் ஒரே இடத்தில் சேகரித்து எழுதப்பட்ட கிரந்தம் ஒன்றும் வெளிப்படவில்லை. காலதேச நிலைமையை யநுஸரித்து இத்தகைய கிரந்தமொன்று எழுதப்பட வேண்டுமென்று, திருக்கருகாவூர், ஆஸ்திக சிரேஷ்டரும் வேதமார்கக பிரதிஷ்டாபகரும், யாக ஸத்தாமங்களை ஸம்ரக்ஷித்து யாக அநுஷ்டானத்தைப் பரவச்செய்வதிலே தமது ஸத்திரவ்யங்களை ப்ரயோகித்து வருகிற மஹானுமாகிய பிரம்மஸ்ரீ ஸுப்பயயர் அவர்களுடைய மனதில் பகவான் தோன்றச் செய்தார். அம்மஹானுடைய சிரத்தை நிறைந்த நியமனத்தின்மேல் நாம் இதை எழுத முன்வந்தோம்.

இக்கிரந்தத்தை எழுதவும், பிரசுரிக்கவும் ஸகல வழியிலும் உபகரித்த ஷை ஸ்ரீ ஸுப்பய்யரவர்களுக்கு நாமும், வைதிக ஸமூஹத்தினரும என்றென்றும் அளவற்ற நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இக்கிரந்தத்தைப் பிழையறப் பரிசோதிப்பது முதலான கார்யங்களில் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் உதவிபுரிந்த வித்வான் ஸ்ரீ உ–வே சதுர்வேதம் சதக்ருது, சி. ர. ஸ்ரீநிவாஸபாட்டராசாரியஸ்வாமிக்கும், இதை மிக சிரத்தையுடன், ஒற்றுழைத்து உதவிபுரிந்து முத்ரணம் செய்து பிரசுரித்த ஸ்ரீ ஜனார்தன அச்சுக்கூட மானேஜர் ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தரமய்யரவர்களுக்கும் நமது மனப்பூர்வமான நன்றியைச் செலுத்துகிறோம்.

அக்னிஹோத்ரம்
கோபாலதேசிகாசாரியர்.

श्रीरस्तु

யக்ஞஸம்ரக்ஷிணீ

விஷய ஸூசிகை.

பக்கம்

1. ச்ரௌத தர்மம் பலீயஸ்-முக்யம் ... 1
2. ச்ரௌதத்தை அநாதரித்து ஸ்மார்த்தத்தை ஆசரிப்பதில் தோஷம் ஸ்மிருதிசந்திரிகா பிரமாணம் ... 2
3. ஸ்மார்த்த கர்மம் ச்ரௌத கர்ம சேஷமே. தாத்பர்யதர்சன வாக்யங்கள், ... 4
4. அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்கள் ... 6
5. இதற்கு மாதவீயத்தில் சுருதி பிரமாணம் ... 7
6. நித்யமென்பதற்கு காரணங்கள் வீப்ஸாதிகள் 9
7. இதில் மனு, யாக்ஞவல்க்ய அபிப்பிராயம் ... 10
8. விவாஹமாகியவுடன் அக்நிஹோத்ர ஆரம்பம் 11
9. இதில் ஆபஸ்தம்ப, போதாயன, சந்திரிகா பிரமாணங்கள் ... 12
10. யக்ஞாதிகள் ஸம்ஸ்காரங்கள் ... 14
11. யக்ஞாதிகள் ஆச்ரம தர்மங்கள் ப்ரம்ஹஸூத்ர பிரமாணம் ... 14
12. இதில் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாள் அபிப்பிராயம் ... 15
13. இதில் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதாள் அபிப்பிராயம் 17
14. இதில் கீதையின் நிர்ணயம் 18
15. யக்ஞாதிகள் நித்யங்கள், தாத்பர்ய தர்சன வாக்யம் ... 20
16. யக்ஞம்செய்யாவிட்டால் ருணதோஷம் சுருதி பிரமாணம் ... 23

17. ருணதோஷம் உபபாதகம் மனுவின் அபிப்பிராயம் 23

18. இதில் யக்ஞவல்க்ய, விக்ஞாநேஸ்வர நிர்ணயங்கள் ... 24

19. இதில் வஸிஷ்ட ஸூத்ர நிர்ணயம் ... 26

20. யக்ஞம் நித்யமானல் ஸன்யாஸாச்ரமம் உண்டா? 26

21. இதில் பிர்ம்மஸூத்ர நிர்ணயம் ... 27

22. இதில் பாஷ்யகாரர்கள் அபிப்பிராயம் ... 29

23. ஆஹிதாக்நியாயில்லாமை உபபாதக தோஷம் 30

24. அதிகார விசாரம், மிதாக்ஷரா, சந்திரிகாதி நிர்ணயம் ... 31

25. சில ஸ்ம்ருதி வசனங்கள் ... 36

26. யக்ஞாதிகள் கேவல காம்யங்களல்ல ... 37

27. நித்ய-காம்ய இரண்டு விதிகள் உண்டு ... 38

28. இதில் மீமாம்ஸையின் அபிப்பிராயம், நித்ய காம்யபேத நிரூபணம் ... 40

29. நித்ய அக்நிஹோத்ராதிகளை செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமுண்டு
30. காம்ய அக்நிஹோத்ராதிகளை செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமில்லை
31. இதில் காத்யாயன, பாஷ்ய நிர்ணயங்கள் } 42

32. கீதையில் காம்ய யக்ஞநிந்தை ... 45

33. உபநிஷத்திலும் காம்ய யக்ஞ நிந்தை ஸ்ரீசங்கர ஸ்ரீராமானுஜ அபிப்பிராயம் } 47

34. கேவல காம்யமானல் அனுபபத்திகள் ... 49

35. நித்யங்களில் யதாசக்தி அனுஷ்டானம் போதும் 52

36. இதில் மீமாம்ஸா நிர்ணயம் ... 52

37. இதில் காத்யாயன அபிப்பிராயம் ... 53

38. இதில் மாதவீய அபிப்பிராயம் ... 54

39. பணமுள்ளவனே ஸோமயாகாதிகாரி என்ற மனு வசனம்

40. அது காம்ய ஸோமயாக விஷயம், நித்ய ஸோம யாக விஷயமில்லை ... } 56

41. இதில் மேதாதி, விக்ஞானேச்வர, மாதவ, குல்லூகபட்ட, ஸ்மிருதிசந்திரிகாகார வைத்யநாத தீக்ஷிதாதி நிர்ணயங்கள் ... 57

42. கல்ப ஸூத்ரங்களில் கௌணபக்ஷ உபதேசம் 59

43. தக்ஷிணைகளுக்கு பிரதிநிதி ... 61

44. யாகத்திற்காக திரவ்ய ஆர்ஜனம் சாஸ்திரீயம் 66

45. திரவ்ய உபகாரம் அவச்யம் செய்யவேணும் ... 64

46. யாக பூர்த்திக்காக திரவ்ய அபஹாரம் (மனு) 65

47. யாகார்த்தம் பிரதிக்ரஹத்தில் சாஸ்திர நிர்ணயம் 66

48. யாக பசு விஸஸனம தர்மம் ... 69

49. பசுவுக்கு உயர்ந்த கதி (சுருதி வாக்யம்) ... 69

50. யாக பசு விஷயமாக மனுஸ்மிருதி வசனம் ... 72

51. இதில் மஹாபாரத வசனங்கள் ... 73

52. யாக பசு விஷயமாக வேதாந்த ஸூத்ர நிர்ணயம் ... 76

53 இதில் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாத பாஷ்ய நிர்ணயம் 77

54. இதில் ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜரின் அபிப்பிராயம் 79

55. இதில் ஸ்ரீ மத்வ பாஷ்ய நிர்ணயம் ... 82

56. இதில் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் அபிப்பிராயம ... 83

57. இதில் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதாள் ஸித்தாந்தம் 85

58. அவச்ய ஹிம்ஸையும் தர்மமே (கீதை)
59 ஹிம்ஸைக்கு லக்ஷணமென்ன ? } 85

60. யாக ஹவிஸ் சேஷ உபயோகம் (கல்ப ஸூத்ர விதி) ... 88

61. இதில், மனு, யாக்ஞவல்க்ய விக்ஞானேச்வராதி நிர்ணயங்கள் ... 90

62. கலியிலும் செய்யவேண்டியதே ... 93

63. கலிவர்ஜ்யத்தில் நித்ய யாகம் சேரவில்லை ... 94

64. கலியிலும் யாகானுஷ்டான விதிகள் ... 94

65. கலியில் காம்யாக்னி ஹோத்ரமே நிஷேதிக்கப் படுகிறது ... 95

66. சுருதிவிதியை புராண வசனம் பாதிக்குமா? (ஸ்ரீ சங்கர, ராமானுஜ அபிப்பிராயம்) ... 99
67. கலியில் அர்த்ததானம் உண்டு, பூர்ணதானமே நிஷித்தம் ... 101
68. வர்ணப் பிரிவும் வேதமும் உள்ளவரையில் ஸன்யாஸமும் அக்நிஹோத்ரமும் உண்டு ... 103
69. யாகநிந்தையும், யாக பசு விஷய நிந்தையும் மஹாபாபகரம்
70. இதில் மஹாபாரதத்தில் பகவானின் உபதேசம் 105
71. நிந்தை, மற்றொன்றை ஸ்துதிக்கவே (நஹி நிந்தா நியாயம்) ... 106
72. இதற்கு ஸ்ரீ பாகவதம் ப்ராசீன பர்ஹிஸ் உதாஹரணம் ... 107
73. இதற்கு ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரின் பிரமாண வாக்யம் ... 108

உ

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीयज्ञवराहपरब्रह्मणे नमः ॥

யஜ்ஞஸம்ரக்ஷிணீ

(यज्ञसंरक्षिणी)

चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च द्वाभ्यां पंचभिरेव च ।
हूयते च पुनः द्वाभ्यां स नो विष्णुः प्रसीदतु ॥
कांडद्वयोपपाद्याय कर्मब्रह्मस्वरूपिणे ।
स्वर्गापवर्गरूपाय यज्ञेशाय नमो नमः ॥

வேதவிஹிதங்களான அக்நிஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸ பசுபந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதி உத்தம யாக ஸத்தர்மங்களை வேதப்ரமாணாநுஸாரிகளான பிராம்ஹணர்கள் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது ஸம்சயத்திற்கு இடமில்லாதபடி வேதத்தாலும், மனு யாக்ஞவல்க்யாதி ஸ்மிருதிகாரர்களாலும் கல்பஸூத்ரங்களாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கான பிரமாணங்கள், பிரமாண பாரணர்களான ஆஸ்திகர்களின் ஸௌகர்யத்திற்காக ஸங்கிரஹித்து வெளியிடப்படுகின்றன.

ச்ரௌதகர்மம் பலீயஸ், முக்யம்.

வைதிக மதத்தில் வேதமே முக்யமாக முதல்தர பிரமாணமென்பது நிர்விவாதம். வேதத்திற்கு விரோதமில்லாத ஸ்மிருதிகளும் அவைகளுக்கு விரோதமில்லாத புராணாதிகளும் வேதங்களுக்குக் கீழ்பட்ட பிரமாணங்களாகவே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் வேதவிஹிதங்களான கர்மாக்களையே வைதிகர்கள் முதலில் அனுஷ்டிக்கவேண்டியவர்களாவார். அதன் பிறகுதான் ஸ்மார்த்தகர்மங்களில் பிரவிர்த்திக்கவேணுமென்பது மனு முதலிய மஹர்ஷிகளால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यंकुर्यादतन्द्रितः ।
तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम् ॥
(மனு. 6—4—14)

என்ற மனு வசனத்தால் வேதவிஹிதமான நித்யமான ஸ்வகர்மாவையே ஆலஸ்யமின்றி அநுஷ்டிக்கவேணுமென்றும், அந்த வேதவிஹித ஸ்வகர்மாவை யதாசக்தி அநுஷ்டிப்பவனன்றோ மோக்ஷரூபமான பரமகதியை அடைவான். என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விஷயம் பிரஸித்த பிரமாண கிரந்தமான ஸ்மிருதி சந்திரிகையிலும் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

प्रधानं वैदिकं कर्म गुणभूतं तथेतरत् ।
गुणनिष्ठः प्रधानं तु हित्वा गच्छत्यधोगतिम् ॥
यो वैदिकमनादृत्य कर्म स्मार्तैतिहासिकम् ।
मोहात् समाचरेत् विप्रः न स पुण्येन युज्यते ॥ (ஸ்ம் சந்)

இந்த வசனத்தில் "வேதோக்தமான கர்மாவே பிரதானமாகுமென்றும், மற்ற ஸ்மார்த்தகர்மாக்கள் வைதிக கர்மாவுக்கு சேஷமானவைகளென்றும், ஆதலால் சேஷமான கர்மாவை மட்டும் அனுஷ்டித்து பிரதான கர்மாவை அநுஷ்டிக்காமல்விட்டால் அதோகதி ஏற்படு"மென்றும் கூறப்படுகிறது. ஆதலால் "எவன் வேத விஹித கர்மாவை அநாதரவு செய்துவிட்டு, ஸ்மார்த்தமாயும் இதிஹாஸப் பிராப்தமாயுமுள்ள கர்மாவைமட்டும் ஆசரிக்கிறானோ அவன் புண்யத்தை அடையமாட்டான்" என்றும் வசனம் கூறுகிறது.

இந்த வசனத்திற்கு ஸ்மிருதிசந்திரிகாகாரர் வ்யாக்யானம் செய்கையில்,

एतत् विद्यमान वैदिकसामर्थ्यविषयं
अतः सति सामर्थ्ये भवितव्यं वैदिकेनेत्युक्तंभवति

என்று சிரௌதகர்மாக்களை அநுஷ்டிக்க ஸாமர்த்தியம் இருந்தால் அவச்யம் அவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுவதாகச் சொல்லுகிறார்.

அடுத்த வரியில் இதற்குப் பிரமாணத்தையும் சந்திரிகா காரர் காட்டுகிறூர் அதாவது— तथाच वसिष्ठः

अलं अग्न्याधेयाय नाऽनाहिताग्निः स्यात् ।
अलं सोमाय नाऽसोमयाजी स्यात् ॥ (வஸி 9—9, 10)
अलं-समर्थइत्यर्थः ।

இந்த வஸிஷ்ட ஸூத்ரத்தில் "ஸாமர்த்தியமுள்ளவன் அதாவது அக்நி ஆதானம் செய்ய சக்தியுள்ளவனுயிருந்தால் அவன் அநாஹிதாக்நியாக இருக்கக்கூடாதென்றும், அதுபோல் ஸோமயாகம் செய்ய ஸாமர்த்தியமுள்ளவன், ஸோமயாகம் செய் யாமலிருக்கக்கூடாது' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஆகவே ஸ்மிருதி சந்திரிகாகாரர் यो वैदिकमनादृत्य என்ற வசனத்தை எடுத்துக்காட்டி ஸாமர்த்தியமுள்ளவன் அதாவது அதிகாரமுள்ளவன் அக்நிஹோத்ர ஸோமயாகாதிகளை உபேக்ஷித்து ஸ்மார்த்தகர்மாவில் மாத்திரம் பிரவிர்த்திப்பது புண்யமல்லவென்று வஸிஷ்டஸூத்ர பிரமாணத்தைக்கொண்டு நிர்ணயம் செய்திருப்பது முக்யமான விஷயம்.

இங்கு சந்திரிகாகாரர் (सामर्थ्य) ஸாமர்த்தியம் என்பதற்கும் அர்த்தம் செய்திருப்பது அவச்யம் கவனிக்கத்தக்கதாம். ஸாமர்த்யமுள்ளவன் என்றூல் என்ன ?

"सामर्थ्यं च अनाहिताग्नि पितृराहित्यादि" என்றூர்

ஜீவித்திருக்கும் தகப்பனூரோ தமயனோ அக்நிஹோத்ரியாயில்லாதிருந்தால் புத்ரனுக்கும்,கநிஷ்டனுக்கும் அக்நிஹோத்ரம் செய்ய அதிகாரமில்லையென்பது சாஸ்திரம். அது "பரிவித்தி" என்ற தோஷமாகும். ஆதலால் மேற்கண்ட தடை இல்லாமலிருப்பதே ஸாமர்த்தியம் என்று சந்திரிகாகாரர் சொல்லுகிறூர். ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் தடுக்கப்படாத அதிகாரமுள்ளவன் அவச்யம் சிரௌதங்களை அனுஷ்டிக்கவேணுமென்பது சந்திரிகாகாரரின் நிர்ணயம். விக்ஞாநேஸ்வராதிகளும் இதேமாதிரி அர்த்தம் செய்வதை மேலே காட்டுவோம். இதனுல்

श्रौतं कर्म नचेत् शक्तः स्मार्तं कर्म समाचरेत् ।
तत्राप्यशक्तः करणे कुर्यात् आचारमन्ततः ॥
(ஸ்ம்ருதி சந்திரிகா)

என்ற வசனமும் வ்யாக்யாதமாயிற்று. சிரௌத கர்மா செய்ய சக்தியில்லாதவன் ஸ்மார்த்தகர்மாவைச் செய்யலாம். ஸ்மார்த்தகர்மாவையும் செய்ய சக்தியில்லாதவன் கடைசி பக்ஷமாக ஸம்பிரதாய ஆசாரங்களைச் செய்யலாம் என்று கூறப்படுவதில் "சக்தியில்லாமை" என்பது "அதிகாரமில்லாமை" என்ற அர்த்தமுள்ளது. பத்நியில்லாமை, பிதா-ஜ்யேஷ்டன் இவர்கள் அக்நிஹோத்ரியாயில்லாமை, முதலிய சாஸ்திரீய அதிகாரமில்லாததுதே "அசக்தி" என்கிற விஷயம் மேலே விவரமாக நிரூபிக்கப்படும். லௌகிகமான அசக்தி இங்கு சொல்லப்படவில்லை.

ஸ்மார்த்தகர்மம் சிரௌத சேஷமே.

ஸ்மார்த்தங்களைவிட சிரௌதங்களே பலீயஸ் என்பது विप्रतिषेधे श्रुति लक्षणं बलीयः । श्रुतिर्हि बलीयस्यानुमानिकादाचारात् । என்பதால் ஆபஸ்தம்ப கௌதமாதிகள் வியவஸ்தை செய்திருக்கிறார்கள். (ஆப. தர்மஸூத்ரம்) மீமாம்ஸையிலும் இது விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேத விஹிதகர்மாக்களே முக்யங்களென்றும், ஸ்மார்த்தமான,உபநயநம்,ஔபாஸநாதி பாகயஜ்ஞங்கள் சிரௌத கர்மாக்களுக்கு சேஷமென்பதை ஆபஸ்தம்ப க்ருஹ்ய ஸூத்ர வ்யாக்யானமான தாத்பர்ய தர்சனத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

औपासन होमादीनि पाकयज्ञशब्द वाच्यानि,
पाणिग्रहणादीनिच यज्ञेषु अधिकरिष्यमाणस्य
देह संस्कारार्थानि कर्माणि (ஆப- க்ரு 1—1).

இதில் "ஔபாஸநாதி ஸ்மார்த்த கர்மாக்களும், பாணிக்ரஹணாதிகளும், மற்ற பாகயக்ஞங்களும், யாகம் செய்ய அதிகாரம் பெறப்போகிற விப்ரனுடைய சரீர ஸம்ஸ்காரங்களுக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்கள்" என்று கூறப்படுகிறது. மேலேயும்

यज्ञेषु अधिकरिष्यमाणस्य पुरुषस्य देह
संस्कारा व्याख्याताः (ஆ. க்ரு. 11—17).

என்பதாலும் ஔபாஸனாதிகளின் நிலைமை சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் ஸ்மார்த்தகர்மாக்கள் ஸ்வதந்திரங்களல்லவென்றும், சிரௌத யாகங்கள் செய்யப்போகிறவர்களுக்கு சரீர ஸம்ஸ்கார ரூபங்களாகையால் சிரௌத கர்மாக்களுக்கு சேஷங்களென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆகவே சேஷங்களான ஸ்மார்த்த கர்மாக்களைமட்டும் அநுஷ்டித்துவிட்டு சேஷியான சிரௌத கர்மாக்களை உபேக்ஷித்து அநுஷ்டியாமலிருப்பதுதோஷமென்பது ஸ்மிருதி சந்திரிகையில்,

प्रधानं वैदिकं कर्म गुणभूतं तथेतरत् ।
गुणनिष्ठः प्रधानं तु हित्वा गच्छत्यधो गतिम् ॥

என்ற கார்க்ய வசனத்தால் காட்டப்பட்டது. இந்த வசனத்திலும் சிரௌதங்களான வைதிக கர்மாக்களே பிரதானங்கள் என்றும், ஸ்மார்த்தங்களான மற்ற கர்மாக்கள் "குணங்கள்" அதாவது சேஷங்களென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு பிரத்யக்ஷ சுருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள சிரௌத யாகாதி கர்மாக்கள் பிரபலங்களென்றும் முக்யங்களென்றும் ஏற்பட்டபிறகு, கிரஹஸ்தனுக்கு யாவஜ்ஜீவம் தினமும் ஸாயம் ப்ராத: காலங்களில் செய்யவேண்டிய அக்நிபரிசர்யை அதாவது ஹோமமானது சிரௌதமாக இருப்பதே முக்யமென்பது ஸித்திக்கிறது.

संध्या स्नानं जपो होमः देवतानां च तर्पणम् ।
आतिथ्यं वैश्वदेवं च षट्कर्माणि दिने दिने ॥

என்பதால் பராசரரும், மனு யாக்ஞவல்க்யாதி ஸகல ஸ்மிருதிகாரர்களும், ஆப்ஸ்தம்பர்தி எல்லா ஸூத்ரகாரர்களும் நித்யமாக விதிக்கும் ஸாயம் ப்ராத: ஹோமமானது அக்நிஹோத்ரஹோமமாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது நிஸ்சிதமாகிறது. சுருதியே நேரில் அக்நிஹோத்ரத்தை நித்யமாக விதிக்கிறபடியால் அதுவே முக்யமென்று ஏற்படுகிறது. ஔபாஸனமும் ஆவச்யகமாயினும் அது பிரத்யக்ஷ சுருதிகளில் விதிக்கப்படவில்லை. அது சிஷ்டாசாரத்தினாலும் ஸ்மிருதிகளாலும் ஏற்பட்ட கர்மாவே யல்லது பிரத்யக்ஷவேதவிஹிதமல்ல. இதை ஆபஸ்தம்பர்

'अथ कर्माणि आचाराद्यानि गृह्यन्ते'

என்ற ஸூத்ரத்தால் ஔபாஸனாதி க்ருஹ்யகர்மாக்கள் ஆசார ப்ராப்தங்களென்று சொல்லுகிறார். ஔபாஸநாதிகளுக்கு அநுமிதசுருதிமூலமாகவே பிராமாண்யம் என்றும் வைதிகமதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அக்நிஹோத்ரமோவெனில் இப்போது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கும் வேதங்களிலேயே நேராக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அது பஹுஸாகையால் ஸாயம் ப்ராத: காலங்களில் நித்யமாக க்ருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய ஹோமம் அக்நிஹோத்ரம் தான் என்பது ஸித்தமாகிறது. சுருதி ஸ்மிருதி கல்பஸூத்ராதிபிரமாணங்கள் யாவற்றும் அக்நிஹோத்ரத்தையே முக்யமாக விதிக்கின்றன.

அக்நிஹோர்த்ராதிகள் நித்யங்கள்.

வேதங்களில் கர்மகாண்டம் முழுவதிலும் கணக்கற்ற பற்பல யக்ஞங்களும் அவைகளின் பிரயோகங்களும் விதிக்கப்படுகின்றன. இந்த யக்ஞப்பிரயோகங்களைத் தெளிவாகக்கூற ஆபஸ்தம்பாதிகளான அநேக ரிஷிகள் கல்பஸூத்ரங்களைச் செய்துள்ளார்கள். யக்ஞப்ரயோகங்களில் ஏற்படும் ஸம்சய விபர்யயாதிகளைப் போக்கவேண்டியே ஜைமினி மஹர்ஷி பூர்வமீமாம்ஸை என்ற சாஸ்திரத்தைச் செய்துள்ளார். ஆகையால் வேதார்த்த விசாரத்திற்காக ஏற்பட்ட மேற்படி சாஸ்திரங்கள் வைதிகமதத்தில் வேதத்தைப்போல் முக்ய பிரமாணங்களாயிருக்கின்றன.

சுருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட யக்ஞங்கள் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று மூன்று வகைப்பட்டவை என்று பராசரமாதவீயம் கூறுகிறது.

एते च सर्वे यज्ञाः यथायोगं नित्य नैमित्तिक
काम्यभेदेन त्रिविधाः ।

என்று மாதவீயம் கூறிவிட்டு, அவைகளுக்கு உதாஹரணத்தையும் காட்டுகிறது. அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ, ஸோம யாகாதிகள் நித்யங்கள். க்ஷாமவதீஷ்டி, ஜாதேஷ்டி முதலியவை நைமித்திகங்கள். காரீரீஷ்டி முதலியவை காம்யங்கள். இவை

களைத் தவிர அச்வமேதம், ராஜஸூயம், பௌண்டரீகம், த்வாதச ராத்ரம் முதலிய உத்தமக்ரதுக்களும் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைகளில் பிராம்ஹணன், நித்யமாயும், வர்ணாச்ரமதர்மமாயும் நிஷ்காமமாக யாவஜ்ஜீவம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவைகளாக ஏழு ஹவிர்யக்ஞங்களும், ஏழு ஸோமயக்ஞங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அக்நிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம், ஆக்ரயணம், சாதுர்மாஸ்யம், நிரூட பசுபந்தம், ஸௌத்ராமணி, பிண்டபித்ரு யக்ஞம் ஆகிய ஏழும் ஹவிர் யக்ஞங்களெனப்படும். அக்நிஷ்டோமம், அத்யக்நிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசீ, வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்ற ஏழு யக்ஞங்கள் ஸோம யக்ஞங்களெனப்படும்.

இந்த ஏழு ஹவிர்யக்ஞங்களும், ஏழு ஸோமயக்ஞங்களும் நித்யங்களாயும் ஆச்ரமதர்மங்களாயும், செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாய, பிராயச்சித்தாதிகள் உள்ளவையென்றும் ஸகல ஸ்மிருதிகளும், நிபந்தனகாரர்களான சிஷ்டர்களும் நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதால், பிராம்மணர்கள் நிஷ்காமமாக, பகவத் பிரீதியைமட்டும் கருதி இவைகளைச் செய்யவேண்டியது அவச்யமாகுமென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இதற்கு சுருதி பிரமாணங்கள்.

பராசரமாதவீயத்தில்,

तत्र यज्ञानां नित्यत्वं आथर्वणशाखायां श्रूयते-
"मन्त्रेषु कर्माणि कवयो यान्यपश्यन् तानि
त्रेतायां बहुधा संततानि तान्याचरथ नियतम् "

(முண்டகம் 2-1)

என்பதால் யக்ஞங்கள் நித்யங்களென்பதற்கு ஆதர்வண சாகையிலிருந்து ஒரு சுருதி வாக்யம் பிரமாணமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

"கவிகளெனப்படுகிற பிரம்க்ஞர்களான ருஷிகள், மந்திரங்களில் எந்த கர்மாக்களை தபஸ் மஹிமையால் கண்டார்களோ,

அந்த கர்மாக்கள் கார்ஹபத்ய ஆவஹநீய, தக்ஷிணாக்நி என்ற த்ரேதாக்நிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அந்த கர்மாக்களை நியதமாக அநுஷ்டியுங்கள்'' என்று இந்த வேதம் கூறுகிறது.

மேலும் மாதவீயத்தில்.—

" कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेत् शतं समाः "

एतद्वै जरामर्यमग्निहोत्रं जरसावा, हि अस्मात्

प्रमुच्यते मृत्युना च என்ற சுருதியையும் உதாஹரித்து அக்நிஹோத்ராதி கர்மாக்கள் யாவஜ்ஜீவம் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவை என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்பது

यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति।

यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत ॥

என்ற சுருதி வாக்யங்கள் ஜீவனை நிமித்தமாக வைத்து விப்பவிதி லிருந்து ஸ்திரப்படுவதாக கல்பஸூத்ரங்களும் ஸ்மிருதிகளும் கூறுகின்றன. நித்யகர்மாக்கள் எவை என்பதை அறிவதற்கு ஒரு ஸங்கேதம் சாஸ்திரங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது-எந்த விதிவாக்யங்களில் நித்யம், ஸதா, ஸததம், ஸர்வதா முதலிய பதங்கள் காணப்படுகின்றனவோ அந்த கர்மாக்கள் நித்யங்களென்று அறியவேணும், இத்துடன் எந்த கர்மாவின் விதி வாக்யத்தில் வீப்ஸை அதாவது அப்யாஸம் அல்லது ஆவ்ருத்தி காணப்படுகிறதோ அது நித்யமெனறு நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியவேணும். உதாஹரணமாக ஸந்த்யா வந்தன விதிவாக்யத்தைப் பார்க்கலாம்.

" अहरहः संध्यामुपासीत "

என்பதில் "ஒவ்வொரு நாளும் ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேணும்'' என்று சொல்லுகையில் अहरहः என்பது வீப்ஸை அதாவது இரட்டித்துக் கூறப்படுகிறது. "ஒவ்வொரு நாளும்'' என்று சொல்வதால் ஒரு நாளாவது ஸந்த்யையைவிடக்கூடாதென்ற நியமம்ஏற்பட்டு இதனால் ஸந்த்யாவந்தனம் நித்யகர்ம என்று ஸ்மிருதிகாரர்கள் நிர்ணயித்துள்ளார்கள். யாவஜ்ஜீவம்

என்ற பதமும் வீப்ஸை அர்த்தத்திலேயே விதிக்கப்படுகிறது. "ஜீவன் உள்ளவரையில் அக்நிஹோத்ரம் செய்யவேணும்" என்று சொன்னால், ஜீவன் உள்ளவரையில் அதை விடக்கூடாதென்கிற நியமம் ஏற்பட்டு நித்யமென்கிற விஷயம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

பராசரமாதவீயத்தில்

विधिवाक्येषु जीवनाद्युपबन्धस्तु नित्यत्वलक्षकः

"यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति" इति ॥ என்பதால் ஜீவபதம் பிரயோகித்திருப்பது நித்யம் என்பதை காட்டுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த அர்த்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தி ஶ்ருதியில்

"अहरहः प्रवृज्यते यदग्निहोत्रं"

"अर्धमासेऽर्धमासे प्रवृज्यते"

"तं सन्ततमुत्तरेऽर्धमास आलभते"

तं काले काले आगते यजते" என்று

அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதி விதிவாக்கியங்களில், அஹரஹ:" "அர்த்தமாஸே அர்த்தமாஸே" ஸந்ததம்" "காலே காலே" என்று வீப்ஸை அல்லது அப்யாஸம், (ஆவ்ருத்தி) காணப்படுவதைக்கொண்டு அவை நித்யங்களென்று நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

அக்நி ஹோத்ராதிகளைச் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயம், அதாவது தோஷமும், அதற்கு பிராயஶ்சித்தமும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்தும் அவைகள் நித்யகர்மாக்களென்று ரிஷிகள ஸித்தாந்தம் செய்துள்ளார்கள். இவையெல்லாம் மேலேகாட்டப் படும் ஒவ்வொரு பிரமாணங்களிலிருந்தும் ஸ்பஷ்டமாவதைக் கவனிக்கவும். பராசர மாதவீயத்தில் இது சொல்லப்பட்டுள்ளது.—

अकरणे प्रत्यवायश्च नित्यत्व गमकः । तथा च आथर्वणे—

यस्याग्निहोत्रमदर्शपूर्णमासमनाग्रयणमतिथिवर्जितमहुत

वैश्वदेवमविधिनाहुतं आसप्तमान् तस्य लोकान् हिनस्ति।
इति । (मु. 2—3)
यस्य पिता पितामहोवा सोमं न पिबेत् स व्रात्यः ।
इति च ॥

இந்த மாதவீய வாக்யத்தில் காட்டியுள்ள ஆதர்வண ச்ருதி ப்ரமாணமானது, அக்நிஹோத்ராதிகளைச் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயத்தைச் சொல்லுவதால் அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறப் படுகிறது.

மனு யாக்ஞவல்க்ய அபிப்பிராயம்

மனுஸ்மிருதியில்:—

अग्निहोत्रं च जुहुयात् आद्यन्ते द्युनिशोः सदा
दर्शेन चार्धमासांते तथर्त्वन्ते द्विजोऽध्वरैः ।
पशुनात्वयनस्यान्ते समान्ते सौमिकैर्मखैः ॥ (म-4—25)

என்பதால் "ஸாயம் ப்ராத:காலங்களில் எப்போதும் அக்நிஹோத்ரம் செய்யவேண்டுமென்றும், அர்த்தமாஸத்தில், தர்ச பூர்ணமாஸமும் அயநங்களின் முடிவில் பசுபந்தமும், வர்ஷ முடிவில ஸோம யாகங்களும் எப்போதும செய்யப்படவேணும்" என்று விதிக்கப்படுகிறது. இந்த சுலோகத்தில் "ஸதா" (எப்போதும்) என்ற பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் இது நித்ய கர்ம ஸம்பந்தமான விதியென்று வ்யாக்யாதாக்கள் நிர்ணயித்தார்கள்.

யாக்ஞவல்க்யரும

प्रतिसंवत्सरं सोमः पशुः प्रत्ययनं तथा ।
कर्तव्याग्रयणेष्टिश्च चातुर्मास्यानिचैवहि ॥ (या-आ-125)

"ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் ஸோம யாகமும், ஒவ்வொரு அயனத்திலும் பசுபந்தமும, ஆக்ரயணேஷ்டியும், சாதுர்மாஸ்யங்களும் செய்யப்படவேண்டும்" என்று விதிக்கிறார். இந்த வச

னத்தின் வ்யாக்யானத்தில் விக்ஞானேஶ்வரர் काम्यानि श्रौतानि अभिधाय इदानीं नित्यानि आह என்றதால் இந்த வசன விஹித ஸோமா யாகாதிகள் நித்யங்களென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னார்.

तेन संवत्सरे संवत्सरे यजेत
षट्सु षट्सु मासेष्वित्येके (ஆ·ஔ-7-28-6)

என்பதால் பசுபந்தம் ஒவ்வொரு வர்ஷமும் செய்யப்பட வேணும். ஆறு—ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை என்று சிலர் அபிப்பிராயம்'' என்று விதிப்பதிலும் வீப்ஸை இருப்பதைப் பார்க்கவும்.

இப்படியே,

वसन्ते वसन्ते ज्योतिष्टोमेन यजेत

என்ற சுருதி—ஸூத்ர வாக்யத்திலும், "ஒவ்வொரு வஸந்த காலத்திலும் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் செய்யவேணும்'' என்று வீப்ஸை காணப்படுகிறபடியால் மேற்படி மனு யாக்ஞவல்கிய வசனம் போஷிக்கப்படுகிறது.

ஆபஸ்தம்ப போதயனாதி அபிப்பிராயம்.

இவ்வாறு அக்நி ஹோத்ராதிகள் நித்யகர்மாக்களாயிருப்பதால் விவாஹமாகி, கிருஹஸ்தாஶ்ரமம் புகுந்த உடனேயே ஆதானம் செய்து அக்நிஹோத்ராரம்பம் செய்துவிடவேணுமென்று ஆபஸ்தம்ப போதயனாதிகள் விதிக்கிறார்கள்.

ஆபஸ்தம்பர்

निवेशे हि वृत्ते नैयमिकानि श्रूयन्ते
अग्निहोत्रं, अतिथयः—(ஆ·த-1-13-22)

என்பதால் "விவாஹம் முடிந்தவுடனேயே நியதமாக (கட்டாயமாக)ச் செய்யவேண்டிய கர்மாக்கள் சுருதியில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை, அக்நிஹோத்ரம், வைஶ்வதேவம் முதலானவைகள்'' என்று விவாஹமானவுடன் அக்நிஹோத்ரம் நியதமாகச் செய்யப்படவேண்டுமென்கிறார். இங்கு नियमेन कर्तव्यानि नित्यानिकर्माणि (கட்டாயம் செய்யப்படவேண்டியவை) என்று

ஹாரதத்தர் வ்யாக்யானம் செய்வதால் அக்நிஹோத்ரானுஷ்டான த்தின் ஆவச்யகதை சொல்லப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

போதாயனரும் தமது க்ருஹ்ய ஸூத்ரத்தில் விவாஹ கர்மாவைச் சொல்லிவிட்டு உடனே—

अत्र अग्न्याधेयस्य कालः। यथाश्रद्धं
अत ऊर्ध्वं जीवति पितरि अग्नीनादधीतेति बोधायनः।
जीवति मृतेवा जायामवाप्य दशमे
अहनीति शालीकिः॥ (बो·गृ 1-10-1)

"இங்கு அக்நி ஆதானம் செய்யக்காலம். விவாஹ கார்யத் திற்கு பிறகு பிதா ஜீவித்திருக்கும்போதே ச்ரத்தைக்கேற்றபடி அக்நி ஆதானம் செய்யவேண்டுமென்று போதாயனரின் அபிப் பிராயம். சாலீகி ரிஷியோவென்றால், பிதா ஜீவித்திருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், பத்நியை அடைந்த பிறகு (விவாஹமான பிறகு) பத்தாவது நாளிலேயே அக்நி ஆதானம் செய்துவிட வேண்டுமென்கிறார்."

என்பதால் விவாஹமான பத்து தினங்களிலேயே அக்நி ஹோத்ராரம்பம் செய்துவிடவேணுமென்று விதிக்கிறார்.

அடுத்த ஸூத்ரத்தில், கீழ் சொன்னபடி அக்நி ஆதானம் செய்து அக்நிஹோத்ராரம்பம் செய்யாமல்போனால் தோஷத்தைக் கூறுகிறார்.

मादुर्ब्राह्मणोभवति। अथाप्युदाहरन्ति
यस्य वेदश्च वेदिश्च विच्छिद्येते त्रिपूरुषम्।
स वै दुर्ब्राह्मणो नाम यश्च वै वृषलीपतिः॥ (बो गृ·1.10-4

"அக்நி ஆதானம் செய்யாமலிருந்து அதனால் துர் பிராம் மணனாக ஆகவேண்டாம். இதைப்பற்றி முன்னோர்கள் கூறுவ தாவது:—எவனுக்கு வேதமும், வேதியென்கிற அக்நிஹோத் ராதி கர்மாக்களும் மூன்று தலைமுறை விச்சேதம் அடைந்து விட்டனவோ, அதாவது அநுஷ்டானமில்லாமல் விட்டுப்போய் விட்டனவோ, அவன் துர்ப் பிராம்மணன் எனப்படுவான்."

என்பதால் தெளர்ப்ராம்ஹண்யம் என்ற தோஷம் உண்டா வதாகச் சொல்லியுள்ளார்.

மூன்று தலைமுறை அக்நிஹோத்ராதிகள் விட்டுப்போனவன் ஸோம யாகம் செய்ய விரும்பினால் தெளர்ப்பிராம்மண்ய தோஷ பரிஹாரார்த்தமாக ஆச்விந பசு யாகம் செய்ய வேண்டுமென்று

आश्विनं धूम्रललाममालभेत यो दुर्ब्राह्मणस्सोमं पिपासेत् ॥

என்ற தைத்திரீய சுருதி கூறுகிறது. இதன் ஸாயண பாஷ்யத்தில் மேற்கண்ட போதாயன ஸூத்ரமான यस्य वेदश्च वेदिश्च என்ற பிரமாணம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் கவனிக்கவேணும்.

ஸ்மிருதி சந்திரிகையிலும்—

विवाहात्परमाधाय जुहुदेवाग्निहोत्रकम्
दर्शपूर्णमासेष्टि चातुर्मास्यान् क्रमाचरेत्
सर्वथा प्रथमः सोम यागः कार्यो बुधोत्तमैः।
यथासंभविनांगेन शक्त्या दत्वा तु दक्षिणां।
व्रात्य दुर्ब्राह्मणत्वादि महादोषोपशान्तये ॥

"விவாஹத்திற்குப் பிறகு ஆதானம் செய்து அக்நிஹோத்ரம் செய்துகொண்டு, தர்ச பூர்ணமாஸ, சாதுர்மாஸ்யாதிகளை அநுஷ்டிக்கவேணும். எப்படியாவது யதாசக்தி தக்ஷிணை கொடுத்தும், முடிந்தவரையில் அங்கங்களைக் கொண்டும் ஸோம யாகத்தை முதலாவதாக அநுஷ்டித்து தீரவேண்டும். ஏனெனில் வ்ராத்யதை, தெளர்ப் பிராம்மண்யம் முதலிய மஹா தோஷங்கள் யக்ஞாநுஷ்டானத்தினால் நீக்கப்பட வேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன."

என்ற வசனங்களால் போதாயனர் கூறியதுபோல். விவாஹத்திற்குப் பிறகு உடனேயே ஆதாநாக்நிஹோத்ராதிகளும், ஸோம யாகமும் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருப்பதுடன் போதாயனர் சொன்ன தெளர்பிராம்மண்ய தோஷமும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

யக்ஞாதிகள் ஸம்ஸ்காரங்கள்.

கௌதம மஹர்ஷி, அக்நிஹோத்ராதிகர்மாக்களை ஸம்ஸ்கார கர்மாக்களாக விதிக்கிறார். அவர் கூறியுள்ள நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் கீழேசொன்ன ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்களையும், ஏழு ஸோம யக்ஞங்களையும் சேர்த்து அவைகளைக் கட்டாயமாக அநுஷ்டிக்கவேணுமென்று விதிக்கிறார். (கௌ-தர்ம)

மனுவும் யக்ஞதீக்ஷையை ஓர் ஸம்ஸ்காரமாகக் கூறியுள்ளார்.

मातुरग्रेऽधिजननं द्वितीयं मौंजिबंधने
तृतीयं यज्ञदीक्षायां द्विजस्य श्रुतिचोदनात् (म-2-169)

"தாயிடம் பிறப்பது முதல் ஜன்மம், இரண்டாவது ஜன்மம் உபநயந ஸம்ஸ்காரத்தினால் வருகிறது. மூன்றாவது ஜன்மமானது யாகதீக்ஷயில் ஏற்படுகிறதாக சுருதியின் கட்டளையிருக்கிறது".

இம்மாதிரி வேறு பல ஸ்மிருதிகாரர்களும் சொல்லியுள்ளார்கள். ஆகையால்தான் மனு,

महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः।

என்பதால் யக்ஞானுஷ்டானத்தினால் இந்த சரீரமானது பிரம்ஹமயமாகச் செய்யப்படுகிறதென்றும் கூறியுள்ளார்.

பிரம்ஹஸூத்ர அபிப்பிராயம்.

யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்றும், ஆச்ரமதர்மங்களென்றும், சுருதி, ஸ்மிருதிகள் விதிப்பதுபோல் பிரம்ஹஸூத்ரத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதும், அங்கு ஸ்ரீசங்கர ஸ்ரீராமானுஜர் முதலிய ஆசார்யர்கள் தங்கள் பாஷ்யங்களில் வெகு தெளிவாக, இதை நிர்ணயித்திருப்பதையும் இங்கு காட்டுகிறோம்.

பிரம்ஹஸூத்ரம் ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணத்தில்

"तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन–"

என்ற சுருதியால் வித்யா ஸாதனார்த்தமாகவோ, பிரும்ஹவித்யாங்கமாகவோ, அக்நிஹோத்ராதியக்ஞங்கள் முமுக்ஷுவுக்கும் அவச்ய கர்த்தவ்யங்களென்பதை सर्वापेक्षाच यज्ञादि श्रुतेरश्ववत् । என்ற ஸூத்ரத்தில் ஸித்தாந்தம் செய்துவிட்டு,

विहितत्वाच्च आश्रमकर्मापि ॥ 3—4—32.

என்கிற ஸூத்ரத்தால் அக்னிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதி யக்ஞங்கள் யாவஜ்ஜீவ சுருதிகளால் நித்யங்களாயும், ஆச்ரம தர்மங்களாகவும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் முமுக்ஷுவல்லாத எல்லா கிரஹஸ்தர்களும் வித்யாஸாதனார்த்தமன்றிக்கே, ஸ்வதந்திரமாக ஆச்ரம தர்மங்களாக யக்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்கவேணுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது

ஆதலால் பிர்ம்ஹஸூத்ரமே அக்னிஹோத்ராதிகள் ஆச்ரம தர்மங்களென்றும் நித்யங்களென்றும் எல்லா கிரஹஸ்தர்களும் அவைகளை அநுஷ்டிக்கவேணுமென்றும் விதித்துவிட்டதால் இது அசைக்கத்திருப்பமுடியாத பிரமாணமாயிருப்பதை ஆஸ்திகர்கள் கவனிக்கவேணும்.

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாள் அபிப்பிராயம்.

இந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் பலவிடங்களில் ஸ்ரீ பகவத்பாதாசார்யாள், அக்னிஹோத்ராதிகள் நித்யகர்மாவென்றும், அவச்ய கர்த்தவ்ய ஆச்ரம தர்மங்களென்றும் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கலாம.

ஆச்ரம கர்மாதிகரணத்தில் ஸ்ரீபகவத்பாத பாஷ்யம் கூறும் ஸித்தாந்தமாவது—

आश्रममात्रनिष्ठस्यापि अमुमुक्षोः कर्तव्यान्येव नित्यानिकर्माणि "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति" इत्यादिना विहितत्वात् ।

இந்த வாக்யத்தால் முமுக்ஷுவல்லாத கிரஹஸ்தாச்ரமியும் யாவஜ்ஜீவ சுருதிவிஹிதங்களான அக்னிஹோத்ராதி நித்யகர்மாக்களை ஆச்ரம தர்மமாக அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேணுமென்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இங்கு ஆசார்யாள் யாவஜ்ஜீவ சுருதியை பிரமாணமாகக் காட்டியிருப்பதும், அக்னிஹோத்ராதி கர்மாக்களை நித்யங்களென்று கூறியிருப்பதும் மிகவும் முக்யமானது.

யக்ஞாக்னிஹோத்ராதி நித்யகர்மாக்கள் ஆச்ரம தர்மங்களாகவும் எல்லா கிரஹஸ்தர்களாலும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டி

யவைகளாயும் विहितत्वाच्च आश्रमकर्मापि என்ற ஸூத்ர ஸித்தாந்த மாகையால், முமுக்ஷுவானவன் ப்ரம்ஹவித்யாஸாதனமாக அதே யக்ஞாதிகளை எப்படி அனுஷ்டிக்க முடியுமென்று சங்கித்து सहकारित्वेन च என்ற அடுத்த ஸூத்ரத்தால் அந்த யக்ஞாதி களையே வித்யாஸஹகாரிகளாயும் அனுஷ்டிக்கலாமென்று நிர்ண யிக்கப்பட்டது.

இங்கு ஸ்ரீபகவத்பாதாசார்யாள், நித்யாநித்ய ஸம்யோக விரோதம்வராதென்று ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதும் முக்ய மாகும். யக்ஞாக்நி ஹோத்ராதிகள் ஆச்ரமதர்மங்கள். அவைகள் யாவஜ்ஜீவசுருதி விஹிதங்களாகையால் நித்யங்கள். तमेतं वेदानुवचनेन, என்ற சுருதியால் வித்யாஸாதனமாக விதிக்கப்பட்ட அந்த யக்ஞாதிகளே அநித்யங்களாகின்றன. இப்படி நித்யா நித்ய ஸம்யோக விரோதம் தோன்றினாலும் இரண்டும் தனித் தனியானதென்று, காதிர—யூப உதாஹரணத்தைக் காட்டி ஸ்ரீ ஆசார்யாள் நிர்ணயித்தார்கள். இங்கு

नित्योह्येकः संयोगः यावज्जीवादि वाक्य कल्पितः ।

என்ற வாக்யத்தால் யாவஜ்ஜீவ சுருதி விஹிதங்களான அக்நி ஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸாதிகள் நித்யங்களென்பதை ஸ்ரீ ஆசார் யாள் குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மேலேயும் अनभिभवंच दर्शयति என்ற ஸூத்ரபாஷ்யத்திலும், ஸ்ரீ ஆசார்யாள்,

तस्मात् यज्ञादीनि, आश्रम कर्माणि च भवन्ति ।
विद्यासहकारीणिचेति निश्चितम् ।

என்ற வாக்கியத்தாலும் யக்ஞாதிகள் ஸ்வதந்திரமான ஆச் ரமகர்மாக்கள் என்பதை நிஸ்சிதம் என்ற பதத்தைப்போட்டு நிச் சயித்திருக்கிறார்கள்.

அக்நிஹோத்ராதி அதிகரணத்திலும், அக்நிஹோத்ராதி கர்மபலமான புண்யத்திற்கும் அச்லேஷம் சொல்லப்பட்டதால் அக்நிஹோத்ராதிகள் முமுக்ஷுவுக்கு வேண்டியதில்லையென்கிற

பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸனம் செய்து अग्निहोत्रादितु, என்கிற ஸூத்ரத்தால் அக்னிஹோத்ராதிகள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. இங்கும் ஸ்ரீபகவத்பாதாசார்யாள

यत् नित्यं कर्म वैदिकं अग्निहोत्रादि
तत् तत्कार्यायैव भवति । ज्ञानस्य
यत्कार्यं तदेव अस्यापि कार्यमित्यर्थः ॥

என்ற வாக்யத்தால் அக்னிஹோத்ராதி வைதிக கர்மாவானது நித்யமென்று கூறியுள்ளார். இதற்கு அடுத்த ஸூத்ரத்திலும்

अतः अग्निहोत्रादेः नित्यात्कर्मणः ।

என்ற வாக்யத்திலும் அக்னிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று சொல்லுகிறார்.

இவ்வாறு பிரம்மஸூத்ரபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய விடங்களில் பகவத்பாதாசார்யாள் அக்னிஹோத்ராதிகளை நித்யங்களென்றும் நைமித்திகங்களென்றும் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்றும் சொல்லி, முமுக்ஷுக்களல்லாத கிருஹஸ்தர்கள் ஆச்ரமதர்மங்களாகவும், முமுக்ஷுக்களான வித்யாஸாதனமாகவும் யக்ஞாதிகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று ஸந்தேஹத்திற்கு இடமின்றி நிர்ணயித்திருக்கிறார்.

விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜரும் மேற்கண்ட பிரம்மஸூத்ரங்களில் பகவத்பாத பாஷ்யத்தைப் போலவே ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதை மேலே தனியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

ஸ்ரீஅப்பய்ய தீக்ஷிதாள் அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்த்ராளும் சிவார்க்கமணி தீபிகையில் ஆச்ரம கர்மாதிகரணத்தில் विहितत्वाच्च என்ற ஸூத்ரத்தில்

यज्ञादिकं कर्म आश्रम कर्मापि भवति ।
अपिशब्दात् विद्यासाधनं च । "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति"
इति श्रुत्या आश्रम धर्मत्वेन विहितत्वात्

आश्रमधर्मत्वेनापि अनुष्ठेयम् ।

என்ற வாக்யங்களால் யக்ஞாதிகள் யாவஜ்ஜீவசுருதி விஹிதங்களாகையால் அவைகளை ஆச்ரமதர்மங்களாகவும் அனுஷ்டிக்க வேணுமென்று கூறியுள்ளார்.

கீதையின் நிர்ணயம்.

பிர்ம்ஹ ஸூத்ரத்தில்போல் பகவத்கீதையிலும் பகவான் பலவிடங்களில் காம்யகர்மாக்களை வர்ஜிக்கும்படி உபதேசிப்பதுடன் பல, ஸங்கத்யாகாதி புரஸ்ஸரமாக நித்யகர்மாக்களை, முக்யமாக யக்ஞாதிகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று உபதேசிக்கிறார்;

கீதையில் பகவான்,

अफलाकांक्षिभिः यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते
यष्टव्यमेवेतिमनः समाधाय स सात्विकः ॥ (17-11)

என்பதால் "பலனைக் கோராமல் சாஸ்திர விதியை அநுஸரித்தும், அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்ற ஒரே மனோபாவத்துடனும் செய்யப்படும் யக்ஞமே ஸாத்விக யக்ஞமாகும்" என்றார்.

இங்கு यष्टव्यमित्येव' என்பதால் யக்ஞமானது சாஸ்திரவிதிகளை அநுஸரித்து அவச்யம் செய்து தீரவேண்டியதென்கிற ஒரே அபிஸந்தியுடன் யக்ஞத்தை அநுஷ்டிப்பதே நியாயமென்று பகவான் சொல்வதிலிருந்து யக்ஞங்கள் நித்யங்களென்பது தெளிவாகிறது.

கீதையில் 18-வது அத்யாயத்திலும் பகவான் பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தரூபமாக சர்ச்சை செய்து யக்ஞானுஷ்டானம் அவச்யமென்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुः मनीषिणः । (18-3)

என்பதால் "யாகாதி கர்மங்களில் பிராணி ஹிம்ஸாதி தோஷம் கலந்திருப்பதால் அவைகளை விட்டுவிடலா"மென்று சில புத்திமான்கள் வாதிப்பதாக பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு, "இவ்விஷயத்தில் என்னுடைய நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்" என்று பகவான்,

निश्चयं शृणुमे तत्र (गी–18—4)
என்பதால் சொல்லி,

यज्ञ दान तपः कर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् (गी 18-5)

என்பதால் "யக்ஞாதி கர்மாக்களைவிடக்கூடாது. அவச்யம் அவை செய்யப்படவேண்டியவைகள்" என்று தீர்மானம் சொல்லுகிறார். न त्याज्यं "விடக்கூடாது" என்று சொன்னதுடன் நில்லாமல் कार्यमेव என்பதால் "செய்தேயாகவேண்டும்" என்று வற்புறுத்தி பகவான் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஏன் செய்தேயாகவேண்டுமென்பதற்குக் காரணமும் பகவான் கூறுகிறார்—

यज्ञो दानं तपश्चेति पावनानि मनीषिणां

யக்ஞாதிகள் பலாபிஸந்தியின்றி பகவத் பிரீதியைமட்டும் கருதிச் செய்யும் உபாஸகர்களுக்கு பரமபரிசுத்திகரங்களான கர்மாக்கள். ஆகையால் அவைகளை விடக்கூடாதென்றார். இதற்கு மேல் ஶ்லோகத்தாலும் பகவான் தமது ஸித்தாந்தத்தை

एतान्यपितु कर्माणि संगं त्यक्त्वा फलानिच।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम्॥ (गी18—6)

என்பதால் முடிவாகக் கூறியுள்ளார். அதாவது "இந்த யக்ஞாதி கர்மாக்களை பல, ஸங்க த்யாகபுரஸ்ஸரமாக அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்று என்னுடைய நிஶ்சிதமாயும், உத்தமமாயுமுள்ள அபிப்பிராயமாகும்" என்று. இங்கு பகவான் (निश्चितम्, उत्तमम्) "நிஶ்சிதம், உத்தமம்" என்ற அழுத்தமான பதங்களை பிரயோகித்துப் பேசுவதிலிருந்து யக்ஞாதிகளின் முக்யத்வமும், அது விஷயமாக பகவானின் ஸ்பஷ்டமான திருவுள்ளமும் வெளிப்படுகிறது. 'ஆரம்பத்தில், "எனது நிஶ்சயத்தைக்கேள்" என்று பிரதிக்ஞையுடன் பகவான் தொடங்கி முடிவிலும் இதுவே எனது நிஶ்சிதமான அபிப்பிராயம், என்று இரண்டு இடத்திலும் நிஶ்சய பதம் போட்டிருப்பது முக்யமாகும்.

கீதையில் இந்த ப்ரகரணம் நித்ய கர்மாவான யக்ஞவிஷயமென்றும்: காம்ய யக்ஞ விஷயமல்லவென்றும், ஸ்ரீபகவத் பாதபாஷ்யம் கூறுவதுடன் இது முமுக்ஷு விஷயமென்றும் சொல்

லப்படுகிறது. கீதையில் கீழே त्रैविद्यामां என்பதால் கூறப்படுவது காம்ய யக்ஞ விஷயமென்றும் ஸ்ரீபகவத் பாத பாஷ்யத்தில் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்ம ஸூத்ரத்தில் शमदमाद्युपेतस्स्यात् என்ற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபகவத் பாதாசார்யாள், கீதையில் யக்ஞாதிகளைப் பற்றிய உபதேசத்தைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தில்

स्मृतिष्वपि गीतादिषु, अ[illegible]भिसन्[illegible] फल
[illegible] यज्ञादीनि [illegible] [illegible]नि भ[illegible]न्ति [illegible]ति
[illegible] दिर्शि[illegible]।

[illegible] கீதையில் [illegible] ஸூத்ர [illegible] யக்ஞாதிகள் [illegible] வஷ்டிக்க [illegible] பட்டுள்ளன என்று [illegible]. கீதையில் [illegible] कर्म [illegible] यज्ञेन [illegible] பிரம்ம ஸூத்ரத்தில் [illegible] வெளியிடப்பட்ட [illegible] தெளிவுபடுகிற[illegible] [illegible]

தாத்பர்ய தர்சன வாக்யங்கள்

[illegible] பாஷ்[illegible] கூறி[illegible] அறிந்தால் அநேக [illegible] [illegible]:—

'इह [illegible] यज्ञः ए[illegible] विंशति [illegible] पाकयज्ञाः औपासन होमादयः। सप्त हविर्यज्ञाः अग्निहोत्रादयः। सप्तचैव सोमसंस्थाः [illegible]ग्निष्टोमादयः।
एते च नित्याः। नियत प्रदोषकालीन जीवन निमित्तका इत्यर्थः। कुत एते नित्याः? "जायमानो वै ब्राह्मणः—यज्ञेन देवेभ्यः"—इत्यत्र एक वचनं, "यज्ञं व्याख्यास्याम" इतिवत्

जात्यभिप्रायं मन्यमानस्य भगवतो वसिष्ठस्य "नैयमिकं ह्येतद्गणसंस्तुतं" इति वचनेन एषामवश्यानुष्ठेयत्वावगमात् ॥

(ஆ-க்ரு-1-1)

அதாவது ‘ இந்த யக்ஞங்கள் 21 பேதங்களுள்ளவை. ஔபா ஸநாதிகளான ஏழு பாகயக்ஞங்கள். அக்நிஹோத்ராதிகளான ஏழு ஹவிர்யக்ஞங்கள். அக்நிஷ்டோமாதிகளான ஏழு ஸோம யாகங்கள். இவைகள் நியமமாய் [illegible] நிமித்தமாகக்கொண்டு [illegible] பரிஹா [illegible] அந்த யக்ஞ [illegible] நித்யங் [illegible];’

[illegible] सुतानि’ [illegible] ॥

[illegible] நித்யங்கள்.

[illegible] नित्याः अत एव [illegible] पाठः तस्मात् मन्द मध्यम उत्कृष्ट [illegible] सर्वैरपि एत आश्रय कर्तव्याः" ॥ (ஆ-க்ரு-1-1)

“ஔபாஸந தர்ச பூர்ணமாஸாதிகளைச் செய்யா விட்டால் ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுவதால் ப்ரத்யவாயம் மேற்படுவதாயிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த யக்ஞங்கள் ஸௌர்யாதி யாகங்கள் போல் கேவல

காம்யங்களல்ல. இந்த யக்ஞங்கள் நித்யங்களாயிருப்பதால் தான். "ஆஹிதாக்நியாயில்லாமை," தோஷமாகக் கருதப்பட்டு, அதை உபபாதக பாபங்களில் ஸ்மிருதிகள் படித்து விட்டன. ஆதலால் மந்தன், மத்யமன், உயர்ந்தவன் ஆகிய எல்லா அதிகாரிகளாலும் யக்ஞாதிகள் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவைகளே"

மேற்கண்ட வாக்யங்களால் ஸுதர்சன பாஷ்யகாரர் யக்ஞ விஷயமாக பல ஸந்தேஹங்களை நிவிர்த்தி செய்துவிட்டார். அந்த வாக்யங்களில் இவர் யக்ஞங்கள் நித்யங்களென்று பிரமாணங்களால் விளக்குகிறார். யக்ஞங்களைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாய பிராயச்சித்தங்கள் உண்டென்று காட்டுகிறார். யக்ஞங்கள் கேவல காம்யங்களல்லவென்கிறார். யாகம் செய்யாவிடில் ருண தோஷம் ஏற்படுவதாயும், ஆஹிதாக்நியாய் ஆகாமலிருப்பது உப பாதக பாபமென்றும் காட்டுகிறார். கடைசியாக, மந்தன், மத்யமன், உயர்ந்தவன் ஆகிய எல்லா அதிகாரிகளும் அவச்யம யக்ஞாதிகள் செய்ய வேண்டியதே என்று முடிக்கிறார்.

ருண தோஷ நிரூபணம்

யக்ஞம் செய்யாவிட்டால் ருண தோஷம் போகாதென்று இவர் கூறுவது. சுருதியாலும் மனு-யாக்ஞவல்க்யாதி ஸ்மிருதிகாரர்களாலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதை மூலமாகக் கொண்டதாகையால், இது விஷயமாக சுருதி ஸ்மிருதி அபிப்பிராயங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறோம். யக்ஞ விஷயமான ருண தோஷத்தைப் பற்றி சுருதியும், ஸ்மிருதிகாரர்களும் வெகு பிரபலமாகக் குறிப்பிடுவதால் அதன் நிர்ணயத்தை யாவரும் அறிந்து கொள்வது அவச்யம்.

தைத்திரீய யஜுர் வேதம் 6வது காண்டத்தில்

जायमानो वै ब्राह्मणः त्रिभिर् ऋणवा
जायते ब्रह्मचर्येणर्षिभ्यः यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः
एषवा अनृणो यः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारिवासी ॥ என்ற

சுருதியானது "பிராம்மணன் ஜநிக்கும் போது மூன்று ருணங்களுடன் ஜநிக்கிறான். வேதாத்யயனத்தினால் ரிஷிகளுக்கும், யக்ஞங்களால் தேவர்களுக்கும், பிரஜை அல்லது ஸந்ததியால் பித்ருக்களுக்கும், திருப்தி செய்து அந்த ருணம் நீக்கப்படவேணும். ஆகையால் புத்ரவானும், யாகம் செய்தவனும், வேதாத்யயனம் செய்தவனுமிருப்பவனே ருண தோஷமற்றவன்"

என்று சொல்லுகிறது. ஆதலால் யக்ஞம் செய்யாவிட்டால் தோஷம் உண்டென்று சுருதியின் அபிப்பிராயம். இங்கு காணப்படும், "யக்ஞ" பதத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகளும், ஸோமயாகாதிகளும் அர்த்தமென்று ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் அடுத்த வாக்யத்தில் 'யஜ்வா' என்ற பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'யஜ்வா' என்பது சிரௌத யக்ஞங்களைச் செய்தவனையே சொல்லும் சக்தியுள்ளது. ஔபாஸநாதி ஸ்மார்த்த கர்மாக்களை அநுஷ்டிப்பவர்களை 'யஜ்வா' என்று சாஸ்திரமோ லோகமோ வ்யவஹரிப்பதில்லை. பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹிதங்களான அக்நிஹோத்ராதிகளைச் செய்தவனே ருணதோஷமற்றவனென்று ஏற்படுகிறது. இதை போதாயன மஹர்ஷி தமது ஸூத்ரத்தில்

एष वा अनृणो यः पुत्री यज्वेति आहिताग्निरेव एष उक्तो भवति ॥ (बो-1-2-4)

என்பதால் ஆஹிதாக்நியாயிருப்பனே ருணதோஷ மற்றவனென்று அந்த சுருதிதாத்பர்யமென்பதை விளக்கியுள்ளார். மநு-யாக்ஞவல்க்யாதி ஸ்ம்ருதிகாரர்களும் எல்லா நிபந்தனகாரர்களும் இந்த ருணதோஷத்தை முக்யமாகக்கொண்டு விதிகள் செய்வதிலிருந்து சுருதியில் கூறப்பட்ட ருண தோஷமானது கேவலம் பிரசம்ஸை, அல்லது அர்த்தவாதம் மாத்திரமென்று நினைக்க இடமில்லை.

இதில் மநுவின் அபிப்பிராயம்

மநு-இந்த ருணதோஷத்தை வற்புறுத்தி மூன்று சுலோகங்களால் சுருதியின் தாத்பர்யத்தை விளக்கி விதி செய்வதாவது:—

ऋणानि त्रीणि अपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ।
अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानो व्रजत्यधः ॥ (म-6-35)

"மூன்று ருணங்களையும் நீக்கிக்கொண்ட பிறகே மனதை மோக்ஷவழியில் (ஸன்யாஸத்தில்) வைக்க வேணும். ருணத்தை நீக்கிக்கொள்ளாமல் ஸன்யாஸத்தை அனுஷ்டிப்பவன் அதோகதி அடைவான்"

ஆகையால்

अधीत्य विधिवत् वेदान् पुत्रांश्चोत्पाद्य धर्मतः ।
इष्ट्वा च शक्तितो यज्ञैः मनो मोक्षे निवेशयेत् ॥ (6—36)

"சாஸ்திரப்படி வேதங்களை அத்யயனம் செய்தும், புத்ரோத்பத்தி செய்தும், சக்திக்கேற்றவாறு யக்ஞங்களால் யாகம் செய்தபிறகும் மனதை ஸன்யாஸத்தில் வைக்கலாம்"

இப்படியன்றி

अनधीत्य द्विजो वेदं अनुत्पाद्य सुतांस्तथा ।
अनिष्ट्वा चैव यज्ञैस्तु मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥ (6—37)

"த்விஜன், அத்யயனம் செய்யாமலும், புத்ரோத்பத்தி செய்யாமலும், யக்ஞங்களால் யாகம் செய்யாமலும் ஸன்யாஸத்தை விரும்பினால் அதோகதி அடைவான்"

இங்கு "யக்ஞை:" என்பதற்கு அக்னிஷ்டோமாதி யாகங்களால் என்று குல்லூகபட்ட வ்யாக்யானம் கூறுகிறது.

अधीतवेदः जपकृत् पुत्रवानन्नदोऽग्निमान् ।
शक्त्या च यज्ञकृत् मोक्षे मनः कुर्यात्तु नान्यथा ॥ (या-प्रा-57)

என்பதால், யாக்ஞவல்க்யரும், வேதாத்யயநம் செய்தும், புத்ரவானாயும், யதாசக்தி யக்ஞம் செய்தவனுமேதான் ஸந்யாஸாச்ரமத்தில் மனஸ்வைக்கலாம். இல்லாவிடில் கூடாது என்று சொல்லியிருப்பதில் ருண மோக்ஷமும், அதற்காக யக்ஞாநுஷ்டானமும் அவச்யமென்று மனுவைப்போல் கூறியுள்ளார். இதன் வ்யாக்யானமான மிதாக்ஷரையில் விக்ஞாநேச்வரர்

अनाहिताग्निर्ज्येष्ठत्यादिना प्रतिबन्धकाभावे, कृताधानः नित्यनैमित्तिकान् यज्ञान् कृत्वा चतुर्थाश्रमम् प्रविशेत् । नान्यथा ॥

என்ற வாக்யங்களால், "சாஸ்திரீயமான ப்ரதிபந்தகங்கள் எவையுமில்லாத பக்ஷத்தில் ஆதானம் செய்து, நித்ய நைமித்திக யாகங்களைச் செய்துவிட்டு, பிறகுதான் நான்காவது ஆச்ரமம் போகலா"மென்கிறார்.

இவ்வாறு மனுவும், யாக்ஞவல்க்யரும் சுருதிசொல்லிய ருண தோஷத்தைப் பிரபலமாக்கி விதி செய்ததுடன் நிற்காமல் மேற்படி ருணத்தைப் பரிஹரிக்காவிட்டால் உபபாதக பாபம் ஏற்படுவதாயும் கூறியுள்ளார்கள்.
மனு—உபபாதகபாபங்களைக் கூறுமிடத்தில்

अनाहिताग्निता स्तेयं ऋणानां चानपाक्रिया ॥ (म-11-65)

என்பதால் "ருணங்களைப் பரிஹரிக்காமை" ஓர் உபபாதக பாபமென்று சொன்னார்.

யாக்ஞவல்க்ய-விக்ஞானேச்வர அபிப்பிராயங்கள்

गोवधो व्रात्यता स्तेयं ऋणानामनपाक्रिया' ॥ (या-प्रा-234)

என்று யாக்ஞவல்க்யரும் உபபாதகங்களில் 'ருணதோஷத்தை நீக்காமை'யைச்சேர்த்துப் படித்தார். ஆதலால் யக்ஞாதிகளைச் செய்து ருணதோஷத்தைப் போக்கிக் கொள்ளாவிடில் உபபாதக தோஷமேற்படுவதாயும், அதற்காக விதிக்கப்பட்டுள்ள பிராயச்சித்தத்தைச் செய்துகொள்ள வேணுமென்றும் மிதாக்ஷரையில் விக்ஞானேச்வரர் விதித்தார். அவர் அங்கு கூறுவதாவது:—

वैदिकस्य "जायमानोवै ब्राह्मणः" इत्येतद्वाक्येन ऋण संस्तुत-यज्ञाद्यकरणे च "उपपातक शुद्धिः स्यात् एवं" इत्यादिना उपपातक सामान्यविहितं व्रतचतुष्टयं शक्त्यपेक्षया योज्यम् ॥
(या-प्रा-265)

ஆகையால் யக்ஞாதிகளைச் செய்யாவிட்டால் ருணதோஷமும், ருணதோஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளாவிட்டால் உபபாதகதோஷமும் உண்டென்று மனு யாக்ஞவல்க்ய மிதாக்ஷராகாராதிகள் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆதலால்தான் வஸிஷ்டரும் தமது ஸூத்ரத்தில்

अवश्यं ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत ।
दर्शपूर्णमास पशुबंधसोमैश्च यजेत ।
नैयमिकं ह्येतत् ऋण संस्तुतम् ॥ (वसि-11-41).

என்பதால் "பிராம்மணன் அவச்யம் அக்நி ஆதானம் செய்ய வேண்டும். தர்சபூர்ணமாஸ, பசுபந்த, ஸோமயாகாதிகளாலும் யஜிக்க வேணும். ஏனெனில், மேற்படி யக்ஞாதிகர்மாவானது நியமமாக (கட்டாயமாக)ச் செய்யப்பட வேண்டுமென்று ருணதோஷ பிரஸ்தாவத்தை முன்னிட்டு விதிக்கப் பட்டுள்ளதன்றோ?"

என்று ஆதானாதிகளைக் கட்டாயமாக விதித்துள்ளார். "ஜாயமானோ வை" சுருதியை மூலமாகக்கொண்டே இந்த வஸிஷ்டஸூத்ரம் பிரவிருத்தித்திருப்பது முக்யமானது.

மனு யாக்ஞவல்க்ய யம வசனங்களில் इष्ट्वाच शक्तितो यज्ञैः, शक्त्याच यज्ञकृत ।' उत्पाद्य धर्मतः पुत्रान् इष्ट्वा यज्ञैश्च शक्तितः என்று யதாசக்தி முடிந்தவரையில் யக்ஞாநுஷ்டானம்செய்யலாமென்று கூறியிருப்பதாலும், तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति என்ற வசனத்திலும் வேதோக்த நித்ய கர்மாக்களை யதாசக்தியாவது அநுஷ்டிக்க வேண்டுமெனபதாலும், முடிந்தவரையில அநுஷ்டித்தால் கூட ருண தோஷாதிகள் நீங்குமென்று வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸன்யாஸ ஆச்ரமம் உண்டா?

இந்த ருணதோஷப் பிரஸ்தாவத்தை முன்னிட்டு ஸன்யாஸாச்ரம விஷயமாயும், ஸ்மிருதி-நிபந்தனகாரர்கள் செய்துள்ள சர்ச்சைகளும், பிரஹ்மஸூத்ர நிர்ணயமும் பிரகிருதத்தில் அவச்யம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியவைகளாயிருப்பதால் அவைகளைச் சுருக்கமாகச்கூறுவோம்.

இமே நாம் காட்டியுள்ள பிரமாணங்களின்படி யக்ஞாதிகள் நித்யங்களாகிவிட்டதால் ஸந்யாஸாச்ரமத்தின் கதியென்ன? ஏனெனில் यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति ॥ என்ற சுருதி, ஜீவன்உள்ள

வரையில் அக்நிஹோத்ரத்தை விதிக்கிறது. ஆகையால் அதை விட முடியாது. சுருதியும்

वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते

என்பதால் ஆஹிதாக்நியா யிருப்பவன் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அக்நிஹோத்ராக்நியைப் பரித்யாகம் செய்வது “வீர ஹத்யை” என்ற மஹா தோஷத்திற்கு ஸமானமென்று கூறுகிறது.

மனுவும்

अग्निहोत्री अपविध्याग्नीन् ब्राह्मणः कामकारतः ।
चान्द्रायणं चरेत् मासं वीरहत्यासमं हि तत् । (म.11-41)

என்பதால், “அக்நிஹோத்ரியாயிருப்பவன் காமகாரமாக ஸ்ரௌதாக்நிகளை த்யாகம் செய்தால் அது வீரஹத்யாதோஷத்திற்கு ஸமம். ஆகையால் அதற்காக ஒருமாஸம் சாந்திராயண விருதத்தை பிராயச்சித்தமாக ஆசரிக்கவேணும்” என்று மேற்படி சுருதியின் கருத்தையே வற்புறுத்தி யிருக்கிறார். மேலும் கீழே சொன்னபடி சுருதியும் மனு. யாக்ஞவல்க்யாதிகளும் ருணதோஷத்தைப் பிரபலமாகக்கூறி, அதைப் பரிஹரிக்காமல், அதாவது யாகாதிகளைச் செய்யாமல் ஸந்யாஸத்திற்குப்போக அதிகாரமில்லையென்று தடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

மிதாக்ஷரையில் விக்ஞானேச்வரரும்

अनेन अपाकृत ऋणत्रयस्यैव गृहस्थस्य प्रव्रज्यायां अधिकारं दर्शयति । अथाह मनुः — (या-प्रा-57)

என்பதால் “ருணதோஷத்தை நீக்கிக்கொண்ட கிரஹஸ்தனுக்குத்தான் ஸந்யாஸத்தில் அதிகாரமுண்டென்று மனு-யாக்ஞவல்க்யாதிகள் காட்டினார்கள்” என்று தெளிவாகக் கூறினார்.

இதில் பிரம்மஸூத்ர நிர்ணயம்

இந்த விஷயத்தைப்பற்றி பிரம்மஸூத்ரத்தில் புருஷார்த்தாதிகரணத்தில் விஸ்தாரமாக விசாரிக்கப்பட்டது. யாவஜ்ஜீவம்

அக்நி ஹோத்ரத்தை விதிக்கும் யாவஜ்ஜீவ சுருதியானது பிரபல மாகையாலும், சுருதிகளில் ஸந்யாஸ ஆச்ரமமே விதிக்கப்படாத தாலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ஸந்யாஸ ஆச்ரமம் விதிக்கப்பட்டிருந்தா லும், யாவஜ்ஜீவ சுருதிக்கும் ருணச்ருதிக்கும் விருத்தமான அந்த ஸ்மிருதி பிரமாணமல்லவென்று ஜைமினி மஹர்ஷியின் அபிப்பிராயத்தைப் பூர்வபக்ஷமாக

परामर्शं जैमिनिरचोदनाच्चापवदति हि ॥ (3-4-18)

என்பதால் காட்டப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரத்தில் वीरहावा என்கிற மேழ்காட்டிய சுருதி வாக்கியத்திலும், மனு வசனத்தி லும், ஜீவன் இருக்கும்போது அக்கினிஹோத்ரத்தை விடுவது வீரஹத்யா தோஷமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸன்யாஸத்திற் குப்போக முடியாதென்பது "அபவததிஹி" என்பதால் பலமா ன காரணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும்,

अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ (3-4-19)

विधिर्वा धारणवत् ॥ (3-4-20)

என்ற ஸூத்திரங்களால் ஸந்யாஸ ஆச்ரமும் உண்டென்றும், சுருதியும் இதை விதிப்பதாயும், ஆகையால் மிகுந்த வைராக்யம் அடைந்த கிரஹஸ்தன் ஒருவன், அதன் காரணமாக கிரஹஸ்த ஆஸ்ரமத்தைவிட்டு விலகவிரும்பினால் அக்நிஹோத்ராதி யாவஜ் ஜீவ கர்மாக்களை விட்டுவிட்டாவது ஸன்யாஸத்திற்குப் போக அநுமதியுண்டென்றும், யாவஜ்ஜீவ சுருதி முதலியவைகள் வைரா க்கிய மிகுதியால் ஸன்யாஸத்திற்குப்போகாத கிரஹஸ்தன் விஷயமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. இந்த விசாரத் தினால் பிரகிருதத்தில் ஏற்பட்டதென்னவென்பதையே கவனிக்க வேணும். அக்நிஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸாதிகளான யாவஜ்ஜீவ கர்மாக்களைக் கிரஹஸ்தன் அநுஷ்டித்துத் தீரவேணுமென்பதை வேதாந்திகளும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மிகுந்த வைராக் கியம் உண்டாகி, கிரஹஸ்தாச்ரமத்தை விட்டு ஸந்யாஸம்போக இஷ்டப்பட்டவனுக்கு மட்டும், அக்நிஹோத்ராதிகளை விட்டுப் போக அனுமதி கொடுக்கப்பட்டதேயன்றி, கிரஹஸ்தாச்ரமத் திலேயே இருப்பவர்களை யாவஜ்ஜீவ சுருதியும், ருணச்ருதியும்,

வீரஹத்யாதோஷ சுருதியும் நிர்ப்பந்தமாகக் கட்டுப்படுத்தித் திருமென்பதை பிரம்மஸூத்ரமும் அங்கீகரித்திருக்கிறதென்பதே முக்ய விஷயமாகும்

இந்த ருணதோஷ விஷயத்தை பாஷ்யகாரர்களாகிய ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாசாரியாளும், ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜரும் மேற்படி பிரம்ஹஸூத்ரங்களில் பிரஸ்தாவித்து நிர்ணயம் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ऊर्ध्वरेतस्सु च शब्देहि என்ற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபகவத்பாதாள்

प्रतिपन्नाप्रतिपन्नगार्हस्थ्यानां अपाकृत अनपाकृत ऋणत्रयाणां च ऊर्ध्वरेतस्त्वं श्रुति स्मृतिप्रसिद्धम् ॥ (3-4-17)

என்ற வாக்யத்தால், "ஒருவன் பிரம்ஹசாரியாயிருந்தாலும், கிருஹஸ்தனாயிருந்தாலும், ருணதோஷத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டாலும், இல்லாவிட்டாலும் மிகுந்த வைராக்யம் காரணமாக, ஸன்யாஸத்திற்குப்போக சுருதி ஸம்ருதிகள் அனுமதி கொடுப்ப"தாகக் கூறினார்.

இதிலிருந்து ஸந்யாஸம் போகாமல் கிரஹஸ்தனாக இருப்பவனுக்கு ருணதோஷமும், அதைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகளும் அவச்யமென்றும் ஸ்ரீபகவத்பாதாளின் அபிப்பிராயம் ஸ்பஷ்டமாவதைக் காணலாம்.

இதை ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜரும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்:—

एवं, आश्रमान्तर विधानात् ऋणश्रुतिः, यावज्जीवश्रुतिः, अपवादश्रुतिश्च अविरक्तविषया एवेति वेदितव्याः ॥ (3-4-20)

என்பதால் ருணதோஷமும், யாவஜ்ஜீவ சுருதியும், வீரஹத்யா தோஷமும், அவிரக்தனை அதாவது ஸன்யாஸத்திற்குப்போகாத கிரஹஸ்தனைக் கட்டுப்படுத்துமென்று கூறினார்.

தவிர விக்ஞானேஸ்வரர், இங்கு மற்றொரு வ்யவஸ்தையையும் செய்துள்ளார். யக்ஞவிஷயமான ருணதோஷமானது கிரஹ

ஸ்தாச்ரமத்தில் புகுந்த பிறகுதான் ஏற்படுகிறது. ஆகலால் பிரம்ஹசர்யத்திலிருந்தே (கிரஹஸ்தாச்ரமம் போகாமல்) ஸன்யாஸத்திற்குப் போவதையும் ருணச்ருதி தடுக்காது. जायमानोवै என்ற ருணசுருதியில் "ஜாயமான:" என்பதற்கு "अधिकारीजायमानः" "அதிகாரியாக ஆனவன்" என்று அர்த்தம் செய்வதால் மேற்கண்ட வியவஸ்தை ஏற்படுவதாயும் அவர் காட்டியுள்ளார்.

ஆரம்பம் முதல் இதுவரை காட்டியுள்ள பிரமாணங்களாலும், முக்யமாக இந்த வேதாந்த ஸூத்ர விசார நிர்ணயாதிகளாலும், அக்நிஹோத்ராதிகள் கேவலம் காம்யமென்று பிரமிக்கும் சிலருடைய துர்வாதமும் தூரத்தள்ளப்பட்டதாகிறது. அதை மேலே விவரிப்போம்.

அநாஹிதாக்நிதா தோஷம், அதிகார விசாரம்.

இனி ருணச்ருதியைப்போல், "ஆஹிதாக்நியாயில்லாமை" (अनाहिताग्निता) என்பதும் தோஷமென்று மனுயாக்ஞவல்க்யாதிகளும், மற்ற ஸ்மிருதிகாரர்களும் கூறுகிறார்கள். மனு, யாக்ஞவல்க்யர் இருவரும் "அநாஹிதாக்நிதை" அதாவது ஆதானம் செய்து அக்நிஹோத்ரம் ஆரம்பிக்காததை உபபாதக பாபத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

अनाहिताग्निता स्तेयं (मनु-11-45)
अनाहिताग्निता पण्यविक्रयः ॥ (याज्ञ-प्रा 234)

இங்கு விக்ஞானேச்வரரும்,

सत्यधिकारे अनाहिताग्नित्वं उपपातकम् ॥ (या-5-236)

என்பதால் "அதிகாரமிருக்கையிலும் ஆதானம் செய்யாமலிருப்பது" தோஷமென்றார். மனுஸ்மிருதிவ்யாக்யானத்தில் குல்லூகபட்டரும் மேற்கண்ட வாக்யத்தை எழுதியுள்ளார். இங்கு "அதிகாரமிருந்தும்" என்பதில் "அதிகாரம்" என்பதின் அர்த்தமென்ன, என்றால், இதை விக்ஞானேச்வரரே விளக்கியிருக்கிறார். ஆதானம் செய்து ஆஹிதாக்நியாவதற்கு கிரஹஸ்தனாயிருப்பது ஒன்றுதான் அதிகாரமாகும். கிரஹஸ்தனாகிய உடனேயே

ஆதானத்திற்கு அதிகாரம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. உபநயநத்திற்கு பிராம்மண்யம அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறது. வேதாத்யயனத்திற்கு உபநயநம் அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறது. மற்றவை அல்ல. அதுபோல் ஆதானத்திற்கு கிருஹஸ்தனுயிருப்பது தான் அதிகாரம். ஆகையால் கிரஹஸ்தனுயிருந்தும் ஆதானம்செய்து ஆஹிதாக்னியாய் ஆகாமலிருப்பது தோஷமென்று மனு யாக்ஞவல்க்யாதிகள் சொல்லுகிறுர்கள்.

ஆப்ஸ்தம்பர்,

अशूद्राणां अदुष्टकर्मणां उपायनं वेदाध्ययनं अग्न्याधेयं फलवन्ति च कर्माणि ॥ (ஆ த-1-1-6)

என்பதால் "சூத்ரனல்லாதவர்களுக்கும், கெட்ட கார்யத்தால் பதிதர்களாகாதவர்களுக்கும் உபநயநம் வேதாத்யயனம் அக்னி ஆதானம் இவை ஆவச்யகமென்று சொல்லுகிறுர். 'சூத்ரனுயில்லாமை' பதிதனுயில்லாமை ஆகிய இரண்டைமட்டும் அதிகாரமாகக் குறிப்பிட்டார். தவிர இந்த அவர் உபநயனம், வேதாத்யயனம், ஆகிய இரண்டு நித்ய கர்மாக்களுடன் சேர்த்து, ஆதானத்தையும் விதிப்பதிலிருந்து உபநயந வேதாத்யயனுதிகள் போல் ஆதானமும் ஓர் நித்யகர்மாவான ஸம்ஸ்காரமென்றும் உபநயந வேதாத்யயனங்களுக்கு எப்படி பிராம்மண்யம் மாத்திரம் அதிகாரமோ, மற்றவை வேண்டியதில்லையோ அதுபோல் அக்னி ஆதானத்திற்கும் கிரஹஸ்தனுயிருப்பதுமட்டும் அதிகாரமென்பதும் அவருடைய அபிப்பிராயமாக வெளியாகிறது.

விக்ஞானேச்வரரே "அதிகாரம்" என்பதின் அர்த்தமென்ன என்பதை இரண்டுவிதமாக விளக்கியுள்ளார். "அதிகாரமிருந்தும் ஆதானம் செய்யாதது உபபாதகதோஷம்" என்று அவர் கூறியதை யதிதர்ம பிரகரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாக்கியிருப்பதைக் காட்டுவோம்.

ஒருவனுக்கு, அநாஹிதாக்னியான பிதாவோ, அல்லது ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவோ ஜீவித்திருக்கையில், ஆதான அக்னிஹோத்ராதிகளில் அதிகாரம் கிடையாதென்று சாஸ்திரவிதியிருக்கிறது. இது "பரிவித்தி" தோஷமென்று கூறப்படுகிறது.

ஆகையால் "அதிகாரமில்லாமை" என்பதற்கு இதுதான் அர்த்தமென்று விக்ஞானேச்வரர்

अनाहिताग्निज्येष्ठत्वादिना प्रतिबन्धकाभावे कृताधानः
नित्यनैमित्तिकान् यज्ञान् कृत्वा मोक्षे मनः कुर्यात् ॥

என்ற வாக்யத்தால் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். "ஜ்யேஷ்டன் அநாஹிதாக்நியாய் ஜீவித்திருப்பது முதலிய ப்ரதிபந்தகங்கள் இல்லாதுபோனால் ஆதானம்செய்து நித்ய நைமித்திக யக்ஞங்களைச் செய்து ஸந்யாஸம் செய்துகொள்ளவேணும்" என்று விக்ஞானேச்வரர் "அதிகாரம்" என்பதின் பொருளை விளக்கிவிட்டார். மேலும் ஆதான அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு பத்நீ இருக்க வேண்டியது ஓர் ப்ரதான அதிகாரம். அந்த அதிகாரம் ஏற்பட்டுவிட்டால் ஆதானம் செய்யாமல் இருக்கக்கூடாதென்பதும் விக்ஞானேச்வரர் அபிப்பிராயமாயிருக்கிறது.

जायमानो वै ब्राह्मणः என்ற சுருதியின் கருத்தை அவர் விளக்குகையில் இதைக் கூறியுள்ளார். அதாவது:—

नहि जातमात्रः अकृतदाराग्निपरिग्रहः यज्ञादिषु अधिक्रियते ? तस्मात, अधिकारी जायमानो ब्राह्मणादिः यज्ञादीन् अनुतिष्ठत् इति तस्यार्थः ॥ என்று (या-प्रा-57)

மேற்படி சுருதியில் 'ஜாயமாந:" என்பதற்கு "பிறந்தவுடன்" என்ற அர்த்தமில்லையென்றும், "அதிகாரியாக ஆனவுடன்" என்ற அர்த்தமே பொருந்துமென்றும், ஆகையால் விவாஹமாகி பத்நீ ஏற்பட்டவுடன்தான் யக்ஞத்திற்கு அதிகாரம் ஏற்படுவதாயும், அந்த அதிகாரம் ஏற்பட்ட பிறகும், யக்ஞாதிகள் செய்யாதிருந்தால்தான் ருணதோஷாதிகள் ஏற்படுமென்றும் இந்த வாக்யத்தில் விளக்கிவிட்டார்.

ஸ்ம்ருதி சந்திரிகாகாரரும் இதை ஸ்பஷ்டமாக்கியிருப்பதை காட்டுகிறோம்.

வஸிஷ்ட ஸூத்ரத்தில்

अलं अग्न्याधेयाय न अनाहिताग्निस्स्यात् ।
अलं सोमाय नासोमयाजीस्यात् ॥

என்பதால், "ஒருவன், ஆதானம்செய்ய சக்தியிருந்தால் ஆஹி தாக்நியாயில்லாமல் இருக்கக்கூடாது. ஸோமயாகம் செய்ய சக்தியுள்ளவன் அஸோமயாஜியாய் இருக்கக்கூடாது" என்று விதித்தார்.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்மிருதி சந்திரிகாகாரர் வ்யாக்யானம் கூறுகையில்

अलं-समर्थ इत्यर्थः । सामर्थ्यं च अनाहिताग्नि पित्राहित्यादि । एवं च यस्य आधानादि सामर्थ्यं अस्ति तस्यैव "अनाहिताग्निता स्तेयं" इत्यादिदोषः ॥

என்று சொல்லுகிறார். வஸிஷ்ட ஸூத்ரத்திலுள்ள "அலம்" என்பதற்கு ஸாமர்த்யம் அதாவது அதிகாரம் என்று அர்த்தமென்றும், பிதா அநாஹிதாக்நியாயிருப்பது முதலான தடையே "அதிகாரமில்லாமை" என்றும், ஆதலால் மேற்கண்ட தடையில்லாமல் எவனுக்கு ஆதானாதிகள் செய்ய ஸாமர்த்தியம் இருக்கிறதோ அவன் அவச்யம் ஆதானம் செய்யவேணும். அப்படி அதிகாரமிருந்தும் ஆதானம் செய்யாதவனுக்குத்தான் மனு யாக்ஞவல்க்யாதிகள் சொன்ன உபபாதக தோஷம் ஏற்படுமென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

விக்ஞானேஸ்வரர் கூறியதையே இவரும் சொல்லியிருப்பது முக்ய விஷயம். ஆதலால் விக்ஞானேஸ்வரர் सत्यधिकारे अनाहिताग्नित्वं என்று கூறியதற்கு வேறு அர்த்தம் செய்ய இடமில்லை. "அதிகாரம்" என்பதை ஸ்மிருதிகாரர்களோ நிபந்தனகாரரோ விசேஷிக்காதவரையில், அவரவர் தம்தம் இஷ்டப்படி அதிகாரத்தை நிர்ணயித்துக்கொண்டு நித்யங்களான யக்ஞாதிகளை பரித்யஜிக்க நினைப்பார்கள். யாவஜ்ஜீவ சுருதியால் அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று விதித்ததும், செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாய பிராயஸ்சித்தாதிகள் விதிக்கப்பட்டதும் வீணாகி யஜ்ஞ விதிகள்யாவற்றும் நிர்விஷயமாகி பெரிய க்ஷோபம் பிரஸங்கிக்கும். அதனால்தான் விக்ஞாநேஸ்வர, ஸ்மிருதி சந்திரிகாகாராதிகள் மேற்படி வியவஸ்தை செய்தார்கள்.

ஆபஸ்தம்ப, போதாயனாதிகள் விவாஹமானவுடனேயே அக்நிஹோத்ர ஆரம்பம் செய்யவேணுமென்று விதித்ததைக் கீழே காட்டியுள்ளோம். கிருஹ்யதாத்பர்ய தர்சனத்திலும்

तस्मात् मन्द, मध्यम उत्कृष्टादिभिः
सर्वैरप्येते अवश्यं अनुष्ठेयाः (आ-गृ-1-1)

என்பதால் மந்தனான அதிகாரிக்குக் கூட அக்நிஹோத்ராதிகள் அவச்யம் அநுஷ்டேயம் என்று சொன்னதை முன்பு காட்டினோம்.

"अर्थी समर्थो विद्वान् यजेत" என்ற வாக்யத்திற்கும் மேற்கண்ட வழியில் விரோதமின்றிக்கே அர்த்தம் செய்யவேண்டுமென்பது ஸித்தம். மேற்கண்ட குணங்கள் இருந்தால் விசேஷமென்று கருத்தே தவிர வேறன்றென்பது யாக்ஞிக சிஷ்டர்களின் அபிப்பிராயமாகும்.

ஸ்ரீ ஆண்டபிள்ளை என்ற மஹா பிரஸித்தரான சிஷ்டாக்ரேஸரர் யாகபிரயோகம் எழுதியவர். அவர் தமது கிரந்தத்தில்

अनधीतस्यापि साधोः।

என்பதால் வேதாத்யயனம் செய்யாதபோதிலும், சிஷ்டனான ஸதாசாரஸம்பந்நனான அதிகாரிக்கும் அக்நிஹோத்ர-ஸோம யாகாதிகளில் அதிகாரம் உண்டு என்று மிகு தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் "அதிகாரம்" என்பதற்கு எவரும் ஸ்வேச்சைபாக அர்த்தம் செய்துகொள்ளச் சிறிதும் இடமில்லை.

இவ்வாறு, மனு-யாக்ஞவல்க்யாதிகள் "ஆஹிதாக்நியாயில்லாமை" உபபாதகமென்று சொல்லியிருப்பதை விக்ஞாநேஸ்வரர் உபபாதக பிராயஸ்சித்த பிரகரணத்திலும் எடுத்து அதற்கு பிராயஸ்சித்தத்தையும் விதித்துள்ளார். அதாவது:—

"तथा अधिकृतस्य अनाहिताग्नित्वेपि ("उपपातक शुद्धि स्स्यात्" इति विहितम्) एतदेव व्रत चतुष्टयं आपदि वत्सरादूर्ध्वं शक्त्यपेक्षया योज्यम्॥ अनापदितु मानवं त्रैमासिकम्॥
(या-प्रा-265)

"அதிகாரமிருந்தும் ஆஹிதாக்நியாக இல்லாத தோஷத்திற்காக உபபாதக ப்ராயஸ்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள நான்கு விரதங்களான சாந்திராயணங்களை ஆபத்கல்பமாகச் செய்யவேணும். ஆபத்தில்லாத காலத்திலோவென்றால் மனு கூறுகிற மூன்றயாத விரதத்தை பிராயஸ்சித்தமாகச் செய்யவேணும்"

மேலும் விக்ஞானேஸ்வரர் கூறுகிறதாவது :—

अर्वाक्पुनः संवत्सरात् कार्ष्णाजिनिः विशेषमाह—
कालेत्वाधाय कर्माणि कुर्यात् विप्रो विधानतः ।
तदकुर्वन् त्रिरात्रेण मासि मासि विशुद्ध्यति ॥

"கார்ஷ்ணாஜிநி என்ற ரிஷியோவென்றால் இங்கு விசேஷமாகக் கூறுகிறார். அதாவது :—

விஹிதமான காலத்தில் அக்நி ஆதானம்செய்து விதிப்படி ச்ரௌதகர்மாக்களைச் செய்யவேணும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், ஒவ்வொரு மாஸத்திலும், மூன்று நாள் விரதமிருந்து பிராயஸ்சித்தமனுஷ்டிக்கவேணும்"

மேற்கண்ட வாக்யங்களால் விக்ஞானேச்வரர் மனு, யாக்ஞவல்க்ய அபிப்பிராயத்தைத் தெளிவுபடுத்தியும் கார்ஷ்ணாஜினி என்ற மஹர்ஷியின் அபிப்பிராயத்தையும் உதாஹரித்து விஹிதகாலத்தில் ஆதானம்செய்து ஆஹிதாக்நியாக ஆகாமலிருப்பதை உபபாதக தோஷமென்று ஸ்திரப்படுத்தியிருப்பதை பிராமாணிகர்கள் கவனிக்கவேணும்.

இதுவரையில் நிரூபித்துவந்ததிலிருந்து யக்ஞங்கள் நித்யங்களென்றும் செய்யாவிட்டால் தோஷம் ஏற்படுவதாயும் ஸித்தமாகிறதால் இதை அநுஸரித்து வேறு பல ஸ்மிருதிகளும் விதி செய்துள்ளன

சில ஸ்மிருதிவசனங்கள்.

பராசரமாதவீயத்தில்

आलस्यादथवा अज्ञानात् योऽग्नीन् नाधातुमिच्छति ।
यजेत वा न यज्ञेन स याति नरकान् बहून् ॥
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन ब्राह्मणो हि विशेषतः ।
आधायाग्नीन् विशुद्धात्मा यजेत परमेश्वरं ॥

"சோம்பலாலோ, அறியாமையாலோ எவன் அக்நி ஆதானம் செய்ய விரும்பவில்லையோ, அவன் பலகாலம் நரகம் அடைகிறான். ஆகையால் எல்லாவித முயற்சி செய்தும் பிராம்மணன் அக்நி ஆதானம்செய்து பரிசுத்தாத்மாவாகி பரமேஸ்வரனைக் குறித்து யாகம் செய்ய வேணும்"

என்று நரகாதி தோஷத்தைக் காட்டி அக்நியாதான யாகாதிகள் செய்யும்படி விதிக்கப்படுகிறது.

மேலும் மாதவீயத்தில்

सर्वसंस्थाधिकारी स्यात् आहिताग्निः धने सति ।
आदध्यात् निर्धनोऽप्यग्नीन् नित्यं पापभयात् द्विजः ॥

என்பதால் "ஆஹிதாக்நியான பிறகு எல்லாவித யாகங்களையும் திரவ்ய ஸௌகர்யமிருந்தால் செய்யலாம். ஆனால் பணமில்லாத தரித்ரனாயிருந்தாலும்கூட த்விஜன் பாப பயத்தால் ஆதானம் மட்டும் நித்யமாகச் செய்யவேணும்" என்றும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மனுவும், உஞ்சவ்ருத்தி செய்து ஜீவிக்கும் பரம தரித்ரன்கூட, அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதிகளை விடாமல் அவச்யம் செய்யவேணுமென்று

वर्तयन् च सिलोञ्छाभ्यां अग्निहोत्र परायणः ।
इष्टीः पर्वायनान्तीयाः केवला निर्वपेत् सदा ॥ (म-4-10)

என்பதால் சொல்லுகிறார்.

மஹாபாரதம் சாந்திபர்வாவில் ஸ்ரீ பீஷ்மாசாரியரும்

सर्वथा सर्वदा विप्रैः यष्टव्यमिति निर्णयः ।
न हि यज्ञसमं किंचित् त्रिषु लोकेषु विद्यते ॥
तस्मात् यष्टव्यमित्याहुः पुरुषेणानसूयता ।
श्रद्धापवित्रमाश्रित्य यथाशक्ति यथावसु ॥
(मै-शा-59-56)

என்பதால் யாகத்திற்கு ஸமமாக உத்தம தர்மம் எதுவும் மூன்று லோகத்திலும் கிடையாதாகையால் எப்படியாவது விப்ரர்கள்

எப்போதும் யக்ஞத்தை யதாசக்தி, திரவ்ய சக்திக்கேற்றபடி சிரத்தையுடன் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு யக்ஞாக்நி ஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்பதை ஒரே மாதிரியாக ஸகல ஸ்மிருதிகளும் ஸ்மிருதிசந்திரிகா, ஹேமாத்ரீ, மாதவீய, அபரார்க்காதிகளான ஸகல நிபந்தனகாரர்களும் ஒரு முகமாக வற்புறுத்தியுள்ள பிரமாண வாக்யங்கள் இன்னும் கணக்கில்லாமலிருக்கின்றன. அவைகளை விஸ்தாரபயத்தால் இங்கு வெளியிடவில்லை.

யக்ஞாதிகள் கேவலகாம்யங்களல்ல.

இதுவரையில் நிரூபித்ததிலிருந்து அக்நிஹோத்ராதி சிரௌதகர்மாக்கள் நித்யங்களென்பதுடன் கேவல காம்யங்கள் அல்லவென்பதும் நிர்விவாதமாக ஸித்தமாகிறது. ஆயினும் சில பண்டிதர்களும், பாமரர்களும், யக்ஞாதிகள் ஸ்வர்க்காதி அல்ப, அஸ்திர பலன் உள்ளவையாகையால் அவச்யாநுஷ்டேயங்களல்லவென்று பிரமித்துப் பேசுவதுபற்றி, இவ்விஷயத்தைச் சிறிது விரிவாக இங்கு நிரூபிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அக்நிஹோத்ராதிகள் வெறும் காம்யகர்மாககளென்று பேசுவது வைதிக மதத்தின் அடிப்படையான அம்சங்களை அடியோடு அறியாத அக்ஞவாதமாயிருப்பதுடன் ஸகல பிரமாணங்களுக்கும் அநுவிருத்தமாகும். நாம் இதுவரையில்காட்டிய சுருதி, ஸ்மிருதி, நிபந்தனபிரமாணங்கள், ஆசார்யர்களின் அபிப்பிராயம் யாவற்றும் நிர்விஷயமாகப்போகவும் நேரிடும்.

நித்ய காம்ய விஷயமாக வைதிகமத ஸித்தாந்தமென்னவென்பதை முதலில் இவர்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவச்யம். एते च यज्ञाः नित्य, नैमित्तिक, काम्यभेदेन त्रिविधाः என்று பராசரமாதவீயத்தில் சொன்னபடி நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று வைதிககர்மாக்கள் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதில் அநேக கர்மாக்கள், நித்யம், காம்யம் என்ற இரண்டு ஆகாரமுள்ளவையென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஸந்தியாவந்தனம் நித்யகர்மாதான். ஆனால் ஸ்வர்க்காதி சிறிய பலனை யுத்தேசித்தும் ஒருவன் ஸந்தயாவந்தனம் செய்யலாம்.

அப்போது அது காம்யமாகிறது. ஆதலால் ஸந்த்யைக்கு, நித்யத்வம், காம்யத்வம் ஆகிய இரண்டு ஆகாரம் இருக்கிறது.

प्राजापत्यं गृहस्थानां ब्राह्मं सन्यासिनामपि ॥

முதலியவைகளால் இதை அறியலாம்.
இதுபோல் ஏகாதசி, சிவராத்ரி, ஜன்மாஷ்டமீ முதலிய பல விரதங்களிலும், நித்யத்வமும், காம்யத்வமும் உண்டென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

நித்ய காம்ய இரண்டு விதிகள் உண்டு.

அதுபோல், அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ, ஸோமயாகாதிகளுக்கும், நித்யத்வம், காம்யத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரம் உண்டென்பது ஸகல சுருதி ஸ்மிருதி கல்ப ஸூத்ர, மீமாம்ஸாதிகளில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்நிஹோத்ராதிகள் யாவஜ்ஜீவம் நித்யமாக நிஷ்காமமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியவைகளென்பது ஒரு புறமிருக்க, எவனாவது ஸ்வர்க்க, பசு, புத்ராதி பலன்களை அபேக்ஷித்து அந்த பலனுக்கான அக்நிஹோத்ராதிகள் செய்யவிரும்பினால், அவன் காம்ய அக்நிஹோத்ரத்தைச் செய்யலாம். நிஷ்காமமாக நித்யமாகச் செய்யப்படவேண்டிய அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கும், காம்ய அக்நி ஹோத்ராதிகளுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. இது வேறு. அது வேறு. காம்ய அக்நிஹோத்ரம், வேறு, நித்ய அக்நிஹோத்ராதிகள் வேறு என்பதை சுருதியானது இரண்டு தனித்தனியாக விதிவாக்யங்களால் கூறியிருப்பதைக் கொண்டே அறியலாம்.

"यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति" என்ற சுருதி வாக்யமானது எவ்வித பலனையும் குறிக்காமல் நித்யமான அக்நிஹோத்ரத்தை விதிக்கிறதென்று கல்பஸூத்ரம, மீமாம்ஸை, ப்ரம்மஸூத்ரம், ஸ்மிருதிகள் இவைகளில் ஸ்பஷ்டமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோல்

अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः

என்ற மற்றொரு சுருதி வாக்யமானது ஸ்வர்க்க ஆசையுள்ளவன அக்நிஹோத்ரம் செய்யலாமென்று காம்ய அக்நிஹோத்ரத்தை விதிக்கிறது.

இதுபோல் "यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' என்ற வாக்யமானது யாவஜ்ஜீவம் நித்யமாகச் செய்யவேண்டிய நிஷ்காம இஷ்டிகளை விதிக்கிறது.

இந்த தர்சபூர்ணமாஸ இஷ்டிகளேபே ஸ்வர்க்க காமனையால் ஒருவன் செய்தால் அந்த பலன் கிடைக்குமென்று

दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्ग कामो यजेत ।

என்று காம்யவிதி செய்யப்படுகிறது.

ஸோம யாகத்திலும், நித்யம், காம்யம் என்ற பேதம் சுருதியிலேயே கூறப்படுகிறது.

"वसन्ते वसन्ते ज्योतिष्टोमेन यजेत"

"ஒவ்வொரு வஸந்தத்திலும், ஜ்யோதிஷ்டோமத்தினல் யஜிக்க வேணும்".

என்பது நித்ய ஸோமயாக விதியாகும்.

ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत என்ற மற்றொரு விதியானது ஸ்வர்க்க ஆசையுள்ளவன் ஜ்யோதிஷ்டமம் செய்யும்படி விதிக்கிறது.

ஆகையால் நித்ய, காம்ய அக்நிஹோத்ர, அக்நிஷ்டோமாதி கர்மாக்கள் பிரயோகத்தால் ஒன்றுகயிருந்தபோதிலும் ஸங்கல்பத்தால் வேறுபட்ட கர்மாக்கள். ஒன்று ஜீவனை நிமித்தமாகக் கொண்டு நித்யமாகவும், மற்றொன்று ஸ்வர்க்காதி காமனையை நிமித்தமாகக்கொண்டு காம்யமாகவும் இரண்டு விதிவாக்யங்களால் தனித்தனியாக விதிக்கப்படுவதால் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வித விரோதமும் கிடையாதென்று யாக்ஞிகர், மீமாம்ஸர்கள் வேதாந்திகள் ஆகிய யாவரும் ஏகமதிகளாக ஒப்புக்கொண்டனர்.

இதைத் தான் "विनियोग पृथक्त्वं" என்று அவர்கள் எங்கும் வ்யவஹரிப்பதைக் காணலாம்.

ஆகையால் அக்னிஹோத்ராதிகள் கேவல காம்யங்களென்று சிலர் நினைப்பது சாஸ்திர மர்யாதையை அறியாததாலேயே. அதை அறிந்தவர்களுக்கு இந்த ஶங்கையே ஏற்பட அவகாச மில்லை.

காம்ய கர்மாக்கள் ஸ்வர்க்க, பசு, புத்ராதி காமனை இருப்ப வனுக்குத்தான் ஏற்பட்டவையேயல்லது மற்றவர்களைக் கட்டுப் படுத்தா. மேற்கண்ட காமனையில்லாதவன் காம்யாக்னிஹோத் ராதிகளைச் செய்ய கட்டுப்படவில்லை. ஆகையால் காம்யகர்மாக் கள் அநித்யங்களே. ஸ்வர்காதி காமனையுள்ளவனும் அவை, அஸ்திர பலன், அல்ப பலன் என்ற வைராக்ய உணர்ச்சி அடைந்து விட்டானுகில் உடனே, காம்யாக்னிஹோத்ராதிகளை விட்டு விடலாம்.

காம்யாக்னிஹோத்ராதிகளை ஒருவன் செய்யாவிட்டாலும், ஆரம்பித்து, நடுவில் பரித்யாகம் செய்துவிட்டாலும், ப்ரத்ய வாயமோ, ப்ராயஸ்சித்தமோ கிடையாது.

நித்யாக்னிஹோத்ராதிகளோ அப்படியல்ல. உயிருள்ள வரையில் எவ்வித பலனையும் எதிர் பாராமல் ஸந்த்யாதிகளை போல் ஆச்ரம தர்மமாக அவை அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவை என்று மனு, யக்ஞவல்க்யாதி ஸ்ம்ருதிகளும் விக்ஞானேஶ்வராதி நிபந்தனகாரர்களும் வற்புறுத்தியுள்ளார்கள். செய்யாவிட்டால் முன் காட்டியபடி, ருண தோஷம், உபபாதக தோஷம், தௌர் ப்ராம்மண்ய தோஷம் முதலிய தோஷங்களும், அவைகளுக்கான ப்ராயஶ்சித்தங்களும் ஏற்படுகின்றன. கேவல காம்யங்களாயிரு ந்தால் அகரணே ப்ரத்யவாய ப்ராயஶ்சித்தாதிகள் விதிப்பது பொருந்துமா? ஜைமினி, காத்யாயனர் முதலிய மஹர்ஷிகள் இதை நன்கு தெளிவுபடுத்தியிருப்பதையும் இங்கே காட்டு வோம்.

மீமாம்ஸையின் அபிப்பிராயம் (நித்யகாம்யபேதம்)

பூர்வ மீமாம்ஸை 6-வது அத்யாயம் மூன்றும் பாதத்தில்

सर्वशक्तौ प्रवृत्तिस्स्यात् तथा भूतोपदेशात् ॥ (மீ-6-3)

என்ற ஸூத்ரத்தால், யக்ஞாக்னிஹோத்ராதிகளை, சாஸ்திரங் களில் கூறிய ஸகல அங்கங்களில் ஒன்று கூடக்குறைவில்லாமல

பூர்ணமாக அநுஷ்டிக்க ஸர்வ சக்தியும் பொருந்தியவனே செய்யலாமென்றும், மற்ற அதிகாரிகள் செய்யக்கூடாதென்றும் பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு,

अपिवाप्येकदेशेस्यात् प्रधाने ह्यर्थनिर्वृत्तिः गुणमात्रमितरत्तदर्थत्वात्

(मी-6-3-2)

என்ற ஸித்தாந்த ஸூத்ரத்தால் நித்யங்களான 'அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளில், அங்கி அல்லது பிரதானயாகமே முக்யமென்றும், மற்றவை அதற்குச் சேஷமாகையால் முடிந்தவரையில் அங்கங்களை அநுஷ்டித்தால் போதுமென்றும், அதனால் அங்கியான பிரதான யாகத்திற்குக் குறைவு ஏற்படாதென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது.

இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு முக்யமான காரணமென்னவென்பதை

प्रायश्चित्त विधानाच्च । (मी-6-3-7)

என்ற ஸூத்ரத்தால் ஜைமினி விளக்கினர். அதாவது நித்யங்களான அக்நிஹோத்ராதிகளைச் செய்யாவிட்டால் பிராயஸ்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறபடியால் யதாசக்தி ஸாத்யமான அங்கங்களை வைத்துக்கொண்டாவது நித்யத்தைச் செய்து தீர வேண்டுமென்று கூறினர். ஆதலால் நித்யமான யக்ஞாதிகளில் அங்கங்களில் ஏதாவது குறைவு ஏற்பட்டால்கூட யக்ஞத்திற்குக் குறைவு ஏற்படாதென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்தார்.

அப்படியானல் காம்ய அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலும் மேற்படி ஸூத்ர ஸித்தாந்தப்படி அங்கங்கள் பூர்த்தியாக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதில்லை என்று

काम्येषु चैवमर्थित्वात् । (मी-6-3-8)

என்பதால் பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு

असंयोगात्तु नैवंस्यात्....என்ற ஸித்தாந்த ஸூத்ரத்தால் காம்ய கர்மாக்களில் ஒவ்வொரு அங்கமும் சேர்ந்துதான் ஸ்வர்காதி பலனைக்கொடுக்கச் சக்தியுள்ளதென்று சுருதி அபிப்ராயப்படுவதால் அங்கங்களில் குறைவு ஏற்பட்டால் காம்ய பலம் ஸித்திக்காது என்றும், காம்ய யாகங்களில் ஒரு அங்கமும்

குறைவுபடாமல் ஸகல அங்கங்களும் யதாவத்தாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டால்தான் கர்மா பூர்த்தியாகுமென்றும் சொன்னார். இதற்குக் காரணத்தையும்

अकर्मणि च अप्रत्यवायात् (मी-6-3-10)

என்பதால் கூறினார். காம்ய அக்நிஹோத்ராதிகளைச் செய்யாவிட்டால் தோஷமோ, பிராயச்சித்தமோ கிடையாதாகையால் அவைகளைக் கட்டாயமாகச்செய்து தீரவேண்டிய அவசியமில்லை. காமனையால் செய்தால் ஸகல அங்க பூர்த்தியுடன்தான் செய்ய வேணும். அங்க பூர்த்தியில்லாவிட்டால் காம்யகர்மங்களின் பலன்கிடைக்காது.

மேற்படி மீமாம்ஸா ஸூத்ர ஸித்தாந்தத்தால், நித்ய அக்நிஹோத்ராதிகள், காம்ய அக்நிஹோத்ராதிகள் என்ற தனியான இரண்டு பிரிவு இருப்பதில், நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளைச் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயமுண்டென்று ஜைமினி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுவதும் பிரகிருதத்தில் கவனிக்கத்தக்கன. காம்யாக்நிஹோத்ராதிகள் அநித்யங்களென்பதும், செய்யாவிட்டால் தோஷம் கிடையாதென்பதும் மேற்படி ஸூத்ரந்யாயங்களால் ஸித்தித்தன.

இவ்விஷயம் காத்யாயன மஹர்ஷியால் இன்னும் வ்யக்தமாகக் கூறப்படுவதையும் காட்டுவோம்.

காத்யாயன ஸூத்ராபிப்ராயம்.

காத்யாயனர் தமது கல்ப ஸூத்ரத்தில்

फलयुक्तानामारंभे याथाकामी फलार्थित्वात् । (का-अ-1-31)

என்பதால் ஸ்வர்க்காதி பலன் உள்ள சிரௌதகர்மாக்களைச்செய்வதில் அந்தக் காமனையுள்ள அவரவருடைய இஷ்டமே காரணமென்று கூறி, காம்யகர்மாக்கள் அநித்யங்களென்பதைக் காட்டினார்.

இந்த ந்யாயம், நித்யகர்ம விஷயத்திலும் வரக்கூடாதென்று நினைத்து அடுத்த ஸூத்ரத்தால் விதி செய்கிறார்.

न नियम निमित्त अग्निहोत्र दर्शपूर्णमास —— पशु बंधेषु प्रवृत्तेः । (का-अ-1-32)

அதாவது நித்ய, நைமித்திக கர்மாக்களை முக்யமாக அக்நி ஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸ, பசுபந்தாதிகளை அநுஷ்டிக்கப் பிர விருத்திப்பதில் மனிதனுடைய இஷ்டம் காரணமாகாது. ஏனெ னில் சாஸ்திரவிதியே பிரவிர்த்திக்கச் செய்கிறது.

இங்கு ஷை ஸூத்ரபாஷ்யம் கூறுவதாவது :—

एवं अग्निहोत्रेऽपि न याथाकाम्यं "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुया" दिति हि श्रूयते । "अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः" इति सः पृथक्काम्य प्रयोगः, अयं पुनरपरो जीवन निमित्त इति ॥

"அக்நிஹோத்ரம் ஆரம்பிப்பதிலும் இஷ்டம் காரண மாகாது. ஏனெனில் யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் செய்யவேணுமென்று சுருதியே விதிக்கிறது."

"ஸ்வர்க்க காமனையுள்ளவன் அக்நிஹோத்ரம் செய்ய லாம்" என்ற மற்றொரு சுருதி வாக்யமோவென்றால், அது காம்ய அக்நிஹோத்ர விதியாகும், நித்ய அக்நி ஹோத்ர விதியோவென்றால் ஜீவனத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு விதிக்கப்படுகிறது.

மேலும்,

दर्शपूर्णमासादिष्वपि एवमेव द्रष्टव्यम् । तत्रापि "दर्शपूर्ण-मासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत" "यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत" इति काम्य चोदना यावज्जीव चोदना च भवतः ॥

"தர்சபூர்ணமாஸாதிகளிலும் இப்படியே அறிய வேணும். அதிலும் ஸ்வர்க்க காமனுவிதி வாக்யமும், யாவஜ்ஜீவவிதி வாக்யமும் தனித்தனியாக இருக்கின்றன."

மேலும்,

सोमे चैके । (का-1-33)

என்ற ஸூத்ரத்தால் ஸோம யாகாநுஷ்டான விஷயத்திலும் இஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது அதாவது "செய்தாலும் செய்ய லாம், விட்டாலும் விடலா"மென்ற எண்ணம் கூடாது. அவச்யம் செய்தே தீரவேணும் என்று விதிக்கப்படுகிறது.

இந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்திலும்,

सोमेच न याथाकाम्यम्। एवं हि श्रूयते "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत" इति। अत्र साभ्यास वसन्तग्रहणं ज्योतिष्टोमस्य निमित्तम्। यथा जीवनं अग्निहोत्रस्य। "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इति तु पृथक् प्रयोग एव सः। एकः स्वर्गकाम प्रयोगः। अपरः नैयमिकः कर्तृ धर्म इति॥

ஸோமயாக விஷயத்திலும் இஷ்டம் காரணமாகாது. ஏனெனில் "வஸந்தே வஸந்தே" என்ற சுருதியால் "ஒவ்வொரு வஸந்தத்திலும் ஸோம யாகம் செய்ய வேணும்" என்று நித்யகர்மாவாக விதிக்கப்படுகிறது. அக்நிஹோத்ரத்திற்கு, "யாவஜ்ஜீவம்" என்பதால் எப்படி ஜீவன் நிமித்தமோ, அதுபோல் ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு ஆவ்ருத்தியுடன் கூடிய வஸந்தகால நிர்த்தேசம் நிமித்தமாகிறது. "ஸ்வர்க்ககாமன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் செய்யலாம்" என்ற விதியானது தனியானதே. ஒருவிதி ஸ்வர்க்ககாமனை உள்ளவனைக் குறித்துவந்தது. மற்றொன்று யஜமானன் கட்டாயமாகச் செய்யக் கடமைப் பட்டவன் என்பதை விதிக்கிறது.

என்ற வாக்யங்களால், நித்ய, காம்யங்களின் பிரிவை நன்கு விளக்கி விட்டு அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்பதற்குக் கீழ்க்கண்ட சுருதி வாக்யமும் ப்ரமாணமென்று சொல்லுகிறார்—

"त एतान् यज्ञ क्रतूँ स्तेनिरे अग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ चातुर्मास्यानि पशुबंधं सौम्यमध्वर"मिति नित्यानां अनुक्रमणम्॥

என்று. இப்படி, சுருதியிலும், மீமாம்ஸையிலும், காத்யாயநாதி கல்ப ஸூத்ரங்களிலும், விக்ஞாநேஸ்வர, மாதவ, சந்த்ரிகாகாராதி நிபந்தனங்களிலும், ஆசார்யர்களால் ப்ரம்ஹஸூத்ரபாஷ்யாதிகளிலும் காம்யயாகங்கள் வேறு, நித்ய யாகங்கள் வேறு என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதால் யக்ஞாதிகளை கேவல காம்யங்களென்று பேசுவது சாஸ்திர வியவஸ்தையை மீறியதேயாகும்.

கீதையில் காம்ய யக்ஞ நிந்தை.

கீதையில் "यामिमां पुष्पितां वाचम्" (2-42) "त्रैविद्या मां सोमपाः धूत पापाः"—(9-20) முதலிய சுலோகங்களைக் காட்டிச் சிலர் யக்ஞங்கள் கேவல காம்யங்களென்றும், பகவானே இதை நிந்திப்பதால் யக்ஞங்கள் ஆவச்யகமில்லையென்றும் ஏமாற்றிப் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். மேற்படி இரு சுலோகங்களிலும் பகவான் ஸ்வர்க்க, பசு, புத்ராதி க்ஷுத்ர பலங்களைமட்டும் கோரி, காம்யயஜ்ஞங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களையே நிந்திக்கிறாரென்பது தெளிவான விஷயம். 'कामात्मानः स्वर्गपराः" என்றும் स्वर्गीतिं प्रार्थयन्ते"—என்றும் வாக்யங்களால் "ஸ்வர்க்க' ஆசையுள்ளவர்களென்றும், காமாத்மாக்கள்" என்றும் அவர்களைப் பகவான் நிர்த்தேசிப்பதிலிருந்து காம்ய யக்ஞாநுஷ்டாணிகளைப்பற்றியே இந்த நிந்தையென்பது தெளிவாக இருக்கிறது. ஆகையால் மேற்படி சுலோகங்கள், நித்யங்களாயும், ஆச்ரம தர்மங்களாயும், அகரணே ப்ரத்யவாயமுள்ளவைகளுமான நித்ய யக்ஞாக்னிஹோத்ராதிகளைப்பற்றியதல்லவென்பது ஸ்பஷ்டமாகவில்லையா? ஆகையால் கீதையில் மேற்படி சுலோகங்களால் பொதுவாக எல்லா யக்ஞங்களும் நிந்திக்கப்படுவனவாகக் கூறுவது அபத்தமாகும்.

ஏனெனில், கீதையிலேயே பகவான் பலவிடங்களில் பலஸங்க த்யாகபுரஸ்ஸரமாக ஸ்வதர்மமான வர்ணாச்ரம கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கவேணுமென்று பலமாக வற்புறுத்திக் கூறுவதுடன், குறிப்பாக யக்ஞாதிகளை அவச்யம் செய்தே தீரவேணுமென்று உபதேசிப்பதும் விரோதிக்கும்.

अफलाकांक्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।
यष्टव्यमित्येव मनः समाधाय स सात्विकः ।। (17-11)

என்பதால், யக்ஞங்களை, ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமஸாதி மூன்று பேதங்களுள்ளவையென்று வகுத்து, "எவ்வித பலனைக் கோராமலும், சாஸ்திர விதியை அனுஸரித்தும், "செய்யவேண்டியது கடமை" என்ற மனோபாவத்துடனும் செய்யப்படும் யாகமானது ஸாத்விகம்"என்பதால் பகவான் யக்ஞங்களை கட்டாயமாகச்செய்

யும்படி சொல்லுகிறார். இது நித்யங்களான யக்ஞங்களைப்பற்றிய விதியென்பது ஸ்பஷ்டம். "यष्टव्यमित्येव" "யாகம் செய்யவேண்டியது கடமை" என்ற எண்ணத்துடன் செய்யவேண்டுமென்று பகவான் குறிப்பிட்டிருப்பதால் இது நித்ய யக்ஞங்களைப்பற்றியதென்பது தெளிவு. பொதுவாக யாகங்களே காம்யங்களாயிருந்தால்,பகவான் யக்ஞம் செய்யும்படி இதில் வற்புறுத்தியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? காம்ய யாகங்களைச் செய்யவேண்டியது கடமையென்று பகவான் உபதேசிப்பாரா?

மேலும் 18-வது அத்யாயத்தில், யக்ஞாநுஷ்டானம் அவச்யம் என்று ஸித்தாந்தம் கூறியிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. யக்ஞாதிகள் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற சர்ச்சையை பகவான் செய்து "இதில் என்னுடைய நிச்சயத்தைக் கேள்" என்று "निश्चयं शृणु मे तत्र" என்பதால் சொல்லி

यज्ञ दान तपः कर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ॥ (18-5)

என்று யக்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்காமல் விடக்கூடாது என்றும், அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்றும் கூறியுள்ளார். இந்த சுலோகத்தில், (न त्याज्यं) "விடக்கூடாது" (कार्यमेव) "செய்தே யாக வேண்டும்" என்று பகவான் ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்லாத உறுதியான இரண்டு பதங்களை பிரயோகித்து தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருப்பது விசேஷமாகும்.

மேலும், பகவான்

कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतं उत्तमम ॥ (18-6)

என்பதால் "யக்ஞாதிகள் அவச்யம் செய்யப்பட்டவேண்டியவைகள் என்பது என்னுடைய, நிச்சயமானதும், உத்தமமானதுமான அபிப்பிராயம்" என்று சொல்லியிருப்பதை அறிந்தவர்களுக்கு யக்ஞங்கள் கேவல காம்யங்களென்ற துர்வாதம் தோன்றவே இடமில்லை. கீழ் அத்யாயங்களில் காம்யயக்ஞாதிகளை நிந்தித்த பகவான் அதே யக்ஞங்களை இங்கு "அவச்யம் செய்ய வேண்டியவை" என்று உபதேசிப்பதாகச் சொல்வது பொருந்துமா?

1954।

ஆதலால் त्रैविद्या मां என்றவைகளால் காம்ய யக்ஞாநுஷ்டானத்தைப் பகவான் நிந்தித்துவிட்டு, நிஷ்காமமாக நித்ய யக்ஞங்களை அனுஷ்டித்துத் தீரவேண்டுமென்பதை 18-வது அத்யாயத்திலும், வேறு பலவிடங்களிலும் உபதேசிக்கிறாரென்றே ஸந்தேஹமில்லாமல் அறியவேணும்.

இதை ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாசாரியாள் शमदमाद्युपेतस्स्यात् என்ற பிரம்ஹஸூத்ர பாஷ்யத்தில்—

स्मृतिष्वपि भगवद्गीताद्यासु अनभिसंधाय फलं अनुष्ठितानि यज्ञादीनि मुमुक्षोः ज्ञान साधनानि भवन्तीति प्रपञ्चितम् ॥

என்ற வாக்யங்களால், கீதையில் முமுக்ஷுவுக்கு ஞான ஸாதனமாக நிஷ்காமமாக யக்ஞாதிகள் அநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறார். ஆதலால் கீதையில் முமுக்ஷுக்கள் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்ய யக்ஞங்களே உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதை ஸ்ரீ சங்கராதி ஆசார்யர்களும் சொல்லியிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆகவே யக்ஞங்கள் நித்யம், காம்யம் என்ற இருவகைப்பட்டவையென்பதை கீதையும் அங்கீகரிப்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது.

உபநிஷத்திலும் காம்ய யஜ்ஞ நிந்தை.

வேறு சிலர், முண்டக உபநிஷத்தில் प्लवाह्येते अदृढा यज्ञरूपाः என்ற சுருதியில் யக்ஞங்கள் காம்யங்களென்ற நிந்தை காணப்படுவதைக் காட்டி, பொதுவாகவே யக்ஞங்கள் அநாவச்யங்களென்று பேசுகிறார்கள்.

இந்த சுருதியிலும் கீதையில்போல் அல்ப-அஸ்திர பலன்களுள்ள காம்ய யக்ஞானுஷ்டானமே நிந்திக்கப்படுகிறதேயல்லது நித்யகர்மாக்களான யக்ஞங்களைப்பற்றி நிந்திக்கப்படவில்லையென்று அறியவேண்டும்.

"यज्ञेन देवेभ्यः"—"यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति" என்பன போன்ற அநேக சுருதி வாக்யங்கள் யக்ஞாதிகளை நித்யமாக விதித்துவிட்டு, அந்த சுருதிகளே, அந்த யாகங்களை நிந்திப்ப

தாகச் சொல்வது பொருந்தாது. உபநிஷத்தும், "तमेतं वेदानु-वचनेन" என்ற வாக்யத்தால் முமுக்ஷுவுக்கும் வித்யாஸாதனமாகவோ, ப்ரம்ஹ வித்யாங்கமாகவோ யக்ஞனுஷ்டானத்தை விதிக்கிறது. உபநிஷத் பாகத்திற்கு ஸூத்ரம் செய்த ப்ரம்ஹ ஸூத்ரகாரரும் வேதவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டே "विहितत्वाच आश्रमकर्मापि" என்பதால் யக்ஞாதிகள் ஆச்ரம தர்மங்களாக அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவை என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார். முண்டக சுருதி பொதுவாக யக்ஞநிந்தை செய்வதாகக் கூறினல் இவையெல்லாம் எப்படிப் பொருந்தும்?

மேலும் மேற்படி சுருதி வாக்யத்திற்குக் கீழேயுள்ள मन्त्रेषु कर्माणि कवयः—என்ற சுருதியானது யக்ஞாதிகளைக் கட்டாயமாக அநுஷ்டிக்கும்படி तान्याचरथनियतम्—என்பதால் விதிக்கிறது. "நியதம்" என்ற பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் நித்யங்களான யக்ஞங்களை இது விதிக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமானது. பராசர மாதவீயத்தில், யக்ஞாதிகள் நித்யங்களென்றும், அவச்யானுஷ்டேயங்களென்றும் உபபாதிக்கையில் இந்த "मन्त्रेषु कर्माणि என்ற முண்டக சுருதி வாக்யமே பிரமாணமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதை ஆரம்பததில் நிரூபித்துள்ளோம். இப்படி யக்ஞங்கள் நித்யங்களென்றும் அவச்யானுஷ்டேயங்களென்றும் கூறிய சுருதியே அடுத்த வாக்யத்தில் प्लवाह्येते என்பதால் அந்த யக்ஞங்களையே நிந்திக்கிறது என்று சொல்லுவது நியாயமுள்ளதாக ஆகுமா? ஸ்ரீமாதவாசாரியரும் யக்ஞங்கள் நித்யமென்று கூறியதுடன் அதற்கு இந்த முண்டக சுருதியையே பிரமாணமாகக் காட்டியதும் எப்படி ஸமஞ்ஜஸமாகும்?

ஆகையால்தான் प्लवाह्येते என்ற சுருதியானது காம்ய யக்ஞானுஷ்டானத்தையே நிந்திப்பதாக, ஸ்ரீ சங்கர, ஸ்ரீ ராமானுஜாதிகளான ஆசார்யர்கள் வ்யவஸ்தை செய்தார்கள்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியார்—

एतच्च ज्ञानरहितं कर्म, एतावत्फलं; अविद्याकामकर्मकार्यं अतोऽसारं दुःखमिश्रमिति निन्द्यते ॥

என்ற வாக்யம் மேற்படி சுருதியானது, ஞானரஹிதமாயும்,

அவித்யா, காம கர்மமாயுமுள்ள யக்ஞத்தையே நிந்திப்பதாக வ்யாக்யானம் செய்து விபவஸ்தை கூறினார். (मुंडक 1-2-7) ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜரும்

"प्लवाह्येते" इत्यादिना फलाभिसन्धिपूर्वकत्वेन, ज्ञानविधुरतया च अवरं कर्म आचरतां पुनरावृत्तिमुक्त्वा॥ (श्रीभा-1-2-28)

என்பதால் இந்த சுருதி காம்ய யக்ஞநிந்தாவிஷயமென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியுள்ளார். ஆகையால் மேற்படி சுருதியானது காம்ய யக்ஞத்தை நிந்திக்கிறதேயல்லது நித்ய யக்ஞங்களை நிந்திக்கவில்லையென்று பாஷ்யகாரர்களாகிய ஆசார்யர்களின் நிர்ணயத்தாலும் தெளிவாகிறபடியால் விபரீத அர்த்தம் செய்ய இடமில்லை.

இவ்வாறு உபநிஷத்திலும், புராணாதிகளிலும் ஞானமார்க்கத்தை ப்ரசம்சை செய்வதற்காக கர்மாக்களை நிந்திப்பது ஸஹஜமாகையால் அங்கெல்லாம் "நஹிநிந்தா" நியாயப்படி ஞான ப்ரசம்ஸையில் நோக்கமேயல்லது, கர்ம நிந்தையில் உண்மையான நோக்கமல்லவென்கிற வைதிகமத ஸித்தாந்தத்தையும் ப்ரமாண ஸாரணர்கள் கவனிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

கேவல காம்யமானால் அநுபபத்திகள்

யக்ஞங்கள் கேவல காம்யங்களாயிருந்தால் கீழே நிரூபிக்க ப்ரமாணங்களுக்கும் வேறு பல ப்ரமாணங்களுக்கும் ஏற்படும் விரோதத்தை ஒருநாளும் பரிஹரிக்க முடியாது. காம்யங்களை செய்வதற்கு காமனையே முக்யமான தூண்டுதலாகும். காமனையில்லாதவன் காம்யகத்தைச் செய்யவேண்டியதில்லை. காம்யகர்மாவைச் செய்கிறவனும் எந்த க்ஷணத்திலும் அதை நிறுத்திவிடலாம். காமனை அழிந்துபோய்விடலாம். ஆதலால் காம்யங்களைச் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயமோ, ப்ராயச்சித்தமோ ஏற்பட அவகாசமில்லை. இதை ஜைமினி மீமாம்ஸையிலும், காத்யாயனரும் தெளிவாக்கியிருப்பதை முன்பு காட்டினோம். இந்த அம்சத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு கவனித்தால் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாய ப்ராயச்சித்தாதிகள் உண்டென்று சுருதி, கல்பஸூத்ர, ஸ்மிருதி நிபந்தன ப்ர

மாணங்கள் விதிப்பது எப்படி பொருந்தும்? காம்யங்களாயிருந்தால் இது பொருந்துமா? சுருதியானது யாகம் செய்யாவிட்டால் ருணதோஷமுண்டென்று சொல்லியதும், மனு, யாக்ஞவல்க்யாதி ஸ்மிருதிகாரர்கள் மேற்படி ருணதோஷத்தை ஸ்திரப்படுத்தி உபபாதக தோஷமாக சேர்த்ததும், வஸிஷ்டாதிகள் ருண தோஷத்தைக்காட்டி ஆதானாக்நிஹோத்ராதிகள் கட்டாயமென்று காட்டியதும் ஸங்கதமாகுமா? அக்நிஹோத்ராதிகள் கேவல காம்யங்களாயிருந்தால் "ஆஹிதாக்நிபாயில்லாமை"யை மனு, யாக்ஞவல்க்யர்கள், உபபாதக தோஷத்தில் சேர்த்தது எப்படி? யாவஜ்ஜீவ சுருதியின்படி உயிருள்ளவரையில் அகநிஹோத்ரம் செய்துதீரவேணுமென்றும், ஆரம்பித்த அக்நிஹோத்ரத்தை, நடுவில் எந்தகாரணத்தைக்கொண்டும் பரித்யாகம் செய்தால் "வீரஹத்தி" தோஷம் ஏற்படுமென்றும் சுருதியும் மனுவும் கூறியதன் கதியென்ன? காம்யத்தை ஆரம்பிக்கவும் இஷ்டமான போது நிறுததவும் காமமே காரணமாகையால் மேற்கண்டபடி வீரஹத்தி தோஷம் காம்யத்திற்கு உண்டா?

ஆபஸ்தம்ப போதாயனாதிகள், விவாஹமானவுடனேயே ஆதான, அக்நிஹோத்ராதிகளை ஆரம்பிக்கவேணுமென்று விதிப்பதும், போதாயனர் "தௌர்பிராம்மண்யம்" என்ற தோஷத்தைச் சொல்லியதும் காம்யத்திற்கு ஒவ்வுமா? காம்யத்தைச் செய்ய காமனை தோன்றும் காலமே காலமாகையால் விவாஹாதி காலங்களைக் காட்டி நிர்பந்திக்க நியாயமுண்டா?

யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகளை பரித்யாகம் செய்துவிட்டு, ஸந்யாஸத்திற்குப்போக சாஸ்திரமில்லையென்றும், யாவஜ்ஜீவ சுருதி பிரபலமென்று ஜைமினி கூறியதும், வேதாந்திகள் யாகாதிகள் நித்யங்களாயிருந்தாலும், மிகுதியான வைராக்யத்தால் ஸன்யாஸத்திற்கு போகிறவன்மட்டும் யக்ஞாதிகளைவிட்டு அதற்குபோக விதிவிலக்கு உண்டென்று கூறி, ஸன்யாஸத்திற்குப்போகாத கிரஹஸ்தனுக்கு, யாவஜ்ஜீவசுருதி, ருண சுருதி, வீரஹத்தி தோஷம் உண்டென்றும் அங்கீகரித்தார்களே? காம்யமாயிருந்தால் இது சிறிதாவது ஒவ்வுமா? யக்ஞாதிகள். ஆச்ரம தர்மங்களென்றும், ஸம்ஸ்காரங்களென்றும் வ்யாஸ கௌதமாதிகள் எப்படிச் சொன்னார்கள்?

மனு முதலியவர்கள், ஆஹிதாக்நியின் பார்யை இறந்து போனால், உடனே மறு விவாஹம் செய்துகொண்டு, சிறிதுகூட தாமஸிக்காமல் மறுபடி ஆதானக்நிஹோத்ராதிகளை ஆரம்பித்து விடவேணுமென்று கூறினார்கள். யாக்ஞவல்க்யர்,

दाहयित्वाग्निहोत्रेण स्त्रियं मृतवतीं पतिः ।
आहरेत् विधिवत् दारान् अग्नीन् चैव अविलंबयन् ।
(யா-ஆ-89)

என்பதாலும்

पुनर्दारक्रियां कुर्यात् पुनराधानमेव च ॥

என்பதால் மனுவும், விதி செய்வது ஸரியாகுமா? காம்யமாயிருந்தால் இந்த விதி செய்ய என்ன நியாயம்?

கிருஹஸ்தன் வானப்ரஸ்த ஆச்ரமத்திற்குப்போன பிறகும்,

"गृहीत्वाचाग्निहोत्रं तु होमं तत्र न हापयेत" ।
"अग्निहोत्रं च जुहुयात् पंचयज्ञान् समाचरेत्" ।
"वैतानिकं च जुहुयात् अग्निहोत्रं यथाविधि" ॥

என்கிற வசனங்களால் அக்நிஹோத்ராதிகளை த்யஜிக்காமல் அனுஷ்டிக்கவேணுமென்று விதிப்பது பொருந்துமா? காம்யங்களாயிருந்தால் இந்த விதி எதற்காக?

பிரம்ம ஸூத்ரத்தில் ஸ்ரீ வியாஸர் विहितत्वाच्च என்ற ஸூத்ரத்தால் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் ஆச்ரம கர்மங்கள் என்று கூறியதும் அங்கு ஸ்ரீ சங்கர ஸ்ரீ ராமானுஜாதி பாஷ்யகாரர்கள் யாவஜ்ஜீவ ச்ருதியை காட்டி யக்ஞாதிகள் ஆச்ரம தர்மங்களென்று ஸ்தாபித்திருப்பதும், எல்லாவற்றையும்விட முக்யமாகும். இவைகளை சிறிதாவது பராமர்சித்தால், யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் கேவல காம்யங்களென்ற அசட்டுவாதமானது அந்த பிரமாணங்களின் எதிரில் தலைக்காட்டமுடியாமல் பறந்தோடி மறைந்து போகவேண்டியவைகளே.

நித்யங்களில் யதாசக்தி அநுஷ்டானமேபோதும்.

இவ்வாறு அக்நிஹோத்ராதிக நித்யங்களாயிருப்பதால் தான் இந்த நித்யகர்மங்களை பரிபூர்ண அங்கங்கள் இல்லாவிட்டாலும் யதாசக்தி கிடைக்கும் அங்கங்களை வைத்துக்கொண்டாவது செய்துதீரவேணுமென்றும், அதனால் அந்த கர்மாவுக்கு சாஸ்திரீயமாக எவ்விதக் குறைவும் ஏற்படாதென்றும் ஸகல சாஸ்திரங்களும் ஒரு முகமாக விதி செய்துள்ளன. இந்த முக்ய விஷயத்தை பிராமாணிகர்கள் கவனிக்கவேண்டியதவச்யம். யக்ஞத்தையும் அதை அநுஷ்டிக்கும் சிஷ்டர்களையும் குறைகூறும் சிலர், யக்ஞாதிகள் பரிபூர்ண அங்கங்களுடன் முக்ய கல்பமாகவே செய்யப்படவேணுமென்றும், இல்லாவிட்டால் யாகாதிகள் பூர்த்தியாகாததுடன் தோஷமேற்படுமென்றும் விபரீத பிரஸங்கம் செய்வதைப் பார்க்கிறோம். இது மறைமுகமாக யக்ஞ தூஷணத்தில் சேர்ந்ததே. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் சாஸ்திர விதியென்னவென்பதை யாவரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதவச்யம். நித்யங்களாக விதிக்கப்பட்ட யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகளை பூர்ண சக்தியுள்ளவன் பரிபூர்ண அங்க கலாபங்களுடன் முக்ய கல்பமாகச் செய்வது நியாயமே. ஆயினும், காலதேச வைகுண்யத்தினாலும், அசக்தியாலும், வேறு காரணங்களாலும் நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளை யதாவத்தாக அநுஷ்டிக்க ஸந்தர்ப்பமில்லாது போனாலும், அதற்காக யக்ஞாதிகளை நிறுத்தக்கூடாது.

யதாசக்தி நேர்ந்த அங்கங்களை வைத்துக்கொண்டு யாகம் செய்தாலேபோதும். இவ்விஷயத்தை இதம்பரமாக விசாரித்து மீமாம்ஸா, கல்பஸூத்ர ஸ்ம்ருதி நிபந்தனகாரர்கள் மேற்கண்டபடி ஸித்தாந்தம் செய்துள்ளார்கள்.

இதில் மீமாம்ஸையின் அபிப்ராயம்

ஸ்ரௌதகர்ம விசாரத்திற்காகவே ஏற்பட்ட மீமாம்ஸையில் 6-வது அத்யாயத்தில் செய்துள்ள ஸித்தாந்தத்தை முன்பு காட்டியுள்ளோம். அங்கு सर्व शक्तौ प्रवृत्तिस्स्यात् என்பதால் பூர்ண சக்தியுள்ளவன், பரிபூர்ண அங்ககலாபங்களுடன் செய்வதாயிருந்தால்தான் யாகத்தில் பிரவர்த்திக்கலாமென்று பூர்வபக்ஷம்செய்து கொண்டு, अपिवाप्येकदेशेस्यात् என்ற ஸித்தாந்த ஸூத்ரத்தால், நித்யகர்மாக்களை யதாசக்தி செய்தால் போதுமென்றும், அவை

நிறைவேறிவிடுமென்றும், பரிபூர்ண அங்ககலாபங்களை முடிந்த வரையில் செய்யலாமென்றும், ஏனெனில் நித்யங்களைச் செய்யாவிட்டால் ப்ராயச்சித்தத்தை சுருதிகள் விதிக்கின்றனவென்றும் ஸித்தாந்தம் சொல்லப்பட்டது.

அதோடு, காம்யகர்மாக்களில் இந்த நியாயம் வராதென்றும், காம்யயக்ஞங்கள் அநித்யங்களாயும், செய்யாவிட்டால் தோஷமில்லாதவைகளாயுமிருப்பதால், ஸகல அங்க பூர்த்தியுடன் செய்யப்பட்டால்தான் காம்யகர்மா ஸித்திக்குமென்றும்

काम्येषु चैवमर्थित्वात्—अकर्मणिच अप्रत्यवायात् ॥

என்பதால் கூறப்பட்டது.

இதில் காத்யாயன அபிப்பிராயம்

இதை காத்யாயனரும் சொல்லுகிறார்.

विगुणेऽपि फलनिर्वृत्तिः अङ्गप्रधानभेदात् ॥ என்று

இங்கு பாஷ்யம் கூறுவதாவது:—

विगुणेपि नित्ये कर्मणि फलनिर्वृत्तिः भवत्येव। कुत एतत् यतः अङ्गानि प्रधानानि च भिन्नानि। यावज्जीव वाक्येषु दर्शपूर्णमासादीनामेव कर्तव्यत्वं विधीयते। नाङ्गानाम् ॥

"அங்ககலாபக் குறைவால் விகுணமாயிருப்பினும் நித்ய கர்மாவானது பூர்த்தியடைந்ததாகவே ஆகும். ஏனெனில், நித்யங்களில், அங்கங்களும், பிரதான யாகங்களும் தனித்தனியானவைகளே. யாவஜ்ஜீவ சுருதி வாக்யங்களால் விதிக்கப்படும் தர்சபூர்ணமாஸாதி'ஸப்தத்திற்கு முக்யமான அர்த்தம் ஆக்னேயாதி ஆறு யாகங்கள்தான். அதில் அங்கங்களுக்கு விதியில்லை." என்று

மேலும் காத்யாயனர்

तथा च दृष्टं என்றதால் நித்யகர்மாவை அங்க பூர்த்தியில்லாமல் செய்தாலும் அது பூர்த்தியாகிவிடுவதாக சுருதியில் காணப்படுகிறதென்று காட்டினார். இங்கும் கர்க்க பாஷ்யத்தில்,

विगुणमपि नित्यं कर्म यथा कथंचित् परिसमाप्यमानत्वेन श्रुतौ दृष्टं........तस्मात् विगुणमपि नित्यं फलं साधयत्येव ।

என்பதால் நித்யகர்மா ஸகலாங்க பூர்த்தியற்றதாயிருந்தாலும் பூர்த்தியுடையதாகக் கூறி ஒரு சுருதியையும் உதாஹரிக்கிறார். இந்த நியாயம் காம்யகர்மாக்களிலும் வராதோவென்று சங்கித்து காத்யாயனர் அடுத்த ஸூத்ரத்தால் நிராகரிக்கிறார்

न श्रुति लक्षणत्वात् ॥ என்று

இங்கு பாஷ்யமாவது

नैवं विगुणेऽपि काम्ये फलमस्ति । तस्मात् सगुणमेव काम्यं फलं साधयति । नित्ये पुनः सर्वदा कर्तव्यत्वावश्यंभावात् अवश्यं भाविनि वैगुण्ये उपपदार्थः कल्प्यते "यथा शक्नुयात्" इति ॥

காம்ய கர்மாக்களில் அங்கம், பிரதானம் எல்லாம் ஸம்பந்தப்படுவதால் எல்லா அங்க பூர்த்தியுடன் செய்தால்தான் பலஸித்தியுண்டென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது.

தைத்திரீய சுருதியும்,

तदेव यादृक् कीदृक् च होतव्यम् என்பதால் நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளை யதாசக்தி கிடைத்த அங்கங்களை வைத்துக்கொண்டு எப்படியாவது செய்யவேணுமென்று விதிக்கிறது

மாதவீய அபிப்பிராயம்.

கலியுக தர்மத்தைச் சொல்லவந்த பராசர மாதவீயத்திலும் இந்த விஷயம் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாதவீயம் கூறுவதாவது:—

विहित दक्षिणापर्याप्त द्रव्याभावेऽपि नित्यं न लोपयेत । .... नित्यानां असमर्थेनापि अपरित्याज्यत्वात् तत्र यथाशक्तिप्रयोगः। अपरित्याज्यानि, नित्यानि । जीवनादि नित्यवशेन, तत्प्रवृत्तेः ।

(परा-3-7-1-आचार कांडः)

"விதிக்கப்பட்ட தக்ஷிணைக்கு வேண்டிய திரவ்யாதிகள் இல்லாதபோதிலும் நித்யங்களான யாகங்களைவிடக் கூடாது என்று வசனங்கள் கூறுகின்றன. சக்தியற்றவனாயிருந்தாலும் நித்யங்களான யக்ஞங்களை விடமுடியாதாகையால் அங்கு யதாசக்தி அனுஷ்டானம் போதும் அக்நிஹோத்ராதிகள் யாவஜ்ஜீவ சுருதியால் ஜீவனை நிமித்தமாகவைத்து விதிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் நித்யங்கள் விடத்தக்கவையல்ல."

மேற்கண்ட வாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டமாக நித்யங்களில் ஸகலாங்கபூர்த்தி அவச்யமில்லையென்பதை மாதவீயம் சொல்லிவிட்டு இந்த நியாயம் காம்யயக்ஞ விஷயத்தில் வராதென்று மேல் வாக்யங்களால் ஸித்தாந்தம் செய்கிறது.

कामनातु न निमित्तं । येनावश्यमिष्टिं प्रवर्तयेत् । अतो न काम्यस्य अपरित्याज्यत्वं । काम्यफलस्य कृत्स्नांगोपकृत प्रधानमन्तरेण अनिष्पत्तेः यदा कृत्स्नांगानुष्ठानशक्तिः तदैव काम्यमनुष्टेयम् ॥

என்ற வாக்யங்களால், காமனையானது கட்டாயமாக யாகம் செய்யத் தூண்ட ஒரு நிமித்தமாகாது என்றும், ஆதலால் காம்ய யக்ஞங்களைவிடக்கூடாதெனற பப மில்லையென்றும் ஸகல அங்கபூர்த்தியுடன் காம்யத்தை செய்ய சக்தியிருந்தால்தான் செய்யலாமென்றும்

மாதவீயத்தில் வியவஸ்தை செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு அநேகப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு, நித்யம் காம்யம் என்ற பிரிவு உறுதிப் படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன் நித்யங்களான யக்ஞங்களை முடிந்தவரையில் யதாசக்தி அங்கபூர்த்தியுடன் செய்தாலும் போதுமென்றும், ஏனெனில் நித்ய யக்ஞங்களைச் செய்யாவிடில், ப்ரத்யவாய பிராயஸ்சித்தாதிகள் விதிக்கப்பட்டிருப்பதுதானென்றும் ஸித்தமாகியது. இதனால் மனுஸ்மிருதியிலும், யாக்ஞவல்க்யத்திலும் காணப்படும் ஒரு விஷயத்திற்கும் ஸமாதானம் ...றப்பட்டதாகிறது.

பணமுள்ளவனே ஸோமயாகாதிகாரி என்பது காம்யவிஷயம்

மனுஸ்மிருதியில் "எவனுக்கு மூன்று வருஷம்வரை குடும்ப ரக்ஷணம் செய்யவேண்டியதற்கான பணமிருக்கிறதோ, அவன்தான் ஸோமயாகம் செய்யலாம். ஆகையால் ஸ்வல்ப தனம் உள்ளவன் ஸோமபானம் செய்யக் கூடாது. அப்படிச் செய்தாலும் அதன் பலனை அவன் அடையமாட்டான்" என்று

यस्य त्रैवार्षिकं भक्तं पर्याप्तं भृत्यवृत्तये ।
अधिकं वापि विद्येत स सोमं पातुमर्हति ।
अतः स्वल्पीयसि द्रव्ये यस्सोमं पिबति द्विजः ।
स पीतपूर्वसोमोपि न तस्याप्नोति तत्फलम् । (11-7-8)

என்பதால் ஸோமயாகம் செய்ய நிபந்தனை விதிக்கப்படுகிறது. மூன்று வருஷங்களுக்கு குடும்ப ஸம்ரக்ஷணம் செய்யப் பண முள்ள அதிகாரியே ஸோமயாகம் செய்யலாமென்றால் மற்றவர்கள் செய்யக்கூடாதென்று ஸித்திப்பதுடன் ஸோமயாகம் நித்ய மென்ற ஸித்தாந்தமும் போய்விடுகிறது.
யாக்ஞவல்க்யரும்

त्रैवार्षिकाधिकान्नो यः स हि सोमं पिबेत् द्विजः ।
प्राक्सौमिकीः क्रिया कुर्यात् यस्यान्नं वार्षिकं भवेत्
(या-आ-124)

என்பதால் மனுவைப்போல் சொல்லுகிறார். நித்ய யக்ஞங்கள் யதாசக்தி செய்தால் போதுமென்று மேலேகாட்டிய பிரமாணங் களுக்கு இது விருத்தமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த விதிகள் காம்ய ஸோமயாக விஷயமென்று வ்யாக்யாதாக்களும், சந்திரிகா மாதவீயாதிகளிலும் வியவஸ்தை கூறியுள்ளனர். ஸோமயாகம் நித்யமென்றும், யதாசக்தி செய்தால்கூடப் போது மென்றும் சுருதிகளும், மனு முதலியவர்களும் கூறியிருக்கை...

மூன்று வருஷத்திற்குவேண்டிய பணமுள்ளவன்தான் ஸோம யாகம் செய்யலாமென்று இந்த நியமத்தை விதிப்பது விருத்த மாகுமல்லவா? மனுஸ்மிருதியில், समान्ते सौमिकैः मखैः என்றதால் ஒவ்வொரு வஸந்தகாலத்திலும் ஸோமயாகம் செய்யவேணு மென்று நித்யமாக விதித்தார். யாக்ஞவல்க்யரும் प्रतिसंवत्सरं सोमः என்பதால வீப்ஸை காட்டி ஸோமயாகம் நித்யமென்று விதித் தார். அப்படியிருக்க இங்கு நியமம் விதிப்பது காம்ய ஸோமயாக விஷயந்தானென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

இதில் மேதாதிதி அபிப்பிராயம்

மேற்படி சுலோக வ்யாக்யானத்தில் மேதாதிதி கூறுவதாவது:—

> "इच्छासोमविषयोयं विधिः"। फलग्रहणाच्च काम्यविषयता स्फुटतरा प्रतीयते॥
>
> மூன்று வருஷங்களுக்கான திரவ்யமுள்ளவன் ஸோம பானம் செய்யலாமென்ற இந்த விதியானது காம்ய ஸோமயாக விஷயம், இதில் பலனைக் குறிப்பிட்டு விதிக்கப்படுவதால், இது காம்ய விஷயமென்று ஸ்பஷ்டதமமாகத் தெரிகிறது" என்று.

விக்ஞானேஶ்வரர்

விக்ஞானேஶ்வரரும் மிதாக்ஷரையில்—

> एतच्च काम्यभिप्रायेण, नित्यस्य अवश्यकर्तव्यत्वात् न नियमः।
>
> "இந்த விதியானது காம்ய ஸோமயாக விஷயமான அபிப்பிராயத்துடன் சொல்லப்பட்டது நித்ய ஸோம யாகம் அவச்யம் செய்து தீரவேண்டியதாகையால் அதற்கு இந்த நியமம் கிடையாது."

என்று கூறினார்

ஸ்ரீமாதவாசார்

பராசர மாதவீயத்திலும் ஸம்பூர்ண த்ரவ்ய ஸௌகர்ய மிருந்தால்தான் ஸோமயாகம் செய்யலாமென்று

ननु संपूर्णद्रव्यसंपत्तावेव सोमयागः कार्यः

என்பதால் பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு மேற்படி மனுவசனத்தை

அதற்கு ஆதாரமாகக் காட்டிவிட்டு, ஸித்தாந்தம் கூறுகையில்

एतेषां वचनानां काम्य सोमयाग विषयत्वात् ॥ (प-आ-)

என்ற வாக்யத்தால் மேற்கண்ட மனு, யாக்ஞவல்க்யாதி வசனங்கள் காம்ய ஸோமயாக விஷயம் என்று நிர்ணயித்தார்.

குல்லூகபட்டர்

மேற்படி மனு வசனவ்யாக்யானத்தில், குல்லூகபட்டரும்

यस्य वर्षत्रयपर्याप्तभक्तादि स्यात् सः काम्यसोमयागं कर्तु मर्हति । नित्यस्य सोमादस्तु यथा कथंचित् कर्तव्यत्वात् ननिषेधः । अतएव "समान्ते सौमिकै मखैः" ॥
इति नित्यविषयत्वमुक्तवान्

என்பதால் "எவனுக்கு மூன்று வருஷத்திற்குப்போதுமான த்ரவ்ய சக்தியுள்ளதோ, அவன் காம்ய ஸோமயாகம் செய்யத்தகுதியுள்ளவன். நித்ய ஸோமயாகம் யதா சக்தி எப்படியாவது செய்யப்படவேண்டியதாகையால் இந்த நிஷேதம் நித்யத்திற்கு அல்ல. ஆகையால் மனுவே, கீழ் அத்யாயத்தில் "பிரதி வருஷமும் ஸோம யாகம் செய்யவேணும்" என்ற தனி விதியால் நித்ய ஸோம யாகத்தைச் சொன்னார்" என்று

வெகு தெளிவாக வ்யவஸ்தை கூறினார்.

ஸ்மிருதிசந்திரிகா

ஸ்மிருதி சந்திரிகையிலும், மேற்கண்ட மனு யாக்ஞவல்க்ய வசனங்கள் காம்யஸோம யாகவிஷயமென்று வியவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது:—

"यस्य त्रैवार्षिकं" इत्येतत् वचनं काम्यसोमयागाभिप्रायम् । ऋणश्रुतेः नित्यस्य अवश्य कर्तव्यत्वात्, अकरणे प्रत्यवाय विधानाच्च । अतः न अल्पधनः काम्य सोमयागं कुर्यात् । ....तेन अल्प धनस्यापि नित्य सोमयागे अधिकार सिद्धिः ॥

என்பதால் ருணதோஷம், ப்ரத்யவாயம் முதலிய காரணங்களால் நித்ய ஸோமயாகம் அவச்யம் செய்யவேண்டியதாகையால் மனு வசனம் காம்ய ஸோமயாக விஷயமென்று சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீ தீக்ஷிதர்

ஸ்மிருதி முக்தாபலம் வர்ணாச்ரம காண்டத்தில் வைத்யநாத தீக்ஷிதரும் மேற்கண்ட மந்வாதி வசனங்களை எடுத்து

एतानि मन्वादिवचनानि काम्ययाग विषयाणि । यतः विहित दक्षिणापर्याप्त द्रव्याभावेऽपि नित्यं न लोपयेत् इत्याह बोधायनः ।........"नित्यं नित्यानि कुर्वीत नच नित्यानि लोपयेत्" ॥ इति ।

என்கிற வாக்யங்களால் மேற்படி மந்வாதி வசனங்கள் காம்ய ஸோமயாக விஷயமென்றும் ஏனெனில், சாஸ்திரப்படியான தக்ஷிணைக்கு வேண்டிய த்ரவ்யமில்லாவிட்டால் கூட நித்ய யாகங்களை லோபம் செய்யக்கூடாதென்று போதாயனர் கூறுவதாகக் காட்டினர்.

ஆகையால் மூன்று வருஷத்திற்கான தனமுள்ளவனை ஸோமயாகம் செய்யலாமென்ற மனு யாக்ஞவல்க்ய வசனங்களும், ஸ்வல்ப தக்ஷிணையுடன் யாகங்களைச் செய்யக்கூடாதென்று

नत्वल्पदक्षिणैर्यज्ञैः यजेतेह कदाचन

என்பது போன்ற நிஷேத வசனங்களும் காம்ய ஸோமயாக விஷயமென்று நிர்ணீதமாகிறது.

ஆகையால்தான் ஸ்மிருதி சந்திரிகையில்

सर्वथा प्रथमः सोमयागः कार्यो द्विजोत्तमः ।
यथा संभविनाङ्गेन शक्त्या दत्वा तु दक्षिणाम् ॥

என்று யதாசக்தி தக்ஷிணை கொடுத்தும், முடிந்தவரையில் அங்க பூர்த்தி செய்தும் ஸோமயாகத்தை அனுஷ்டிக்கவேணுமென்று சொல்லப்பட்டது.

கல்ப ஸூத்ரங்களில் தோணைபக்ஷ உபதேசம்

யாகப்பிரயோகங்களைச் செய்துகொள்ள போதாயன ஆபஸ்தம்பாதி ஸகல கல்பஸூத்ரகாரர்களும் நித்யயாகங்களை யதாசக்தி

கௌணகல்பத்தை அநுஸரித்தாவது செய்யவேண்டுமென்பதை தங்கள் ஸூத்ரங்களில் தெளிவாக்கியுள்ளார்கள். முதலில் ஆதானத்தில், அஜம், அச்வம், காளைமாடு, பசுமாடு, ஆகிய பல வித தக்ஷிணைகள் கூறப்பட்டன. பணமில்லாதவன் மேற்கண்ட தக்ஷிணைகளைக் கொடுக்கமுடியாதாகையால் ஆபஸ்தம்பர் ஏழைகளுக்கு ஏற்றதான ஒரு விதியையும் உடனே சொல்லலானார்.

यद्यनाढ्योऽग्नीनादधीत काममेव एकां गाम् दद्यात् ।
सा गवां प्रत्याम्नायो भवतीति विज्ञायते ॥

என்பதால் ஏழையாயிருப்பவன் அக்நி ஆதானம செய்தால் ஒரே ஒரு பசுவைமட்டும் தக்ஷிணையாக கொடுத்தால்போதுமென்றும், அதுவே மற்ற தக்ஷிணைகளுக்கும் பிரதிநிதியாகிவிடுகிறதென்றும் கௌணகல்பத்தையும கூறினார். போதாயனரோவென்றால் மேற்படி ஒரு பசுவைக்கூட தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கச் சக்தியற்ற யஜமானன், வஸ்திரம், ஓதனம், முதலியவைகளைக் கொடுத்தால் கூட போதுமென்றும், அதனால் ஆதானம் பூர்த்தியாகிவிடுவதாயும் கூறியுள்ளார்

प्रसिद्धाः अग्न्याधेय दक्षिणाः ददात, ताश्चेत् नाधिगच्छेत्
वासांसि एतावन्ति मन्थान्वा ओदनान्वा एतावतो दद्यात् ॥

என்று மேற்கண்டபடி ஆபஸ்தம்பரும், போதாயனரும் சொன்ன கௌணகல்பம் சுருதியிலே சொல்லப்பட்டதாகும்.

மனுவும்,

प्रजापत्यमदत्वाश्वं अग्न्याधेयस्य दक्षिणाम् ।
अनाहिताग्निर्भवति ब्राह्मणो विभवे सति ।

என்பதால் ஆதானத்தில் அச்வதக்ஷிணையை சக்தியுள்ள பிராம்மணன் கொடுத்தால்போதுமென்றும் அசக்தனுக்கு அது நிர்ப்பந்தமில்லையென்றும் காட்டினார்.

ஸோமயாகத்திலும், ஏழு பசுமாடுகள், அல்லது இருபத்தொன்று, அறுபது, நூறு, நூற்றிப்பன்னிரண்டு, ஆயிரம் முதலிய பலவித ஸங்கியை உள்ள கோக்களை தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கும்

படி கூறிவிட்டு, கடைசியாக கௌண கல்பமாக மூன்று பசுக்களை யாவது தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தால்போதுமென்று

वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत तस्य तिस्रो दक्षिणा इति छन्दोग ब्राह्मणं भवति ।

என்பதால் சந்தோக ச்ருதி பிரமாணத்தைக் காட்டி ஆபஸ்தம்பர் கூறினார்.

தக்ஷிணைகளுக்கு பிரதிநிதி.

யாகாதிகளில், வஸ்திரம் ஹிரண்யம், முதலிய த்ரவ்யங்களும் பசுமாடு, காளைமாடு அஜம் முதலிய பிராணிகளும் பெரும்பாலும் தக்ஷிணையாக விதிக்கப்படுகின்றன. அவைகளை அந்தப் படியே கொடுப்பது நியாயமாயினும், அவைகளுக்குப் பிரதிநிதியாகப் பணத்தைக் கொடுப்பதையும் சாஸ்திரங்கள் ஆதரிக்கின்றன. சில விஷயங்களில் பிரதிநிதியே பொருத்தமாயும் காணப்படுகிறது. ஏனெனில், சில இஷ்டி, அல்லது யாகங்களில் எல்லா ரித்விக்குகளுக்கும் பொதுவாக ஒரே ஒரு வஸ்திரமே தக்ஷிணையாக விதிக்கப்படுகிறது. ஒரு வஸ்திரத்தை நான்கு பேர்கள் எப்படிப் பிரித்துக்கொள்ளுவது? இதுபோல் ஹிரண்யம் முதலியவைகளையும் ரித்விக்குகள் தங்களுள் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த சிரமம் பசு, காளை, முதலிய பிராணிகளை தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் அதிகமிருக்கிறது. ஆதான, பசுபந்தாதிகளில் காளைமாடு, அல்லது பசுமாடு முதலிய பிராணிகள் தக்ஷிணையாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், நான்கு அல்லது ஆறு ரித்விக்குகள் அந்த பிராணிகளை எப்படி பங்குபோட்டுப் பிரிப்பது? ஆதலால் பிராணி தக்ஷிணைக்குப பிரதிநிதியாக அவைகளின் கிரயங்களை 'கோமூல்யம்" என்று கணக்குச் செய்து பணமாகக் கொடுக்கவேண்டிவருகிறது. இதை அறிந்துதான் சாஸ்திரங்கள் இவைகளுக்குப் பிரதிநிதிகளை விதித்துள்ளன.

த்ரிகாண்ட மண்டனத்தில்

न लभ्यन्ते यदा गावो दक्षिणात्वेन चोदिताः ।
प्रत्येकं तत्र निष्कं स्यात् तदर्धं पादएव वा ॥

(த்ரிகாண்ட-2-92)

गावो हेमानि वस्त्राणि चोद्यन्ते यत्र दक्षिणाः ।
तदभावे ददेत् मन्थं तत्संख्यानथचोदनात् ॥
(த்ரிகாண்ட-2-95)

என்ற வசனங்களால், தக்ஷிணைக்காக விதிக்கப்பட்ட பசுமாடுகள், ஹிரண்யம், வஸ்திரம், முதலியவை கிடைக்காவிட்டால் அவைகளுக்குப் பதிலாகப் பணம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கலாமென்று விதிக்கப்படுகிறது.

ஒரு பசுமாட்டுக்குப் பிரதிநிதியாக ஒரு நிஷ்கம என்ற அளவுள்ள தனத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும, ஒரு நிஷ்கம் கொடுக்க முடியாவிட்டால், அதில் பாதியோ, அல்லது நாலில் ஒரு பாகமோ பிரதிநிதியாகக் கொடுக்கலாமென்றும் விதிக்கப்பட்டது. இங்கு "கிடைக்காவிட்டால்" என்பதில் தாரித்ரியம் காரணமாகக் கிடைக்காமையும் சேர்ந்தது. ஏனெனில் போதிய தனமில்லாதவனும் [illegible] மாக பிரதிநிதியைக் கொண்டு செய்ய அதிகாரமுண்டென்று கீழே பலபடி நிரூபிக்கப்பட்டதல்லவா?

தசரதர் செய்த அச்வமேதத்தில், ரித்விக்குகளுக்கு प्राचीं-होत्रे ददौ राजा என்பதால் கிழக்கு முதலிய ஒவ்வொரு திக்குகளை ரித்விக் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தார் ஆனால் ரித்விக்குகள், திக்குகளால் தங்களுக்குப் பிரயோஜனமில்லையென்று சொல்ல அவைகளுக்குப் பிரதிநிதியாகப் பணத்தையே கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

न भूम्या कार्यमस्माकं न हि शक्तास्म पालने ।
नि[illegible] किंचिदेवह प्रयच्छतु भवानिति
मणिरत्नं सुवर्णं वा गावो यद्वा समुद्यतं (रा-बा-14- 8)

பிராயச்சித்தம், தக்ஷிணை முதலியவைகளில் எங்கெங்கு கோதானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம், அதற்கு பிரதிநிதியாக [illegible] மூல்யமோ கொடுக்கலாமென்பதை ஸ்மிருதிகாரர்களும் விதித்திருப்பதை பிராயச்சித்த பிரகரணங்களில் காணலாம். வைதிகத்தில் சிஷ்டாசாரமும் இன்றளவும்

எங்கும் இப்படியே இருந்துவருவதையும் கவனிக்கவேணும். ஆதலால்தான் யதாசக்தி தக்ஷிணை கொடுத்தாவது நித்யங்களான அக்னிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஸ்ரௌத கர்மாக்களை விடாமல் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் விதித்தன வென்று அறியவும்

யாகத்திற்காக திரவ்ய ஆர்ஜனம்

நித்யகர்மாக்களான யாகங்களைச் செய்வதற்கு திரவ்யம் அவச்யம் அபேக்ஷிதமாகையால் அதைப்பற்றியும் ஸ்ம்ருதி கல்ப ஸூத்ரகாராதிகள் செய்துள்ள வியவஸ்தையை இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் கூறவேண்டியிருக்கிறது. யாகத்திற்கு வேண்டிய திரவ்யங்களை தார்மிக தனிகர்களிடமிருந்து யாசனைசெய்து பெற வேண்டுமென்று விதிகாணப்படுகிறது. யாகத்தால் ஏற்படும் மழை முதலிய க்ஷேமங்கள் எல்லா பிராஜைகளுக்கும் பொதுவாயிருப்பதால் ஒவ்வொருவரும் யதாசக்தி யாகத்திற்கு திரவ்ய உபகாரம் செய்யவேண்டியது கடமையென்றும் மனு முதலியவர்கள் விதித்துள்ளார்கள்.

யக்ஞ பிரயோகம் எழுதிய ஆபஸ்தம்பாதி ஸூத்ரகாரர்கள் யாகத்திற்கு வேண்டிய திரவ்யங்களை சேகரித்து வருகிறவர்களுக்கு "ஸம்ஹாரர்கள்" என்ற பெயர்கொடுத்து திரவ்யம் சேகரிக்க அநுமதிகொடுத்துள்ளார்கள். ஸுவர்ண, வஸ்திராதி ரூபங்களான அந்த யாசனை திரவ்யங்களை மந்திர பூர்வமாக யஜமானன் வாங்கிகொள்ளுவதற்காக சுருதியில் "चन्द्रमसि मम भोगाय भव" இத்யாதி மந்திரங்களும் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆபஸ்தம்ப கௌதமாதிகள் தர்ம ஸூத்ரத்தில் யக்ஞார்த்தமாக யாசனை செய்வதை விதிக்கிறார்கள். ஆபஸ்தம்பர்,

भिक्षणे निमित्तं आचार्यो यज्ञः
मातापित्रोः बुभूर्षा अर्हतश्च नियम विलोपः ॥
(आ-ध-२-५-१)

என்பதால் யாசனைக்கு நிமித்தங்களைக் கூறுகையில் யக்ஞத்தை எடுத்துள்ளார். மேலும் இதில் अर्हतश्च नियम विलोपः என்பதால் சிஷ்டர்களுக்கு, த்ரவ்யமில்லாத காரணத்தால் அக்நிஹோத்ராதி தர்மங்களுக்கு லோபம் ஏற்படும் போலிருப்பதும் யாசனைக்கு ஒரு காரணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு வ்யாக்யானத்தில் ஹரதத்தர்,

विद्यादिमतः अग्निहोत्रादि नियमे योग्यस्य अर्थस्य अभावेन लोपः ।

என்பதால் இதை விளக்கியுள்ளார். இப்படி யாகார்த்தமாக யாசனையை விதித்துவிட்டு அடுத்த ஸூத்ரத்தால் யாசனை கொடுப்பவர்களுக்கு விதிசெய்து யாகாதிகளுக்காக அந்த கார்ய கௌரவத்தை கவனித்து யதாசக்தி கொடுக்கவேண்டுமெனகிறார்.

த்ரவ்ய உபகாரம் அவச்யம் செய்யவேணும்.

तत्र गुणान् समीक्ष्य यथा शक्तिदेयम । என்று. இங்கு देयं என்பதால்* "கொடுக்கவேண்டு" மென்று கட்டாய விதியாகச் சொல்லியிருப்பதால் கொடுக்காவிட்டால் தோஷமுண்டென்பது நிச்சயமாகிறது. இதை வ்யாக்யானத்தில் ஹரதத்தர்

अवश्यं देयम् । अदाने प्रत्यवायात् ॥

என்பதால் கொடுக்காவிட்டால் ப்ரத்யவாயம் (தோஷம்) ஏற்படுமாகையால் அவச்யம் கொடுக்கவேணும்" சொன்னார்.
கௌதமரும், இதே மாதிரி விதிசெய்தார்.
மனுஸ்ம்ருதியில்

सान्तानिकं यक्ष्यमाणम् ।

(ம-11-1)

என்பதால் யாகம் செய்வதற்காக யாசனை கேட்கவந்தவன் "தர்ம பிக்ஷுகன்" அதாவது தர்ம கார்யத்திற்காக பிக்ஷை எடுக்கிறவன் என்று ப்ரஸம்ஸித்து, அவனுக்கு அவச்யம் திரவ்ய தானம் செய்யவேணுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது இங்கு வ்யாக்யானத்தில் குல்லூகபட்டர் "யக்ஷ்யமாணம்" என்பதற்கு

अवश्य कर्तव्य ज्योतिष्टोमादि यागं चिकीर्षुः ॥

"அவச்யம் செய்யவேண்டியதாகிய ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகத்தைச் செய்ய உத்தேசித்தவன்"

என்று விவரணம் கூறியிருப்பதில் "அவச்யம் செய்யவேண்டிய" என்ற பதங்களால் நித்ய ஸோமயாகம் அவச்யம் என்பதைக் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. யாகார்த்தம் யாசனை வாங்க அரசனிடம்வந்தால் அரசன் ஸர்வ விதமான ரத்நங்கள், யாகத்திற்காக வேண்டிய தக்ஷிணு த்ரவ்யங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து உபகரிக்கவேண்டுமென்று மனு அடுத்த சுலோகத்தில் நார்.

யாகபூர்த்திற்காக திரவ்யத்தை அபஹரிக்கலாம்.

மனுபகவான் இதோடு நிற்கவில்லை. யாகத்திற்கு வேண்டிய திரவ்ய தனிகர்களிடமிருந்து போதிபபடிகிடைக்காமல், அதனால் அந்த யாகம் தடைப்படக் கூடிய நிலைமையில் இருந்தால், ஆஹிதாக்நிகளாயில்லாதவர்களும், யாகம் செய்யாதவர்களுமாகிய பிராம்மண, க்ஷத்திரிய, வைச்யர்திகளுடைய கிரஹங்களிலிருந்து திரவ்யங்களைத்தெரிவித்தும் தெரிவிக்காமலும் பலாத்காரமாகவும் எடுத்துக்கொண்டுவரலாமென்றும், இதில சௌர்ய தோஷமில்லையென்றும், தார்மிகனன அரசன், இக்கார்யத்திற்காகத் தண்டனை விதிக்கக்கூடாதென்றும், மனு ஐந்து ஆறு சுலோகங்களால் கடுமையானவிதி செய்திருப்பதை பிராமாண பராணர்களான ஆஸ்திகர்கள் கவனிக்கவேணும். (மனு-11, 11-21)

இவ்வாறு "அஸாதுக்களான தனிகர்களிடமுள்ள பணத்தை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்து தார்மிகர்களான யாக ரித்விக்குகளுக்குக் கொடுக்கிறவன், தன்னை ஒரு ஓடமாகக்கொண்டு, அந்த தனிகனையும் யாக கர்த்தாவையும் கரையேற்றிவைக்கும் புண்ய புருஷன்". (மனு 11-14).

என்றும் மனு பிரசம்ஸை செய்கிறார். இதிலிருந்து வேதோக்தமான யாககர்மாவின் மஹிமையும், அதைச் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும், அதற்குத் தனிகர்கள் உபகாரம் செய்யவேண்டிய கடமையும் தெளிவாகிறது.

ப்ரதிக்ரஹாதிகளில் சாஸ்திர நிர்ணயம்.

மனுவையனுஸரித்து வேறு பல ஸ்ம்ருதிகாரர்களும் யாக தர்மார்த்தமாக யாசனை செய்யும் விஷயமாகப் பல வசனங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ம்ருதி பாஸ்கரத்தில்,

निर्धनो धनसाध्येषु नित्येषु विकृतेषु च ।
चौर्यात् अन्यैः कुमार्गैर्वा इज्यार्थं धनमाहरेत् ॥
चण्डालात् प्रतिगृह्यापि यजेत् आवश्यकैः मखैः ।

என்பதால தனமில்லாதவன் திரவ்ய ஸாத்யமானதும், அவச்யம் செய்து தீரவேண்டியதாக விதிக்கப்பட்டதுமான நித்யமான யாகத்தைச் செய்ய சௌர்யம் முதலிய எல்லா தவறான வழியாலும் கூட திரவ்ய சேகரிக்கலாம் என்று கூறப்பட்டது.

மேலும் மனு யாக்ஞவல்க்யாதிகள் யாகத்திற்காக சூத்ரனிடமிருந்து திரவ்யம் வாங்கக்கூடாதென்று தீவ்ரமாகத் தடுத்து

न यज्ञार्थं धनं भिक्षेत् शूद्रादपि कदाचन ।

என்பதால் விதி செய்ததுடன பிரபலமான தோஷமும் கூறினார்கள். ஆயினும் அந்த வசனங்கள் காம்ய ஸோமயாக விஷயமென்றும், நித்ய ஸோமயாகம் அவச்யகரணீயமாகையால் அவச்யமேற்பட்டால் அந்த பிரதிக்ரஹமும் செய்யலாமென்றும் சில நிபந்தனகாரர்கள வ்யவஸ்தை கூறினார்கள்
த்ரிகாண்டமண்டனத்தில்

"ये शूद्रादधिगम्यार्थं अग्निहोत्रमुपासते" ।
इत्यादि निन्दावाक्यानि काम्य होम विवक्षया ॥
(த்ரிகாண்ட-1-110)

என்பதால், "மனுஸ்ம்ருதியில் சூத்ரபிரதிக்ரஹத்தை நிந்தித்து செய்யப்பட்ட வசனங்கள் காம்ய அக்நிஹோத்ர ஸோம அபிப்பிராயமாகச் சொல்லப்பட்டவை" என்று சொல்லப்படுகிறது. இதன் வ்யாக்யானத்திலும்,

मन्वाद्युक्तं निन्दावचनं काम्येहोम विषयं न नित्य विषयम् । तेषां करण श्रवणस्य बलीयस्त्वात् । स्मृतेश्च तदपेक्षया दुर्बलत्वात् ॥

என்பதால், "நித்ய யாகங்களை விதிக்கும் வேத வாக்யங்களைவிட, சூத்ரப்ரதிக்ரஹ நிஷேத ஸ்மிருதி வசனங்கள் துர்பலங்களாகையால், மனுவாதி ஸ்மிருதிகளில் சூத்ரப்ரதிக்ரஹத்தை நிந்திக்குமிடங்கள் காம்ய யாக விஷயமேயல்லது, நித்ய யாக விஷயமல்ல" என்று விவரணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

வைத்யநாத தீக்ஷிதீய ஸ்மிருதி முக்தாபலத்திலும், தீக்ஷிதர் வாக்யமானது:—

एतानि शूद्रप्रतिग्रहनिषेध पराणि वचनानि नित्ययतिरिक्त-विषयाणि । "चण्डालात् प्रतिगृह्यापि यजेत् आवश्यकैः मखैः" इति नित्यस्यावश्यकत्वस्मरणात्, इति स्मृतिरत्नावल्यादौ अभिहितम् ॥

இதில் "சூத்ரப்பிரதிக்ரஹநிஷேத வசனங்கள் நித்ய யாகத்தைத் தவிர மற்றவைகளின் விஷயமாகும் 'சண்டாளனிடம் பிரதிக்ரஹம் செய்தாவது அவச்யமான யக்ஞங்களால் யஜிக்கவேண்டும்,' என்று நித்யயாகங்களைக் கட்டாயமாக விதித்திருப்பதால், என்று ஸ்மிருதி ரத்நாவளிமுதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது". என்ற வாக்யங்களால் ஸ்மிருதி ரத்நாவளி முதலிய க்ரந்தங்களின் அபிப்பிராயத்தையும் தீக்ஷிதர் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

மேற்கண்ட நிர்ணயங்களை ஒருவருக்கதிகமாக அநேக நிபந்தனகாரர்களும் ஒரே மாதிரியான வ்யவஸ்தை செய்து கூறுவதிலிருந்து அவர்களுக்கு உள்ளூரவே அந்த அபிப்பிராயமிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆகையால் அது உண்மையான நிர்ணயமென்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இந்த நிர்ணயங்களை இங்கு மேற்கண்ட நிபந்தனகார வாக்யங்களைக் கொண்டு நிரூபித்தபோதிலும் சுத்தமான த்ரவ்யங்

களைக் கொண்டு யதாசக்தி பூர்ண அங்ககலாபங்களுடன் யக்ஞாதிகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதை சிஷ்டர் எவரும் மறுக்க மாட்டார். ஆயினும் சாஸ்திரங்களின் போக்கு எத்தகையதென்பதை இதிலிருந்து பிராமாணிகர்கள் அறியவேண்டியது அவச்யம்

அந்த நிர்ணயங்களை இங்கு நாம் எடுத்து வெளியிட்டதற்குக் காரணமென்னவெனில், அக்நிஹோத்ர, ஸோமயாகாதி ச்ரௌத கர்மாக்கள் நித்யங்களென்பதை காட்டுவதற்கேயாகும். அந்த வைதிக கர்மாக்களை அவச்யமனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்தை முன்னிட்டு சாஸ்திரங்கள் எவ்வளவு சலுகை காட்டியுள்ளனவென்பதையும், நிர்ப்பந்தங்களை எவ்வளவு தளர்த்திக் கொடுத்திருக்கின்றனவென்பதையும் ஆஸ்திகர்கள் அறியவேண்டியது நமது நோக்கம்.

மேலும் சிலர் தாங்கள் யாகானுஷ்டானம் செய்யாததற்கு திரவிய சுத்தி, ரித்விக் சுத்தி, தக்ஷிணா ஸம்ருத்தி முதலியவை இல்லாதது காரணமென்று பெருமை பேசுவதுடன், யாகத்தின் மீதும் யாகானுஷ்டானம் செய்யும் ஸாத்விகர்கள் மீதும், தக்ஷிணை போதாது, சுத்திபோதாது, என்று ஏதாவது குறைகளைக்காட்டி பேசுவது வழக்கமாயிருப்பதால் நித்ய யாகங்களை எவ்வளவு குறைவுடனும் செய்தாலும் தோஷமில்லையென்று சாஸ்திர ஆதாரத்துடன் காட்டி அவர்களது ஸந்தேஹத்தை அல்லது துர்வாதத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டியது நமது நோக்கமாகும்.

ஆக இதுவரையில் நிரூபித்ததிலிருந்து ச்ரௌதகர்மாக்கள் நித்யங்களென்றும், கேவல காம்யமல்லவென்றும், அவைகளை யதாசக்தி கிடைத்த தக்ஷிணாதி அங்கங்களைக் கொண்டு செய்தாலும் போதுமென்பதும் ஸித்தமாகியது.

யாகபசு விசஸனம் தர்மம்.

இவ்வாறு வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட பசுபந்த, ஸோம யாகாதி யாகங்களில் புரோடாசம், பயஸ், ததி, ஆஜ்யம்போன்ற பற்பல ஹவிஸ் திரவியங்களைப்போல், வபை, ஹ்ருதயம், ஜிஹ்வை

போன்ற பசு அவயவங்களும் ஹவிஸ்ஸாக சுருதிகளால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அதற்காக பசு ஆலம்பனம் (ஹிம்ஸை) செய்யும்படி வேதங்களும் கல்பஸூத்ராதி தர்ம க்ரந்தங்களும் விதிக்கின்றன. पशुना यजेत என்ற சுருதி வாக்யத்தில் பொதுவாக பசு என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும், பசுவானது அச்வமேதாதி பற்பல யாகங்களில் பலவிதமாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பசுபந்த, ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளில், छागस्य वपाया என்பதுபோன்ற மந்திர பலத்தைக்கொண்டு "ச்சாகம்" அதாவது அஜம் பசுவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பசு என்பது யாகங்களில் உபயோகப்படும் பிராணிகளுக்குப் பொதுவான பெயராக வழங்கப்படுகிறது.

சுருதியானது "अग्नीषोमीयं पशुमालभेत" என்ற வாக்யத்தினால் பசு ஆலம்பனத்தை ஒரு வைத விதியாக விதிக்கிறது. வைதிக மதத்திற்கு ஸர்வோத்தமமான பிரமாணமாகிய வேதமே யாகங்களில் பசு ஹிம்ஸையை விதிப்பதாலும், அந்த ஹிம்ஸையானது அந்தப் பசுவுக்கு அதி உத்தம கதியைக் கொடுப்பதாக வேதமே நியமிப்பதாலும் அந்த ஹிம்ஸையானது பரம பரிசுத்தமானதென்றும், "அஹிம்ஸை" என்றே நினைக்கத்தக்கதென்றும், வேதானுஸாரிகளாகிய, ஸ்மிருதி, கல்பஸூத்ர மீமாம்ஸா, பிரம்ஹஸூத்ர, புராணாதிகளான ஸகல பிரமாண க்ரந்தங்களும், வைதிக மத ஸ்தாபனம் செய்த ஸகல ஆசார்யர்களும் வெகு பலமாக தங்கள் கிரந்தங்களில் வற்புறுத்திச் சொல்லியுள்ளனர்.

பசுவிற்கு உயர்ந்த கதியென்று சுருதி கூறுகிறது.

அந்த ஹிம்ஸையானது யாக பசுவுக்கு, மிகவும் தாழ்ந்ததான மிருக சரீரமாகிய அஜசரீரம் நீங்கி, மிக உத்க்ருஷ்டமான சரீரமும், மோக்ஷாதி உத்தம கதி பிராப்தியும் கொடுக்கவல்லதென்று சுருதியே பலவிடங்களில் நியமிக்கிறது.

न वा उवेतन्म्रियसे न रिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिः सुगेभिः।
यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः तत्र त्वा देवस्सविता दधातु॥

இந்த மந்த்ரமானது பசுவைப் பார்த்து யஜமானன் பிரார்த்திப்பதாகும். "ஏ பசுவே! நீ வீணான மரணம் அடையவில்லை. நீ

கெட்டுப்போகவில்லை. ஆனால் நல்ல உயர்ந்த வழிகளால் நீ தேவர்களை அடைகிறாய். ஸகல உலகத்தையும் பிரேரணை செய்யும் ஸவிதா என்ற பரமாத்மா, எங்கு பாபிகள் இல்லையோ எங்கு புண்ய சாலிகள் இருக்கிறார்களோ அந்தவிடத்தில் உன்னை கொண்டுபோய் வைக்கட்டும்" என்று மந்திரம் கூறுகிறது. மற்றொரு சுருதி வாக்யமானது.

हिरण्यशरीरः ऊर्ध्वः स्वर्गं लोकमेति ॥

"இந்த பசுவானது தங்கமயமான சரீரம்பெற்று உயர்ந்து ஸ்வர்க்க மெனப்படுகிற மோக்ஷலோகத்தை அடைகிறது" என்கிறது பசுவானது தாமஸ குணமுள்ள மிருக ஜன்மமாயிருந்தாலும் லோகக்ஷேமார்த்தமான யாக தர்மத்திற்குத் தனது உடலையும், உயிரையும் கொடுத்து உதவி, உயர்ந்த "த்யாகம்" செய்கிற படியால அதற்கு தியாகிகளுக்கேற்ற உயர்வும் உத்தம கதியும் கிடைப்பதாக சுருதி கூறுவதில் அதிசயமில்லை. இதை யுத்த உதாஹரணம் கொண்டு கீதையில் பகவான் உபதேசிக்கிறார். யுத்தத்தில் ஸோல்ஜர்கள் தங்கள் உடலையும், பிராணனையும் யஜமானனாகிய அரசன் பொருட்டுக் கொடுத்து உதவுகிறார்கள். அந்த வீரர்களுக்கும் தியாகிகளுக்கும் வீர ஸ்வர்க்கம் கிடைப்பதாக நமது வேதம் கூறுகிறது.

ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरासः—ये तनुत्यजः

யுத்தத்தில் சரீரத்தை பலிகொடுத்து உபகரிப்பவர்கள் ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஸ்வர்க்காதி உத்கிருஷ்ட லோகம்போவதாக நமது ஸ்மிருதிகளும் கூறுகின்றன. இதை பராசரர்

युद्धे चाभिमुखो हतः என்பதால் சொன்னார்.

இந்தக் கொள்கையானது நமது மதத்தில் மட்டுமில்லை. பாபம், புண்யம், பரலோகம், தெய்வம், வேதம் இவைகளை ஒப்புக்கொண்ட உலகிலுள்ள எல்லா மதங்களும், யுத்தத்தில் சரீரத்தைக் கொடுத்து உதவியவர்கள் உயர்ந்தகதி அடைவதாக நிராக்ஷேபமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இதுமட்டுமில்லை தேசத்திற்காகவோ, அல்லது பொதுஜன நன்மைக்காகவோ தனது உடல், பொருள் ஆவிகளை அர்ப்பணம் செய்யும த்யாகிகளை இந்த நாஸ்திக, நாகரிக காலத்தில்கூட உலகம் கொண்டாடுவதைப் பார்க்கிறோம்.

ஆதலால் யாகத்தில் தனது சரீரத்தை அர்ப்பணம் செய்யும் ஸௌக்ருதப்பெற்ற பசுவானது உத்தமகதியடைவதாக நமது வேதம் கூறுவது பொருத்தமானதே. யாக பசுவின் பரலோக நன்மைக்காக யாகத்தில் உச்சரிக்கப்படும் பற்பல மந்திரங்களையும், செய்யப்படும் கார்யங்களையும் சுருதிகள் விதித்திருப்பதை கவனித்தால் அதற்கு நல்லகதி கிடைக்கத்தடையென்ன? தர்ம அதர்ம வியவஸ்தை கூறும் பிரமாணமாகிய வேதமல்லவோ இதைச் சொல்லுகிறது?

யஜுர் வேதத்தில் 6-வது காண்டத்தில்

मृत्यवे वा एष नीयते यत्पशुः என்ற வாக்யத்தால் யாக பசுவானது மிருத்யுவுக்காகக் கொண்டுபோகப்படுகிறதென்று பூர்வ பக்ஷிகள் வாதித்தை மறுத்து

अथो खल्वाहुः सुवर्गाय वा एष लोकाय नीयते

என்பதால் யாக பசு ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு கொண்டுபோகப் படுவதாக ஸித்தாந்தம் கூறியுள்ளது.

மற்றொரு மந்த்ரத்திலும்

सुवर्गं याहि पथिभि र्देवयानैरोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः ।

"தேவயானமென்கிற தேவர் செல்லும் வழிகளால் நீ! தேவலோகம் செல்லுவாயாக" என்று சொல்லப்படு

இம்மாதிரி அநேக மந்திரங்களும் பிராம்ஹணங்களும் இருப்பதை விஸ்தாரபயத்தால் இங்கு வெளியிடவில்லை.

இதில் மனு அபிப்பிராயம்.

மனுஸ்மிருதியில் யாகபசு ஹிம்ஸா விஷயமாக உறுதியான அபிப்பிராயம் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காட்டுவோம்.

यज्ञार्थं पशवः सृष्टाः स्वयमेव स्वयंभुवा ।
यज्ञोऽस्य भूत्यै सर्वस्य तस्मात् यज्ञे वधो अवधः ॥
(मनु-5-39)

இதில், யாகத்தில் செய்யப்படும் பசுவதமானது வதமே அல்ல என்று மனு கூறி அதை வதம் என்று நினைப்பதே பிசகு என்று காட்டினார். பிர்ம்ஹா, பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் அதிகாரம் படைத்தவர். அவர் பசுக்களை ஸ்ருஷ்டிக்கையில் யாகத்திற்காக உபயோகப்பட வேண்டியதற்காகவே அவைகளை ஸ்ருஷ்டித்துள்ளார்கள். ஆதலால் எந்தக் கார்யத்திற்காக அவை ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ அதில் உபயோகப்படுவது நியாயமாகையால் அதை வதமென்று சொல்லமுடியாதென்கிறார் மனு. மேலும் மற்றொரு முக்ய காரணமும் சொல்லுகிறார். யாகமானது எல்லா உலகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கிற ஒரு பொது தர்மமாகும். அத்தகைய லோகக்ஷேமார்த்தமான கார்யத்தில் செய்யப்படும் ஹிம்ஸையானது வதமென்றே நினைக்கத்தக்காதது என்றும் கூறியுள்ளார்.

மேலும் மனு

या वेदविहिता हिंसा नियतास्मिन् चराचरे ।
अहिंसामेव ता विद्यात् वेदात् धर्मो हि निर्बभौ ॥
(मनु-5-49)

"குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு அதிகாரியால், குறிப்பிட்டதொரு கார்யத்திற்காகமட்டும் செய்யலாமென்ற நிர்பந்தங்களுடன் வேதத்தில் எந்த ஹிம்ஸை சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அந்த ஹிம்ஸையை அஹிம்ஸையாகவே நினைக்கவேணும். அதாவது அந்த ஹிம்ஸையால் தோஷம் கிடையாதாகையால் அது ஹிம்ஸையாகாது. ஏனெனில் வேதத்திலிருந்து வெளிப்பட்டதெல்லாம் தர்மமல்லவா? அதாவது வேதத்திலிருந்து தர்மம்மட்டுமல்லவோ வெளியாயிது"

என்பதாலும் யாகபசு ஹிம்ஸை வேதத்தில் ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்படுவதாலும், யாகபசு ஹிம்ஸை அதர்மமாயிருந்தால் அந்த அதர்மத்தை வேதம் நமக்கு விதிக்காதாகையாலும்,வேதத்திலிருந்து தர்மந்தான் வெளிப்பட்டதென்றும் வெகு உறுதியாக யாக பசு ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையே அல்ல என்றார்.

ओषध्यः पशवो वृक्षाः तिर्यञ्चः पक्षिणस्तथा ।
यज्ञार्थं निधनं प्राप्ताः प्राप्नुवन्ति उद्गतीः पुनः ॥ (म-5-40)

ஸோமாதி ஒஷதிகள், பசுக்கள், யூபாதி வ்ருக்ஷங்கள் ஆகியவைகளெல்லாம் யாகத்திற்காக உபயோகம் அடைந்தால் உயர்ந்த கதியை

एष्वर्थेषु पशून् हिंसन् वेदतत्त्वार्थविद् द्विजः ।
आत्मानं च पशूंश्चैव गमयति उत्तमां गतिम् ॥ (மனு 5-42)

"வேத தத்வார்த்தத்தை நன்கறிந்த த்விஜன் யாகாதி தர்மங்களுக்காக பசு ஹிம்ஸை செய்தால், தன்னையும் அந்த பசுக்களையும் உத்தம கதி அடையும்படி செய்கிறான்"

என்பதால் யாக பசுவுக்கும் அந்தக் கார்யத்தைச் செய்கிறவனுக்கும் உத்தம கதி உண்டாவதாக மனு கூறுகிறார்.

இதில் மஹாபாரத வசனம்.

மஹா பாரதாதி புராணங்களிலும் யாகபசு ஹிம்ஸா விஷயமான பிரசம்ஸை கணக்கற்றவிடங்களில் பற்பலவாறு காணப்படுகிறது. சிலவற்றைமட்டும் இங்கு குறிப்பிடுவோம்.

மஹாபாரதம் அநுசாஸன பர்வம், 213 அத்யாயத்தில் பார்வதீ தேவியின் பிரச்னத்திற்குப் பதிலாக ஸ்ரீ மஹேச்வரன் கூறுவதாவது :—

पशवः पशुबन्धेषु ये हन्यन्ते अध्वरेषु च ।
यूपे निबध्य मन्त्रैश्च यथान्यायं यथाविधि ॥
मन्त्राहुति विपूतास्ते स्वर्गं यान्ति यशस्विनि ।
ये तत्र दीक्षिताः देवि! सर्वे स्वर्गं प्रयान्ति ते ॥

ஹே! தேவி! பார்வதி! "பசுபந்தங்களிலும் யாகங்களிலும் யதா சாஸ்திரம் வதம் செய்யப்படுகிற பசுக்கள் மந்திரங்களாலும் ஆஹுதிகளாலும் பரிசுத்தங்களாகி ஸ்வர்க்கலோகம் போகின்றன" என்பதால் பசுவுக்கும் யஜமானனுக்கும் உத்தம கதி கிடைப்பதாக பகவானே ஈச்வரியிடம் சொல்லுகிறார்.

இங்கும் வேறு சிலவிடங்களிலும் சொல்லப்படும் "ஸ்வர்க்கம" என்ற பதமானது பிரம்ஹ லோகத்தையே குறிக்கிறதேயல்லது இந்திராதி லோகத்தை குறிக்கவில்லையென்று அறியவேணும்.

பரமாத்மாவாகிய மஹேச்வரன் திருவாக்கினால் சொன்னது போல் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவும் மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக பர்வத்திலுள்ள வைஷ்ணவ தாம பர்வம் 111-வது அத்யாயத்தில் தமது திருவாக்கினால் கூறுவதையும் கவனிக்கவும்

यस्मात् पशुत्वमिच्छन्ति पशवः स्वर्गलिप्सया ।
तस्मात् पशुवधे हिंसा नास्ति यज्ञेषु पांडव ।
यूपाः तन्मन्त्र संस्कारैः दर्भाश्च पशवस्तथा ।
यजमानेन सहिताः स्वर्गं यान्ति नराधिप ।
यावत्कालं हि यज्वा वै स्वर्गे लोके महीयते ।
तावत्कालं प्रमोदन्ते पशवोऽपि अध्वरे हताः ॥

"யாகத்தில் உபயோகப்பட்டு உயர்ந்தகதி அடையலாம் என்ற ஆசையால் பசுக்கள், பசு ஜன்மம் வேண்டுமென்று தாங்களே அபேக்ஷிப்பதால் யாகபசு வதத்தில் ஹிம்ஸை கிடையாது. யூபம், தர்ப்பம், பசு ஆகிய எல்லாம் மந்திர ஸம்ஸ்காரத்தினால் யஜமானனோடு உயர்லோகம் போகின்றன. யஜமானன் உத்தமலோகத்தில் இருக்கும் வரையில், யாகத்தில் வதம்செய்யப்பட்ட பசுக்களும் அவனோடு அங்கேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கின்றன" என்று ஸ்ரீ பகவான் நேரிலேயே யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுகிறார்.

THE KUP... SANSKRIT
RESEARCH INSTITUTE
84, ... ROAD, MADRAS-4

இந்த அத்யாயக் கடைசியில் பகவான் யாகம் செய்தவர்களை பிரசம்ஸிக்கையில்

यथोक्तमग्निहोत्रं ये जुह्वते विजितेन्द्रियाः ।
ते यान्ति अपुनरावृत्ति भित्वा चादित्यमंडलम् ।
मम लोकं सपत्नीकाः यानैः सूर्यसमप्रभैः ॥

என்பதால் "யாகாதிகள் செய்தவர்கள் ஸூர்யமண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு ஸூர்யனுக்கொப்பான காந்தியுள்ள விமானங்களுடன், புனராவ்ருத்தியற்றதான எனது லோகத்திற்குப் போகிறார்கள்"

என்று கூறுவதில் புனராவ்ருத்தியற்ற விஷ்ணுலோக பிராப்தியை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுவதால், முன் சுலோகங்களில் காணப்படும் ஸ்வர்க்கபதம் பிரம்மலோகபரமே யல்லது இந்திராதிலோகபர மல்லவென்று தெளியவும். உபநிஷத்தில் பலவிடங்களில் பிரம்ஹ லோகத்தை ஸ்வர்க்கபதத்தால் நிர்தேசிப்பதைக் காணலாம்.

மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக பர்வ 23-வது அத்யாயத்திலும் யாக பசு விஷயமாக சுருதியின் அபிப்பிராயம் விளக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

तमध्वर्युः प्रत्युवाच नायं च्छागो विनश्यति ।
श्रेयसा योक्ष्यते जन्तुः यज्ञात् श्रुतिरियं तथा ।
यो ह्यस्य पार्थिवो भागः पृथिवीं स गमिष्यति ।
यदस्य वारिजं किंचित् अपस्तत् संप्रवेक्ष्यति ।
सूर्यं चक्षुः दिशः श्रोत्रे प्राणोऽस्य दिवमेवच ।
आगमे वर्तमानस्य.न मे दोषोऽस्ति कश्चन ॥ (भा-आश्व-23)

யாகத்தில் உபயோகப்படும் பசுவானது வீணாக மரிக்கவில்லை யென்றும், அந்த ஜந்துவானது மிகுந்த சிரேயஸ்ஸை அடைவதாக சுருதி கூறுகிறதென்றும், இந்த பசுவின் சரீரத்திலுள்ள பஞ்சபூதங்கள் ஸம்பந்தமான சக்திகள் அததன் மூல அம்சத்தில் போய் லயித்து விடுவதாயும், பிருதிவீ ஸம்பந்தமான அம்சங்கள் பிருதிவியிலும், அப்பு அல்லது ஜல ஸம்பந்தமான தத்வங்கள் ஜலத்திலும், கண் ஸூர்யனிடமும், காது ஆகாயத்திலும்,

பிராணன் தேவலோகத்திலும் லயிப்பதாயும் வேதவிதிப்படி இக்கார்யத்தைத் தாம் செய்வதால் தமக்கு எவ்வித தோஷமும் கிடையாதென்றும் அத்வர்யு நிரூபணம் செய்துள்ளார்.

மேற்கண்ட சுலோக அர்த்தத்திற்கு ஆதாரமான சுருதி வாக்ய மும் உளது. அதாவது:—

सूर्यं चक्षुर्गमयतात् । वातं प्राणमन्ववसृजतात् ।
अन्तरिक्षमसुं । दिशः श्रोत्रं । पृथिवीं शरीरं ॥

என்பது. இந்த மந்திரத்தில் யாக பசுவின் கண், காது, சரீரம் பிராணன் முதலியவை வெளிப்பட்டு லயிக்கும் பிரகாரம் காட்டப்பட்டது.

இதில் வேதாந்த ஸூத்ர நிர்ணயம்

இனி பிரம்ஹ ஸூத்ரத்திலும் அதன் பாஷ்யங்களிலும் பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தமுறையில் சர்ச்சை செய்து பசு ஹிம்ஸை உத்தம தர்மமென்று வெளியிடப்பட்டுள்ள நிர்ணயத்தை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்.

ஸாங்க்ய மதஸ்தர்கள், வேதத்தில் யாகபசு ஹிம்ஸை அவச்யமாக விதிக்கப்பட்டதை அங்கீகரித்தார்கள். ஆயினும் அந்த ஹிம்ஸையால் யாகத்திற்கு உபகாரமேற்படுமாகிலும், யஜமானனுக்கு ஹிம்ஸாஜந்யமான ஸ்வல்ப தோஷம் ஏற்படுமென்றும், அந்த ஹிம்ஸா தோஷபலனை யஜமானன் அனுபவிக்க வேணுமென்றும் வாதித்தார்கள்.

हिंसा हि पुरुषस्य दोषमावक्ष्यति क्रतोश्च उपकरिष्यति ॥

என்பதால் இதைச் சொன்னார்கள். மேலும்

"न हिंस्यात् सर्वा भूतानि" என்ற பொது விதியால் "ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாது" என்ற நிஷேதம் விதிக்கப்படுகிறது. இதற்கு அபவாத விதியாக அதாவது விலக்கு விதியாக

अग्नीषोमीयं पशुमालभेत ॥

என்பதால் "யாகபசுவை ஹிம்ஸிக்கவேணும்" என்று வேதம் கூறியபோதிலும், இது விலக்கு விதியாக ஒப்பக்கூடியதல்லவென் றும் ஸாங்க்யர்கள் கூறிசொன்னார்கள். இந்த இரண்டு விதிவாக் யங்களும் தனித் தனி விஷயத்தைச் சொல்லவந்ததால் இரண் டிற்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்றும் வாதித்தார்கள். ஆதலால் யாகபசு ஹிம்ஸை அசுத்தமென்று ஸாங்க்யர்கள் ஸ்தாபித்தார் கள். ஸாங்க்யர்களுடைய இந்த துர்வாதத்தை நிரஸனம் செய்து வேதவிஹித ஹிம்ஸை பரிசுத்தமானதென்பதை ஸ்தா பிப்பிதற்காகவே பிரம்ஹ ஸூத்ரத்தில் ஸ்ரீ வ்யாஸாசார்யர்

अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् (3-1-25)

என்று ஒரு ஸூத்ரத்தைச் செய்து ஸாங்க்ய மதத்தைக் கண்டித் திருக்கிறார். "பசு ஹிம்ஸையுடன் கூடியதாகையால் யாகாதி கர்மாக்கள் அசுத்தங்களென்று ஸாங்க்யர்கள் வாதிப்பது ஸரி யல்ல, ஏனெனில் வேதாதி சாஸ்த்ர பிரமாணங்களால் யாகபசு ஹிம்ஸை பரிசுத்தமானதென்று விதிக்கப்பட்டிருப்பதால்" என்று இந்த ஸூத்ரம் கூறுகிறது.

• இந்த பிரம்ஹஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த மூன்று வைதிக மத பாஷ்யகாரர்களும் வெகு ஸ்பஷ்டமாக விவரணம் செய்தி ருப்பதைக் எடுத்துக்கூறுகிறோம்.

இதில் ஸ்ரீசங்கரபாஷ்ய அபிப்ராயம்

அத்வைத பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீசங்கரபகவத் பாதா சாரியாள் இங்கு கூறுவதாவது:—

"यत्पुनरुक्तं पशुहिंसादियोगात् अशुद्धं आध्वरिकं कर्म........ इति। तत्परिहियते—न, शास्त्रहेतुत्वात् धर्माधर्म विज्ञानस्य। अयं धर्मः अयमधर्म इति शास्त्रमेव विज्ञाने कारणम्। अतीन्द्रियत्वात्तयोः अनियत देशकाल निमित्तत्वाच्च। यस्मिन् देशे काले च निमित्तच यो धर्मोऽनुष्ठीयते, स एव देश काल निमित्तान्तरेषु अधर्मो भवति।

तेन शास्त्रादृते धर्माधर्म विषयं विज्ञानं न कस्यचिदस्ति। शास्त्राच्च हिंसानुग्रहाद्यात्मको ज्योतिष्टोमः धर्म इति अवधारितः। स कथमशुद्ध इति शक्यते वक्तुम्?॥

ननु "नहिंस्यात् सर्वा भूतानि" इति शास्त्रमेव भूत विषयां हिंसां अधर्म इति अवगमयति । बाढं । उत्सर्गस्तु सः । अपवादः, "अग्नीषोमीयं पशुमालभेत" इति । उत्सर्गापवादयोश्च व्यवस्थित विषयत्वम् । तस्मात् विशुद्धं कर्म वैदिकं । शिष्टैः अनुष्ठीयमानत्वात् अनिंद्यमानत्वाच्च ।

"பசுஹிம்ஸாதி ஸம்பந்தமுள்ளதாயிருப்பதால் யாகாதி கர்மா அசுத்தமென்று ஸாங்க்யர் சொன்னது பரிஹரிக்கப்படு கிறது. அவர்கள் சொல்லுவது சரியன்று. ஏனெனில், தர்மாதர்ம அறிவுக்கு, சாஸ்திரமே காரணமாயிருப்பதால். இது தர்மம், இது அதர்மம், என்று அறிவதில் சாஸ்திரமே காரணமாயிருக் கிறது. அந்த தர்மாதர்மங்கள்,கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயில்லையாகையால், சாஸ்திரத்தாலேயே அறியப்பட வேண்டியவையாயிருக்கின்றன. தேசம், காலம், நிமித்தம் ஆகிய வைகளாலும் அந்த தர்மா தர்மங்கள் அநியதமாயிருக்கின்றன. அதாவது ஒரு தேசத்திலும், குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திலும், குறிப்பிட்டதொரு நிமித்தத்திலும் அநுஷ்டிக்கப்படும் ஒரு தர்ம மானது, மற்றொரு தேச, கால, நிமித்தங்களில் அதர்மமாக ஆகிறது. ஆகையால் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டல்லது வேறு விதத்தால் தர்மாதர்ம ஜ்ஞானம் எவனுக்கும் ஏற்பட இடமில்லை. சாஸ்திரத்தால் ஹிம்ஸாநுக்ரஹத்துடன் விதிக்கப்பட்ட ஜ்யோ திஷ்டோமமானது தர்மமென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை அசுத்தமென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும் ?

"ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற சாஸ் திரவிதியே பிராணி ஹிம்ஸையை அதர்மமென்று அறிவிக்க வில்லையா, என்று கேட்கலாம். ஆனால் அந்த விதியானது பொது விதியாகும். அதாவது ஸாமாந்ய சாஸ்திரம். "யாகத்தில் ஹிம்ஸை செய்யலாம்" என்ற வேத விதி வாக்யமானது அபவாத சாஸ்திரம், அதாவது விலக்கு விதியாகும். ஆகையால் "ஹிம்ஸை கூடாது" என்ற விதியில், யாகத்தைத் தவிர மற்ற கார்யத்தில்—என்று வ்யவஸ்தை ஏற்படும். ஆதலால் வைதிக மான யாககர்மாவானது மிகவும் பரிசுத்தமானதே.

சிஷ்டர்களான முன்னோர்களால் யாகாதிகள் அநுஷ்டிக்கப் பட்டுவருவதாலும் நிந்திக்கப்படாமல் இருப்பதாலும், அது பரிசுத்தமானதே".

இவ்வாறு ஸ்ரீபகவத் பாதாசார்யாள் தெளிவான வாக்யங்களால் யாகபசு ஹிம்ஸை தோஷமற்றதென்றும், ஹிம்ஸையுடன் கூடிய யாகம் பரம பரிசுத்தமென்றும் கூறி ஸாங்க்ய மதத்தை நிரஸனம் செய்து வைதிகமத ஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்தியுள்ளார்.

எந்த மதத்திலும், எந்த விஷயத்தையும் நிர்ணயிக்க சாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டாலல்லது யுக்திவாதம் பிரயோஜனப்படாதென்பதையும் மேற்படி வாக்யங்களில் ஸ்ரீ ஆசார்யாள் நமக்கு உபதேசிப்பதை யுக்திவாதிகளும் கவனிக்கவேணும்.

ஸ்ரீ ராமானுஜரின் அபிப்பிராயம்

விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜர் பிரக்ருத ப்ரமஹஸூத்ர பாஷ்யத்திலும், கீதா பாஷ்யத்திலும் சொல்லியிருப்பதை ப்ராமாணிகர்கள் நன்கு பார்க்கவேணும். யாகபசு ஹிம்ஸா விஷயமாக விசிஷ்டாத்வைதிகளின் அபிப்பிராயம் வேறு மாதிரியானது. யாகபசு ஹிம்ஸையை 'ஹிம்ஸை" என்று ஒப்புக்கொள்ளவே விசிஷ்டாத்வைதிகள் ஸம்மதிக்கவில்லை. அந்த ஹிம்ஸை அந்தப் பசுவுக்கு நல்ல சரீரத்தையும், நல்லுலகத்தையும் கொடுத்து ஸம்ரக்ஷிப்பதாக சுருதி வாக்யம் கூறுவதால் அது பசுவுக்கு ரக்ஷணம் என்றும் ஹிம்ஸையல்லவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

"ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற பொது விதியானது ஹிம்ஸையைத் தடுக்கிறது. யாகபசு கார்யமோவென்றால் ரக்ஷணமாகும் ஹிம்ஸையல்ல. ஆகையால் பொது விதியானது யாகபசு விஷயத்தில் வரக்கூடியதன்று. ஹிம்ஸையாயிருந்தாலல்லவோ விலக்கு விதி வேணும். ஆதலால் இரண்டிற்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்றும் न हिंस्यात्, अग्नीषोमीयं என்ற இரு வாக்யங்களுக்கும் உத்ஸர்க்க அபவாத நியாய ஸம்பந்தமே கிடையாதென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தம். இதை மனதில் வைத்து அந்த

மேற்படி ப்ரம்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறு வதில் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், என்கிற எல்லாவித யாகங் களிலும் பசு ஹிம்ஸை கலந்திருப்பதால் ஹிம்ஸா தோஷ மேற் படுமென்ற ஸாங்க்ய பூர்வபக்ஷத்தை அவர் எடுத்துக் காட்டி மேலே ஸித்தாந்தம் சொல்லுவதாவது :—

तन्ना कुतः ? शब्दात् । अग्नीषोमीयादेः संज्ञपनस्य स्वर्गलोकप्राप्ति हेतुतया हिंसात्वाभाव शब्दात् । पशोर्हि संज्ञपन निमित्तां स्वर्गलोकप्राप्तिं वदन्तं शब्दमामनन्ति, "हिरण्यशरीरः ऊर्ध्वः स्वर्गं लोकमेति" इत्यादिकम् । अतिशयिताभ्युदय साधनभूतो व्यापारः अल्पदुःखदोऽपि न हिंसा । प्रत्युत रक्षणमेव । तथा च मन्त्रवर्णः— "नवा उवेतन्म्रियसे + दधातु" इति । चिकित्सकंच तादात्विक अल्प दुःखकारिणमपि रक्षकमेव वदन्ति, पूजयन्ति च तद्ज्ञाः ॥

"ஸாங்க்யர்கள் சொன்னது ஸரியல்ல. ஏனெனில் சப்தமென்கிற வேதப்ரமாணத்தால். யாகபசு ஹிம்ஸை யானது அந்தப் பசுவுக்கு ஸ்வர்க்கலோகப்ராப்தி ஏற் படக் காரணமாயிருப்பதால் அதில் ஹிம்ஸை கிடையா தென்கிற சுருதி வாக்யமிருக்கிறது. "ஹிரண்யசரீரம் பெற்று உயர்ந்த ஸ்வர்க்கலோகம் அடைகிறது" என்ற வேத வாக்யமானது, பசுவுக்கு அந்த ஹிம்ஸையால் ஸ்வர்க்கலோகம் ஏற்படுமென்பதற்கு பிரமாணமாகு மென்று சுருதிகள் கூறுகின்றன. மிகவும் உத்தமமான க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்காரணமாயுள்ள அந்த ஹிம் ஸையானது, தத்காலத்தில் ஸ்வல்ப கஷ்டத்தைக்கொடு ப்பதாயிருந்தாலும் ஹிம்ஸையாகாது. ஆனால் ரக்ஷண மேயாகும். இதை "நவா உவேதத்" என்ற மந்திரம் நன்றாக விளக்குகிறது

ஆயுதங்களைக்கொண்டு மனித சரீரங்களில் சஸ்திர சிகித்ஸை செய்யும் வைத்தியன், அந்த ஸமயத்தில் மனிதனுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பவனாயிருந்தா லும் அவனை ரக்ஷகன் எனறே சொல்லுகிறார்கள். அதை அறிந்தவர்கள் அந்த வைத்தியனைக் கொண் டாடவும் செய்கிறார்கள்"

19591

மேற்கண்ட வாக்யங்களால் ஸ்ரீ ராமானுஜர் ஸாங்க்ய மதத்தை நிரஸனம் செய்து யாகபசு ஹிம்ஸையை ஹிம்ஸையென்றே நினைக்கக் கூடாதென்றும் அது ரக்ஷணம்தான் என்றும் பிரமாண, யுக்திகளால் ஸ்தாபித்தார்.

இங்கு அவர் காட்டியுள்ள வைத்திய உதாஹரணம் மிகவும் அர்த்த புஷ்டியுள்ளது. டாக்டர்கள், சரீரத்தைக் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு ஆபரேஷன் செய்கிறார்கள். ஆபரேஷன் செய்யும் காலத்தில் வியாதியஸ்தன் தாங்காமல் கதறுகிறான். இதற்காக டாக்டரை ஹிம்ஸைசெய்கிறவனென்றோ, அந்தக் கார்யம் ஹிம்ஸையென்றோ நிந்திக்கிறதில்லை. ஆனால் டாக்டரை ரக்ஷகனென்றும், அவன் கத்தியால் செய்யும் ஹிம்ஸை ரக்ஷணமென்றும் உலகில் நினைக்கப்படுகிறது. ஆபரேஷனில் ஹிம்ஸை பிரத்யக்ஷமாயிருந்தும் பிறகு அதனால் வியாதியஸ்தனுக்கு க்ஷேமமேற்படுவதை முன்னிட்டு அதை ரக்ஷணமென்று நினைக்கும் நாம், பாப புண்யங்களுக்குப் பலனைச் சொல்லும் உத்தம பிரமாணமாகிய வேதம் பசுவுக்கு தத்காலம் சிரமமேற்பட்டாலும் பிற்காலத்தில் அதனால் உத்தம சிரேயஸ் ஏற்படுவதாகக் கூறுவதை நம்பாமலிருப்பது வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டவர்களுக்கு தகாது என்றே ஸ்ரீராமானுஜர் காட்டியுள்ளார்.

இதுபோல் ஸ்ரீராமானுஜர், கீதாபாஷ்யத்திலும் தமது ஸித்தாந்தத்தை வற்புறுத்தியிருப்பதைக் காட்டுகிறோம்.

கீதாபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீராமானுஜர் அபிப்பிராயம்.

கீதை 2-வது அத்யாயத்தில் "स्वधर्ममपिचावेक्ष्य" என்ற சுலோக பாஷ்யத்தில் அவர் கூறுவதாவது:—

अपिचेदं प्रारब्धं युद्धं प्राणिमारणमपि अग्नीषोमीयादिवत् स्वधर्ममवेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि। ....अग्नीषोमीयादिषु च न हिंसा पशोः। निहीनतर च्छागादिदेहपरित्याग पूर्वक-कल्याणदेह स्वर्गादि प्रापकत्वश्रुतेः संज्ञपनस्य। न वा उतत् + दधातु इति श्रूयते। ....अतः चिकित्सककर्म आतुरस्येव अस्य रक्षणमेव अग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनम्॥

ஏ! அர்ஜுன! மேலும், இப்போது ஆரம்பித்துள்ள இந்த யுத்தமானது பிராணிகளை வதம் செய்யும் கார்யமாயிருந்தபோதிலும், அக்னீஷோமீயாதி யாக பசுவதத்தைப்போல் இது ஸ்வதர்மம் என்று அறிந்து நடுங்காமலிருப்பாயாக. அக்னீஷோமாதி யாகங்களில் செய்யப்படுவது பசுவுக்கு ஹிம்ஸையாக ஆகாது. ஏனெனில் மிகவும் தாழ்ந்ததான அஜ சரீரம் போய் சுபமான வேறு சரீரமும் ஸ்வர்க்காதி நல்ல உலகமும் ஏற்படுவதற்கு அந்த ஹிம்ஸை காரணமாயிருப்பதாக "நவா உவெ" முதலிய ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றனவல்லவா? ஆகையால், வியாதிஸ்தனுக்கு சஸ்திர சிகித்ஸை எப்படி ரக்ஷணமாகிறதோ, அதுபோல் யாக பசு ஹிம்ஸையும் அந்தப் பசுவுக்கு ரக்ஷணமேயாகும்." என்பது.

மேற்கண்ட வாக்யங்களால் ஸ்ரீ ராமானுஜர் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் கூறியதுபோல் யாகபசு ஹிம்ஸை ரக்ஷணமேயென்று உறுதியாக ஸித்தாந்தம் சொன்னார். கீதாபாஷ்ய வ்யாக்யான தாத்பர்ய சந்திரிகையில் இந்தவிடத்திலும், வேறு பலவிடங்களிலும் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும் யாகபசு ஹிம்ஸை ரக்ஷணமென்பதைப் பல வழிகளால் உறுதிப்படுத்தியிருப்பதையும் காண்க.

ஸ்ரீமத்வ பாஷ்யத்தின் அபிப்ராயம்

த்வைத பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீமத் ஆனந்ததீர்த்த பகவத் பாதாசார்யரும் "அசுத்தமிதி சேந்ந" என்ற மேற்படி பிரம்ம ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் யாகபசு ஹிம்ஸை தோஷமற்றது என்று ஸாங்க்யர்களுக்குத் தமது பாஷ்யத்தில் பதில் கூறியுள்ளார்.

அவர் சொல்லுவதாவது:—

हिंसारूपत्वात् पापस्यापि संभवात् दुःखं च भवतु इति चेन्न।
शब्द विहितत्वात्।
हिंसा त्ववैदिकी यातु तयानर्थो भवेत् ध्रुवम्।
वेदोयक्त हिंसया तु नैवानर्थः कथंचन॥
इति वाराहे॥

"பசுக்களில் ஹிம்ஸையிருப்பதால் (अनर्थ फलत्वं यज्ञादेरिति) பரலோக க்ஷேமம் கெடும் என்று கீழ் ஸூத்ரத்தில் பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்டதை அநுஸரித்து யாகம் ஹிம்ஸா ரூபமாயிருப்பதாலும், பாபம் ஏற்படுவதாயிருப்பதாலும், துக்கமும் அதனால் ஏற்படும் என்று ஸாங்க்யர்கள் சொல்வது தவறு.

ஏனெனில் யாகபசு ஹிம்ஸையானது சப்தமென்கிற வேத பிரமாணங்களால் விதிக்கப்படுகிறபடியால். ஸ்ரீ வராஹ புராணத்தில் "வேதத்தில் சொல்லப்படாத லௌகிக ஹிம்ஸையால் தோஷம் ஏற்படும். ஆனால் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகபசு ஹிம்ஸையால் எவ்வித தோஷமும் ஏற்படாது" என்பது.

மேற்படி வாக்யங்களால் அத்வைத பாஷ்யகாரரும் யாகபசு ஹிம்ஸை தோஷமற்றது என்று கூறி ஸாங்க்ய மதத்தை நிரஸனம் செய்து வைதிகமதத்தை நிலைநிறுத்தியுள்ளார் என்பது விளங்கும்.

ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அபிப்பிராயம்

மேலே காட்டியுள்ள பற்பல பிரமாணங்களிலும் "யாக ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையல்ல" 'யாகத்தில் வதம வதமாகாது" என்று கூறப்படுவதால் ஹிம்ஸை என்பதையும் வதம் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுவதாக ஆகிறதேயென்று சங்கை ஏற்படலாம்.

अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्र तीर्थेभ्यः ।

என்ற சந்தோக ச்ருதியிலும் "யாகாதி பரிசுத்த ஹிம்ஸை தவிர மற்ற ஹிம்ஸையை விலக்கவேணு"மென்பதால "ஹிம்ஸை" என்றே பேசப்படுகிறது. மனுவும் 'யாகத்தில் வதம் வதமாகாது" என்பதால வதம் என்றே பேசுகிறார். ஆகையால் ரக்ஷணமென்று ஸ்ரீ ராமானுஜர் கூறியது பொருந்துமா?

இந்த சங்கையை ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் "ஸ்வதாம்பதி சாவேக்ஷ்ய" என்ற கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில் எடுத்து ஸமாதானம் சொல்லியுள்ளார். அதாவது "ஹிம்ஸை" என்று சொல்லப்படுமிடங்களிலெல்லாம் பிறருடைய அபிப்பிராயத்தை அது அநுவாதம் செய்கிறதேயல்லது ஸ்வ அபிப்பிராயமல்லவென்று நினைக்கவேணும்

ततश्च "अहिंसन्नित्येतत् पश्वादेः भावि पुरुषार्थ विशेषानभिज्ञ पामर दृष्ट्या उक्तम्। तस्मिन्नपिवाक्ये हिंसात्वं नास्तीत्येव तात्पर्यम् ॥

'அஹிம்ஸந்," என்ற சுருதியில் ஹிம்ஸை என்பது பாமரர் சொல்லுவதை அநுவாதம் செய்கிறதேயல்லது, அந்த வாக்யத்திலும் ஹிம்ஸாத்வம் இல்லையென்றுதான் தாத்பர்யம். அதாவது "ஹிம்ஸை" என்று பேசப்படும் இடங்களில் காணப்படும் ஹிம்ஸா பதமானது பாமரர்களின் அபிப்பிராயத்தை அநுவாதம் செய்து சொல்லப்பட்டதாகு" மென்றார்.

இதற்கு மனுஸ்மிருதியையும் ஸ்ரீ தேசிகன் பிரமாணமாகக் காட்டுகிறார்.

उक्तं च मनुना—"तस्मात् यज्ञे वधोऽवधः" इति। तत्रापि वध इति पामर दृष्ट्या। अवध इति तु तत्व कथनम्।

"மனுவும் "யாகத்தில் வதம் வதமாகாது" என்று சொல்லுகிறார். இங்கும் 'வதம்" என்பது பாமர அபிப்பிராயம். "வதமல்ல" என்பதே தத்தவம்".

பரமதபங்கம் என்ற தமது கிரந்தத்தில் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் ஜைநாதிமதங்களை நிரஸிக்குமிடத்தில் வைதிகமதத்தில யாகபசு ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையல்லவென்றும், அது பசுவுக்கு மிகவும் ஹிதகரமென்றும் தமிழ் வாக்யங்களால் சொல்லுகிறார்.

அதாவது:—"தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தாபகமான சாஸ்திரத்திலே அக்நீஷோமாதி யாகபசு ஹிம்ஸைகளிலும், யுத்தத்தில் வதார்ஹன் விஷயத்திலும்...... பாபத்வ சங்கை பண்ணக்கூடாது...வைத ஹிம்ஸை பசுவுக்கு ஹிதகமமென்று சாஸ்திரமாகையாலே அநர்த்தஹேது வன்று. இது சிகித்ஸக சல்ய பிரயோகாதி நியாயத்தாலே ஹிததமமாம். ஆகையால் ஸாங்க்யாதி மதஸ்தர்கள் சொல்லிய ஸ்வல்ப தோஷஸங்கரத்திற்கும் இடமில்லை. இவ்வர்த்தத்தை "அசுத்தமிதி சேந்ந சப்தாத்" என்று வேதாந்த ஸூத்ரகாரர் அருளிச்செய்தார்." என்பது.

ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அபிப்பிராயம்.

சிவார்க்கமணி தீபிகையில் अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् என்ற ஸூத்ரத்தில் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திராளும் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையேயல்லவென்றும ரக்ஷணமென்றும் கூறியிருக்கிறார்

क्रतौपशु संज्ञपनस्य पापयोनि विमोचन पूर्वकं स्वर्ग प्रापकत्वेन तद्रक्षण रूपत्वात् चिकित्सक कृत व्रण दाहच्छेदादिवत् न हिंसात्वमिति न तत्र "न हिंस्या"दिति निषेधस्पर्शः । अतो न यागस्य पापमिश्रत्वमिति भावः ॥ (ब्र-3-1)

என்பதால் 'யாகஹிம்ஸையால் அந்தப் பசுவுக்கு பாபமான மிருக ஜன்மம் நிவிருத்தியாகி ஸ்வர்க்கலோகம் கிடைப்பதால் அந்த ஹிம்ஸை ரக்ஷணமாகிறது. வைத்தியன் வியாதிஸ்தனுடைய சரீரத்தில் செய்யும் ருணம், சூடுபோடல், அறுத்தல் போன்றவை ஹிம்ஸையாகத் தோன்றியபோதிலும், அவை எப்படி ரக்ஷணமாகின்றனவோ, அதுபோலவே யாகபசுவிஷயமுமாகும். ஆகையால் "न हिंस्यात्" என்ற நிஷேத ஸம்பந்தம் இங்கு யாக விஷயத்தில் சிறிதும் இல்லை. ஆகையால் யாகம் பாப மிச்ரமல்ல" என்று ஸ்பஷ்டமாக வித்தாந்தம் கூறியிருக்கிறார்.

அவச்யஹிம்ஸையும் தர்மமே.

நமது வைதிகமதத்தின அடிப்படையான ஒரு அம்சத்தை பிராமாணிகர்கள் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் கவனிக்கவேண்டியது அவச்யம். அஹிம்ஸா தர்மமானது நமது மதத்தில் வெகு உத்தம தர்மமாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அஹிம்ஸையானது எவ்வளவு அவச்யமோ அதுபோல் அவச்ய ஹிம்ஸையும் ஓர் உத்தம தர்மமாகவும், அவச்யம் ஆசரிக்கத்தக்கதாயும் நமது மதம் நிஸ்ஸந்தேஹமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அவச்ய ஹிம்ஸையும் வேதவிஹிதமாகையால் வைதிகமதத்தினர் அதை பரித்யாகம் செய்ய முடியாதென்றும் காட்டுவதற்காகவே பகவத் கீதை தோன்றியுள்ளது. யுத்தத்தில் ஜனங்களைக்கொல்லுவது பாபமென்று பயந்த அர்ஜுனனுக்கு யுத்த ஹிம்ஸை ஸ்வதர்மமென்றும், அந்த தர்மத்தைச் செய்யாவிட்டால் பாபம் வரும்

என்றும், அது உயர்ந்த ஸத்தர்மமென்றும், உபதேசிக்கவே கீதை அவதரித்தது. யுத்த ஹிம்ஸையைச் செய்யும்படியே பகவான் கீதை முழுவதும் நிர்பந்தமாக உபதேசிக்கிறார். கடைசியில் அர்ஜுனனும் மனக்குழப்பம் நீங்கி யுத்த ஹிம்ஸை செய்ய ஸம்மதிக்கிறான். ஆதலால் அவச்ய ஹிம்ஸையைவிடக் கூடாதென்றும் அதை ஹிம்ஸாபயத்தால் விட்டால் பாபம்வருமென்றும் வைதிகமத ஸித்தாந்தமாகிறது. கீதையில் பகவான்

अथचेत् त्वं धर्म्यमिमं संग्रामं न करिष्यसि ।
ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ (2-33)

என்பதால், அர்ஜுன! நீ இந்த, தர்மரூபமான யுத்தத்தைச் செய்ய மறுத்தால், அதனால் ஸ்வதர்மத்தையும், கீர்த்தியையும், இழந்து பாபத்தை அடைவாய்" என்று கூறினார்.

இங்கு யுத்த ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையாயிருக்கையிலும் பகவான் அதைத் தர்மமென்றும், அந்த ஹிம்ஸையைச் செய்யாவிட்டால் பாபம் வருமென்றும் விதிப்பதிலிருந்து அஹிம்ஸையைப்போல் அவச்ய ஹிம்ஸையும் தர்மமென்றும் செய்து தீரவேண்டியதென்றும் உறுதிப் படவில்லையா?

அதேபோல்தான் வேதத்தில் நேரடியாக விதிக்கப்பட்டுள்ள யாக பசு ஹிம்ஸையும் பரித்யாகம் செய்யமுடியாத அவச்ய ஹிம்ஸையென்றும், தர்மமென்றும் இதை யாகாதிகளில் செய்யாவிட்டால் தோஷம் அல்லது பாபமுண்டென்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி, புராண, ப்ரம்ஹஸூத்ராதி ஸகல ப்ரமாணங்களும், ஸகல ஆசார்யர்களும் அபிப்ராயபேதமின்றி ஒரு முகமாகக் கூறியுள்ளார்கள். அதனால்தான் யுத்த ஹிம்ஸைக்கு, வேத விஹிதமான யாக ஹிம்ஸையை உதாரஹணமாகக் காட்டி இரண்டும் தர்மமென்று நம் மதமும் ஆசார்யர்களும் கூறிவிட்டனர். ஆதலால் அவச்ய ஹிம்ஸையும் நமது மதத்தில் உத்தம தர்மமேயாகும்.

இவ்விஷயத்தில் தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தைசெய்ய அதிகாரம் பெற்ற சாஸ்திரங்களே நமக்கு கதியேயல்லாது எவ்வித யுக்தி வாதமோ, துர்வாதமோ நிலைத்து நிற்கமுடியாது. அதை ஒரு தனி வ்யாஸத்தில் நாம காட்டியுள்ளோம். ஸ்ரீ பகவத்பாத

பாஷ்யத்தில் தர்மாதர்மவ்யவஸ்தைக்கு சாஸ்திரத்தைவிட்டால் வேறு கதியில்லையென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை முன்பு காட்டினோம். அந்த பாஷ்ய வாக்யங்களை ஊன்றிக் கவனித்தால் எல்லா வித குதர்க்க வாதங்களும் சிதறிப்போய்விடும்.

ஹிம்ஸைக்கு லக்ஷணமென்ன?

மேலும், ஹிம்ஸையென்றால் என்ன? அதற்கு எப்படி லக்ஷணம் கூறுவது? பிராணனை வாங்குவதெல்லாம் ஹிம்ஸை, என்று லக்ஷணம் கூறலாமா? அப்படியானால் பிராணனை வைத்து கால் கைகளை வெட்டுவதும், வேறுமாதிரியாக ஹிம்ஸிப்பதும் ஹிம்ஸையென்று சொல்லமுடியாமல் போய்விடும். "தத்காலத்தில் கஷ்டத்தை விளைவிக்கும் கார்யமெல்லாம் 'ஹிம்ஸை'' யென்று லக்ஷணம் சொன்னால் வைத்தியன் சஸ்திர சிகித்ஸை செய்வதும் குழந்தைகளுக்கு காது குத்துவது போன்றவைகளும் ஹிம்ஸையாகி அதில் பாபம் நேரிடும். இந்தக் கார்யங்களை ஹிம்ஸையென்றோ இவைகளைச் செய்தால் பாபம் வருமென்றோ குதர்க்க வாதிகளும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். அப்படியானால் ஹிம்ஸை என்பது எது? "ஒருவரையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற சாஸ்திர விதி எதைத் தடுக்கிறது? யுக்திவாதிகள் கூட இதில் பதில் கூறுவது கஷ்டமே.

ஆயினும் நம் ஆசார்யர்கள் "தத்காலத்தில் துக்கத்தைக் கொடுப்பதும் அனர்த்தம் அல்லது கேடு விளைவிப்பதுமே ஹிம்ஸை" என்று லக்ஷணம் கூறினார்கள் இந்த லக்ஷணப்படி பார்த்தால் எல்லாம் ஒற்றுவந்துவிடுகிறது. பிராணனை எடுத்து ஹிம்ஸிப்பதிலும், பிராணனை எடுக்காமல் ஹிம்ஸிப்பதிலும் இந்த லக்ஷணம் ஒட்டியிருக்கிறது. டாக்டர்கள் செய்யும் சஸ்திர சிகித்ஸை யானது தத்காலத்தில் துக்கம் கொடுத்தாலும், அந்த ஹிம்ஸையால் கேடு இல்லாததால் அது ஹிம்ஸா லக்ஷணத்தில் சேராததோடு தர்மமாயும் ஆகிவிடுகிறது.

யாகபசு ஹிம்ஸைக்கும் இதே நியாயம் தானென்று ஸ்ரீ ராமானுஜரும், ஸ்ரீ தேசிகனும் சிகித்ஸக உதாஹரணம் காட்டி யாகபசு ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையாகாதென்று கூறியது இப்போது நன்கு விளங்கக்கூடியது.

அதாவது யாகபசு ஹிம்ஸையானது தத்காலத்தில் பசுவுக்கு சிரமத்தைக் கொடுத்தாலும், அந்த ஹிம்ஸையால் பசுவுக்கோ, செய்கிறவனுக்கோ கேடு ஒன்றுமில்லையென்றும் க்ஷேமம்தான் ஏற்படுகிறதென்றும் சுருதி முதலிய பிரமாணங்கள் கூறுவதால் ஹிம்ஸா லக்ஷணத்தில் யாகபசு விஷயம் சேராதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இந்த விவரம் "ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய" என்கிற கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில் தெளிவாகக் காண்க.

யாக ஹவிஸ் சேஷ உபயோகம்.

இனி யாக பசுஹிம்ஸையானது வேதவிஹித உத்தம தர்மமாயிருந்தாலும், யாகங்களில் ஹவிஸ் சேஷமாக மாம்ஸ பக்ஷணம் ரித்விக்குகளும் யஜமானனும் செய்யவேண்டியிருப்பதால் பிராம்மணர்களுக்கு அது கூடுமா என்ற சங்கையை சுருதியும் மீமாம்ஸா கல்பஸூத்ராதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் நிவர்த்தி செய்திருப்பதை நிரூபிப்போம்.

ல் கல்பஸூத்ர விதி.

யாகங்களில் புரோடாசாதிகளான எந்த ஹவிஸ்ஸுகள் சாஸ்திர விதிப்படி ஹோமம் செய்யப்பட்டனவோ, அந்த ஹவிஸ் சேஷத்தை ரித்விக்குகளும், யஜமானனும் கட்டாயமாக மந்திர பூர்வகம் சாப்பிடவேணுமென்று சுருதி, கல்பஸூத்ராதிகள் நித்யமாக விதிக்கின்றன. இதற்கு "இடா பக்ஷணம்" என்று பெயர். இந்த சேஷபக்ஷணமானது பிரதான ஹோமத்திற்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகிறது. ஹவிஸ் சேஷ பக்ஷணம் செய்யாது போனால் யாகம் பூர்த்தியாகிறதில்லை. ஆகையால் ஹவிஸ் சேஷப்ராசனமானது யக்ஞத்திற்கு அங்கமாக ஆகிறது. அதை பரித்யாகம் செய்ய முடியாது. மீமாம்ஸையும் இதை ப்ரதிபத்தி கர்மா என்று கூறுகிறது. ஆகையால்தான், ஆபஸ்தம்ப போதாயன, பாரத்வாஜாதிகளான கல்ப ஸூத்ரகாரர்கள் எல்லோரும் பசு அங்கயாகங்களைச் சொல்லிவிட்டு,

उपहूतां मैत्रावरुणषष्ठाः भक्षयन्ति । प्रतिप्रस्थाता सप्तम ॥

இத்யாதி ஸூத்ரங்களால் பசு கார்யங்களில் ஸம்பந்தப்பட்ட ரித்விக்குகள் யஜமானனுட்பட சேஷமாகிய "இடா பக்ஷணம்" செய்யும்படி விதிக்கிறார்கள். தர்ம ஸூத்ரங்கள் செய்து நமக்கு

தர்மா தர்மங்களை வ்யவஸ்தை செய்து கொடுத்த ஆபஸ்தம்பாதி ரிஷிகளே ஹவிஸ் சேஷ பக்ஷணம் சாஸ்திரீயமென்று விதித்தால் அதை நாம் எப்படி அதர்மமென்று நினைக்க முடியும்? அந்த சேஷத்தையும் மற்ற விட்ட நியமங்களுடன் குறிப்பிட்ட வெகு சிறிய அளவில் மந்திர பூர்வமாக பக்ஷணம் செய்யும்படி விதிக்கப்படுகிறது அல்லாமல் திருப்திக்காகச் செய்ய முடியாது.

ஆதலால் பிராம்ஹணர்கள் மாம்ஸ பக்ஷணம் செய்யக் கூடாது என்று பொது விதி இருந்தாலும் அதற்கு அபவாத விதியாக அதாவது விசேஷ விதியாக யாகத்தில் மட்டில் சாஸ்திர விஹிதமான ஹவிஸ் சேஷத்தை சிறிய அளவில் சாப்பிடலாமென்றும், அவச்யம் சாப்பிட வேண்டுமென்றும், சாப்பிடாவிட்டால் யாகம் பூர்த்தியாகவில்லையென்றும் மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் நிர்ணயம் செய்தன. யாக பசு ஹிம்ஸையானது எப்படி விலக்கு விதியால் தர்மமாக ஆகிறதோ அதுபோல் மாம்ஸ சேஷ பக்ஷணமும் யாகத்தில் மட்டும் தர்மமாக விதிக்கப்பட்டதென்று அறியவும்.

தைத்திரீய ச்ருதியில் பசு சேஷ பக்ஷணம் செய்யலாமா கூடாதா, என்று சர்ச்சை செய்து கொண்டு ஸித்தாந்தமாகக் கூறுகையில்

यदग्नीषोमीयं पशुमालभते वार्त्रघ्न एव स तस्माद्वाश्यम् ॥

(तस्मात्-उ आश्यम्)

என்பதால் அக்னீஷோமீய பசு சேஷ பக்ஷணம் அவச்யம் செய்யத்தக்கமென்று விதிக்கப்பட்டது. இதேபோல் தீக்ஷை, பிராம்ஹணத்திலும் சர்ச்சை செய்த முடிவில்

तस्मात् तत्प्राशितव्यं च लिप्सितव्यं च ॥

என்பதால் அக்னீஷோமீய சேஷ பக்ஷணம் அவச்யம் செய்யத்தக்கதென்றும், சித்திக்காக இருந்து இதைச் செய்ய ஆசைப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளது.

இதில் மனுவின் நிர்ணயம்.

மனுஸ்மிருதியில் மாம்ஸ பக்ஷண விஷயமாக விதி நிஷேதங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்து

प्रोक्षितं भक्षयेत् मांसम् । (மனு-5-27)

என்பதால் யாகசேஷ ப்ராசனம் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டது, இங்கு ப்ரோக்ஷிதம் என்பது யாகத்தில் மந்திர பூர்வமாக பசுவுக்குச் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்ட "ப்ரோக்ஷணம்" என்ற ஸம்ஸ்காரத்தினால் சுத்தமான யாக ஹவிஸ் என்று குல்லூக, விக்ஞானேச்வராதிகளால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. இங்கு குல்லூகபட்ட வ்யாக்யானமாவது :—

मन्त्रकृत प्रोक्षणाख्य संस्कारयुक्त यज्ञहुत पशुमांस भक्षण-मिदं यज्ञांगं विधीयते । (5-27)

[மந்திரத்தினால் செய்யப்பட்ட ப்ரோக்ஷணமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய யாக பசு ஹோம சேஷ பக்ஷணம் யாகத்திற்கு அங்கமாக விதிக்கப் படுகிறது.]

என்று மேற்படி யாகத்தில் சேஷ பக்ஷணமானது யாகத்திற்கு அங்கம் என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை பிராமாணிகர்கள் கவனிக்கவேணும். சேஷ பக்ஷணமானது யாக பிரயோகங்களான அங்கங்களில் சேர்ந்ததென்று ஏற்படுவதால் அதன் ஆவச்யகதையும், கர்மத்வமும் நன்கு வெளியாகும். ஆகையால் இது அவச்யம் செய்யப்பட வேண்டியதென்று மேற்படி வசனத்தால் மனு கூறினார். மேலும் இந்த விஷயத்தை மனு உறுதிப்படுத்தி பின்னும் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

यज्ञाय जग्धिर्मांसस्येत्येष दैवोविधिः स्मृतः । (ம-5-31)

இதில் "யாகத்திற்காக மாம்ஸம் பக்ஷணம் செய்வதென்பது தைவமான விதி" என்று யாக சேஷ பக்ஷணமானது வேத விஹித விதியென்று சொன்னார். இதற்கும் குல்லூக பட்டர் வ்யாக்யானத்தில் யக்ஞ சேஷ பக்ஷணமானது யாக பூர்த்திக்காக யாக அங்கமாகச் செய்யப்பட வேணுமென்று

यज्ञसंपत्त्यर्थं, तदंगभूत मांसस्य भक्षणं दैवं अनुष्ठानम् ॥

என்பதால் சொன்னார்

மனு மற்றொரு வசனத்தினாலும் யாக சேஷ பக்ஷணத்தை த்ருடப் படுத்துகிறார்.

असंस्कृतान् पशून् मन्त्रैः नाद्यात् विप्रः कदाचन ।
मन्त्रैस्तु संस्कृतान् अद्यात् शाश्वतं विधिमास्थितः ॥ (5-36

[“பிராம்ஹணர் ஒருக்காலும் மந்த்ர ஸம்ஸ்காரமில்லாத மாம்ஸத்தை சாப்பிடக் கூடாது.
யாக மந்திரங்களால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டதையோ வென்றால் சாச்வதமான வேத விதியை அனுஸரித்து சாப்பிடவேணும்”]

என்பதாலும் வேத விஹிதமான யாகசேஷ பக்ஷணம் வேத விதியை அனுஸரித்து செய்யப்பட வேண்டியதே என்றார். வ்யாக்யாதாவும்.

शाश्वतं—प्रवाहानादितया नित्यं पशुयाग विधिम्
आस्थितः मन्त्र संस्कृतेन अश्नीयात् इति

என்பதால், “அநாதி காலமாக நித்யமாக இருக்கும் பசுயாக விதி தர்மத்தை அநுஸரித்து, யாகத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான சேஷத்தை மட்டும் சாப்பிடலாம்” என்று கூறினார்.

இதில் யாக்ஞ வல்க்யரின் அபிப்பிராயம்.

மனுவைப்போல் யாக்ஞ வல்க்யரும்

प्राणात्यये, तथा श्राद्धे प्रोक्षितं द्विज काम्यया ॥
(याज्ञ-आ-179)

என்ற வசனத்தால் மாம்ஸ பக்ஷணத்திற்குச் சொல்லிய நான்கு நிமித்தங்களுள் “ப்ரோக்ஷிதம்” என்பதால் யாகபசு சேஷத்தையும் குறிப்பிக்கிறார்.

இங்கு மிதாக்ஷரையில் விக்ஞானேச்வரர் தெளிவாகக் கூறுவதாவது :—

प्रोक्षणाख्य श्रौत संस्कारसंस्कृतस्य पशोः यागार्थस्य अग्नीषोमीयादेः हुतावशिष्टं मांसं प्रोक्षितम् । तत् भक्षयेत् । अभक्षणे यागानिष्पत्तेः ।

“ப்ரோக்ஷிதம்” என்றால், ப்ரோக்ஷண மென்கிற ச்ரௌத ஸம்ஸ்காரத்தால் ஸம்ஸ்க்ருதமான, அக்நீஷோமீயாதி யாக பசுவின் ஹுத சேஷமான மாம்ஸம் என்று அர்த்தம். அந்த யாக சேஷத்தை அவச்யம் சாப்பிடவேணும் சாப்பிடாவிட்டால் யாகம் பூர்த்தியாகிறதில்லை யன்றோ?”

என்ற வாக்யங்களால் யாக சேஷ பக்ஷணம் நியத மென்றும், அதைச் செய்யா விட்டால் யாகமே நிஷ்பத்தியை அடைகிற தில்லை யென்றும் சொல்லியுள்ளார்.

இவ்வாறு யாகபசு சேஷ பக்ஷணமானது வேத விஹிதமாயும், யாக பூர்த்திக்குக் காரணமாயுமிருப்பதால் சேஷ பக்ஷணம் செய் யாமல் விடுவது மஹா பாபமென்று மனு கடைசியில கூறுகிறார்.

नियुक्तस्तु यथान्यायं यो मांसं नात्ति मानवः ।
स प्रेत्य पशुतां याति सम्भवानेकविंशतिम् ॥ (म.-5 35)

["யாகங்களில் சாஸ்திர விதிப்படி ஏவப்பட்ட எந்த மனிதனாவது சாஸ்திர விஹிதமான சேஷ பக்ஷணத் தைச் செய்யவில்லையானால், அவன் இறந்த பின் 21 ஜன்மங்களில் பசுவாகப் பிறப்பான்.]

இவ்வாறு ப்ரத்யவாயமும் சொல்லப்பட்டது.

இதுவரையில் நிரூபணம் செய்ததிலிருந்து யாக சேஷ ப்ராசன மானது வேதங்களிலேயே நியமமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதை அனுஸரித்து கல்பஸூத்ர காரர்களும், மனுயாக்ஞவல்க்யாதி ஸ்மிருதி காரர்களும், விக்ஞானேச்வராதி நிபந்தன காரர்களும், ஹவிஸ்சேஷ பக்ஷணம் அவச்யமென்றும், தர்மமென்றும் யாக பூர்த்தி கரமென்றும், செய்யாவிடில் தோஷமென்றும் தெளி வாகக் கூறியிருப்பதால் சேஷ பக்ஷணத்தைப் பற்றி பிரமாண பராணர்களான ஆஸ்திகர்கள் மனக் கலக்கம் அடையச் சிறிதும் இடமில்லை. மாம்ஸ பக்ஷணத்தில் தோஷம் கூறும் மன்வாதி ஸ்மிருதிகளெல்லாம் அது யாக சேஷ விஷயமல்ல வென்றும், காமகாரமாகச் சாப்பிடும் விஷயமே யென்றும் தெளிய வேண்டும். மாம்ஸ பக்ஷணத்தில் மஹா தோஷம் கூறும் மனு முதலியவர் களே யாக சேஷ பக்ஷணத்தை வேத விஹித தர்மமென்று கூறிவிட்டதால் அதில் விவாதத்திற்கு என்ன இடமிருக்கிறது?

மதுபர்க்காதிகளிலும் உண்டு

தவிர, வைதிக மதத்தில் ச்ரௌதகர்மாவில் மட்டும்தான் பசு ஹிம்ஸையும் மாம்ஸ பக்ஷணமும் இருப்பதாக நினைக்க கூடாது. மதுபர்க்கம், சிராத்தகர்மம் முதலிய பல ஸ்மார்த்தகர்மா க்களிலும் எல்லா க்ருஹ்யஸூத்ரகாரர்களும் ஸ்மிருதிகளும் பசு

ஹிம்ஸையும் மாம்ஸ பக்ஷணத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கின்றூர்கள். இதற்கான பிரயோகங்களை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கிரஹ்ய ஸூத்ரங்களில் காணலாம். ஸூத்ரகாரர்கள் விதித்துள்ள அந்தக்கர்மாவை அதர்மமென்று எவராவது கூறமுடியுமா? கிரஹ்ய ஸூத்ரகாரர்கள் அவ்வித அதர்மத்தைத் தங்களது ஸூத்ரங்களில் கூறுவார்களா? நம்மை அநுஷ்டிக்கும்படி தான் சொல்லுவார்களா?

கலியிலும் செய்யவேண்டியதே.

ஆனால் இங்கு ஒரு சங்கை தானுகவே எற்படுகிறது. அதாவது மதுபர்க்காதி ஸ்மார்த்த கர்மாக்களில் பசு வதமும், மாம்ஸ பக்ஷணமும் விஹிதமாயிருந்தபோதிலும், கலியுகத்தில் எப்படி அது கைவிடப்பட்டதோ அதேபோல் யாகபசு விஷயமும் கலியில் ஏன விடத்தகாதில்லை? என்று. இந்த சங்கையை பிரமாணங்கள் மூலமாக பரிஹரிப்போம்.

முதலில் ஒரு முக்ய விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைக்கவேணும். வேத விஹிதமான யாகபசு விஷயமானது நித்யம். இதைவிட முடியாது. பசு இல்லாமல் யாகம் செய்யமுடியாது. மது பர்க்காதிகளில் பசு ஹிம்ஸையோவென்றால் விகல்பமானதே. அதாவது அதைச் செய்தாலும் செய்யலாம், விட்டாலும் விடலாம். ஆகையால் அது அநித்யமானதே. மதுபர்க்க பிரகரணத்தில் ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்கள் பசுவத பிரயோகத்தைச் சொல்லிவிட்டு

यद्युत्सृजेत्

என்பதால் மதுபர்க்க பசுவைக் கொல்லாமல் விட்டு விடலாமென்றும் விகல்பமாக ஒரு பக்ஷத்தை விதித்துள்ளார்கள். இப்படி யுகாந்தரத்திலேயே விகல்பமாகக் கூறப்பட்ட மதுபர்க்க பசு ஹிம்ஸையை கலியுகத்தில் அடியோடு நிஷேதித்து விட்டார்கள்.

वराथिति.पितृभ्यस्तु न पशूपाकृतिः कलौ ॥ என்றும்

मधुपर्के पशोर्वधः । என்றும்

கலியுகத்தில் மதுபர்க்க பசுவதம் கூடாதென்று வசனங்களால் தடுக்கப்பட்டுவிட்டது. இதுபோல் சிராத்தத்தில் பசு வதமும்,

மாம்ஸமும் கலியில் கூடாதென்று सन्यासं पल पैतृकं இத்யாதி களான அநேக வசனங்கள் சொல்லுகின்றன.

இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டிய தென்ன வென்றால் மது பர்க்காதி பசு வதம் கலியில் கூடாதென்று வசனங்கள் தடுப்பது போல் யாக பசு வதம் கலியில் கூடாதென்று ஒரு வசனமாவது கிடைக்கிறதா? ஒன்றுகூட இல்லையே! கலிவர்ஜ்யங்களில் ரிஷிகள் அக்னிஷ்டோமாதி யாகங்களையோ அஜ பசு யாகத்தையோ கூடா தென்று ஒரு வசனங்கூட எழுதாமலிருக்கையில் கலியில் அவை கூடாதென்று யார் சொல்லுவது? எப்படிச் சொல்வது?

கலிவர்ஜ்யங்களில் நித்ய யாகம் சேரவில்லை

ஆயினும் சில குறிப்பிட்ட யாகங்களையே கலியில் வேண்டா மென்று தடுத்திருப்பதும் இதற்கு ஸாதகமாயிருக்கிறது.

"दीर्घकालं ब्रह्मचर्यं नरमेधाश्वमेधकौ" ॥

"नराश्वमेधौ मद्यं च" ।

என்கிற வசனங்களால், அச்வமேதம், நரமேதம் என்ற இரண்டு யாகங்கள் கலியில் செய்யக் கூடாதென்று குறிப்பாகத் தடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இதுபோல் கோமேதம் என்றயாகமும் गोमेधश्च मखस्तथा என்பதால் கலியில் தடுக்கப்படுகிறது. ஸத்ரயாகம் வேண்டாமென்றும்

सत्रदीक्षा च

என்பதால் கலியில் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி குறிப் பிட்ட சில யாகங்களை மட்டும் எடுத்து கலியில் தடுப்பதினிருந்து மற்ற யாகங்களுக்குத் தடையில்லை யென்பது விளங்குகிறது. பொதுவாகக் கலியில் ஒரு யாகமும் செய்யக்கூடாதென்று ரிஷி களின் அபிப்ராயமிருந்தால் அத்தமாத்திரி ஒரு நிஷேத வசனத்தை அவர்கள் எழுதுவது சிரமமில்லை. அப்படி எல்லா யாகங்களையும் அவர்கள் அடியோடு தடுக்காததுடன் அச்வ மேதம் முதலிய சில யாகங்களைமட்டும் தடுத்து விதி செய்திருப் பதிலிருந்து மற்றவைகளை அனுஷ்டிப்பதில் தடையில்லை யென்று ரிஷிகளின் அபிப்பிராயம் விளங்கவில்லையா? கலியில் கூடாதென் பதற்கு வசனப் பிரமாண மொன்றுமே இல்லாகையால் நாமாக

வைதிக நித்ய கர்மாக்களான யாகங்களை எப்படி பத்ரித்யாகம் செய்வது? ப்ரத்யவாய ப்ராயச்சித்தாதிகள் ஸம்பவிக்குமல்லவா?

இத்துடனில்லாமல், கலியில் அச்வமேதாதிகளைத் தவிர மற்ற அக்நிஷ்டோமாதிகள் செய்யலாமென்பதற்கு கலிவர்ஜ்ய பிரகரண வசனங்களிலிருந்தே பிரமாணம் கிடைப்பதையும் இங்கே காட்டுகிறோம்.

सौत्रामण्यामपि सुराग्रहस्य च संग्रहः

என்ற வசனத்தால் கலியில் ஸௌத்ராமணி யாகத்தில் "ஸுராக்ரஹணம்" என்ற ஹவிஸ்ஸை உபயோகிக்கக்கூடாதென்று தடுக்கப்படுகிறது. அநேக அஜ பசுக்களால் நடத்தப்படவேண்டிய ஸௌத்ராமணி யாகத்தில் "ஸுரை" கூடாதென்ற தடுப்பதிலிருந்து ஸௌத்ராமணி யாகத்தைச் செய்ய அநுமதியிருப்பது தெளிவாக வில்லையா? யாகமே கூடாதென்றால், அதற்குள் ஒரு அங்கமான ஸுராக்ரஹத்தை மட்டும் தனியாகத் தடுக்க அவச்ய மென்ன? இதுபோல்

शामित्रं चैव विप्राणां सोमविक्रयणं तथा ॥

என்ற வசனத்தால் கலியில் பிராம்மணர்கள், யாகங்களில், "சாமித்ரம்" என்ற கார்யத்தையும், ஸோமக்ரயம் என்றதையும் செய்யக்கூடாதென்று தடுக்கப்படுகிறது. யாகபசுவை வதம் செய்வது முதலிய பிரயோக கார்யங்களுக்கு "சாமித்ரம்" என்று பெயர் இத்தக்கார்யங்களை முன் யுகங்களில் பிராம்மணர்த் விக்கே செய்வது வழக்கம். இவைகளைக் கலியில் பிராம்மணர்கள் நேரில் தாங்கள் செய்யக்கூடாதென்று நிஷேதிப்பதிலிருந்து கலியில் யாகமும், யாக பசு வதமும் தெளிவாக ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவும். பசுவதமோ, யாகமோ கலியில் கூடாதானால் பிராம்மண ஶாமித்ரத்தை மாத்திரம் தனியாக நிஷேதிப்பது அநாவச்யகமல்லவா? மேலும் இந்த வசனத்தில் கலியில் பிராம்மணன் ஸோமலதையை விற்கும் கார்யத்தைச் செய்யக் கூடாதென்று தடுக்கப்படுகிறது. "ஸோமக்ரயம்" என்பது ஸோமயாகத்தின் நடுவில் ஒரு பிரயோகமாயிருக்கிறது, அந்தக் கார்யத்தை பிராம்மணன் கலியில் செய்யக்கூடாதென்று தடுப்பதிலிருந்து ஸோமயாகம் கலியில்செய்யலாமென்று விளங்க வில்லையா? ஸோமயாகமே கலியில் கூடாதானால், அதன் நடுவில்

வரும் ஒரு கார்யத்தை மட்டும் தனியாக நிஷேதிப்பானேன்? மேற்படி வசனத்தை அநுஸரித்துக் கலியில் பிராம்மணர்கள் 'ஶாமித்ர' மென்ற பசுவத கார்யத்தை நேரில் தாங்கள் செய்யாமல் இதர ஜாதியார்களைக் கொண்டே நடத்துவது ஆசாரத்திலிருக்கிறது. ஸோமயக்கிரயமும் நல்ல பிராமணர்கள் கலியில் செய்வது வழக்கமில்லை.

தவிரவும், அக்நி ஹோத்ரத்தில் ஹோமம் செய்த பிறகு ஹவிஸ் சேஷத்தை சாப்பிடும்போது உச்சிஷ்டம் செய்து அதாவது எச்சில் பண்ணி சாப்பிடலாமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி எச்சில் பண்ணி அக்நி ஹோத்ர ஹவிஸ் சேஷம் சாப்பிடுவது கலியில் கூடாதென்று

अग्निहोत्र हवन्याश्च लेहः

என்ற வசனத்தால் தடுக்கப்படுகிறது. கலியில் அக்நி ஹோத்ரமே கிடையாதானால் அதில் ஹவிஸ்சேஷம் சாப்பிடுவதைப் பற்றிய நியமம் எப்படிப் பொருந்தும்? இதிலிருந்து கலியில் அக்நி ஹோத்ரம் உண்டென்று ரிஷிகளின் அபிப்பிராயம் உறுதிப்படவில்லையா?

இதில் மஹாபாரத பிரமாணம்.

மஹா பாரதத்தில் சாந்திபர்வாவில் பக்தர்கள் பகவானைப் பார்த்து கலியில் தர்மமானது ஒரு காலால் நிற்கும் தூரவஸ்தை வந்து பூலோகத்தில் தர்மக்லாநி ஏற்படுமாகையால் அப்போது தார்மிகர்கள் எந்த தேசத்தில் வஸிக்கலாமென்று கேட்டதற்கு பகவான் பதில் சொல்லுகையில்

यत्र वेदाश्च यज्ञाश्च तपस्सत्यं धृतिःक्षमा ।
हिंसाश्च धर्मसंयुक्ताः प्रचरेयुः सुरोत्तमाः ॥

என்பதால் பூலோகத்தில் எந்த தேசத்தில், வேதங்களும், யாகங்களும் தபஸ் முதலிய தர்மங்களும், சாஸ்திர விஹித தர்மமான யாகபசு ஹிம்ஸைகளும் ஆசரிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்த தேசங்களில் பகவத் பக்தர்கள் வஸிக்கலாமென்று கூறியிருப்பதிலும் கலியில் யக்ஞங்களும் யாகபசு கார்யங்களும் நடக்குமென்பதை வெளிப்படுத்தியிருப்பதும் கவனிக்க வேண்டும்.

வைத்யநாத தீக்ஷிதர் நிர்ணயம்

இவ்வளவு பிரமாணங்களையும், கலிவர்ஜ பிரகரண நிர்ணயங்களையும் ஸங்கர்ஷித்து ஸ்மிருதி முக்தாபலம் ஆன்ஹிககாண்டம் போஜனபிரகரணத்தில் ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதர் கூறுவதாவது:—

यज्ञव्यतिरिक्ते सर्वत्र कर्मणि कलौ प्राणिवधः मांसभक्षणंच निषिद्धम् ।

(யாகம் ஒன்று தவிர மற்ற எல்லா கர்மாக்களிலும், கலியில் பிராணி ஹிம்ஸையோ, மாம்ஸ பக்ஷணமோ நிஷித்தமாகும்) என்று

இவ்வாறு இதில் ஸ்பஷ்டமாக அவர் சொல்லிவிட்டு வியாஸ வசனம் ஒன்றையும் பிரமாணமாக எடுத்துள்ளார்.

मन्त्रेण असंस्कृतं मांसं नाद्यात् विप्रः कलौ युगे ।
यज्ञेतूपाकृतं मांसं अश्नीयात् विधिचोदितम् ॥ என்று

(கலியுகத்தில் பிராம்மணன மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமாகாத மாம்ஸத்தை சாப்பிடக் கூடாது. யாகத்திலோவென்றால் வேதவிதியால் விதிக்கப்பட்ட யாக பசு ஹவிஸ்சேஷத்தை சாப்பிடவேண்டியதே)

இங்கு "உபாக்ருதம்" என்பது யாகத்தில் மந்திர பூர்வமாக வதம் செய்யப்பட்ட பசு என்று उपाकृतः पशुरसौ योऽभिमंत्र्य क्रतौ हतः என்பதால் அமரகோசத்தில் சொல்லப்பட்டது.

கலியிலும் அக்நிஹோத்ரம் உண்டு.

இவ்வளவு நிரூபித்ததிலிருந்து கலியில் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதி சிரௌதகர்மாக்கள் தடுக்கப்படவில்லையென்பதும் கலியில் கூட அவச்ய அநுஷ்டேயங்களென்பதும் ஸித்தமாகியதால்

अग्निहोत्रं गवालंभं सन्यासं पलपैतृकम् ।
देवराच्च सुतोत्पत्तिं कलौ पंच विवर्जयेत् ॥

என்ற வசனத்தால், அக்நிஹோத்ரம், ஸன்யாஸம், மாம்ஸம் சேர்ந்த சிரார்த்தம் ஆகியவைகளை கலியில் வர்ஜிக்கவேணும் என்கிற

வசனமும் பதில் சொல்லப்பட்டதாகிறது. இதில் காம்யாக்நி ஹோத்ரமே நிஷேதிக்கப்படுகிறது. இங்கு கலியில் அக்நி ஹோத்ரம் வேண்டாமென்று சொல்வது விகல்பமாக விதிக்கப் பட்ட, அதாவது செய்தாலும் செய்யலாம், விட்டாலும் விடலாம் என்று சொல்லப்பட்ட காம்ய அக்நிஹோத்ரத்தைப்பற்றிய நிஷேதமேயாகும். இது யாவஜ்ஜீவ சுருதியால் விதிக்கப்பட்ட நித்ய அக்நிஹோத்ரத்தைப்பற்றியதல்ல. நித்ய அக்நிஹோத்ரத்தைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாய, பிராயஸ்சித்தாதிகள் விதிக்கப் பட்டிருப்பதாலும், காம்யத்தைச் செய்யாவிட்டால் தோஷமில்லை யாகையாலும் இந்த நிஷேதம் காம்ய அக்நிஹோத்ர விஷயமே. இதற்கு முக்ய காரணமென்னவெனில் கீழேகாட்டிய மீமாம்ஸா, காத்யாயன ஸூத்ராதி அநேக பிரமாணங்களாலும்,

सकलांगोपसंहारे काम्यं कर्म प्रसिद्धति ।

என்றதுபோன்ற வசனங்களாலும் ஸகல அங்கங்களுடனும் ஒரு வித குறைவும் இல்லாமல் பரிபூர்ணமான ஸாதனங்களுடன் செய்தால்தான் காம்யகர்ம ஸித்திக்குமென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதேயாகும். ஸகலாங்க பூர்த்தியில்லாத காம்ய கர்மா நிறைவேறுவதில்லையென்றும் சாஸ்திரங்களால் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறதல்லவா? கலியுகத்தில், கால, தேச அதிகாரி திரவ் யாதிகளில் சாஸ்திர விதிப்படி பரிபூர்ணமாக அங்கங்கள் கிடைப் பது அஸாத்யமென்றும் வைகுண்யம் ஏற்படுவது நிச்சயமென் றும் அநுபவஸித்தமாகையால் காம்ய கர்மாக்களைச் செய்வது நிரர்த்தகமென்று நிச்சயமாகையால் காம்ய அக்நிஹோத்ரத்தைத் தடுப்பது பிராமாண நியாயாதிகளுக்கு ஏற்றதாயிருக்கிறது. நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளிலோவென்றால் எவ்வளவு குறைவு களிருந்தபோதிலும ஸகலாங்க பூர்த்தி அவச்யமில்லையென்று ஒரு முகமாக சாஸ்திரங்கள் ஒப்புக்கொண்டு எவ்வளவு வைகு ண்யததுடனும் யதாசக்தி நித்யங்களை அநுஷ்டித்தால் போது மென்றும் ஸித்தாந்தமாகையால் ஸகலவித ஸாதனக் குறை வுள்ள கலியிலும் நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளை அநுஷ்டிப்பதில் தடையில்லை. ஆதலால் காம்யாக்நிஹோத்ரம் கலியில் நிறைவேற வழியில்லையாகையால் அதையே மேற்படி வசனம் தடுக்கிறது.

மேலும் மேற்படி வசனத்தில் அக்நிஹோத்ர பதத்துடன் சேர்த்துப்படிக்கப்பட்டிருக்கிற மற்ற தர்மங்களும் விகல்பிதமானவைகளே. அதாவது அநித்யங்களே. "கவாலம்பம்" என்ற கோமேத யாகமானது நித்யமல்ல, விகல்பிதமேயாகும், செய்தாலும் செய்யலாம் விட்டாலும் விடலாம். அதுபோல் ஸந்யாஸமும் அநித்யமானதே. பிராம்மணனுக்கு ஸந்தியாவந்தனாதிகளைப்போல் ஸன்யாஸம் நித்யமல்ல. இஷ்டமிருந்தால் ஸன்யாஸத்திற்கு போகலாம். நிர்ப்பந்தமில்லை. இப்படியே சிராத்தத்தில் மாம்ஸம் சேர்ப்பதும் நித்யமல்ல, விகல்பமே. ஆதலால் அநித்யம், அல்லது விகல்பிதமான ஸன்யாஸாதிகளுடன் சேர்ந்து படிக்கப்பட்டுள்ள அக்நிஹோத்ரபதமும் ஸஹபாட நியாயத்தால் அநித்யமான காம்ய அக்நிஹோத்ரத்தையே குறிக்கிறதென்பது மறுக்கமுடியாத விஷயம்.

சுருதிவிதியை புராணவசனம் பாதிக்குமா ?

இங்கு மற்றொரு பிரபல நியாயமும் உள்ளது. பிரம்ஹஸூத்ரத்தில் புருஷார்த்தாதிகரணத்தில், யாவஜ்ஜீவ சுருதியால் நித்யமாக விதிக்கப்பட்ட அக்நிஹோத்ரத்தை பரித்யாகம் செய்துவிட்டு ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்திற்குப் போகக்கூடாது என்ற சங்கை ஏற்பட்டதில், யாவஜ்ஜீவசுருதி பிரபலமென்றும், இதற்கு ஸமமான பலமுள்ள ஸன்யாஸவிதி சுருதி வாக்யமில்லாததால் ஸந்யாஸத்திற்கே போக அதிகாரம் ஸித்திக்காதென்றும் ஸன்யாஸத்தை விதிக்கும் ஸ்மிருதிவாக்யமிருந்தாலும அது துர்பலமாகையால் யாவஜ்ஜீவ சுருதியை பாதிக்கும் சக்தியுள்ளதல்லவென்றும் விவாதம் ஏற்பட்டது.

பராமர்சாதிகரணத்தில் ஸ்ரீ பகவத் பாதாசார்யார்

स्मृत्याचाराभ्यां तु तेषां प्रसिद्धिः न प्रत्यक्षश्रुतेः। अतश्च प्रत्यक्षश्रुति विरोधेसति अनादरणीयास्ते भविष्यन्ति।

என்ற வாக்யத்தால் பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹித யக்ஞாதிகர்மாக்களுக்கு விரோதமாக ஸந்யாஸ ஆச்ரமம் ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்டாலும், அந்த ஸ்மிருதிகள் யாவஜ்ஜீவ சுருதி விருத்தங்களாகையால் ஆதரிக்கத்தக்கவையல்ல என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ ராமானுஜரும் ऊर्ध्वरेतस्सु च शब्दे हि என்ற ஸூத்ரபாஷ்யத்தில்

नन्नु ऊर्ध्वरेतस आश्रमा न सन्त्येव। यावज्जीवमग्निहोत्रंजुहोतीत्यादिना अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां यावज्जीवाधिकाश्रुतेः। श्रुतिविरुद्धानां स्मृतीनां च अप्रामाण्यात् ॥

என்ற வாக்யத்தால் யாவஜ்ஜீவவிதி விஹித அக்நிஹோத்ராதிகர்மாக்களைப் பாதிக்கக்கூடிய ஸ்ம்ருதிகள் அப்ரமாணங்களென்று தெளிவாகக்கூறினார்.

ஸூத்ரகாரர் இந்தக் கக்ஷியை ஏற்றுக்கொண்டு யாவஜ்ஜீவ சுருதிக்கு ஸமமான பலமுள்ள ஸந்யாஸவிதி சுருதியும் இருப்பதாக

ऊर्ध्वरेतस्सु च शब्दे हि। என்ற ஸூத்ரத்தில் शब्दे हि என்பதாலும் अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ என்பதாலும் சொன்னார். இவ்வாறு யாவஜ்ஜீவ சுருதியை பாதிக்கக்கூடிய ஸந்யாஸ விதாயக சுருதியைக் காட்ட ஸூத்ரகாரர் சிரமப்படுகிறார்.

இதிலிருந்து யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரத்தை விதிக்கும் யாவஜ்ஜீவ சுருதியை அதற்கு ஸமமான பலமுள்ள மற்றொரு சுருதிதான் பாதிக்கமுடியுமென்றும் நித்ய ச்ரௌதகர்மாக்கள் பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹிதங்களாகையால் பிரபலங்களென்றும் அவைகளை ஸ்ம்ருதிவசனங்கள்கூட பாதிக்கச் சக்தியற்றவையென்றும் நியாயம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

அதன்படி இங்கு யாவஜ்ஜீவ சுருதி விஹிதமான நித்ய அக்நிஹோத்ரத்தை "अग्निहोत्रं गवालंभं" என்ற கலிவர்ஜ்ய பிரகரண புராண ச்லோகமானது பாதிக்கச் சக்தியற்றதே. சுருதி விதியை விட புராண விதியானது துர்பலமல்லவா? ஆகையால் இங்கு காணப்படும் அக்நிஹோத்ரமானது யாவஜ்ஜீவ சுருதியால் விதிக்கப்பட்ட நித்யாக்நிஹோத்ரத்தைத் தடுக்கவந்ததல்ல. காம்ய அக்நிஹோத்ரம் அ[illegible]மமாகையால் அதை மேற்படி புராண வசனம் தடுக்கச் சக்தியுள்ளதே. ஆதலால் நித்யாக்நிஹோத்ரத்திற்கு கலியில் தடையில்லை.

இம்மாதிரி வ்யவஸ்தை செய்யாவிடில் விரோதம் ஏற்படுவதைக் கவனிக்கவேணும். கீழே நாம் நிரூபித்தபடி अग्निहोत्र-हवन्याश्च लेहः। என்கிற வசனமானது கலியில் அக்நிஹோத்ர ஹவிஸ்சேஷத்தை உச்சிஷ்டமாய்ப் பண்ணி சாப்பிடக்கூடாதென்று தடுப்பதன்மூலம் கலியில் அக்நிஹோத்ராநுஷ்டானத்தை தெளிவாக அங்கீகரிக்கிறது. अग्निहोत्रं गवालंभं என்ற வசனமோ கலியில் அக்நிஹோத்ரத்தை நிஷேதிக்கிறது. இந்த இரண்டு வசனங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் ஏற்படுவதால், விரோதமின்றி வியவஸ்தை செய்யவேண்டியது அவச்யமாகிறது. கீழே காட்டிய பிரமாண ந்யாய பலங்களைக்கொண்டு கலியில் அக்நிஹோத்ர அநுமதியானது நித்யாக்நிஹோத்ர விஷயமென்றும் நிஷேத விதியான மற்றொன்று காம்யாக்நிஹோத்ர விஷயமென்றும் வியவஸ்தை செய்வதே பொருத்தமாயிருக்கிறது.

இதில் மற்றொருவிதமான வ்யவஸ்தையும் ஸ்மிருதி சந்திரிகை, நிர்ணயஸிந்து முதலியவைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அர்த்தாதானம் உண்டு. பூர்ணாதானமே நிஷித்தம்.

ஆதானத்தில், அர்த்த (பாதி) ஆதானம், ஸர்வாதானம், என்று இரண்டுவகை ஸூத்ரகாரர்களால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதானகாலத்தில் ஸ்மார்த்தமான ஔபாஸனாக்நியை, பூர்ணமாக ச்ரௌதாக்நியில் கலந்துவிடுவது (सर्वाधानं) ஸர்வாதானமாகும், பாதி ஔபாஸனத்தைமாத்திரம் கலந்து, பாக்கி பாதி ஔபாஸனத்தை தனியாக வைத்துக்கொள்ளுவது "அர்த்தாதானம்" (अर्धाधानं) எனப்படுகிறது. ஔபாஸனாக்நியை முழுவதும் சிரௌதாக்நியில் கலந்துவிட்டால் சிராத்தாதிகளான கிருஹ்யகர்மாக்கள் எல்லாம் தக்ஷிணாக்நியில் செய்யப்படவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர்.

औपासनश्चेदाहितः एतस्मिन्नेवास्य गार्ह्याणि कर्माणि क्रियन्ते।

என்று சொன்னார்.

மேற்படி ஸர்வாதன பக்ஷமானது கலியில் நிஷேதிக்கப் பட்டுள்ளது.

अर्धाधानं स्मृतं श्रौतस्मार्ताग्न्योस्तु पृथक्कृतिः ।
सर्वाधानं तयोरैक्यकृतिः पूर्वयुगाश्रया ॥

இந்த வசனத்தில் ஸர்வாதானம் முன்யுகங்களைச் சேர்ந்த தென்பதால் கலியில் ஸர்வாதான மாத்ரமே நிஷேதிக்கப்பட்ட தேயல்லது அர்த்தாதானத்திற்கோ, அதன் மூலமான அக்நி ஹோத்ராதிகளுக்கோ கலியில் நிஷேதமில்லையென்று ஸ்ம்ருதி சந்திரிகையில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டது. ஆதலால் अग्निहोत्रं गवालंभं என்ற கலிநிஷேதமானது ஸர்வாதான விஷயமென்று அதில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட

நிர்ணயஸிந்துவில் மேற்படி अग्निहोत्रं गवालंभं என்ற நிஷேத வசனத்தை எடுத்து அங்குள்ள அக்நிஹோத்ர பதத்திற்கு ஆதானம் என்று வியாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

अग्निहोत्रं—तदर्थमाधानम् । एतच्चसर्वाधानपरम् ।

என்று அந்த நிஷேத வசனம் ஸர்வாதான விஷயமென்று நிச்சயித்து இதற்கு ஸ்ம்ருதி சந்திரிகையையும் பிரமாணமாகக் காட்டினர்.

மேலும் चत्वार्यब्दसहस्राणि என்ற வசனத்தில் கலியில் நாலாயிரத்து நானூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஆதானமும், ஸந்யாஸமும் செய்யக்கூடாதென்ற விஷயமும் ஸர்வாதான விஷயமென்று நிர்ணயஸிந்து நிர்ணயித்ததைக் காணலாம். ஆதலால் கலியில் அர்த்தாதானமும், அதன் மூலமான அக்நிஹோத்ர யாகாதிகளும் காலநியமும் வேறு வரையறை எதுவுமின்றியும் செய்யப்படலாமென்று ஸ்ம்ருதி சந்திரிகாதிகள் ஸித்தாந்தம் செய்தன. இதையனுஸரித்து தீக்ஷிதீயத்தில் இருக்கும் வாக்யத்தையும் கீழே காட்டினோம்.

வர்ணப்பிரிவும், வேதமும் உள்ளவரையில்
ஸன்யாஸமும் அக்நிஹோத்ரமும் உண்டு.

இங்கு வேறுசில நிபந்தனகாரர்கள்.

यावद्वर्ण विभागोऽस्ति यावद्वेदः प्रवर्तते ॥
सन्यासं च अग्निहोत्रं च तावत् कुर्यात् कलौयुगे ॥

என்ற வசனமானது, "கலியில எதுவரையில் பிராம்ஹணாதி ஜாதிப்பிரிவு நிலைத்திருக்கிறதோ, எதுவரையில் வேதங்கள் பிரசாரத்திலிருக்கின்றனவோ, அதுவரையில் கலியிலும் ஸன்யாஸத்தையும், அக்நிஹோத்ரத்தையும் அநுஷ்டிக்கலாம்"

என்று விதிப்பதைக்கொண்டு கலியில் இப்போதும் அவைகளைச் செய்யலாமென்றும் நிர்ணயித்தார்கள். இந்த வசனமானது अग्निहोत्रं गवालंभं என்கிற வசனத்திற்கு அபவாத வசனமென்றும் அதாவது விலக்கு விதியென்றும் சொன்னார்கள். இங்கு வர்ண விபாகம் என்று பொதுவாயிருந்தாலும் யாகாதிகளில் அதிகாரம்பெற்ற பிராம்மண ஜாதியானது ஜாதிக்கலப்பில்லாமல் சுத்தமாயிருக்கும்வரையில் என்று அர்த்தம் கொள்வதே உசிதமாகும்

அக்நிஹோத்ரத்தை கலியில் நிஷேதிக்கும் வசனங்களில் ஸன்யாஸத்தையும் சேர்த்து நிஷேதிப்பதை, கலியில் அக்நிஹோத்ரத்தை ஆக்ஷேபிப்பவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். கலியில் ஸந்யாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டு அது நிர்விவாதமாக நடப்பதற்கு பிரமாணமிருந்தால், அந்த பிரமாணமே கலியில யாகம் செய்வதற்கும் பிரமாணமாய் இருக்கிறதல்லவா? ஸந்யாஸத்திற்கு நிஷேதமில்லையானால் யாகங்களுக்கும் நிஷேதமில்லையென்று நிஶ்சிதமாகிறது.

ஆகையால் கலியில்யாகாக்நிஹோத்ராதிகளும், ஸந்யாஸமும் இன்றளவும் வித்வத் ஸிரேஷ்டர்களான மஹா ஸிஷ்டர்களாலும் ஆசரிக்கப்பட்டுவருவது நியாயமாயிருக்கிறது. முன்காலத்தில் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் முதலிய மஹநீயர்களும் இப்போதும் அநேக ஸிஷ்டர்களும் வித்வான்களும் கலியில்கூட யாகாதிகள் செய்வதற்கு மேற்கண்ட வசநவ்யவஸ்தையே காரணமென்று அறியவேணும்.

யாகநிந்தையும் பசுவிஷய நிந்தையும் பாபகரம்.

இவ்வாறு, வைதிகமத பிரமாணங்களைக் கொண்டு நன்கு பராமர்சித்தால் யக்ஞாக்னிஹோத்ராதி நித்யகர்மாக்களும், பசு ஹிம்ஸாதிதர்மங்களும் வைதிகமதத்தின் உயிர் ஸ்தானமான பரிசுத்த தர்மங்களாயிருப்பதால் இவைகளைப்பற்றி புராணாதிகளில் எங்காவது ஏதாவது நிந்தைகாணப்பட்டால் அதன் உண்மையான தாத்பர்யம் என்னவென்பதை ஜாக்ரதையாக அறிந்துகொள்ள வேணுமேயல்லது அதை யதார்த்தமாக நினைத்துவிடக்கூடாது.

யாகங்களையும், பசு ஹிம்ஸாதிதர்மங்களையும் உத்தம பிரமாணமாகிய வேதமே நேருக்கு நேராக விதிக்கிறது. வேதவிஹித மாகையால், மீமாம்ஸகர்கள், கல்பஸூத்ரகாரர்கள் முதலிய கணக்கற்ற ரிஷிகள் அதை பலமாக வற்புறுத்தி பிரயோகமும் நியாயமும் செய்து பாதுகாத்தனர். ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லிய தோஷத்தை நிராகரித்து பிரம்மஸூத்ரகாரரும் பசுஹிம்ஸை பரிசுத்தமென்றும் வேதவிஹிததர்மமென்றும் சிக்ஷித்தார். வைதிகமதத்திற்கான சட்டதிட்டங்களை ஸ்மிருதிரூபமாகச் செய்து தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தை செய்துகொடுத்த மனுபகவானும் யாகங்களை நித்யமென்றுகூறி பசுஹிம்ஸை வேதவிஹித தர்மமாகையால் அதை அஹிம்ஸையென்றே அறியவேண்டுமென்றும் சட்டமாக விதித்தார். யாக்ஞவல்க்யரும் வேறு ஸகல ஸ்மிருதிகாரர்களும் இப்படியே சொன்னார்கள். ஸ்ரீ சங்கர, ராமானுஜ மத்வாதிகளான மதாசாரியர்களும் யாக, பசு ஹிம்ஸாதிகளை தர்மமென்றும ரக்ஷணமென்றும் கூறி ரக்ஷித்தார்கள். வைதிக மதத்தை ஸ்தாபித்த மேற்கண்ட ஸகலப் பெரியோர்களும், தர்மமாக விதித்த யாகபசு கார்யத்தை வேறு எந்த பிரமாணங்களோ, அல்லது மனிதனோ நிந்திக்கமுடியுமா? வைதிகமதத்தில் இருந்துகொண்டே ஒருவன் யாகபசு. கார்யங்களை ஆக்ஷேபிக்கவும் நிந்திக்கவும் இடமில்லை. நிந்திப்பவர் வேத பாஹ்யர்களான ஜைனாதிகளாகவோ, ஸாங்க்யாதிகளாகவோதான் இருக்க முடியும்.

ஆதலால் புராணாதிகளில் நிந்தை காணப்பட்டால் அது வேதவிருத்தமென்று தள்ளப்படவேண்டியது. அல்லது வேத விரோதமில்லாமல் அதற்கு தாத்பர்யம் சொல்லி ஸமஞ்ஜஸப் படுத்தவேணும்.

இதில் மஹாபாரத உபதேசம்.

நிந்தை இரண்டுவிதமாகும். வேதபாஹ்யர்கள் யாகாதி நிந்தை செய்வது நமக்கு உபாதேயமல்லவாகையால் அது தள்ளத்தக்கதே. ஆனால் வைதிகமதத்தில் இருப்பவனே வேத விருத்தமாக யாகாதி நிந்தையைப் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வது ஒருவிதமாகும். வேததர்மத்தை நிந்திப்பது வேதத்தையே நிந்திப்பதாகையால் இது பிரபலமான தோஷமாயும், ப்ரத்யவாய ஹேதுவாயுமாகிறது. இது மஹாபாரதம் அநுசாஸன பர்வம் 111-வது அத்யாயத்தில ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வாக்யத்தா லேயே உறுதியாகிறது. அங்கு பகவான் கூறுவதாவது:—

नावबुध्यन्ति ये विप्राः निन्दन्ति च पशोर्वधम् ।
ते यान्ति नरकं घोरं रौरवं तमसावृतम् ॥
दशवर्षसहस्राणि तत्र स्थित्वा नराधमाः ।
कृमिभिः भक्ष्यमाणाश्च तिष्ठेयुः पूयशोणिते ॥ என்பது

"யாக மஹிமையை அறியாமல் எந்த விப்ரர்கள் பசு வததகதை நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்கள் அதமர்கள், பின்னும் பயங்கரமான ரௌரவ நரகம் அடைவார்கள், பத்தாயிரம வர்ஷங்கள் வரையில். துர்க்கந்தமுள்ள அந்த நரகத்தில் கிருமிகளால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு துன்பப்படுவார்கள்"

என்பதால் வேத விஹித தர்மமான பசு ஹிம்ஸையை நிந்திப்பது பாபமென்றும் நரகாதிப்ரத்யவாய ஹேதுவென்றும் சொல்லப் பட்டது. அடுத்த சுலோகங்களிலும்

अहिंसा वैदिकं कर्म ब्रह्मकर्मेति तत्कृतम् ।
वेदोक्तान् ये न कुर्वन्ति हिंसाबुध्या क्रतून् द्विजाः
सद्यः शूद्रत्वमायान्ति प्रेत्य चण्डालतामपि ॥ என்பதால்

வேதோக்தமான யாக கர்மாவானது அஹிம்ஸா ரூப மான கர்மாவாகும். அது பிரம்ஹகர்மாவென்றே விதி க்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் வேதோக்த யாகாதி தர்மங்களை எவர்கள் ஹிம்ஸையென்ற எண்ணத்தால் அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, அந்த த்விஜர்கள் உடனே சூத்ரர்களாகி, இறந்தவுடன் சண்டாளத்வத்தையும் அடைகிறார்கள். (மஹா-அநு 111-வது அத்.)

என்று வைதிகமதத்திலிருப்பவனே ஹிம்ஸா புத்தியால் யாகத்தை அனுஷ்டியாமல்விட்டால் சூத்ரத்வ, சண்டாளத்வாதி ப்ரத்யவாயங்கள் ஸ்பஷ்டமாக பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வேதப்ராமாண்யத்தைத் திரஸ்கரிப்பதாலேயே இவ்வளவு கடுமையான தோஷமென்று அறியவும். இப்படிச் செய்யப்படும் யாக நிந்தையானது த்வேஷத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டதே.

மற்றொன்றை பிரசம்ஸிக்கவே

மற்றொருவித நிந்தையும் உண்டு. அது சாஸ்திரமுறையை அநுஸரித்தது. அதாவது ஒன்றை ஸ்துதிசெய்ய முயற்சிக்கையில் மற்றொன்றைத் தாழ்த்தியோ, நிந்தித்தோ, பேசுவதாகும். இந்தவிடங்களில் காணப்படும் நிந்தைகளுக்கு உண்மையாக நிந்தையில் தாத்பர்யமில்லை. மற்றொன்றை ஸ்துதிப்பதிலேயே நோக்கமென்று "நஹி நிந்தாநியாய"த்தைக் கொண்டு அறியவேண்டுமென்பது வைதிகமதத்தின் ஸித்தாந்தமாகும். ஞானமார்க்கத்தை பிரசம்ஸை செய்வதற்காக கர்மமார்க்கத்தை வேதங்கள் நிந்திக்கும். அங்கு கர்மநிந்தையில் அதற்குத் தாத்பர்யமில்லையென்று அறிந்துகொள்ளவேணும். அதுபோல் கர்மாவை ப்ரசம்ஸிக்குமிடங்களில் ஞானமார்க்க நிந்தை இருக்கலாம். இம்மாதிரி சுருதி ஸ்மிருதி புராணாதிகளில் கணக்கற்ற நிந்தைகளும், பிரசம்ஸைகளும் காணப்படுகின்றன. அவைகளுக்கு அப்படியப்படியே அர்த்தம் செய்துகொண்டுவிட்டால் வைதிகமதமே நிலைத்திருக்காது. மனுவே, विधियज्ञात् जपयज्ञो विशिष्टो दशभिः गुणैः என்பதால் யக்ஞாதிகளைவிட ஜபயக்ஞமென்ற ஜபமானது பததுமடங்கு உயர்ந்தது என்கிறார். இது ஜபத்தை ஸ்துதி செய்யவந்ததேயல்லது மற்றொன்றைத் தாழ்த்திப் பேச வரவில்லை.

जप्येनैवतु संसिध्येत् ब्राह्मणो नात्र संशयः ।
कुर्यादन्यत् न वा कुर्यात् मैत्रो ब्राह्मण उच्यते ॥

என்பதால், ஜபயக்ஞத்தாலேயே ஸித்திபடைவான்
பிராம்மணன். ஆதலால் மற்ற கர்மாக்களை அவன்
செய்தாலும் செய்யலாம், விட்டாலும்விடலாம்"

என்று மனு ஜபயக்ஞத்தை ப்ரசம்ஸிக்கையில், மற்ற கர்மாக்களைக் கூட விட்டுவிடலாமென்று கூறுவதும் ஜபயக்ஞ ஸ்துதியேயல்லது மற்ற கர்மாக்களை நிந்திப்பதாகாது. ஔபாஸன, வைச்வதேவ, ச்ராத்தாதிகளைக் கூட விட்டுவிட்டு, ஜபம் செய்துகொண்டிருந்தால் போதுமென்று இதற்கு உண்மையான தாத்

ர்யம் கூறலாமா? வைதிகமதமே வ்யாகுலமாகிவிடாதா? இந்த மாதிரி கணக்கற்ற உதாஹரணமுண்டு.

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் உதாஹரணம்.

இதில் யாகத்தைப்பற்றியே உதாஹரணமொன்று காட்டுவோம். ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நான்காவது ஸ்கந்தத்தில் நாரதர், ப்ராசீனபர்ஹிஸ் என்ற அரசன் கேவல காம்யயாகங்களையே செய்துகொண்டு ஞானமார்க்கத்தைப் லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருப்பதைப் பார்த்து அவனுக்கு கர்ம பலன்களில் வைராக்யத்தை உண்டுபண்ணக் கருதி யாகபசு நிந்தாமூலமாக அவனைத் திருப்ப முயற்சிக்கிறார்.

भो भो प्रजापते राजन् पशून् पश्य त्वयाऽध्वरे ।

என்பதால் பசுஹிம்ஸையைக் காட்டிப் பேசினர். வைதிகமத ஸ்தாபகரான நாரதர் வேததர்மமான யாக பசுஹிம்ஸையை நிந்திக்கமாட்டாராகையால் அந்த வாக்யத்திற்கு, மற்ற சாஸ்திரங்களோடு விரோதமில்லாமல் அர்த்தம் செய்யவேண்டுமேயல்லது யதாச்ருதமாக கிரஹித்துவிடக்கூடாது. வேதவிருத்தமான இந்த நாரத வசனமோ, பாகவத வசனமோ அப்ரமாணமாக ஆகிவிடும். வேதம் பிரபலமா? அல்லது நாரத வாக்யமோ பாகவதமோ பிரபலமா? ஆகையால வேதவிரோதமின்றி மேற்படி நாரத வார்த்தைகளுக்கு நஹிநிந்தா ந்யாயப்படி யாகபசு விஷயத்தை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமில்லையென்றும், ப்ராசீனபர்ஹிஸ்ஸுக்கு காம்ய கர்மபலன்களில் வைராக்யமுண்டுபண்ணுவதே அந்த உபதேசத்தின் நோக்கமென்றும் ஸ்ரீதரீய வியாக்யானத்திலும், வீரராகவீயத்திலும்

कर्म फलेषु वैराग्य जननार्थत्वेन अन्य परत्वात् तदुक्तेः ।

என்ற வாக்யங்களால் நாரதவாக்யமானது வேறு நோக்கத்துடன் சொல்லப்பட்டதென்று வியவஸ்தை சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இம்மாதிரியே எங்செங்கு காணப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் வியவஸ்தை செய்துகொள்ளவேண்டும். பாரத பாகவதாதி புராணங்களில் யாகபசு விஷய நிந்தை எங்கேயாவது ஒன்றிரண்டு காணப்படுவதுபோல், யாகத்தைப்பற்றி வெகு பலமாக பிரசம்ஸைகளும் கணக்கற்ற விடங்களில் புராணங்களிலேயே காணப்படுகின்றனவே? இப்படி நிந்தையும் பிரசம்ஸையும் கலந்திருக்கும் இடங்களில் வைதிக மதஸ்தர் செய்து கொள்ளவேண்டிய வியவஸ்தை இதுதான் என்று அறியவும். இதை ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் அதிகரணஸாராவளி கிரந்தத்தில்

THE KUPPUSWAMY SASTRI RESEARCH INSTITUTE.

तस्मात् यज्ञे वधोऽसाववध इति मनुः, स्तौति निन्दाविहान्यत् ॥

என்பதால் "யாகபசு வதம், வதமேயல்லவென்று மனு சொல்லுகிறார். ஆகையால் யாகபசு விஷயமாக நிந்தை எங்காவது காணப்பட்டால் அது மற்றொன்றை ஸ்துதிசெய்வதற்காக வந்ததென்றே கொள்ளவேணும்" என்று தெளிவாக நஹி நிந்தா நியாய வ்யவஸ்தைப்படி அர்த்தம் செய்யவேண்டுமென்பதைக் காட்டினார். வைதிக மதஸ்தர்களான பிராமாணிகர்களின் கடமை இதுதான் என்பது இதனால் தெளிவாகும்.

இப்படியிருக்க புராணங்களில் लोके व्यवायामिषमद्यसेवा இத்யாதிகளான, வேறுநோக்கமுள்ள சூத்ரபிரமாணங்களைக்காட்டி வேதவிஹிதங்களான நித்ய யக்ஞாதிகளை எதிர்ப்பது வைதிகமத வியவஸ்தையை அறியாததாலேயே. பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹிதங்களான யக்ஞாக்நி ஹோத்ராதிகளை ஸ்மிருதி வசனங்கள்கூட பாதிக்கமுடியாதென்றும், அத்தகைய ஸ்மிருதிகள் பிரமாணங்களல்லவென்றும், பிரம்மஸூத்ரகாரரும், ஸ்ரீ சங்கர, ராமானுஜாதி ஆசார்யர்களும் புருஷார்த்தாதிகரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிவிட்டதைக் கீழே நிரூபித்தோம். ச்ரௌத யக்ஞங்களை ஸ்மிருதிகள்கூட பாதிக்கும் சக்தியற்றவையாயிருக்கையில் புராணவசனங்கள் எம்மாத்திரம்? சுருதி விருத்தமான அத்தகைய புராணவசனங்கள் தள்ளத்தக்கவைகளே, அல்லது சுருதிக்கு விரோதமில்லாமல் அந்த புராணவசனங்களுக்கு ஸமாதானம் செய்து அவைகளின் பிராமாண்யத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். வைதிகமத மர்யாதை இப்படியிருக்கையில் புராணவசனங்களைக் காட்டி சுருதிவிதிகளை எதிர்ப்பது அப்ராமாணிகமாகும்.

ஆதலால் வேதப்பிரமாணவாதிகளானவைதிகர்களாகிய நாம் யாகாதிகளையும் யாகபசு விஷயங்களையும் வேதோக்த உத்தம தர்மமென்று அறிந்தும் ஆசரித்தும் ஆதரித்தும் ஸகல சிரேயஸ்களையும் அடைவோமாக.

சுபமஸ்து.

Printed at The Sri Janardana Printing Works Ltd., Town High School, Kumbakonam.

|| ஸ்ரீ: ||

யஜ்ஞஸம்ரக்ஷிணீ

(யாகஸம்பந்தமான பல விஷயங்கள் அடங்கியது)

இரண்டாவது பாகம்.

(யாகங்களைப்பற்றி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார்யர்களின்
அபிப்ராயம் அடங்கியது.)

மஹோபதேசக, வித்வான், அக்நிஹோத்ரம்
ஸ்ரீ கோபாலதேசிகாசார்யர்
இயற்றியது.

கும்பகோணம்
ஸ்ரீ ஜநார்தந அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

பார்த்திவ-௵

1945.

First Edition—Dec. 1945.

All Rights Reserved

Printed & Published by S. Kalyanasundarar
Manager,
The Sri Janardana Printing Works, Ltd.,
Town High School Road,
Kumbakonam.

FOREWORD.

This book is the second part of the "Yagna Samrakshini" whose sole purpose is to demonstrate fully and clearly that Yagnas involving "PASU SACRIFICE" are compulsorily enjoined as *Nitya Karma* and that the sacrifice prescribed by the Vedic Sastra does not and cannot involve any sin on account of *Pasu Visasana*. The second part is devoted to an examination of the question from the standpoint of the Ramanuja school and to a demonstration of the unanimeus pronouncement by all the great writers of the school in favour of the obligatory character of the performance of Yagnas and their absolute sin-lessness. The book quotes many passages from the writings of Sri Ramanuja, Sri Sudarsana Suri and Sri Vedantha Desigar and gives Tamil renderings of the Sanskrit texts and proves the unanimity among all the authors.

The very text of the Brahma Sutras makes it quite clear that the Vedic view is that Agnihotra and Yagnas are compulsory rites; that the Vedantic mumukshu is also bound to perform them though with renunciation of fruits. This renunciation is the general rule in his case in regard to all Nitya Karma, Srouta and Smarta. The Kapila Sankhya view that there is a small proportion of sin in the performance of Vedic sacrifice on account of Pasuhimsa and that Yagas, though obligatory and substantially good and absolutely necessary and indispensable, are Asuddha in a way on account of the himsa, is refuted by Badarayana in the last adikarana of Brahmasutra, pada I of Chapter III in which it is emphatically denied that there is any Asuddhi at all and that the immolated Pasu is

blessed with a higher life. All the Bashyas are agreed about this interpretation of the Sutras. The Gita states clearly that the settled view of the Divine Singer is "that Yagnas must be performed and not omitted". The Bhashyas on the Gita justify the killing of opponents in war as involving no sin on the analogy of Pasu sacrifice in compulsorily prescribed Yagnas. Both are prescribed as Dharma and could not therefore be Asuddha.

The auther has canvassed all passages in the works of Sri Ramanuja and his followers bearing on this matter. The book is a model of lucidity and thoroughness.

Mimamsaratna **A. V. Gopalachariar.**
Advocate, Trichy

ஸ்ரீரஸ்து

யஜ்ஞஸம்ரக்ஷிணீ

இரண்டாவது பாகம்

முகவுரை.

• யக்ஞஸம்ரக்ஷிணீ கிரந்தத்தின் இந்த இரண்டாவது பாகத்தில், அக்நிஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸ, ஸோமயாகாதிகளான வேதோக்த நித்யகர்மங்கள், பக்தன், பிரபந்நன், அமுமுக்ஷு ஆகிய ஸகல அதிகாரிகளாலும் அவச்யாநுஷ்டேயங்கள் என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகார, ஸ்ரீ தேசிகாதிபரமாசார்யர்கள் வெகு உறுதியாயும், தெளிவாகவும் செய்துள்ள ஸித்தாந்தம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இதைத் தனியாக எடுத்துக்காட்டவேண்டிய ஆவஶ்யகதை என்னவென்று சிலர் நினைக்கலாம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு யாகாதி வைதிககர்மானுஷ்டானம் உண்டாவென்று இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான ஆஸ்திகர்கள் பலர் ஸந்தேஹித்து நம்மைக் கேட்டுவருகிறார்கள். இது தவிர ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள்ளேயே, மோக்ஷார்த்தமாக பகவானிடம் சரணாகதி செய்துகொண்ட பிரபன்னனுக்கு கர்மானுஷ்டானங்கள் ஆவச்யகங்களல்லவென்றும், யாகாதிவைதிககர்மங்கள் காம்யங்களென்றும் ஸ்வர்க்காதி அல்ப-அஸ்திரபலனைக் கொடுப்பவைகளென்றும், அவைகள் ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்கு ஏற்பட்டவையென்றும் மிகவும் விபரீதமான அபிப்பிராயம் சிலரிடம் காணப்படுகிறது. இந்த அபிப்பிராயம் பாமரர்களிடம் மட்டுமில்லை. படித்தவர்களாக நினைக்கப்படும் சிலரிடமும் காணப்படுகிறது. சில வர்ஷங்களுக்குமுன் "வேதாந்த தீபிகை" என்ற பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரையே இதற்கு ஸாக்ஷ்யமாகும்.

வைதிகமத ஸித்தாந்தங்களையும், வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய தத்துவங்களையும், ஆசார்யர்களின் உறுதியான அபிப்பிராயத்தையும் அடியோடு அறியாததாலேயே அப்படிச் சிலர் பேசுகிறார்கள். அவர்களை வாதுக்கழைத்தாவது அந்த வ்யாமோஹத்தைத் தெளியவைக்கவேண்டியது ஸம்பிரதாயரக்ஷணமும் ஆசார்ய கைங்கர்யமு

மாகிறது. இக்கிரந்தத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள பிரமாணங்களில் ஒவ்வொரு வாக்யமும், ஒவ்வொரு அக்ஷரமும், ஒவ்வொரு நிர்ணயமும் முற்றிலும் ஸ்ரீபாஷ்யகார-ஸ்ரீதேசிகாதி ஆசார்யர்களுடையவைகளே யல்லது வேறு யாருடையவையுமல்ல. அங்காங்கு பல கிரந்தங்களில் விளங்கும் பிரமாணங்களை ஒன்று சேர்த்து இதில் காட்டியிருப்பதால் இதை "ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி கிரந்தம்" என்றே சொல்லத்தகும். இக்கிரந்தத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள பிரமாணங்கள் அந்யதாஸித்தங்களென்றோ, யாகாதி விஷயங்களில் ஆசார்யர்களின் அபிப்பிராயம் வேறுவிதமாயிருக்கின்றதென்றோ யாராவது ஒருவர் நினைத்தால் அந்த தீரபுருஷன் பஹிரங்கமாக முன் வந்து அதை நிரூபணம் செய்யும்படி நாம் அறைகூவி அழைக்கிறோம். ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் யாக விஷயமாக ஸந்தேஹ குதர்க்காதிகளுக்குச் சிறிதும் இடமின்றி நிர்ணயித்திருப்பதே நமக்கு அவ்வளவு தைர்யத்தைக் கொடுக்கிறது. அதை உண்மையாக அறியவேண்டுமானால் இக்கிரந்தத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி பிரமாணங்களை ஒவ்வொருவரும் அலசிப்பார்க்கட்டும். அப்படிச் செய்தால் அவர்களது பிரமம் தானாகவே நீங்கிவிடும்.

பிரபன்னாதிகள், தங்களது வர்ணாச்ரமதர்மங்களான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை த்யஜித்துவிட்டு ஸ்வச்சந்தமாகத்திரியலாமா? கூடாதென்றே ஸ்ரீ தேசிகன் சரம ச்லோகாதிகாரத்தில் வெகு பலமாக நிஷ்கர்ஷித்துள்ளதைப் பார்க்கவேண்டும்.

பிரபன்னனும் தனது நித்யநைமித்திகவர்ணாச்ரம கர்மங்களை பகவத் ஸமாராதன ரூபமாக யாவதாயுஷம் செய்து தீரவேணுமென்றும், இல்லையேல் பகவந்நிக்ரஹ ரூப பிரத்யவாய மேற்படுமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் அங்கு ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கவில்லையா? பிரபந்நன் ஸ்நாந, ஸந்தியாவந்தன, ஔபாஸன, வைச்வதேவ, சிராத்தாதிகளான நித்யகர்மங்களை விட்டு விடலாமா? விடக்கூடாதென்றால், அந்தக் கர்மங்களைவிட பிரபலங்களாயும் பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹிதங்களாயுமுள்ள அக்நிஹோத்ராதி நித்யகர்மங்களை எப்படி விடமுடியும்? அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி வைதிக தர்மங்கள் நித்யங்களென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதிகள்

"நித்ய" என்ற பதப்பிரயோகம் செய்து பல விடங்களில் கூறியி ருப்பதை இக்கிரந்தத்தில் காணலாம்.

வேதங்களும், வேதோக்த நித்ய கர்மங்களுமில்லாமல் ஸ்ரீவை ஷ்ணவமதம் நிலைக்காதென்பதை ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் பல விடங்களில் உறுதியாகச் சொல்லியுள்ளார்கள். அதிலும் அக்நிஹோத்ராதி வைதிககர்மங்கள் தான் பிரபலங்களென்றும் அவைகளுக்கு விரோத மின்றித்தான் பிரபந்நன் மற்ற தர்மங்களை யனுஷ்டிக்கலாமென்றும் சரமச்லோகாதிகாரத்தில் வெகு ஸ்பஷ்டமாக ஸாதிக்கிறார் ஸ்ரீ தேசிகன். அஷ்டாக்ஷரஜபம், த்வயானுஸந்தானம் முதலிய வைஷ் ணவைகாந்தமான கார்யங்களைக்கூட அக்நிஹோத்ராதி வைதிக்கர்ம ங்களுக்கு இடைஞ்சலில்லாத வேறுகாலத்தில்தான் செய்யவேணு மென்று ஸ்ரீ தேசிகன் அங்கு நிஷ்கர்ஷித்து வேதங்களுக்கும், வேதோக்த அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கும் பிராபல்யமும் முக்யத்வ மும் உண்டென்பதை ஸ்தாபித்துள்ளார். "மந்த்ரரத்ந" மென்று கொண்டாடப்படும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் ஜபந்தைக்கூட அக்நி ஹோத்ராதிவைதிகர்மங்களுக்கு விரோதமின்றியே செய்யவேண்டு மென்றால்,பிரபந்நன் விஷயத்தில் அக்நிஹோத்ராதி வைதிகதர்மங் களுக்கு எவ்வளவு முக்யத்வம் நம் ஆசார்யர்களால் கொடுக்கப்பட்டி ருக்கிறதென்பது ஸந்தேஹமின்றி விசதமாகவில்லையா? ஸ்ரீ வைஷ் ணவ ஸம்பிரதாயத்தை, வைதிகமார்க்கத்திலிருந்து வழிதவறி இழு த்துக்கொண்டுபோகும் மனப்போக்குள்ள ஸம்பிரதாய ச்ரத்தா ஜாட்யத்திற்கு மேற்படி சரமச்லோகாதிகார ஸ்ரீ ஸூக்தி ஸித்தாந் தமானது ஓர் ஸித்தாஞ்ஜனம்போல் அசைக்கமுடியாத பிரமாணமா யிருக்கவில்லையா ?

அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களாயிருப்பதனால்தான், பிரபந்ந னுக்கு ஆன்ஹிககர்மங்களைச் சொல்லவந்த ஸ்ரீவங்கிபுரத்து நம்பிகள் அக்நிஹோத்ரஹோமத்தை அவச்யகர்த்தவ்யமான நித்ய ஆன்ஹிக தர்மத்தில் விதித்தார். இதையே ஸ்ரீ தேசிகனும் பிரமாணமாகக் காட்டி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் ஆன்ஹிக பிரகரணத்திலும், சர மச்லோகாதிகாரத்திலும் பிரபந்நனுக்கு அக்நிஹோத்ர ஹோமத் தைப் பிரதிதினமும் ஸாயம்-ப்ராத: காலங்களில் நியதமாக அநுஷ் டிக்கும்படி விதித்திருப்பதையும்காணவும். அக்நிஹோத்ராதிகள்

கேவலகாம்யங்களாகவோ, அவஸ்யா நுஷ்டேயங்களல்லாதவைகளா கவோ இருந்தால் நித்யங்களான ஆன்ஹிக தர்மங்களில் ஆசார்யர் கள் அவைகளைச் சேர்த்தது எப்படிப் பொருந்தும்? ஆன்ஹிகதர் மங்களில் காம்யகர்மங்களையோ, அநித்யமான கர்மங்களையோ அநு ஷ்டிக்கும்படி ஸ்ரீதேசிகாதிகள் விதிப்பார்களா ? ஸ்ரீதேசிகன் அக்நி ஹோத்ரத்தை "அவச்யகர்த்தவ்யம்" என்றும் "அஹோராத்ரக் ருத்யமான பகவத் ஸமாராதனம்" என்றும் அங்கு சொல்லுவதே ஸகல விபரீதவாதங்களையும் விலக்கக்கூடியதாயிருக்கவில்லையா ? உத்தமாதிகாரிகளுக்குக் கர்மானுஷ்டானம் வேண்டியதில்லையென் பதும் அத்யந்தம் விபரீத வாதமாகும். நம் ஸம்பிரதாயத்தில், பக்தன், பிரபந்நன் ஆகிய இருவரும் உத்தமாதிகாரிகள். இந்த இர ண்டு பேருக்கும் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி வைதிக நித்ய வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் யாவதாயுஷம் நியதமாக அநுஷ்டேயங்களெ ன்பதை ப்ரம்ஹஸூத்ராதி ஸகல சாஸ்திரங்களும் ஆசார்யர்களும் உறுதிசெய்துவிட்டார்களன்றோ ? இந்த இரண்டு அதிகாரிகளும் நிவிருத்திதர்ம நிஷ்டர்களான முமுக்ஷுக்களாயிருந்தபோதிலும் தங்களுடைய நித்யநைமித்திக வர்ணாச்ரம தர்மங்களை த்யஜிக்க முடியாது.

இதில் பக்தன் ப்ரம்ஹவித்யா நிஷ்டனாயிருந்து உபாஸனம் செய்கையில் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்களை அந்த பிரம்ஹவித்யைக்கு அங்கமாக அநுஷ்டித்துத் தீரவேண்டுமென்று तमेतं वेदानुवचनेन என்பனபோன்ற உபநிஷத் வாக்யங்களே விதித்து விட்டன. பிரம்ஹஸூத்ரகாரரும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாராதிகளும் ஸர்வா பேக்ஷாதிகரணம், ஸஹகாரித்வேநச என்ற ஸூத்ரம், அக்நிஹோ த்ராத்யதிகரணம் போன்ற பல விடங்களில் இதை நிச்சயித்துள்ள தை எவரும் அபலபிக்கமுடியாது. मन्त्रेषु कर्माणि என்ற முண்டக உபநிஷத்தானது யக்ஞாதிகளை பிரம்ஹநிஷ்டனான உத்தமாதிகாரி யும் நியதமாக அநுஷ்டிக்கும்படி விதிப்பதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அத்ரு ஶ்யத்வாதிகுணகாதிகரணத்தில் விவரித்துள்ளதைப் பார்க்கவும். ஆகையால்பக்தனுக்கு அக்நிஹோத்ராதிகள் இல்லாமல்உபாஸனமே ஸித்திக்க வழியில்லை. அங்கு यस्याग्निहोत्र என்ற மற்றொரு உபநி ஷத் வாக்யமானது தர்சபூர்ணமாஸாதிகளை அநுஷ்டியாதவர்களு

க்குப் பிரத்யவாயம் கூறுவதையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விவரிக்கிறார். आचार्यकुलात् वेदमधीत्य என்ற சாந்தோக்ய உபநிஷத்தானது अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्रतीर्थेभ्यः என்பதால் முமுக்ஷுவான கிரஹஸ்தனுக்கு பசுவிஶஸநயுக்தமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மங்களை யாவதாயுஷம் ஆச்ரம தர்மமாக விதித்து அந்த அதிகாரிக்கு அபுனராவ்ருத்தியையும் சொல்லுவது அசைக்கமுடியாத பிரமாணமல்லவா?

பிர்ம்ஹஸூத்ரத்தில் விஹிதத்வாதிகரண ஸித்தாந்தமும் அங்குள்ள ஸ்ரீ பாஷ்ய, சுருத ப்ரகாசிகா, அதிகரணஸாராவளீ முதலிய கிரந்த நிர்ணயங்களும் பிரகிருதத்தில் மிகவும் தலைசிறந்த பிரமாணங்கள். பிர்ம்ஹநிஷ்டர்கள் பிர்ம்ஹவித்யாங்கமாக யக்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றால், பிரம்ஹநிஷ்டனல்லாத ஸாதாரண கிரஹஸ்தனுக்கு யாகாதிகள் வேண்டியதில்லையா என்ற ஸந்தேஹம் ஏற்படவே பிர்ம்ஹஸூத்ரகாரர் “விஹிதத்வாச்சாஶ்ரம கர்மாபி” என்று ஸூத்ரம் செய்து முமுக்ஷுவல்லாத ஸாதாரண கிரஹஸ்தனும் ஆச்ரமதர்மமுறையில் யக்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்க வேண்டியது ஆவச்யகமென்று விதித்தார். இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் “யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம்ஜுஹோதி” என்ற சுருதி பிரமாணத்தைக்காட்டி ஸகல கிரஹஸ்தர்களுக்கும் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்கள் நித்யங்களாக சுருதிகளால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களும் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேணுமென்று நிர்ணயித்தார். ஸ்ரீ தேசிகனும் அதிகரண ஸாராவளியில் இந்த அதிகரணத்தில் यज्ञादेः कर्मणोहि என்ற சுலோகத்தால் இதை ஸ்தாபித்து नित्यत्वस्यापिसिद्धेः என்று யக்ஞாதிகள் நித்யகர்மங்களாகையால் எல்லா கிரஹஸ்தர்களும் அவைகளை அநுஷ்டியாமல் ஸ்வச்சந்தமாக இருக்கக்கூடாதென்று எச்சரிக்கை செய்துள்ளார். சரமச்லோகாதிகாரத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகன் இந்த விஹிதத்வாதிகரண ஸித்தாந்தப்படி பிரபந்நர்களுக்கும் யக்ஞாதிகள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்று வெகு தெளிவாக ஸாதித்திருப்பதைப் பார்த்தாலே எல்லா ஸந்தேஹங்களும் நீங்கிவிடும். ஆகையால் இந்த விஹிதத்வாதிகரண ஸித்தாந்தமொன்றே யாகாதிவிஷயமாக சாஸ்திர நிர்ணயங்களையும், ஆசார்யர்களுடைய உறுதியான அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்துகொள்ளப்போதுமானது.

மேலும் பிரம்ஹஸூத்ரத்தில் ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணாதிகளில் "நித்யாநித்ய ஸம்யோக விரோத பரிஹார"மென்று சொல்லப்படுவது வெகு முக்யமானது. பிர்ம்ஹநிஷ்டனான உபாஸகனுக்குக் கூட ஆச்ரமதர்மமான நித்யாக்நிஹோத்ரமும், பிர்ம்ஹவித்யாங்கமான அநித்யாக்நி ஹோத்ரமும் இரண்டும் உண்டென்றும் ஆனால் தந்த்ரேண ஒன்று ஸித்திப்பதாயும் ஸித்தாந்தம்செய்யப்படுவதிலிருந்து நித்யாக்நிஹோத்ரத்தின் ப்ராபல்யம் நன்கு விளங்கவில்லையா? மேலும் ஜ்யோதிஷ்டோம-அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு நித்யத்வம், காம்யத்வம், பிர்ம்ஹ வித்யாங்கத்வம் என்ற மூன்று ஸ்வரூபங்கள் உண்டென்று "விநியோக ப்ருதக்த்வ" நியாய மூலமாக ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் கீதாபாஷ்ய, தாத்பர்ய சந்திரிகா, ஸர்வார்த்த ஸித்தி முதலிய விடங்களில் நிர்ணயித்திருப்பதைப் பார்த்தால் யாகாதிகள் நித்யங்களென்பதும், கேவலகாம்யங்களல்லவென்றும் ஆசார்யஸித்தாந்தம் நன்கு விளங்கும். சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகன் आज्ञानुज्ञाविभागेन. नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये என்ற காரிகைகளால் மேற்கண்ட விநியோக ப்ருதக்த்வ விஷயத்தை உபபாதனம் செய்துள்ளதைக் கவனிக்கவேணும். அங்கு ஸாராஸ்வாதிநீ முதலிய வ்யாக்யானங்களில் நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமம், காம்யஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற பிரிவினைசெய்து பிரபன்னனுக்கு நித்யஜ்யோதிஷ்டோமானுஷ்டானத்தை ஸ்திரப்படுத்தியிருப்பதை எவ்வளவு ஸாஹஸம் செய்தாலும் மறைக்க முடியுமோ ?

ஜ்யோதிஷ்டோமாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று ஆசார்யர்கள் ஸ்திரப்படுத்தி விட்டதால் ஆக்ஞாரூபங்களான அந்த நித்யங்களை அனுஷ்டியாவிட்டால் பகவந்நிக்ஹர மேற்படுமென்று அந்த காரிகைகளால் ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவுள்ளம் ஸ்பஷ்டமாகிறதல்லவா ? ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் विधिर्वा धारणवत् என்ற ஸூத்ரபாஷ்யத்தில், யக்ஞாதிகளைச் செய்யாவிட்டால் ருணதோஷமும், வீரஹத்யாதோஷமும் ஏற்படுமென்று ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்துள்ளதை எவராலும் மறுக்கமுடியாது. யக்ஞாதிகள் யாவஜ்ஜீவம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய நித்யங்களாகையால் அவைகளை த்யஜித்துவிட்டு ஸன்யாஸாச்ரமத்திற்குப்போக அநுமதி கிடையாதென்று பிர்ம்ஹஸூத்ரத்தில் ஜைமினி மஹர்ஷி கூறுகிருர். இதை வியாஸரும் ஏற்றுக்

கொண்டார். ஆனால் சில சுருதிகளில் ஸன்யாஸ ஆச்ரமம் சொல்ல ப்படுவதால், உத்கட வைராக்யம் காரணமாக ஒருவன் ஸன்யாஸத் திற்குப் போகலாமென்றும் அவனுக்கு ருணதோஷாதிகள் ஏற்படு வதில்லையென்றும், ஸன்யாஸாச்ரமத்திற்குப் போகாத கிரஹஸ்த னுக்கு யாகாதிகள் செய்யாவிட்டால் ருணதோஷாதிகள் ஏற்படு மென்றும் வியவஸ்தை கூறியதிலிருந்து ஸூத்ரகாரரும், ஸ்ரீ பாஷ் யகாரரும் யாகாதி நித்யகர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால் ருணதோ ஷாதி ப்ரத்யவாயமேற்படுமென்று நிஷ்கர்ஷித்திருப்பது அசைக்க முடியாத விஷயமல்லவோ ?

ஸ்ரீராஹ்வதே என்ற யக்ஞகர்ம நிந்தாவாக்யமானது காம்ய யக்ஞ விஷயமென்று அத்ருஸ்யத்வாதிகுணகாதிகரணத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரரும் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகனும் வ்யவஸ்தை செய் துள்ளார்கள். ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணாரம்பத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மேற்படி சுருதி நித்யயாக விஷயமில்லை என்று ஸித்தாந்தம் காட் டப்பட்டுள்ளது. மேலும், கீதையிலும், பாஷ்யத்திலும் தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் அக்நிஹோத்ர-தர்ச பூர்ணமாஸாதிகர்மாக்களு க்கு இந்திராதி சரீரகபரமாத்மாவே உத்தேச்யனென்கிற தத்வஞா னத்துடனும், பலஸங்கத்யாகாதி புரஸ்ஸரமாயும் முமுக்ஷுக்களா ன பக்த பிரபந்நாதிகள் அந்த யக்ஞங்களை யனுஷ்டிக்கவேண்டு மென்று வழிகாட்டி நிர்ணயித்திருப்பதும் வெகு முக்ய அம்சமா கும். இவ்வாறு இன்னும் பலவித பிரமாணங்கள் இக்கிரந்தத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும் யாகபசு விசஸநதர்மமானது ஹிம்ஸையென்று ஸாங் க்யாதி மதஸ்தர்கள் சொன்ன கக்ஷியை நிராகரித்து பிரம்ஹஸூத் ரகாரர் அது ஹிம்ஸையே யல்லவென்று அங்யாதிஷ்டிதாதி காணத் தில் செய்துள்ள வைதிகமத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், ஸ்ரீ தேசிகனும் ஸ்திரப்படுத்தி, யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையே அல் லவென்றும், அது அஹிம்ஸைதானென்றும் வியாதிஸ்தனுக்கு ஆயுத சிகித்ஸைபோல் அது பசுவுக்கு மிகவும் உயர்ந்த கதியைக் கொடுக்கக்கூடிய ரக்ஷணகார்யமென்றும் பற்பல பிரமாண நியாய யுக்திகளைக்கொண்டு நிர்ணயித்திருப்பதைப் போல் வேறு எந்த வைதிகமத ஸித்தாந்திகளும் நிர்ணயம் செய்யவில்லை. இதிருந்து

வைதிகமததத்வ ஸம்ரக்ஷண விஷயத்தில் நம் ஆசார்யர்களுக்குள்ள உறுதியை தத்கால ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹம் அறிந்துகொள்வது ஆவஶ்யகமாகும்.

இத்துடன் ஸ்ரீ தேசிகன் அதிகரணஸாராவளீ, தாத்பர்ய சந்திரிகாதிகளில் பிஷ்டபசு கல்ப பிரஸ்தாவத்தை எடுத்து விசாரித்து அந்த பிஷ்டபசு கல்பமானது த்ரயீவேத பஹிர்பூதனும், ஆகம ஸித்தாந்த நிஷ்டனுமுள்ள உபரிசரவஸுமாத்ரவிஷயமென்றும், த்ரயீவேத நிஷ்டர்களான ஸ்ரீ பாஷ்யகார சிஷ்யப்ரசிஷ்ய பரம்பரையிலுள்ள பரமைகாந்திகளுக்கு பிஷ்டபசு அடியோடு வர்ஜ்ஜிக்கத்தகதென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பது வெகு முக்ய விஷயம்.

இப்படி யக்ஞாதிகள் அவஶ்யாநுஷ்டேயங்களென்று ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் ஸித்தித்து விட்டதுடன் அநுஷ்டானத்தாலும் ஸ்திரப்பட்டுள்ளது. பூர்வாசார்யர்களில் அநேகர் யக்ஞானுஷ்டானம் செய்துள்ளார்கள் பெரியநம்பி முதலான பரமாசாரியர்கள் யக்ஞானுஷ்டானம் செய்தார்களென்று ஸ்ரீ தேசிகனே சரமச்லோகாதிகாரத்தில் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரின் திருத்தகப்பனர் ஆஸூரிகேசவ ஸோமயாஜி என்று திருநாமம் உள்ளவர். ஸ்ரீ தேசிகனின் பிதாமஹன் புண்டரீகாக்ஷஸூரி அநேக யாகங்கள் செய்தவரென்று ஸ்ரீ தேசிகனே பல விடங்களில் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறார். ஸ்ரீ தேசிகனின் குமாரரான வரத குரு என்ற ஸ்ரீ நயினாராசார்யர் காஞ்சியில் யாகங்கள் செய்ததாக குரு பரம்பரை கோசத்தில் காணப்படுகிறது. ஜகதாசார்யனென்று உபநிஷத் பாஷ்யகாரரால் அநுஸந்திக்கப்படுகிறவரும், तातार्य-परांकुशौ என்று ஆசார்ய பரம்பரையில் அநேக ஸம்பிரதாயஸ்தர்களால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருகிறவரும், कांचीमंडलमंडनस्य मखिनः कर्णाटभूभृद्गुरोः तातार्यस्य என்று விச்வகுணாதர்சகாரரால் கொண்டாடப்படுகிறவருமான பஞ்சமத பஞ்ஜன ஸ்ரீ தாதாசார்யஸ்வாமி, அவரது குமாரர் லக்ஷ்மீ குமாரதாதாசாரியஸ்வாமி, இவர்களுடைய திருவம்சத்தில் இன்றுவரையில் கணக்கற்ற மஹனீய பரமைகாந்திகள், அரசாணிபாலை ஸ்ரீ வெங்கடாத்வரீ, அவருடைய முன்னோர்கள், "ஶதக்ரது" என்ற அந்வர்த்த நாமதேயம்பெற்ற நாவல்பாக்கம் அக்ரஹார பரமைகாந்தி மஹான்கள் பலர், இவர்களெல்லாம்

யக்ஞானுஷ்டானம் செய்தது ஜகத்பிரஸித்தம். இம்மாதிரி வட தேசத்திலும் தென் தேசத்திலும் கணக்கற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பரமைகாந்திகள் யாகாநுஷ்டானம் செய்த சரித்திரமும், சின்னங்களும் இன்றைக்கும் அங்காங்கு விளங்குகின்றன ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமி ஸம்பிரதாய பஞ்சஸம்ஸ்கார ஆசார்ய பரம்பரையிலும் சிலர் யாகாநுஷ்டானம் செய்தவர்களாக அநுஸந்திக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஞானநுஷ்டானுதிகளில் சிறந்து விளங்கியவரும், அநேக கிரந்தங்கள் செய்தருளியவரும் கரூர் ஸ்வாமி யென்று ஸுப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்தவருமான கரூர் ஸ்ரீஉவே ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி அநேகயாகாநுஷ்டானம் செய்ததை அறியாதாரில்லை. இம்மாதிரி இன்றுவரையில் கணக்கற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்களும், மஹான்களும் யாகாநுஷ்டானம் செய்திருக்கிறார்கள். உதாஹரணார்த்தமாகவே சிலருடைய பெயரைமட்டும் காட்டினோம். சென்ற 50 வருஷத்திற்கு முன் காலம்வரையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில யாகாநுஷ்டானம் பஹுளமாயிருந்ததை மறுக்க வியலாது.

அதர்மம் அதிகரித்துள்ள கலியுகத்தில் கூட யாகாநுஷ்டானம் ஆவச்யகமென்பது சாஸ்திரபிரமாணங்களாலும், ஆசார்யாபிப்பிராயத்தாலும், ஆசார்யாதிகளுடைய யாகாநுஷ்டானத்தாலும் ஸ்திரபட்டுள்ளது. கலியில் கூடாதென நிஷேதவசனம் ஒன்றுகூடக் கிடையாதென்பது முதலான சாஸ்திர நிர்ணயங்களை இதன் பூர்வபாகத்தில் விரிவாகக்காண்க.

ஸ்தான விசேஷாதிகாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் கலியில் பிரபன்னன், "எங்கு வேதங்களும், யக்ஞங்களும் பிரசாரத்திலிருக்கின்றனவோ, அந்த உத்கிருஷ்ட ஸ்தலத்தில் வாஸம் செய்யவேண்டு" மென்று यत्र वेदाश्च यज्ञाश्च என்ற மஹாபாரத வசனத்தைக்காட்டி நியமனம் செய்திருப்பது முக்ய விஷயம். இங்கு ஸாராஸ்வாதினீகாரர் हिंसाद्यधर्मसंयुक्ताः என்பதற்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில் "கர்மஸம்யுக்த அக்நீஷோமீயாதி பசுஹிம்ஸா ஸாத்யமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்கள் எங்கு நடக்கின்றனவோ" அங்கு பிரபன்னன் ஸ்திரவாஸம் செய்யவேண்டுமென்று தெளிவாகக் கூறியிருப்பது விபரீதவாதம் செய்கிறவர்களின் கக்ஷியைத்தகர்ப்பதாயிருக்கவில்லையா ?

இத்துடன் பெரிய நம்பிகள் முதலான பரமாசாரியர்களும், ஸ்ரீ தேசிகனின் பிதாமஹரும் திருக்குமாரரும் இன்னும் கணக்கற்ற சிஷ்டபரமைகாந்திகளும் கலியில் யாகம் செய்திருக்கவில்லையா? இதற்கு என்ன பதில் கூறமுடியும்?

नेदं सं जातखेदे என்றபடி ஸ்ரீ தேசிகன்காலத்திலும், அதற்கு முன்பும் தேசத்தில் வர்ணாச்ரமாசாரங்கள் குலைந்து மிகுந்த அதர்மம் மேலிட்டிருந்ததாகவே தெரிகிறதல்லவா? அவ்வளவு துஷ்காலத்தில்கூட ஆசார்யர்கள் எப்படி அநுஷ்டித்தார்கள்? சாஸ்திர விதிப்படி யதாவத்தாக இக் கலியில் அநுஷ்டிப்பது ஸாத்யமில்லையெனகிற குதாக்கமும் இதனால் நிராகரிக்கப்பட்டதாகிறது. யாகாதிகளில் மந்திரங்களோ, பிரயோகங்களோ மற்ற எந்த ஸாதனங்களும் சாஸ்திர விதிப்படி யதாவத்தாக இக்காலத்திலும் அநுஷ்டிக்கமுடியும், அநுஷ்டிக்கப்பட்டும் வருகின்றனவென்பதை ஒருவரும் மறுக்கமுடியாது.

மேலும் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் நித்யகர்மங்களாகையால் அவைகளைக் கலியுகத்தில்கூட த்யஜிக்கமுடியாதென்பதும், நித்யகர்மங்களில் ஸகலாங்கபூர்த்தியில்லாமல் யதாசக்தி அநுஷ்டித்தாலும் போதுமென்பதும் மீமாம்ஸாதி பிரமாணங்களால் நிஷ்கரிஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதை அறியவேண்டாமா? ஸந்த்யாவந்தன, ஔபாஸன, ச்ராத்த வைச்வதேவாதிகளான நித்யங்களை கலியில் எவராவது யதாவத்தாக சாஸ்திர விதிப்படி அநுஷ்டிக்க முடிகிறதா? அதற்காக அவைகளை விட்டுவிடலாமா? பிரம்ஹசாரிதர்மும், கிரஹஸ்ததர்மங்களும் எவ்வளவு சாஸ்திரவஸ்யர்களாலும் யதாவத்தாக அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவா? ஸந்யாஸாச்ரமம் நித்யமல்ல. ஸன்யாஸம் செய்துகொள்ளாவிட்டால் பிரத்யவாயமில்லை. மஹா கடினமான ஸந்யாஸதர்மத்தில் ஒன்றைக்கூட இக்காலத்தில் யதாவத்தாக அநுஷ்டிக்கமுடியாதென்பதை பிரமாண ஶரணர்கள் எவராவது மறுக்க முன்வருவாரா? அப்படியிருந்தும் யதாகதஞ்சித் அது அநுஷ்டிக்கப்பட்டும் ஆதரிக்கப்பட்டும் வரவில்லையா? தேவாலயங்களில் ஆகம மந்திர, தந்திராதிகள் இக்காலத்தில் யதாவத்தாக நடக்கின்றனவா? ஆயினும் அவைகளை ஆதரிக்கிறோமே? இப்படியிருக்க நித்யங்களான யாகாதிகளைப்பற்றி மட்டும் துர்வாதம் பேசுவது நிலைக்குமோ? ஆதலால்தான் ஆசார்யர்களும் வேறு பல சிஷ்டர்களும் கலியிலும் யாகாநுஷ்டானம் செய்தார்களென்பதைஅறியவும். இந்த விஷயங்கள் இக்கிரந்தத்தில் இரண்டு பாகங்களிலும் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

இப்படி பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்தி பிரமாணங்களும் அவர்களுடைய யாகாநுஷ்டானங்களும் கர்ஜ்ஜித்துக்கொண்டிருக்கையில் வைஷ்ணவனுக்கு யாகம் வேண்டாம், அது காம்யம் என்ற துர்வாதமானது தலைக்கிளப்ப வழியுண்டா? பெரியநம்பி முதலான ஆசார்யர்கள் ஸ்வர்க்கம் போகிறதற்காகவா யாகம் செய்தார்கள் ? ஸ்ரீ தேசிகனும் தமது பிதாமஹன் யாகம் செய்து ஸ்வர்க்கம்போனதையா பெருமையாகப் பேசுகிறார் ? யாகம் செய்த பரமைகாந்திகள் பலரும் அநித்யமாயும் காம்யமுமான யாகங்களைச் செய்ததாகப்பேசுவது அடுக்குமோ ? ஆசார்ய ஸூக்தி பிரமாணங்களுக்கும் அவர்களுடைய அநுஷ்டானங்களுக்கும் விபரீதமாகப் பேசுவது அஸஹ்யமான ஆசார்யாபசாரத்திலும் ஸம்பிரதாயத்தை வ்யாகுலம் செய்யும் குற்றத்திலும் சேருமென்பது திண்ணம். இம்மாதிரி விபரீதவாதம் சிலரிடம் தோன்றியதற்கு தத்காலமுள்ள சில வித்வான்களுடைய அப்ஸரத்தையும் காரணமாகும். அவர்கள் தங்களுடைய உபந்யாஸங்களில், "ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மங்கள் அல்ப-அஸ்திர பலன்கள்" என்று பொறுப்பற்ற முறையில் பேசி பாமரர் மனதில் விபரீத அபிப்பிராயத்தைப் பதிய வைக்கிறார்கள். தங்களுடைய விபரீத அபிப்பிராயங்களை ஆசார்யர்களின் அபிப்பிராயமாகக் காட்டவும் முயற்சிக்கிறார்கள்.

யக்ஞாதிகள் நித்யங்களென்ற ஆசார்ய ஸித்தாந்தங்களை வெளியிடக் கூச்சமடைந்து மறைத்துவிடுகிறார்கள். யக்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்கமுடிந்தாலும் முடியாவிட்டாலும் சாஸ்திர தத்வங்களையும் ஆசார்யஸித்தாந்தங்களையும் பிரசாரம் செய்து விபரீதவாதத்தைப் போக்குவது இவர்களுடைய கடமையல்லவா? ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணம் விஹிதத்வாதிகரணம், ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதி ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஆகியவைகளுக்கு விருத்தமாக ஒருவர் யாகங்கள் கேவல காம்யங்களென்றும் அநித்யங்களென்றும் துர்வாதம் செய்தால் அதை நிராகரிக்கவேண்டியது பண்டிதர்களின் கடமையல்லவா ? யாகபசு விஸஸநம் உத்தமதர்மமென்றும், அஹிம்ஸையென்றும், ரக்ஷணரூபமென்றும் பிர்ம்ஹஸூத்ரகாரரும், ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதிகளும் செய்துள்ள வைதிகமத ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமாக ஒருவர் யாகபசு விஷயத்தை நிந்தித்தால் அதை நிரஸநம் செய்து வைதிகமதத்தையும் ஆசார்ய ஸித்தாந்தத்தையும் ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டியது வைஷ்ணவ பண்டிதர்களின் முக்ய கைங்கர்யமல்லவா ?

இந்த முக்ய நோக்கத்துடனேயே இக்கிரந்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இக்கிரந்தமூலமாக வைஷ்ணவர்களில் யக்ஞாநுஷ்டானம் அதிகரிக்குமா, அதிகரிக்காதா என்பது நமக்கு விஷய

மல்ல. சாஸ்திர தத்வங்களை வ்யாகுலப்படுத்த இடம் கொடுக்கக் கூடாதென்பதே நமது முக்ய நோக்கம். ஆயினும் இப்போதுகூட இக்கிரந்தம்காரணமாக யாராவது சில மஹான்கள் யக்ஞாநுஷ்டானம் செய்ய முன்வந்தால் அதனால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமும் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமும் அத்யந்தம் உகக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உலகக்ஷேமமும் உண்டாகும்.

ஆகையால் இக்கிரந்தமானது தத்காலம் அநுஷ்டானோபயோகியாயில்லாத விஷயத்தைச் சொல்லவரவில்லை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பரம லக்ஷ்யமான ப்ரபத்தி உபாயம் ஏற்பட்டபிறகு, உயரிய உபநிஷத்மதமானது அடியோடு மறைந்துவிட்டதால், பக்திமார்க்கத்தையும் அதற்கான நாநாவித உபாஸநாதிகர்மங்களையும் சொல்லவந்த உபநிஷத்துக்களும், ப்ரம்ஹஸூத்ரங்களும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளும் இப்போது எதற்காக? அவைகளால் இப்போது என்ன பிரயோஜனம் ? வேதாந்த சாஸ்திர விஷயமாக கணக்கற்ற சுஷ்க வாக்யார்த்தங்களும், கணக்கில்லாத வாதப் பிரவாத ஸஞ்சிகைகளும் வெளிவரவில்லையா ? அநுஷ்டானோபயோகமில்லாத அந்த சர்ச்சைகள் வேண்டாமென்று நினைத்தவருண்டோ? சாஸ்திர தத்வங்களை நிலைநிறுத்தப் பாடுபடுவதாகச் சொல்லவில்லையா ? அது போல இக்கிரந்தத்தையும் ஏன் அவர்கள் நினைக்கலாகாது? ஆயினும் உண்மையில் யாக விஷயம் அப்படியன்று. நேற்றுவரையில் பல மஹான்கள் அதை அநுஷ்டித்துவந்தார்கள். இப்போதும் சிறிதாவது அநுஷ்டானமிருந்துவருகிறது. எதிர்காலத்திலும் எவராவது சிஷ்டர் அநுஷ்டிக்க முன்வரலாம். ஆகையால் யக்ஞ விஷயமான ஆக்ஷேபங்களோ விபரீத பிரசாரங்களோ உபேக்ஷிக்கத்தக்கவையல்ல.

ஆகையால் நிர்மத்ஸரர்களாயும் பிரமாணபரர்களாயுமுள்ள ஆஸ்திக மஹான்கள் இக்கிரந்தத்தை ஆதரித்தும், ஆலஸ்யமின்றி பூர்ணமாகக் கடாக்ஷித்தும், இது ஆசார்ய ஸித்தாந்த ஸம்ரக்ஷண கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டு ஸர்வதா பிரகாசிக்கும்படியும் அநுக்ரஹிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

अनुतिष्ठन्तु मा वा कलौ यज्ञक्रियां द्विजाः ॥
तथापि शास्त्रतत्वेषु न सह्या व्याकुलीकृतिः ॥

கும்பகோணம், பார்த்திவ-ஹூ கார்த்திகை-மீ
1—12—45.

அக்நிஹோத்ரம்,
கோபாலதேசிகாசாரியர்,

ஸ்ரீ:

யஜ்ஞஸம்ரக்ஷிணீ

இரண்டாவது பாகம்

விஷயஸூசிகை.

---

1. ப்ரபந்நனுக்கு நித்யநைமித்திக கர்மாக்கள் 2

2 ச்ரௌதகர்மங்கள் ப்ரபலங்கள்— ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரப் ப்ரமாணம் 3

3 ப்ரபந்நனுக்கு ஸாயம்-ப்ராதர்ஹோமம்— ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷாவாக்யம் 4

4 ஔபாஸனத்தைவி— அக்நிஹோத்ரம் ப்ரபலம் 5

5 ப்ரபந்நனுக்கு அக்நிஹோத்ராநுஷ்டானவிதி— ஸ்ரீவங்கிபுரத்து நம்பி காரிகை 5

6 ப்ரபந்நனுக்கு அக்நிஹோத்ரம் ஆவச்யகம்— ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸூக்தி 6

7 ப்ரபந்நனுக்கு அக்நிஹோத்ரம் வர்ணாச்ரம ஆன்ஹிகதர்மம் சரமச்லோகாதிகார ஸூக்தி 6–7

8 அக்நிஹோத்ரத்திற்கு விரோதமன்றியே அஷ்டாக்ஷர ஜபம்—சரமச்லோகாதிகார ஸூக்தி 7–8

9 ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் யக்ஞானுஷ்டான நிர்ணயம் 9

10 யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் ஆச்ரமதர்மங்கள் — விஹிதத்வாதிகரண ஸூத்ர ஸ்ரீ பாஷ்யவாக்யங்கள் 10

11 யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் எல்லா க்ரஹஸ்தர்களுக்கும் நித்யங்களான ஆச்ரமதர்மங்கள்—அதிகரணஸாராவளியில் ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயம் 11-12

12 நித்யாநித்யஸம்யோக விரோத பரிஹாரம்— ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகாதி வாக்யங்கள் 13

13 விநியோகப்ருதக்த்வ நிரூபணம் 14

14 ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு, நித்யத்வ, காம்யத்வ வித்யாங்கத்வாதி மூன்று ஸ்வரூப நிரூபணம் 15

15 நித்ய-காம்ய-வித்யாங்க யாகாதிகள் ஏகரூபங்களே— ப்ரம்ஹஸூத்ர-ஸ்ரீபாஷ்யம் 16

16 அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு, நித்யத்வாதி நிரூபணம்— கீதாபாஷ்யஸூக்தி 17

17 ப்ரபந்நனுக்கு ஆச்ரமாங்கமாக யக்ஞாதிகள் ஆவச்யகங்களே—சரமச்லோகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் நியமனம் 18

18 ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு நித்யத்வ-காம்யத்வவிஷயமாக சாஸ்திரீய நியமனாதிகார நிர்ணயம் 19

19 பிரபந்நனுக்கு நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமமுண்டு—ஸாராஸ்வாதினீ வாக்யங்கள் 20-21

20 ஆக்ஞாரூப நித்யஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைச் செய்யாவிட்டால்ப்ரத்யவாயம —சாஸ்திரீய நியமனாதிகார நிர்ணயம் 21

21 செய்யாவிட்டால் ருணதோஷாதிகள் — ஸ்ரீபாஷ்யகார வாக்யம் 23

22 அக்நிஹோத்ராத்யதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யம் 24

23 ஜ்யோதிஷ்டோமாக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு நித்யத்வமும், காம்யத்வமும்— ஸர்வார்த்தஸித்திஸூக்தி 25

24 யக்ஞாதிகள் அச்யானுஷ்டேயங்கள்— கீதா-பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகாதிகள் 26

25 ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு காலநியமமின்றி அனுஷ்டானம்— தாத்பர்யசந்திரிகா ஸூக்தி 27

26 யக்ஞாதிகள் கேவலகாம்யங்களல்ல 28

27 கீதையில் காம்ய யக்ஞநிந்தை— ஆசார்யர்களின் நிர்ணயம் 29

28 முண்டகசுருதியிலும் காம்ய யக்ஞநிந்தையே— ஸ்ரீ பாஷ்யகார-ஸ்ரீதேசிக வாக்யங்கள் 31

29 யக்ஞாதிகள் நித்யங்கள்— முண்டக சுருதி பிரமாணம் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் 32

30 முண்டக சுருதியில் மற்றொரு பிரமாணம் 33

31 முமுக்ஷுக்களுக்கு பலாபிஸந்தியின்றி நித்ய நைமித்திக யாகாதி அநுஷ்டானக்ரமம்— கீதா-பாஷ்ய-சந்திரிகா-வாக்யங்கள் 33–39

32 பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம் 40

33 பசு ஆலம்பநதர்மம்— பசுவுக்கு உத்தமகதி— ஹோதாத்ரிவசனங்கள் 41

பசு ஆலம்பநம் ஹிம்ஸையல்ல—பிரம்ஹஸூத்ரஸித்தாந்தம் 42

ஹிம்ஸையல்ல ரக்ஷணமே— ஸ்ரீ பாஷ்யகாரஸூக்தி 43

கீதாபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நிர்ணயம் 45

ஸர்வார்த்த ஸித்தியில் ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகள் 47

யாகபசு விஷயத்தில் உத்ஸர்க்காபவாத நியாயம் கிடையாது— விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தம் 49

39 ஸர்வார்த்தஸித்தி-தாத்பர்ய சந்திரிகாதிகளில் ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயங்கள் 50-52
40 யாகபசு விஷயத்தில் ஹிம்ஸாலக்ஷணம் ஒவ்வாது—ஸ்ரீதேசிகனின் நிரூபணம் 53
41 சாந்தோக்ய உபநிஷத்வாக்யத்தில் ஹிம்ஸை ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஸ்ரீ தேசிகவாக்யம் 55
42 ஹிம்ஸையென்று நினைப்பவர் பாமரரே — ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம் 56
43 முமுக்ஷுக்களுக்குப் பசுயாகம்—சாந்தோக்ய உபநிஷத் பிரமாணம் 57
44 கீதா-தாத்பர்யசந்திரிகையில் யாகபசு விஷயம் 59
45 பாதுகாஸஹஸ்ரத்திலும் பசுவிஷயம்-ஸ்ரீதேசிகன்திருவுள்ளம் 60
46 யஜமானனுடன் சேர்ந்தே பசுவுக்கும் உத்தமகதி— நியாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயம் 61
47 அதிகரணஸாராவளியிலும் யாகபசு விஷயம்— ஹிம்ஸையல்லவென்ற நிரூபணம் 62
48 அங்கு ஸ்ரீநயினாராசாரியர் வாக்யம் 63
49 அதிகரணஸாராவளியில் பிஷ்டபசு பிரஸ்தாவம் 64
50 பிஷ்டபசு யுகாந்தர-ஆகமாதிகாரி விஷயம் — ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயம் 65
51 தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் ஸ்ரீ தேசிகனின் நிரூபணம் 66
52 உபரிசரவஸு த்ரயீவேதநிஷ்டனல்ல ஏகாயந ஆகமசாகா நிஷ்டனே 68
53 உபரிசரன் செய்த அச்வமேதம் தாந்திரிகம்—வைதிகமல்ல மந்தரம்-பிரயோகம்-வேறு 69
54 இதற்கு பாரமேச்வர ஸம்ஹிதா பிரமாணம் 69
55 இதற்கு மஹாபாரத பிரமாணம் 71
56 உபரிசரவ்ருத்தாந்தம் ஆகமநிஷ்ட விஷயமே — பரமதபங்கத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் 72
57 ஆகமஸித்தாந்தம் வேதவிருத்தம்—உபரிசரன் ஆகமஸித்தாந்தி 72
58 ஆகமஸித்தாந்திகளுக்கு த்ரயீவேததர்ம த்யாகமுண்டு 73
59 ஸ்ரீபாஷ்யகார சிஷ்யர்கள் ஆகமஸித்தாந்தத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது— ஸ்ரீதேசிகன் நிர்ணயம் 74
60 ஹிம்ஸாயக்ஞ, அஹிம்ஸாயக்ஞ அதிகாரிபேத நிரூபணம் ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயம் 7

61 உபரிசரனுக்குப் பிறகு பிஷ்டபசு மந்திர-ப்ரயோகங்கள் மறைந்தன-மஹாபாரதவசனம் 78

62 ஜபயஜ்ஞ பிரஸம்ஸை, இதர யக்ஞநிந்தையல்ல 79

63 யாகபசுஹிம்ஸாநிந்தை இதரஸ்துதியில் நோக்கமுள்ளது அதிகரண ஸாராவளியில் ஸ்ரீ தேசிகன் 80

64 ஜபயக்ஞம் உத்க்ருஷ்டமென்பதின் தத்வார்த்தம் 81

65 யாஸ்கநிருக்தியிலும் நித்யயாக நிந்தையில்லை 83

66 புராணங்களில் யாகபசு நிந்தையிருந்தால் அது வேறு நோக்கமுள்ளதே. வாஸ்தவநிந்தையல்ல 84

67 இதற்கு ஸ்ரீபாகவத உதாஹரணம் —பசுஹிம்ஸை தோஷ மற்றதென்று வீரராகவீய வாக்யம் 85

68 யாகபசுஹிம்ஸாதி நிந்தை நகராதிதோஷஹேது—ஸ்ரீமஹா பாரதத்தில் பகவான் வசனங்கள் 87

69 அவர்ஜநீய ஹிம்ஸைகள்— ஆசார்யாபிப்ராயம் 88

70 சங்க சக்ர தப்தமுத்ரை அவர்ஜநீய ஹிம்ஸை—ஸ்ரீதேசிகனின் ஸூக்தி 89

71 ஸந்தியாவந்தனத்திலும் ஹிம்ஸையுண்டு—ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவுள்ளம் 91

72 பஞ்சஸூநாஹிம்ஸாதோஷம்—ஸ்ரீநயினாராசாரியர் வாக்யம் 93

73 துளஸீக்ரஹணத்திலும் ஹிம்ஸை—உபநிஷத் பாஷ்யகாரர் அபிப்பிராயம் 95

74 க்ருஷி முதலிய அவர்ஜநீய ஹிம்ஸைகள் 96

75 பசுவுக்கு ஆநுகூல்யாசரணமே-சராசராணி பூதாநி ச்லோக தத்வம் 97

76 ஸுபாஷிதநீவியிலும் யாகபசு விஷயம் 98

77 பூர்வாசார்யர்களின் யாகாநுஷ்டானம்— ஸ்ரீதேசிகன் வாக்யம் 99

78 ஸ்ரீ தேசிகனின் பிதாமஹன், குமாரர் இவர்கள் யாகாநுஷ்டானம் செய்தார்கள் 100

79 ஸ்ரீ தேசிகனும் அனுஷ்டித்தார் 101

80 கலியிலும் யாகாநுஷ்டானமுண்டு— ஸ்ரீ தேசிகன்-ஸாராஸ்வாதிநீ ஸூக்திகள் 103

19591

ஸ்ரீ:

யஜ்ஞஸம்ரக்ஷிணீ

இரண்டாம் பாகம்.

'वपा परिमलोल्लास वासिताधर पल्लवम् ।
मुखं वरदराजस्य मन्दस्मितमुपास्महे' ॥
तस्य यज्ञवराहस्य विष्णोरमिततेजसः ।
प्रणामं येऽपि कुर्वन्ति तेषामपि नमो नमः ॥

யாகங்களைப் பற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்களின் அபிப்ராயம்.

யாவஜ்ஜீவாதி சுருதி விஹிதங்களான அக்நிஹோத்ர-தர்ச பூர்ணமாஸ - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளாகிய நித்ய ச்ரௌதகர்மாக்கள் அவச்யானுஷ்டேயங்களென்பதைப் பற்றி ஸ்ரீ பாஷ்யகார, ஸ்ரீதேசிகாதி பூர்வாசார்யர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதை இங்கு தனியாக எடுத்து வெளியிடுகிறோம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், ஸ்ரீ தேசிகனும், ஸ்ரீ பாஷ்ய, கீதா பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகாதி கிரந்தங்களில், யாவஜ்ஜீவவாக்ய விஹிதங்களான அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌத கர்மாக்கள் நித்யங்களென்றும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களென்றும், அகரணே ப்ரத்யவாயகரங்களென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதுடன், யாக பசு ஆலம்பன தர்மமானது மிகப் பரிசுத்தமென்றும், உத்தம தர்மமென்றும், அது ஹிம்ஸையே அல்லவென்றும், அது பசுவுக்கு ரக்ஷணமென்றும், ஸந்தேஹத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லாமல் ஸித்தாந்தம் செய்துள்ளார்கள். சுருதிகளும், கல்ப ஸூத்ரங்களும், மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகளும், மீமாம்ஸையும், ப்ரம்ஹ ஸூத்ரமும், யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று செய்துள்ள நிர்ணயங்களையே இவ்வாசார்யர்களும் ஸ்திரப்படுத்தி, முமுக்ஷுக்களான பக்தர்களோ, ப்ரபந்நர்களோ, யாவஜ்ஜீவம் ப்ரத்யவாயபரிஹாரார்த்தமாக பகவத்ஸமாராதன ரூபமான வர்ணாச்ரம தர்ம முறையில் அக்நிஹோத்ராதிகளை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியுள்ளார்கள்.

பிரபன்னனுக்கு நித்யநைமித்திக கர்மாக்கள்

ப்ரபன்னன், பரபத்திக்கு அங்கமாக ஒரு கர்மாவையும் செய்யவேண்டியதில்லையென்று சாஸ்திரமானாலும், வர்ணாச்ரம தர்ம முறையில், சுருதி ஸ்மிருதி விஹிதங்களான ஸகல நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களையும் பகவத் ஸமாராதன ரூபமாக ஆப்ரயாணம், அதாவது யாவஜ்ஜீவம் அனுஷ்டித்துத் தீரவேண்டுமென்பதும், இல்லையேல் பகவந்நிக்ரஹமும், பிரத்யவாயமும் ஏற்படுமென்பதும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸ்ரீ சரம ச்லோகாதிகாராதிகளில் விஸ்தாரமாக ஸ்ரீ தேசிகனால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும் பிரபன்னன், அந்த வர்ணாச்ரம நித்ய நைமித்திக தர்மங்களை ஸ்வசாகா ஸூத்ர விதிகளை அநுஸரித்தே செய்ய வேணுமென்பதும், அந்த நித்ய நைமித்திகங்களில் அக்நி, இந்திராதி பதங்கள் ஸாக்ஷாத் பகவத் வாசகங்களாகையால் பிரபன்னனுக்கு பரமைகாந்தித்வ விரோதம் சிறிதும் ஏற்படாதென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் அங்கு வெகு தெளிவாக ஸாதித்திருக்கிறார். அந்த விஷயங்களை நாம மறுபடி இங்கு எடுத்து எழுதுவது

ஆதலால் ப்ரபன்னர்கள் ரிக், யஜுஸ், ஸாமாதிகளான தங்கள் வேத சாகைகளிலும், ஆபஸ்தம்ப போதாயனாதி தங்கள் ஸூத்ரங்களிலும் நியமங்களாக விதித்த அக்நிஹோத்ராதி தர்மங்களை அவச்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதாயிற்று. இதில் வைதிக மதஸ்தர்களுக்கு ஸர்வோத்தம பிரமாணமாக விளங்கும் சுருதிகளில் பிரத்யக்ஷமாக விதிக்கப்பட்ட அக்நிஹோத்ராதி சிரௌதகர்மாக்களே பிரபன்னனுக்கு முக்யானுஷ்டேயங்களாகின்றனவென்பது நிர்விவாதமானது.

ச்ரௌத தர்மங்களே பிரபலம்

श्रुतिस्स्मृतिस्सदाचारः என்று மன்வாதிகள் விதித்த வைதிகமத பிரமாணங்களில் சுருதியே முதல்தர பிரமாணமாகவும், பிரபலமாயுமிருக்கிறதென்கிற ஸித்தாந்தத்தை நம் ஆசாரியர்களும் பலவிடங்களில் காட்டியுள்ளார்கள். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

சாஸ்திரீய நியமாதிகாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் श्रुतिस्मृत्याचारैः என்கிற சுலோகத்தில் பிரபன்னன் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை சுருதி முதலிய பிரமாணங்கள் மூலம் அறிந்து அதை அனுஷ்டிக்கவேணுமென்று ஸாதிக்கையில் சுருதியை முதல் பிரமாணமாகக் குறிப்பிட்டார்.

இங்கு ஸாராஸ்வாதிநீகாரர் செய்துள்ள வ்யாக்யானம் முக்யமானது. இந்த சுலோகத்திலுள்ள சுருதி பதத்திற்கு வ்யாக்யானம் கூறுகையில்,

श्रुतिः—"यावज्जीवं अग्निहोत्रं जुहोति" इत्यादि श्रुतिः। एतादृशश्रुत्या अग्निहोत्रादिकं भगवदभिमतमिति प्रथमं धर्मप्रतिपत्तिः। तदभावे तदविरुद्धया, "अष्टकाः कर्तव्याः" इति स्मृत्या भगवदभिमतं जानाति" ॥

என்ற வாக்யங்களால் பிரபன்னன், யாவஜ்ஜீவ சுருதியால் அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌதகர்மாக்கள் பகவானுக்கு அபிமதங்களென்று முதலில் சுருதி விஹித கர்மத்தை அறிந்துகொள்ள வேணும். அத்தகைய ஸ்பஷ்டமான சுருதி பிரமாணம் கிடைக்காத தர்ம விஷயங்களில், சுருதி விருத்தமில்லாத ஸ்மிருதிகளைக் கொண்டு எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தை அறிந்துகொள்ள வேணுமென்று சொல்லியிருப்பதில், பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹிதங்களான அக்நிஹோத்ராதி தர்மங்களுக்கு முதல் ஸ்தானமும் முக்யத்வமும் ஸ்பஷ்டமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதை பிராமாணிகர்கள் காணலாம்.

ஆகையால் சுருதி விஹித அக்நிஹோத்ர தர்மமே பிரபன்னனுக்கு முக்யானுஷ்டேயமென்பது ஸித்தித்தது. ஸ்ரீ சரமச்லோகாதிகாரத்தில் श्रौतस्मार्तविरुद्धेषु कालेषु जपमाचरेत् இத்யாதி பிரமாணங்களைக் காட்டி, ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரமந்திர ஜபம்கூட, சுருதி, ஸ்மிருதி விஹிதகர்மாக்களுக்கு விரோதமில்லாத காலத்தில் தான் செய்யப்படவேண்டுமென்று ஸ்ரீதேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தது ச்ரௌதகர்மாக்களுக்கு பிராபல்யத்தை ஸ்தாபிக்கிறது. श्रुतिःस्मृतिर्ममैवाज्ञा இத்யாதி பிரமாணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீதேசிகன் அங்கு நிரூபிக்கும் விஷயங்களும் இங்கு பிரமாணமாகின்றன.

ஆதலால்தான் ச்ரௌதகர்மாக்களை அநாதரித்து, ஸ்மார்த்தகர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பது நிஷ்பலமென்றும் தோஷாவஹமென்றும் ஸ்மிருதிசந்திரிகையில்—

प्रधानं वैदिकं कर्म गुणभूतं तथेतरत् ।
गुणनिष्ठः प्रधानं तु हित्वा गच्छति अधोगतिम् । என்றும்,

यो वैदिकमनादृत्य कर्म स्मार्तैतिहासिकम् ।
मोहात् समाचरेत् विप्रः न स पुण्येन युज्यते ॥

என்றும் கார்க்ய வசனங்களைக் காட்டி நிரூபித்திருப்பதை இக்கிரந்த ஆரம்பத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்

பிரபன்னனுக்கு ஸாயம் ப்ராதர் ஹோமம்

பிரபன்னனுக்கு பஞ்சகால ப்ரக்ரியா நியமப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டிய ஆன்ஹிக தர்மங்களில், ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைப் போல் நித்யமாக ஸாயம் ப்ராத: காலங்களில் ஹோமமும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதை பிராமாணிகர்கள் மறுக்கமுடியாது. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் ஸ்ரீதேசிகன் நித்ய வ்யாக்யானமான ஆன்ஹிக பிரகரணத்தில் பிரபன்னனுக்கு ஸ்நாந, ஸந்த்யா, பிர்ம்ஹ யக்ஞாதிகளை விதித்துவிட்டு, பிறகு —

ततः स्वसूत्र विधिना स्वाग्नि भगवदात्मकं हुत्वा

என்று பகவத் ஸ்ரூபியான தனது அக்நியில் ஸ்வஸூத்ர விதிப்படி ஹோமம் செய்யவேணுமென்று ஸாதித்தார்.

இந்த ஹோமமானது பிரத்யக்ஷ சுருதி விஹிதமான அதாவது யாவஜ்ஜீவாதி சுருதியால் நித்யமாக விதிக்கப்பட்டதான அக்நிஹோத்ர ஹோமம்தான் என்பதை பிரமாண ந்யாயவேதிகள் மறுக்கவியலாது. ஸ்மார்த்தமான ஔபாஸன ஹோமமும் நித்யமானாலும் சுருதி விஹித அக்நி ஹோத்ரத்தைவிட அது துர்பலமானதே. ஔபாஸனத்திற்கு பிரத்யக்ஷ சுருதிகளில் விதி கிடையாது. ஔபாஸனமானது சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்தினால் ஏற்பட்ட ஒரு கர்மாதான். இதை ஆபஸ்தம்பர்.

अथ कर्माणि आचाराद्यानि गृह्यन्ते ।

என்ற ஸூத்ரத்தால் ஔபாஸநாதிகர்மாக்கள் ஆசார ப்ராப்த தர்மங்களென்பதை ஸ்பஷ்டப்படுத்தினார். சிஷ்டாசாரத்திற்கு மூலமாக ஒரு சுருதியை அனுமானத்தினால் கல்பித்துக்கொண்டு அந்த அநுமித சுருதி மூலகமாகவே ஔபாஸனாதிகளுக்கு பிராமாண்யமென்பது வைதிக மத ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அநுமித சுருதி மூலகமாயும், ஆசாரப்ராப்தமாயுமுள்ள ஔபாஸனத்தைவிட பிரத்யக்ஷ சுருதியில் ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்பட்ட அக்நிஹோத்ரம் ப்ரபலமானதே. மேலும் க்ருஹ்ய ஸூத்ர விஹிதங்களான, ஔபாஸன, ஸ்தாலீபாகாதிகள் பெரும்பாலும் ச்ரௌதமான அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதி பிரயோக விதிகளையே உபஜீவித்து நிற்பதாலும், அந்த ச்ரௌதகர்மாக்கள் பிரபலங்களென்பதை மறுக்கமுடியாது.

இத்தகைய பிரமாண - ந்யாயாதிகளைக் கொண்டுதான் நம் பூர்வாசார்யர்கள் பிரபன்னனுக்கு ச்ரௌதமான அக்நிஹோத்ரத்தை அவச்யமாக அனுஷ்டிக்கும்படி நியமனம் செய்துள்ளார்கள்.

பிரபன்னனுக்கு அக்நிஹோத்ரவிதி
ஸ்ரீ வங்கிபுர நம்பிகாரிகை

ஸ்ரீ பாஷ்யகார சிஷ்யரும், அவருடைய நியமனத்தாலேயே பிரபன்னர்களுக்கு ஆன்ஹிக தர்மங்களைச் சொல்லியவரென்று ச்ரமச்லோகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனால் பிரசம்ஸிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீ வங்கிபுரத்து நம்பிகளென்ற ஸ்ரீ வங்கிவம்சேச்வரர் தமது ஆன்ஹிக காரிகையில் அபிகமன காலத்தில் ஸந்த்யாதிகளை விதித்துவிட்டு, பிறகு ஹோம பிரகரணத்தில்

समिदाज्यादिभिः द्रव्यैः मन्त्रैरपि यथोदितैः ।
हुत्वाग्नीन् अग्निहोत्रादौ उक्त कालमविक्षिपन् ॥

"சுருதி கல்ப ஸூத்ராதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள மந்திரங்கள், ஸமித், ஆஜ்யம் முதலிய த்ரவ்யங்கள் இவைகளைக்கொண்டு அக்நிஹோத்ராதி ஹோமங்களை, அவைகளுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள காலத்தை அதிக்ரமிக்காமல் செய்யவேணும்"

என்று பிரபன்னனுக்கு அக்நிஹோத்ரஹோமத்தைச்சொன்னர்.

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில்
ஸ்ரீ தேசிகன் வாக்யம்.

இதை ஸ்ரீ தேசிகனும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் பிரபன்னனுக்கு ஆன்ஹிக தர்மங்களைச் சொல்லுமிடத்தில்,

ततः स्वसूत्र विधिना स्वाग्नि भगवदात्मकं हुत्वा

என்பதால் ஸ்வஸூத்ர விதிப்படி ப்ராத:காலஹோமத்தைப் பொதுவாக விதித்துவிட்டு மேற்கண்ட வங்கிபுரத்து நம்பிகளின் அக்நிஹோத்ர விதாயக காரிகையை பிரமாணமாகக்காட்டுகிறர். அந்த வாக்யமாவது:—

"अत्रचैवं वंगिवंशेश्वरैः दर्शितम् ....
ततः प्रक्षाल्य चरणौ स्वाचान्तः सुसमाहितः ।
समिदाज्यादिभिः द्रव्यैः मन्त्रैरपि यथोदितैः ।
हुत्वाग्नीन् अग्निहोत्रादौ उक्तं कालमविक्षिपन् ।
पराराधनरूपेण कृतेनैव स्वकर्मणा" ।

என்பது. மேற்கண்ட வாக்யங்களால் ஸ்ரீ தேசிகன் வங்கிபுரத்து நம்பி காரிகா பிரமாணத்தைக் காட்டி பிரபன்னனுக்கு அக்நிஹோத்ரம் அவஶ்யமென்று காட்டியருளினர்.

ஸ்ரீ சரமஶ்லோகாதிகாரத்திலும்
ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளம்.

ஸ்ரீ சரமஶ்லோகாதிகாரத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகன் இவ்விஷயத்தை வெகு ஸ்பஷ்டமான வாக்யங்களால் ஸாதிப்பதைக் காண்க.

"வங்கிபுரத்து நம்பியும் பிரபன்னனுக்கு அஹோராத்ர க்ருத்யமான பகவத்ஸமாராதனத்தைச் சொல்ல விழிந்து

गायत्रीजपपर्यन्तं मन्त्राचमनपूर्वकम् ।
सांध्यं कर्माखिलं साधु समाप्यच यथाविधि ।

समिदाज्यादिभिः द्रव्यैः मन्त्रैरपि यथोदितैः ।
हुत्वाग्नीनग्निहोत्रादौ उक्तं कालमविक्षिपन् ।

என்றும், ... இப்பிரகாரங்களிலே தத்தந்மந்திர பூர்வகங்களான வர்ணாச்ரம தர்மங்களையருளிச்செய்தார்"

மேற்கண்ட வாக்யங்களால ஸ்ரீ தேசிகன் பற்பல ஸந்தேஹங்களையும் நன்றாகத தெளியவைத்து விட்டார் அந்த வாக்யத்தில் "பிரபன்னனுக்கு" என்று தேசிகன் குறிப்பாக பிரபன்னனை அதிகாரியாக நிர்த்தேசித்து அவனுக்கு அக்னிஹோத்ராதிகளை விதிப்பது ஓர் முக்ய விஷயம். "அஹோராத்ர•க்ருத்யமான" என்ற வார்த்தையால் அக்னிஹோத்ரமானது, ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைப்போல் நித்யங்களான ஆன்ஹிகதர்மங்களில் சேர்ந்ததென்பதையும், அக்னிஹோத்ரம் வர்ணாச்ரம தர்மமென்றும் பகவத் ஸமாராதன ரூபமாக அதை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதையும் மேற்படி வாக்யங்களால் ஸ்ரீ தேசிகன் விளக்கியுள்ளார்.

அஷ்டாக்ஷர ஜபத்தைவிட அக்னிஹோத்ரம் பிரபலம்

ஸ்ரீ தேசிகன் சரமச்லோகாதிகாரத்திலேயே மற்றொரு இடத்திலும் இவ்விஷயத்தைப் பிரஸ்தாவித்துள்ளார். பிரபன்னனுக்கு சுருதிஸ்ம்ருதிவிஹிதகர்மாக்கள் பிரபலங்களென்றும் பிரபன்னன் அவைகளை அதிக்ரமிக்கக்கூடாதென்றும் உபபாதனம் செய்து வருகையில், ஸ்ரீ மதஷ்டாக்ஷர ஜபம் ஆவச்யகமானாலும் சுருதி, ஸ்ம்ருதி விஹித கர்மாக்களுக்கு விரோதமில்லாத காலத்தில்தான் அஷ்டாக்ஷர மந்த்ர ஜபத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளமென்றும் காட்டுகிறார். இந்த இடத்திலும் மேற்கண்ட வங்கிபுரத்து நம்பிகாரிகையை ஸ்ரீ தேசிகன் பிரமாணமாக எடுத்துள்ளார்.

அந்த வாக்யமாவது :—

"तस्मात्•अष्टाक्षरं मन्त्रं मद्भक्तैः वीतकल्मषैः ।
सन्ध्या कालेषु जप्तव्यं सततं चात्मशुद्धये ॥

என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்திரங்களில் சொன்னதுவும் ....த்யத்தில் அருளிச் செய்தது

வும், மற்றுமிப் புடையிலுள்ளவைகளெல்லாம், அவச்யகர்த்தவ்யங்களான நித்ய, நைமித்திகங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி அவற்றுக்குப் போக்கி, மிக்க காலத்திலேயாகக்கடவது.

श्रौतस्मार्ताविरुद्धेषु कालेषु जपमाचरेत् । என்று நாரதாதிகளும் சொன்னார்கள்.

हुत्वाग्नीनग्निहोत्रादौ उक्तं कालमविक्षिपन् ।
என்று வங்கிபுரத்து நம்பியுமருளிச் செய்தார்'' என்பது.

இந்த வாக்யங்களில் ஸ்ரீ தேசிகன், சுருதி விஹிதமான அக்நிஹோத்ர ஹோமம் பலீயஸ்ஸாகையால் அதற்கு விரோதம் வாராதபடி வேறு காலத்தில்தான் அஷ்டாக்ஷர ஜபம் செய்யவேண்டுமென்று வங்கிபுரத்து நம்பிகாரிகையை பிரமாணமாகக் காட்டி நிர்ணயித்தார். उक्तकालमविक्षिपन् என்பதால் அக்நிஹோத்ரத்திற்கு சுருதி விஹிதமான முக்ய காலத்தை விக்ஷேபம் அதாவது அதிக்ரமிக்கக்கூடாது என்று விதிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் பிரபலமான சுருதி விதிக்கு விரோதம் ஏற்படாமல் அந்த ஜபத்தை வேறு காலத்தில் செய்யவேணுமென்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்துள்ளார். இதில் ச்ரௌததர்மங்கள் பிரபலங்களென்ற ஸித்தாந்தம் வெளிப்பட்டது. மேலும் இந்த வாக்யங்களில் ஸ்ரீதேசிகன் ''அவச்யகர்த்தவ்யங்களான நித்ய நைமித்திகங்களுக்கு'' என்று ஸாதித்து அதற்கு அக்நிஹோத்ரத்தை உதாஹரணமாகக் காட்டுவதால், அக்நிஹோத்ரமானது நித்யமென்பதும், ''அவச்யகர்த்தவ்யம்'' என்பதும் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளமாயிருக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டம்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ தேசிகன் மூன்று பிரகரணங்களில், பிரபன்னனுக்கு அக்நி ஹோத்ரத்தை விதிக்கும் வங்கிபுரத்து நம்பிகாரிகையை பிரமாணமாகக்காட்டி, அக்நிஹோத்ரம் நித்யமென்றும், வர்ணாச்ரம தர்மமென்றும், பகவத் ஸமாராதன ரூபமென்றும், அவச்யகர்த்தவ்யமென்றும் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமின்றி அருளிச்செய்தார்.

அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்கள்.
ஸ்ரீபாஷ்யாதி பிரமாணம்

இனி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், ஸ்ரீ தேசிகாதி ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீ பாஷ்ய, கீதாபாஷ்ய, தாத்பர்யசந்திரிகாதி பல கிரந்தங்களிலும் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதையும் நிரூபிப்போம்.

यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति ।
यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत ।
वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत ।

இத்யாதி அநேக சுருதிகளாலும், மனு, யாக்ஞவல்க்யாதி ஸ்மிருதி வசனங்களாலும், ஆபஸ்தம்ப, போதாயன, காத்யாயனாதி கல்ப ஸூத்ரங்களாலும், கீதை, பிரம்மஸூத்ரம், பூர்வ மீமாம்ஸை முதலிய பிரமாணக்ரந்தங்களாலும், பிராம்ஹணனுக்கு யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்பதும், வர்ணாச்ரமதர்மங்களில் சேர்ந்தவையென்பதும், செய்யாவிட்டால் ருணதோஷம், உபபாதக தோஷம் முதலியப் பிரத்யவாயங்கள் ஏற்படுமென்பதும் இக்கிரந்தத்தில் பூர்வ பாகத்தில் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அம்சங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதி ஆசார்யர்களும் அங்கீகரித்திருப்பதைக் காட்டுகிறோம்.

முதலில் பிர்ம்மஸூத்ரத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுமுள்ள விஷயத்தைக் கவனிக்கவேணும்.

பிர்ம்ஹவித்யா நிஷ்டனான முமுக்ஷுவுக்கு. பிர்ம்ஹவித்யாங்கமாக, அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதி சிரௌத யக்ஞங்கள் அவ்சியானுஷ்டேயங்களென்று ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணத்தில் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. இதற்கு பிரமாணமாக

तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन........

என்ற சுருதி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சுருதியிலுள்ள யக்ஞபதமானது சிரௌதங்களான அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ, ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்களையே குறிக்கிறதென்பதை ஸூத்ரகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி ஆசார்யர்களும் அங்கீகரித்து

ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பது நிர்விவாதமான விஷயம். மேழே அக்னீந்தனாதிகரணத்தில், ஊர்த்வரேதஸ் என்று சொல்லப்படும் ஸந்யாஸிபோன்ற அதிகாரிகளுக்கு யாகத்தில் அதிகாரமில்லை யாகையால், அவர்கள் பிரம்ஹவித்யாங்கமாக யாகம் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லையென்பது

अत एव च अग्नीन्धनाद्यनपेक्षा । (3—4—25)

என்ற ஸூத்ரத்தால் சொல்லப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் अग्नीन्धनं என்பதற்கு அர்த்தம் செய்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது

अग्नीन्धनं—अग्न्याधानम् । आधानपूर्वक अग्निहोत्र दर्श-पूर्णमासादि कर्म ।

என்பதால் ஆதானபூர்வகமான அக்னிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதி யாகங்களென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிக்கிறார். ஸ்ரீதேசிகனும் புருஷார்த்தாதிகரணாதிகளில் क्रतुषु என்றும் खादेः என்னும் பதங்களால் யக்ஞபதமானது ச்ரௌதயாகங்களையே சொல்லுகிறதென்பதை அதிகரணஸாராவளியில் விளக்கியுள்ளார்.

மேலும் புருஷார்த்தாதிகரணம், ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணம், விஹிதத்வாதிகரணம் முதலியவிடங்களில் ஸூத்ரத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளிலும் செய்யப்பட்டுள்ள விசாரங்களும், ஸித்தாந்தங்களும், ச்ரௌதயாக விஷயமாகவே இருப்பதையும் கவனிக்க வேணும். அவ்விடங்களிலெல்லாம் யாவஜ்ஜீவாதி ச்ரௌத கர்மவிதி வாக்யங்களையே உதாஹரித்திருப்பதும் முக்ய விஷயம். ஆகையால் முமுக்ஷு, பிரம்ஹவித்யாங்கமாக அக்னிஹோத்ரமும் யாகங்களும் அவச்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று ஸூத்ரகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸித்தாந்தம் செய்தார்கள்.

யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் ஆச்ரமதர்மங்கள். பிரம்ஹ ஸூத்ர— ஸ்ரீ பாஷ்ய நிர்ணயம்

இதன்மேல் ஓர் சங்கை ஏற்பட்டது — முமுக்ஷுவுக்கு பிரம்ஹவித்யாங்கமாக யாகாதிகள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களானால், முமுக்ஷுவல்லாத கேவல கிரஹஸ்தனுக்கு அந்த அக்நிஹோத்ரயக்ஞாதிகள் ஸ்வதந்திரமாக (அதாவது ஒன்றுக்கு அங்க

மாயில்லாமல்) அநுஷ்டேயங்களா—வேண்டாமா என்று. இதற்காக ஸூத்ரகாரர்

विहितत्वाच्च आश्रमकर्मापि (3-4-32)

என்ற ஸூத்ரத்தால் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களாயும், ஆச்ரம தர்மங்களாயும் சுருதிகளில் விஹிதங்களாயுமிருப்பதால் அவைகளைக் கேவல கிருஹஸ்தர்களும் பிரம்மவித்யாங்கமாயில்லாமல் ஸ்வதந்திரமாயும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று விதித்தார். இந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இதை வெகு ஸ்பஷ்டமாக சொல்லுவதாவது

यज्ञादि कर्माङ्गिका ब्रह्मविद्येति उक्तम्। तानि च यज्ञादीनि कर्माणि अमुमुक्षुणा केवलाश्रमिणापि अनुष्ठेयानि, उत न इति चिन्तायाम्

என்று அவதாரிகையிட்டு

आश्रमस्य कर्मापि भवति। केवलाश्रमिणापि अनुष्ठेयानि इत्यर्थः। कुतः? "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति" इत्यादिना विहितत्वात्, जीवन निमित्ततया नित्यवद्विहितत्वादित्यर्थः॥

இந்த வாக்யங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், முமுக்ஷுவல்லாத கிரஹஸ்தர்கள் எல்லோரும் யாவஜ்ஜீவாதி சுருதி விஹித அக்நிஹோத்ராதி நித்யகர்மாக்களை ஆச்ரமதர்மமாக அநுஷ்டித்துத் தீரவேணுமென்று நிச்சயித்தார். இதனால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌதகர்மாக்கள் நித்யங்களென்பதை ஸ்தாபித்தார்.

அதிகரணஸாராவளியிலும் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதிப்பது.

இந்த விஹிதத்வாதிகரணத்திய அதிகரணஸாராவளியில் ஸ்ரீதேசிகனும் அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்பதைக் கூறுகிறார்.

यज्ञादेः कर्मणो हि श्रुतिभिरभिदधे ब्रह्मविद्यांगभावः
तस्माद्ब्रह्मनिष्ठे तदनुसरणात् स्वैरितैवास्तु मैवम्।
नित्यत्वस्यापि सिद्धेः तदुचितविनियुक्त्यन्यभावानुसारात्
तन्त्रं काम्याग्निहोत्रादिवदिह परविन्नित्यवर्गेऽपि योज्यम्॥

"அக்நிஹோத்ராதி கர்மாக்கள் பிரம்ஹவித்யைக்கு அங்கமென்று ச்ருதி கூறுவதால், பிர்ம்ஹநிஷ்டனல்லாத கிரஹஸ்தன் அக்நிஹோத்ராதிகளை அநுஷ்டியாமல் ஸ்வச்சந்தமாக இருக்கலாமென்று பூர்வபக்ஷம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று வேறு விநியோகவாக்யத்தால் ஸித்திப்பதால், அவைகளை எல்லா கிரஹஸ்தர்களும் ஆச்ரமதர்மமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டியதே. அப்படியானல் பிரம்ஹவித்யாங்கமாக அக்நிஹோத்ரம் அநுஷ்டிக்கும் முமுக்ஷுவுக்கும் இந்த ஆச்ரமதர்மமான நித்யாக்நிஹோத்ராநுஷ்டானம் உண்டாகையால் அவன் இரண்டு அக்நிஹோத்ரம் செய்ய நேரிடும். ஆயினும், காம்யாக்நிஹோத்ரத்தால் நித்யாக்நிஹோத்ர ஸித்தி ஏற்படுவதாக மீமாம்ஸாநியாயாதிகள் கூறும் வியவஸ்தையை அநுஸரித்து பிரம்ஹவித்தாயிருப்பவன் வித்யாங்கமாக அநுஷ்டிக்கும்" அக்நிஹோத்ரத்தாலேயே, ஆச்ரமதர்மமான நித்யாக்நிஹோத்ரமும் தந்த்ரேண அநுஷ்டிதமாகிறதாகையால் தனியாக அவன் நித்யாக்நிஹோத்ரம் செய்யவேண்டியதில்லை"

இவ்வாறு ஸ்ரீதேசிகன் மேற்கண்ட அதிகரணஸாராவளி ச்லோகத்தால் நிஷ்கரித்து அக்நிஹோத்ராதிகள் ஸ்வதந்திர நித்யங்களென்றும் எல்லா கிரஹஸ்தனும் அவைகளை அநுஷ்டியாமல் ஸ்வச்சந்தமாக இருக்கமுடியாதென்றும் ஸ்பஷ்டமாக கூறுகிறார்.

பிரபன்னனுக்கும் இந்த ஸூத்ரவிதிப்படி யக்ஞாதிகள் ஆச்ரமதர்மங்களாக அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்று ஸ்ரீதேசிகன் சரமச்லோகாதிகாரத்தில் நிரூபிப்பதை மேலேகாட்டுவோம்.

நித்யாநித்திய ஸம்யோக விரோத விசாரம்

இங்கு நம் ஆசார்யர்கள் "நித்யாநித்யஸம்யோக விரோதம்" (नित्यानित्यसंयोग विरोधः) என்ற ஒரு கக்ஷியை பிரஸ்தாபித்து ஸமாதானம் சொல்லியிருப்பதும் முக்யமாகும். முமுக்ஷுவுக்கு

ஆச்ரமதர்மமான, நித்யாக்நிஹோத்ரமும், ப்ரம்மவித்யாங்க மான அக்நிஹோத்ரமும் ஆகிய இரண்டும் அநுஷ்டேயமாகச் சேருகிறபடியால் மேற்கண்ட நித்யா நித்யஸம்யோக விரோதம் ஏற்படுகிறது.

ஒரே கர்மாவானது ஆச்ரமதர்மமாகவும், வித்யாங்கமாக வும் இரண்டு ஆகாரம் உள்ளதென்று சொன்னால் நித்யாநித்ய ஸம்யோக விரோதம் ஏற்படுமென்று விஹிதத்வாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்

विद्यांगानां सतां, केवलाश्रम शेषत्वे नित्यानित्यसंयोग विरोधः प्रसज्यते ।

என்ற வாக்யத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விவரிக்கிறார். சுருதப் பிர காசிகையில் இந்த ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யத்திற்கு விவரணம் செய் கையில்

यावज्जीवमनुष्ठानं, मोक्षेच्छानुगुणमनुष्ठानं च विरुद्धमित्यर्थः ।

என்பதால் யாவஜ்ஜீவாநுஷ்டானம், நித்யமென்றும், மோக்ஷே ச்சையை அநுஸரித்துச் செய்யப்படுவது அநித்யமென்றும் கூறி நித்யாநித்ய ஸம்யோகவிரோதத்தை விளக்கினார்.

இந்த நித்யா நித்யஸம்யோகவிரோதத்தைப் பரிஹரிப்பதற் காகவே அடுத்த ஸூத்ரமாகிய सहकारित्वेन च என்ற ஸூத்ரம் பிர வர்த்தித்தது. அக்நிஹோத்ராதிகள் ப்ரம்ஹவித்யைக்கு ஸஹ காரிகளாயிருப்பதாகவும் சுருதி விதியிருப்பதால், விநியோக வாக்யபேதமிருக்கிறது, ஆகையால் நித்யாநித்ய ஸம்யோக விரோதம் ஏற்படாதென்றும் இந்த ஸூத்ர ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்

अग्निहोत्रादीनामिव जीवनाधिकार, स्वर्गाधिकारवत् विनियोग पृथक्त्वेन उभयार्थत्वं न विरुद्ध्यत इत्यर्थः ॥

என்ற வாக்யத்தால் இவ்விஷயம் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு சுருத பிரகாசிகையிலும்

विनियोगपृथक्त्वदर्शनेन नित्यानित्यसंयोगविरोध परिहारः सूत्रद्वयफलम् ।

என்பதால் இந்த விஷயம் விவரணம் செய்யப்பட்டது. ஆகை யால் பிரம்ஹவித்யா நிஷ்டனுக்கு யாவஜ்ஜீவ சுருதிவிஹித நித்யாக்நிஹோத்ரமும், பிர்ம்ஹவித்யாங்கமான அநித்யாக்நி ஹோத்ரமும் ஆக இரண்டும் தனித்தனி விநியோக வாக்யத்தால் அநுஷ்டேயங்கள்தானென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆயினும் அநித்யமான மோக்ஷாக்நி ஹோத்ரா நுஷ்டானத்தினாலேயே நித்ய மான யாவஜ்ஜீவாக்நிஹோத்ரா நுஷ்டானம் தந்த்ரேண ஸித்திப் பதால் தனியாக நித்ய அக்நிஹோத்ரம், பிர்ம்ஹவித்யா நிஷ்டன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லையென்று மேற்படி அதிகரணஸாரா வளியில் ஸ்ரீ தேசிகன் तन्त्रं काम्याग्निहोत्रादिवदिह परविन्नित्यवर्गेऽपि योज्यम् என்பதால் ஸ்பஷ்டமாக்கினார். இந்த நித்யா நித்யஸம் யோக விரோத பரிஹார சர்ச்சா நிர்ணயங்கள் பிரகிருதத்தில் மிகவும் முக்யங்கள். யாவஜ்ஜீவ சுருதி விஹிதமான நித்யமான ஆச்ரம தர்மமான அக்நிஹோத்ராதி கர்மாவானது கேவலாச்ரம மிக்குப்போல் பிரம்ஹவித்யாநிஷ்டனை முமுக்ஷுவுக்கும் ஆச்ரமதர்ம முறையில் ஜீவனாதிகாரமாக அவச்யாநுஷ்டேயங்க ளென்று, ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீதேசிகாதி ஆசார்யர்களின் திருவுள்ள மிருப்பது இங்கு ஸந்தேஹத்திற்கு இடமன்றி ஊர்ஜிதமாகிறது.

ஆகையால் ப்ர்ம்ஹநிஷ்டனை உத்கிருஷ்டாதிகாரிக்குக் கூட ஆச்ரமதர்மமாக யாவஜ்ஜீவாக்நிஹோத்ராதிகள் அவச்யா நுஷ்டேயங்களாயிருக்கையில் பிரபன்னனுக்கும் மற்ற கிரஹஸ் தர்களுக்கு அவை ஆவச்யகமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை

விநியோக பிருதக்த்வ நிரூபணம்.

இனி "விநியோக பிருதக்த்வம்" (विनियोग पृथक्त्वं) என்ப தைப்பற்றி ஆசார்யர்கள் விஸ்தாரமாகப் பலவிடங்களில் ஸாதிப் பதாலும், அது பிரகிருதத்திற்கு ஆவச்யகமாயிருப்பதாலும் அதைச் சிறிது விவரிப்போம். "விநியோக பிருதக்த்வம்" என்றால் என்ன? தனித் தனியான விதிவாக்யம் என்று அர்த்தம்.

அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ, ஜ்யோதிஷ்டோமாதி சிரௌ தகர்மங்கள், தனித்தனியாக மூன்று அதிகாரிகளைக் குறித்து

மூன்று விநியோக வாக்யங்களால், அதாவது விதிவாக்யங்களால், விதிக்கப்படுகின்றன.

यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति ।
यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत ॥

என்ற விநியோகவாக்யம் அல்லது விதிவாக்யமானது, நித்யமான ஆச்ரமதர்மமான அக்நிஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸாதிகளை விதிக்கிறது இந்த விநியோகவாக்யத்திற்கு "ஜீவனாதிகார விநியோகம்" என்று சாஸ்திரங்களில் வ்யவஹாரம்.

இந்த அக்நிஹோத்ராதிகளையே ஸ்வர்க்காதி அல்பபுருஷார்த்தங்களை யுத்தேசித்தும் ஒருவன் செய்யலாம்.
இதை

अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः ।
दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत ॥

என்கிற விநியோக வாக்யங்கள் தனியாக விதிக்கின்றன. இது காம்யாக்நிஹோத்ரமெனப்படும். இந்த விநியோக வாக்யத்தை "காமனாதிகாரவிநியோகம்" என்று சாஸ்திரங்களில் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது.

இனி இந்த அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதி யக்ஞங்களையே ப்ரம்ஹவித்யாநிஷ்டனான முமுக்ஷு பிரம்ஹவித்யாங்கமாக அவச்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று பிரம்மஸூத்ராதிகள் விதிக்கின்றன. இதை "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन—" என்ற சுருதி வாக்யம் விதிக்கிறது. இந்த விநியோகம் அல்லது விதிக்கு "மோக்ஷாதிகார விநியோகம்" என்று வ்யவஹாரம்.

ஆகையால் அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸாதியாகங்கள் ஒரே ரூபங்களாக இருந்தபோதிலும் மேற்கண்ட மூன்று அதிகாரிகளால் தனித்தனியான காரணங்களைக் கொண்டு அனுஷ்டிக்கப்படலாம். ஏனெனில் ஜீவனாதிகாரம், காமனாதிகாரம், மோக்ஷாதிகாரமென்கிற மேற்கண்ட மூன்றுவித விநியோக வாக்யங்களால் விதிக்கப்படுவதால்.

நித்ய, காம்ய, வித்யாங்க அக்நிஹோத்ராதிகள் ஏகரூபங்களே.

இவ்வாறு ஒரே அக்நிஹோத்ர கர்மாவானது, நித்யாக்நி ஹோத்ரம், காம்யாக்நி ஹோத்ரம், பிரம்ஹவித்யாங்காக்நி ஹோத்ரமென்று மூன்று விதமாயிருந்தபோதிலும் அது ஒரே கர்மாதான், பிரயோகபேதம் கிடையாது. தர்சபூர்ணமாஸ, ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளும், நித்யம், காம்யம், வித்யாங்கமென்று பிரிந்தபோதிலும் பிரயோகத்தால் ஒரே ரூபங்கள்தான். அதாவது, நித்யமாக அனுஷ்டித்தாலும், ஒருவன் ஸ்வர்க்காதி காமனையால் இவைகளையனுஷ்டித்தாலும், பிரம்மவித்யாங்கமாகச் செய்தாலும், அந்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மம் ஒன்றுதான். அபிஸந்தி அல்லது ஸங்கல்ப பல பேதமேயன்றி, கர்மபிரயோகபேதமில்லை.

இதை பிரம்ஹஸூத்ரகாரரே தெளிவாக்கியுள்ளார். விஹிதத்வாதிகரணத்தில் அக்நிஹோத்ராதிகள் ஆச்ரமதர்மங்களென்றும், "ஸஹகாரித்வேந" என்ற ஸூத்ரத்தால் அந்த அக்நிஹோத்ராதிகளே பிரம்மவித்யாங்கமென்றும் நிர்ணயித்த பிறகு அடுத்த ஸூத்ரத்தால்

सर्वथापि त एव उभयलिंगात् (3—4—34)

என்று நித்யமாகவோ, காம்யமாகவோ பிரம்மவித்யாஸஹகாரியாகவோ யக்ஞாதிகளைச் செய்தாலும் அந்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மாக்கள் ஒன்றுதான் என்பது விளக்கப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்

सर्वथा, विद्यार्थत्वे, आश्रमार्थत्वेऽपि तएव यज्ञादय इति प्रतिपत्तव्यम् । न कर्मस्वरूपभेद इत्यर्थः ॥

என்ற வாக்யத்தால் அக்நிஹோத்ராதிகள் பிரம்ஹவித்யார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் ஸரி, ஆச்ரமதர்மமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் ஸரி கர்ம ஸ்வரூபபேதமில்லையென்றும் ஒரே கர்மாதான் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌதகர்மாக்களுக்கு நேர்கண்டபடி விநியோக பிருதக்த்வம் இருப்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் இன்னும் பலவிடங்களில் பிரஸ்தாவித்திருப்பதையும் இங்கு காட்டுகிறோம்.

கீதையில்

अनिष्टमिष्टं मिश्रंच त्रिविधं कर्मणः फलम् । (18—12)

என்ற சுலோக பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சொல்லுவதாவது:-

ननु कर्माणि अग्निहोत्र दर्शपूर्णमास ज्योतिष्टोमादीनि, महा-
यज्ञादीनिच स्वर्गादि फलसंबंधितया शास्त्रैः विधीयन्ते............
अतः मोक्षविरोधिफलत्वेन मुमुक्षुणा न कर्म अनुष्ठेयम् ।........

என்ற, அவதாரிகையில், "அக்நிஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸ, ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மாக்கள் ஸ்வர்க்காதி பல ஸம்பந்தமுள்ளவையாக சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படுவதால், முமுக்ஷுவுக்கும் அந்த அநபேக்ஷிதமான ஸ்வர்க்காதி அநிஷ்ட பலம் வரக்கூடுமாகையால் அவன் அந்த கர்மாக்களைச் செய்யவேண்டியதில்லையே" என்று பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு ஸித்தாந்தம் கூறுகையில்,

यद्यपि अग्निहोत्र महायज्ञादीनि नित्यान्येव,तथापि जीवनाधि-
कार कामाधिकारयोरिव मोक्षाधिकारेऽपि विनियोग पृथक्त्वेन
परिहृियते ॥

என்பதால் விநியோக ப்ருக்த்வ ஹேதுவைக் காட்டி ஸமாதானம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு ஜீவநாதிகாரம், காமாதிகாரம், மோக்ஷாதிகாரம் என்ற தனித் தனியான மூன்று விநியோக வாக்யங்களிருப்பதால் முமுக்ஷுவானவன் तमेतं वेदानुवचनेन என்கிற மோக்ஷாதிகார விநியோக வாக்யப்படியே அக்நிஹோத்ராதிகளை அநுஷ்டிக்கிறானேயல்லது अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः என்கிற காமாதிகார விநியோக வாக்ய ப்படி செய்யவில்லையாகையால் முமுக்ஷுவுக்கு காம்யஸ்வர்க்காதி பலன்கள் ஸம்பந்திக்கக் காரணமில்லையென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது மேற்படி கீதாபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர், அக்நிஹோத்ர, ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் நித்யங்களென்று ஸ்பஷ்டமாக சொல்லுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

பிரபன்னனுக்கு யக்ஞாதிகள் ஆச்ரமதர்மங்களாக அநுஷ்டேயங்கள்.

ஸ்ரீதேசிகன் வாக்யம்.

ஆகையால் முமுக்ஷுவான பிரம்ஹவித்யாநிஷ்ட அதிகாரிக்கு வித்யாங்கத்வ ஆகாரத்தினுல் யக்ஞாதிகள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களாகின்றன. பிரபந்நனுக்கோவென்றால் வித்யாங்கத்வாகாரமில்லாவிடினும், ஜீவநாதிகாரமென்கிற ஆகாரத்தினுல் அக்நிஹோத்ராதிகள் அவச்யானுஷ்டேயங்களாகின்றன. அதாவது "யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" என்ற நித்யத்வ விதாயக விநியோக வாக்யப்படி வர்ணாச்ரம தர்மமுறையில் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் அவச்யானுஷ்டேயங்களென்பதை ஸ்ரீதேசிகனே சரமச்லோகாதிகாரத்தில் வெகு ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகிறார். அந்த வாக்யமாவது:—

> "இத்தர்மங்களுக்கு सहकारित्वेन என்ற ஸூத்திரத்தில் சொன்ன வித்யாஸஹகாரித்வ வேஷம் தவிர்ந்தாலும் विहितत्वाच्च आश्रमकर्मापि என்ற ஸூத்ராந்தரத்தில் சொன்ன விநியோகாந்தரத்திற்கு பிரபந்நன்பக்கலில் நிவாரகரில்லை"

என்று. இந்த வாக்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் பிரபந்நர்கள் பிரபத்திக்கு ஸஹகாரியாக அக்நிஹோத்ராதிகள் செய்யவேண்டியதில்லையாயினும் அவர்கள் "விஹிதத்வாத்" என்ற விதிப்படி ஆச்ரமதர்மமுறையில் நித்யங்களான அக்நிஹோத்ராதிகளைச் செய்யவேணுமென்பதை ஸ்திரப்படுத்தியுள்ளார். மோக்ஷாதிகார விநியோக வாக்யம் பிரபந்நனைக் கட்டுப்படுத்தாதாயினும் யாவஜ்ஜீவ விநியோக வாக்யம் பிரபந்நனையும் கட்டுப்படுத்துமென்பது மேற்படி வாக்யத்தின் நிஷ்கர்ஷமாகும்.

இங்கு ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரபந்நனுக்கு विहितत्वाच्च आश्रमकर्मापि என்ற ஸூத்ரவிதிப்படி அக்நிஹோத்ராதிகள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்று கூறுவதால் அந்த ஸூத்ரத்தின் அர்த்தத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வது அவச்யமாகும்.

இந்த ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸாதித்திருப்பதாவது—

(यज्ञादीनिकर्माणि) केवलाश्रमिणापि अनुष्ठेयानीत्यर्थः । कुतः ! "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति ' इत्यादिना विहितत्वात् । जीवननिमित्ततया नित्यवद्विहितत्वादित्यर्थः॥ என்பது

ஆகவே विहितत्वाच्च என்ற ஸூத்ரமானது வர்ணாச்ரமதர்மமான நித்யமான, யாவஜ்ஜீவம் அநுஷ்டேயமான அக்நிஹோத்ராதி கர்மாவை விதிக்கும் பிரமாணமாயிருப்பதால், ஸ்ரீதேசிகன், மேற்படி சரமச்லோகாதிகார வாக்யத்தில் இந்த ஸூத்ரத்தையே பிரமாணமாகக்காட்டி பிரபந்நர்களுக்கும் அக்நிஹோத்ராதிகளை ஸ்திரப்படுத்தியிருப்பது அசைக்கமுடியாத விஷயமாகும்.

இதுபோல ஸ்ரீ தேசிகன், அக்நிஹோத்ர, ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் நித்யங்களென்பதை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், தாத்பர்ய சந்திரிகை முதலிய வேறு பலவிடங்களில் சொல்லியிருப்பதையும் காட்டுவோம்.

ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு நித்யத்வமும் காம்யத்வமும்.

சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகார நிர்ணயம்

சாஸ்த்ரீய நியமநாதிகாரத்தில், ஸ்ரீதேசிகன் आज्ञानुज्ञाविभागेन, प्रत्यवाय परीहारे, नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये" இத்யாதிகளான காரிகைகளால் செய்துள்ள நிர்ணயங்களும், ச்ரௌதங்களான அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப் பற்றியவைகளாயிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. आज्ञानुज्ञाविभागेन என்ற காரிகையில் பிரபந்நனுக்கு ஆக்ஞா ரூபங்களான நித்யகர்மாக்கள் பிரத்யவாய பரிஹாரார்த்தமாக அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்று ஸாதிக்கிறார். அப்படி அநுஷ்டிக்காவிடில் பகவந்நிக்ரஹரூபதோஷம் ஏற்படுமென்று காட்டினார். இந்தக் காரிகைகளில் ஸம்வலிதாதிகாரம், விநியோக பிருதக்த்வம், காம்யாத் நித்யஸித்தி இத்யாதிகளான நிர்ணயங்கள்யாவும் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி விஷயங்களாயிருப்பதைக் கவனி

பிரபன்னனுக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம்.

ஸாராஸ்வாதிநீ வாக்யம்.

இவ்விஷயம் ஸாராஸ்வாதினி முதலிய வ்யாக்யானங்களில் தெளிவாயிருக்கிறது. आज्ञानुज्ञा என்ற காரிகாவதாரிகையில் ஸாராஸ்வாதிநீ வாக்யமாவது :—

"ஒரு ப்ரயோகத்தில் அநேக பலன் ஸித்தித்தால் ஸக்ருத் நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமானுஷ்டானத்தாலே "सर्वेभ्यः कामेभ्यः ज्योतिष्टोमः என்ற ஸர்வ பல ப்ராஸக்த்யா ப்ரபந்நனுக்கு பஹு அனர்த்தம் ப்ரஸங்கியாதோ வென்ன, சாஸ்த்ரீய தர்ம பேதங்களையும், பல பேதங்களையும் விபஜித்தருளிச் செய்கிறார்"

இந்த ஸாராஸ்வாதிநீ வாக்யமானது ப்ரபன்னனுக்கு நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமானுஷ்டானத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவது தெளிவாயிருக்கிறது. ப்ரபந்நன் நித்யமான ஜ்யோதிஷ்டோமத்தை அனுஷ்டிக்கையில், ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு அநேக காம்யபலனும் உண்டென்று சாஸ்திரம் சொல்வதை அநுஸரித்து ப்ரபந்நன் அபேக்ஷியாமலிருந்தாலும் அந்த காம்யபலனும் ப்ரபந்நனுக்கு வந்துவிடுமோவென்று ஆசங்கைசெய்து கொண்டு अनिष्टमिष्टं-मिश्रं च என்ற கீதாபாஷ்யத்தில் நிர்ணயித்ததுபோல் விநியோக ப்ருதக்த்வ காரணத்தால் நித்யஜ்யோதிஷ்டோமத்தை அநுஷ்டிக்கும் ப்ரபந்நனுக்கு காம்யஜ்யோதிஷ்டோம பலன் வர ப்ரஸக்தியில்லையென்று ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளமென்பதை ஸாராஸ்வாதிநீகாரர் மேற்கண்ட வாக்யத்தால் நிர்வாஹம் செய்திருக்கிறார். ப்ரபந்நன் ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत என்ற காம்ய விநியோக வாக்யப்படி ஜ்யோதிஷ்டோமம் செய்யவில்லை. ஆனால் वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत என்ற நித்ய விநியோகவாக்யப்படியே ஜ்யோதிஷ்டோமம் செய்கிறான். ஆகையால் காம்ய ஜ்யோதிஷ்டோம பலன் ப்ரபன்னனுக்கு வாராது என்று இங்கு ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டது. ப்ரபந்நனுக்கு நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமம் அவச்யானுஷ்டேயமென்பதற்கு இதைவிட நிஸ்ஸந்தேஹமான ப்ராமாணம் வேறு வேண்டுமா ?

प्रत्यवायपरीहारे என்ற காரிகையின் அவதாரிகையிலும் ஸாராஸ்வாதிநீதியில்—

"விநியோக ப்ருதக்த்வத்தாலே, நித்ய, காம்யாத்மக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளில், நித்யப்ரயோகத்தில் காம்யாஸித்தயா, நித்ய காம்ய ப்ரயோகபேதவத்"—

என்ற வாக்யத்தில் ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு நித்யத்வம் காம்யத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களை ஒப்புக்கொண்டு அவைகளையே உதாஹரணமாகக் குறிப்பிடுவதும் முக்யமாகும்.

नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये என்ற காரிகை அவதாரிகையிலும் ஸாரஸ்வாதிநீயில் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தையே லக்ஷ்யமாகக் குறிப்பிடுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

"விநியோக பேதேந, நித்ய—காம்யாத்மக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலும் நித்ய பிரயோகத்தில் காம்ய ஸித்தி பிரஸங்கியாதோ—"

இத்யாதி வாக்யங்களையும் அவைகளின் அர்த்தங்களையும் நன்கு பராமர்சிப்பது ஆவச்யகமாகும்.

அகரணே பகவந்நிக்ரஹ ரூப ப்ரத்யவாயம்.

இங்கு நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமம் காம்ய ஜ்யோதிஷ்டோமமென்று பிரித்துக் கூறி பிரபந்நனுக்கு நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமானுஷ்டானம் உண்டென்று சொல்லிவிட்டபடியால், நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஆக்ஞாரூபமென்றும் ஆசார்யாள் நிச்சயிக்கிறபடியால் அந்த ஆக்ஞாரூபமான நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமத்தைச் செய்யாவிடில் निग्रहानुदयायाचा என்றபடி பகவந்நிக்ரஹ ரூப ப்ரத்யவாயமேற்படுமென்றும் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமாயிருப்பது விசதமாகும். இந்த சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரத்திலேயே கடைசியில் ஸ்ரீதேசிகன், பிரபந்நன் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளைக் கொண்டு எம்பெருமானுடைய அபிமதங்களை அறிந்து ஆசரிக்கவேணுமென்று श्रुतिस्मृत्याचारैः என்கிற சுலோகத்தால் ஸாதிக்கிறார், அங்கு ஸாராஸ்வாதிநீயில்

श्रुतिः—"यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति" इत्यादि श्रुतिः। एतादृश. श्रुत्या अग्निहोत्रादिकं भगवदभिमतमिति प्रथमं धर्म प्रतिपत्तिः॥

என்பதால் யாவஜ்ஜீவ சுருதி விஹித அக்நிஹோத்ராதி தர்மங்கள் பகவானுக்கு அபிமதங்களென்று பிரபந்நன் அறிந்து

கொள்ளவேணுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவானின் ஆக்ஞாரூபங்களான தர்மங்களை அதிக்ரமிக்காமலிருப்பதற்காகவே பகவதபிதங்களை அறிந்துகொள்ளும்படி இது விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அக்னிஹோத்ராதிகள் பகவதபிமதங்களென்று பிரபந்நன் சுருதியால் அறிந்தும், அதை அதிக்ரமித்தால் பகவதாக்ஞாதிலங்கன ரூபப்ரத்யவாயமானது. श्रुतिस्मृतेर्ममैवाज्ञा என்றபடி ஏற்படுமென்பதையே ஸ்ரீதேசிகனும், ஸாராஸ்வாதினீகாரரும் விசேஷித்துக் காட்டினார்களென்று அறியவும்.

व्यवसायात्मिका என்ற கீதா ச்லோக தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்ரீதேசிகன

सिद्धं च नित्यकाम्य ज्योतिष्टोमादिष्वपि विनियोग पृथक्त्व-मितिभावः ।

என்ற வாக்யத்தால் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு நித்யத்வம் உண்டென்பதை நிச்சயித்தார். அடுத்த வரியிலும்:—

यथा नित्यकाम्य ज्योतिष्टोमादौ

என்ற வாக்யத்திலும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் நித்யமென்பதைக் காட்டினார். ஆதலால் आज्ञानुज्ञाविभागेन என்ற காரிகையில் ஆக்ஞா பதத்தால் நித்ய ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கும் க்ரஹணம் உண்டென்பதும், அகரணே பகவந்நிக்ரஹ ரூபப்ரத்யவாயமுண்டென்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளமென்பதும் மறுக்கமுடியாததாகிறது.

அகரணே ருண தோஷாதிகள்.
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்.

பிர்ம்ஹஸூத்ரத்தில் புருஷார்த்தாதிகரணாதிகளில் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதி விஷயமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள சர்ச்சைகளும் அங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறியுள்ள விஷயங்களும். இங்கு அவச்யம் நிரூபிக்கப்படவேண்டியவைகள்.

புருஷார்த்தாதிகரணத்தில், ஸன்யாஸ ஆச்ரமம் உண்டா, இல்லையா என்ற சர்ச்சை ஏற்பட்டது. க்ருஹஸ்தனுக்கு.

யாவஜ்ஜீவம் அதாவது உயிருள்ளவரை அக்நிஹோத்ரம் நித்ய மென்று யாவஜ்ஜீவ சுருதி விதிக்கிறது. மேலும், जायमानो वै ब्राह्मणः त्रिभिर्ऋणवा जायते என்கிற சுருதியானது ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யக்ஞங்களைச் செய்யாவிட்டால் ருணதோஷம் ஏற்படுவதாகப் ப்ரத்யவாயத்தை சொல்லுவதாலும்,

वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते

என்கிற மற்றொரு சுருதியானது அக்நிஹோத்ராதிகளை பரித்யாகம் செய்தால், வீரஹத்யா தோஷம் ஏற்படுமென்று கூறுவதாலும் கிருஹஸ்தன் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிநித்யங்களை விட்டு விட்டு, ஸன்யாஸத்திற்குப் போகக்கூடாது என்று ஜைமினி மஹர்ஷி ஆக்ஷேபித்தார். ஸன்யாஸ ஆச்ரமமே சுருதியில் விதிக்கப்படவில்லையாகையால் அந்த ஆச்ரமமே கிடையாதென்றும் வாதித்தார். இது परामर्शं जैमिनिरचोदनाच्चापवदति हि இத்யாதி ஸூத்ரங்களில் ஸ்பஷ்டம்.

ருணதோஷம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வாக்யம்

ஆயினும் பிரம்ஹஸூத்ரகாரர் ஸித்தாந்தம் கூறுகையில் ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தை சுருதியே விதிப்பதாயும், பிரபலமான வைராக்யம் ஏற்பட்டு ஒருவன் ஸ்ந்யாஸ ஆச்ரமத்திக்குப் போக விரும்பினால் யாவஜ்ஜீவம அக்நிஹோத்ர விதியும், வீரஹத்யா தோஷமும், ருண தோஷமும் வசன பலத்தால் அவனுக்கு ஏற்படுவதில்லையென்றும் ஸன்யாஸத்திற்குப் போகாத கிரஹஸ்தனையே மேற்படி தோஷங்கள் கட்டுப்படுத்துமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்தார். அங்குள்ள विधिर्वा धारणवत् இத்யாதி ஸூத்ரங்களிலும் ஸ்ரீபாஷ்ய சுருத பிரகாசிகாதிகளிலும் இது ஸ்பஷ்டம்.

இந்த ஸூத்ர ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸித்தாந்தம் கூறுகையில்

एवं आश्रमान्तरविधानात्, ऋणश्रुतिः यावज्जीवश्रुतिः, अपवादश्रुतिश्च अविरक्त विषया एवेति वेदितव्याः ॥

என்பதால் மிகுந்த வைராக்யம் காரணமாக ஒருவன் ஸன்யாஸ ஆச்ரமத்திற்குப் போக விரும்பினால், அவன் போகலாமென்றும்

அவனை யாவஜ்ஜீவ அக்நிஹோத்ர விதியோ, ருணதோஷமோ வீரஹத்யா தோஷமோ பாதிக்காதென்றும், ருண தோஷமும் வீரஹத்யா தோஷமும், யாவஜ்ஜீவ சுருதியும் வைராக்யமற்ற வனை, அதாவது ஸன்யாஸத்திற்குப் போகாத கிரஹஸ்தனைக் கட்டுப்படுத்துமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னார். இங்கு ऋणश्रुतिः என்பதற்கு சுருதப்ரகாசிகையில் त्रिभिर्ऋणवा जायते इति श्रुतिः என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மனுஸ்மிருதியும் இந்த சுருதி விஹிதமான ருண தோஷத்தையே உபபாதக தோஷம் என்று கூறுகிறது. இதிலிருந்து வைராக்யம் காரணமாக ஸன்யாஸத்திற்குப் போகாத கிருஹஸ்தர்கள் எல்லோரும் யக்ஞாநுஷ்டானம் அவச்யம் செய்ய வேணுமென்றும் இல்லாவிட்டால் ருணதோஷம் ஏற்படுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுவது விளங்கும். அவிரக்தனுக்கு யாவஜ்ஜீவ சுருதி நிர்ப்பந்தம் உண்டென்றும், அக்நிஹோத்ராதிகளை அவன் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதென்பதும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமாயிருப்பதும் ஸ்பஷ்டம். இந்த புருஷார்த்தாதிகரண சர்ச்சையும் ஸித்தாந்தமும் முக்யமாக கவனிக்கப்படவேண்டியவை.

அக்நிஹோத்ராதி அதிகரணத்திலும்

அக்நிஹோத்ராதி அதிகரணத்திலும் அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்ய கர்மாக்களென்பதும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படுகின்றன.

ஸுக்ருதபல அச்லேஷம் சொல்லப்பட்ட காரணத்தால் அக்நிஹோத்ராதி ஸுக்ருத பலங்களை இச்சியாதவர்கள் அவைகளை அநுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லையென்று

अग्निहोत्रादीनां नित्यनैमित्तिकानां वर्णाश्रमधर्माणामपि सुकृतत्व सामान्येन तत्फलस्याश्लेषात् अनिच्छतः अननुष्ठाने प्राप्ते—

என்பதால் பூர்வ பக்ஷம் செய்துகொண்டு,

आग्निहोत्राद्याश्रमधर्माः फलाश्लेषासंभवात् अनुष्ठेया एव

என்பதால் அக்நிஹோத்ராதி ஆச்ரம தர்மங்கள் அநுஷ்டேயங்களே என்று கூறியிருப்பதைக்காணவும்.

ஸ்ரீதேசிகன், தத்வமுக்தாகலாபம், ஸர்வார்த்தஸித்தி ஆகிய கிரந்தங்களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோம அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு விநியோக ப்ருதக்த்வத்தால், நித்யத்வம், காம்யத்வம் என்ற இரண்டு ஸ்வரூபமுமுண்டென்று

यन्नित्यं तन्नकाम्यं (ஜீவஸரம் 38)

என்ற சுலோகத்தில் சொல்லி, ப்ர்ம்ஹ நிஷ்டனுக்கு ப்ர்ம்ஹ வித்யாங்கமான அநித்ய அக்நிஹோத்ரத்தாலேயே, நித்யாக்நி ஹோத்ரமும் தந்த்ரேண ஸித்திக்கிறதென்கிற ஸித்தாந்தத்தையும் கூறியிருக்கிறார். அங்கு ஸர்வார்த்த ஸித்தியில் ஸ்ரீதேசிகன்

ज्योतिष्टोमाग्निहोत्रादौ विनियोग पृथक्त्वतः ।
नित्यकाम्य स्वरूपत्वं दृष्टं तद्वदिहास्तु नः ॥

என்கிற காரிகையால் ஜ்யோதிஷ்டோமாக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு நித்யத்வம், காம்யத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரமுமுண்டென்று கண்டோக்தியாகச் சொல்லியுள்ளார். மேலும் அங்கு

एवं त्रिरूपत्वमपि क्वचित् ग्राह्यं

என்ற வாக்யத்தால் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்குக் கீழே நிரூபித்தபடி மூன்று ஸ்வரூபமுண்டென்பதையும் எடுத்துக்காட்டினார்.

யக்ஞாதிகள் நித்யங்கள். கீதா பாஷ்ய-தாத்பர்ய சந்திரிகா வாக்யங்கள்

இனி, கீதாபாஷ்ய, தாத்பர்ய சந்திரிகாதிகளிலும் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீதேசிகாதிகள் யக்ஞாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்பதைப் பலவிடங்களில் சொல்லியிருப்பதை நிரூபிப்போம்.

கீதை 18வது அத்யாயத்தில்

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुः मनीषिणः ।
यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥

என்கிற சுலோகத்திறைல் முமுக்ஷுக்கள் யக்ஞாதிகர்மாக்களைச் செய்யவேண்டியதில்லையென்று காபிலாதிமதஸ்தர் சிலர் சொல்லுவதாயும், வேறு சிலர் யக்ஞாதிகளை விடக்கூடாதென்று கூறுவதாயும் இரண்டு கக்ஷி அபிப்பிராயங்களையும் வெளியிட்டார். பசுஹிம்ஸாதி தோஷமிருப்பதால் யக்ஞம் கூடாதென்று காபிலர் சொல்லுவதாக ஸ்ரீபூ ..சிகன் தாத்பர்யசந்திரிகையில் விவரித்தார்.

ஆதலால் பகவான் அடுத்த சுலோகங்களால் தனது ஸித்தாந்தத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறார்.

यज्ञ दान तपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।

என்பதால் யக்ஞாதிகளைவிடக் கூடாதென்றும் செய்யவேண்டியதுதானென்றும் சொல்லி ஸ்திரப்படுத்துகிறார். மேலும், यज्ञोदानं तपश्चैति पावनानि मनीषिणां என்பதாலும் एतान्यपितु कर्माणि என்பதாலும் வெகு உறுதியாக பகவான் தமது ஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இந்த பிரகரணத்தில் பகவான் निश्चयं शृणु मे என்றும் निश्चितं मत मुत्तमं என்றும் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும், நிஸ்சய பதத்தைப் போட்டுப்பேசுவதும், मे उत्तमं मतं என்ற பதங்களால் யக்ஞாதிகளைச் செய்யவேண்டியதென்பது தமது நிஸ்சயமான உத்தமமான மதமென்றும் அழுத்தமாகக் கூறுவதும் முக்யமாகும். மேலும் न त्याज्यं, कार्यमेव என்ற பதங்களால் யக்ஞாதிகளை விடக்கூடாது, செய்தே தீரவேணும் என்று நிர்பந்த தோரணையில் வற்புறுத்திச் சொல்வதும்விசேஷமாகக் கவனிக்கத்தக்கது.

இங்கு கீதாபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்—

यज्ञदान तपः प्रभृति वैदिकं कर्म मुमुक्षुणा न कदाचिदपि त्याज्यम् । अपि तु आप्रयाणात् अहरहः अनुष्ठेयमेव ॥

என்ற வாக்யங்களால் முமுக்ஷுவானவன் யக்ஞாதி வைதிக கர்மாக்களை ஒருக்காலும் விடக்கூடாதென்றும் யாவஜ்ஜீவம் செய்ய வேண்டியதுதானென்றும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். இங்கு கீதையில் உள்ள யக்ஞ, தானதபஸ் சப்தங்களால் तमेतं वेदानुवचनेन

என்ற சுருதியை மூலமாகக் கொண்ட ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணாதி ஸித்தாந்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றனவென்பது வ்யக்தமாகும். இந்த கீதா ப்ரகரண ஸித்தாந்தமும் ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணாதி ஸித்தாந்தமும் ஒன்றுதான் என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸர்வாபேக்ஷாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்

''तदिदमाह भगवान् स्वयमेव-
यज्ञ दान तपः कर्म न त्यज्यं + मनीषिणाम् । इति''

என்ற வாக்யத்தினால் இந்த கீதா சுலோகத்தையே பிரமாணமாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பதால் விளங்கும். இந்த கீதாப்ரகரணம் பிரம்ஹவித்யாங்கமான யக்ஞாதிகளை விதிப்பதாக இருந்தாலும், ஸர்வாபேக்ஷாதிகரண சேஷமான விஹிதத்வாதிகரண ஸித்தாந்தமும், நித்யாநித்ய ஸம்யோக விரோத பரிஹாராதி விஷயங்களும் பரஸ்பரம் கலந்திருப்பதால் கேவலாச்ரமிகளுக்கும் யக்ஞாதிகள் நித்யங்களென்ற விஷயமும் பகவானின் திருவுள்ளமென்பது நிச்சயமாகத் தடையில்லை.

ஜ்யோதிஷ்டோமாதி நித்யங்களைக்
காலநியமமின்றி அநுஷ்டிக்கலாம்.
ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம்

கீதை 17-வது அத்யாயத்தில்

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपः क्रियाः ।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ २४ ॥

என்ற சுலோகத்தில், பிரம்ஹநிஷ்டர்கள் செய்யும் யாகாதிகளில் எல்லாக் கார்யங்களும் பிரணவபூர்வகமாகவே செய்யப்படவேண்டுமென்று பகவான் சொல்லியிருப்பதைப் கீதா தாத்பர்யசந்திரிகையில் ஸ்ரீதேசிகன் விவரணம் செய்கையில் கூறுவதாவது:—

यद्यपि ''वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत'' ''शरदि वाजपेयेन यजेत'' इत्यादिभिः कालविशेषनियताः क्रियाः विधीयन्ते, तथापि सर्वासां क्रियाणां प्रणवपूर्वकत्वे तु न कालविशेषनियमः इति 'सतत' शब्द तात्पर्यमित्यभिप्रायेण आह सततेति

பிரம்ஹவாதிகள் அநுஷ்டிக்கும் ஜ்யோதிஷ்டோம, வாஜபேயாதி

யாகங்களில் எல்லாக் கார்யங்களும் பிரணவ பூர்வமாகச் செய்யப் பட்டால், அந்த யாகங்களுக்காக விதிக்கப்பட்ட வஸந்தம், சரத் முதலிய முக்ய காலங்கள்கூட ஆவச்யகமில்லையென்றும், எல்லாக் காலத்திலும் அந்த யாகங்களைச் செய்யலாமென்றும் பகவானின் அபிப்பிராயமென்று மேற்கண்ட சுலோகத்தினால் தெரிவதாக ஸ்ரீதேசிகன் மேற்படி வாக்யங்களால் சொல்லுகிறார். இந்த வாக்யத்திலிருந்து ஸ்ரீதேசிகன் பிர்ம்ஹவாதிகளெனப்படுகிற முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஜ்யோதிஷ்டோம, வாஜபேயாதி யாகங்களை அநுஷ்டேயங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது முக்ய விஷயம். மேற்படி தாதபர்ய சந்திரிகையிலேயே அடுத்த வரியில் ஸ்ரீதேசிகன்,

स्वर्ग साधनत्वेन अनुष्ठाने, अपवर्ग साधनत्वेन
अनुष्ठानेच प्रणवान्वयः साधारण इति भावः ।

என்பதால் ஜ்யோதிஷ்டோம, வாஜபேயாதி யாகங்களை ஸ்வர்க் கார்த்தமாக காம்யமாக ஒருவன் அநுஷ்டித்தாலும், அவை களையே ஒருவன் நித்யமாக மோக்ஷார்த்தமாக அநுஷ்டித்தாலும் இரண்டிலும் பிரணவ ஸம்பந்தம் ஆவச்யகமென்று ஸாதிப்பதி ப்பதிலிருந்து ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு, நித்யத்வம் காம்யத் வம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களும் உண்டென்று காட்டியுள்ளார்.

யக்ஞாதிகள் கேவலகாம்யங்களல்ல.

இவ்வாறு பிர்ம்ஹவித்யாநிஷ்டன், ப்ரபன்னன், கேவல கிரஹஸ்தாச்ரமி ஆகிய ஸகல அதிகாரிகளுக்கும், அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளான சிரௌதகர்மங்கள் ஆச்ரம தர்மமுறையில் அவச்யானுஷ்டேயங்களென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகார, ஸ்ரீதேசிகாதி ஸித்தாந்தமிருக்கையில், அக்நிஹோத் ராதிகள் கேவலகாம்யங்களென்றும், ஸ்வர்க்காதி அல்ப பலனைக் கொடுப்பவையென்றும், பிரபந்நாதிகளுக்கு அவை அநுஷ்டே யங்களல்லவென்றும் சிலர் ப்ரமித்துப் பேசுவதற்கும் ஸமா தானம் கூறப்பட்டதாயிற்று. நமது ஆசாரியர்கள் கண்டோக்தி யாக அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று பலவிடங்களில் கூறியிருப்பதை நாம் காட்டிய பிறகும் இந்த பிரமம் நிலைத்திருக்க நியாயமில்லை. 'முக்யமாக விநியோக ப்ருதக்த்வ நிரூபண மூல

மாக நம் ஆசாரியர்கள் அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு நித்யத்வம், காம்யத்வம், பிரம்ஹ வித்யாங்கத்வம் என்று மூன்று ஆகாரங்களு முண்டென்பதை ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீதேசிகாதிகள் ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்திருப்பதை அறிந்த சாஸ்திரக்ஞர் எவரும் கேவல காம்யமென்ற அக்ஞவாதத்தைச் சொல்லவும், அங்கீகரிக்கவும் மாட்டார்கள்.

கீதையில் காம்ய யஜ்ஞ நிந்தை. ஆசார்யர்களின் நிர்ணயம்.

ஆகையால் கீதையில் त्रैविद्या मां सोमपा धूतपापाः என்கிற சுலோகத்தில் பகவான் கூறுவது கேவல காம்யபலமான ஸ்வர்க்கத்தை அபேக்ஷித்து காம்ய ஸோமயாகம் செய்யும் காமிகளைபற்றியதே யல்லது நித்ய ஸோமயாக விஷயமல்லவென்று அறியவேணும். இந்த சுலோக அவதாரிகையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்

अज्ञानां कामकामानां वृत्तमाह ।

என்கிற வாக்யத்தால் இந்த சுலோகம் கேவல காம்ய யாகம் செய்யும் அதிகாரியைப்பற்றியதென்பதை விளக்கியுள்ளார். இந்த சுலோகம் பொதுவாக எல்லா யாகங்களேயும் காம்யமென்று நிந்திப்பதல்லவென அறியவேணும். இதுபோல் கீதையில் 2-வது அத்யாயத்திலும்

यामिमां पुष्पितां वाचम्

என்ற சில சுலோகங்களால் பகவான் கூறுவதும் கேவல காம்ய கர்மாக்களைப்பற்றியதே என்று ஆசார்யர்கள் நிர்ணயித்தார்கள். இங்கும் அவதாரிகையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

अथ काम्यकर्माधिकृतान् निन्दति ।

என்ற வாக்யத்தால் இதை ஸ்பஷ்டமாக்கினார். மேற்படி சுலோகத்தில் वेद वादरताः என்பதற்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வியாக்யானம் செய்கையில் वेदेषु ये स्वर्ग फलवादाः, तेषुसक्ताः என்பதால் "வேதத்திலுள்ள காம்ய யாகவிதிகளில் ருசியுள்ளவர்கள்" என்று அர்த்தம் கூறி பொதுவாக வேதநிந்தை தோன்றுவதற்கு அவகாசமில்லாமல் செய்தார்.

மேலும்,மேற்படி சுலோகத்தில் क्रियाविशेषबहुलां என்பதற்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ஸ்ரீதேசிகனும் வ்யாக்யானம் செய்கையில் வைதிகமார்க்க வ்யவஸ்தையை ஸம்ரக்ஷித்திருப்பது முக்யமாகும். இங்கு ஸ்வர்க்க காமிகள், "கிரியாவிசேஷங்கள் நிறைந்த கர்மாக்களைச் செய்கிறார்க"ளென்று பகவான் கூறிய தோஷமானது ஞானிகள் செய்யும் நித்யஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலும் இருக்கிறதே என்ற ஆக்ஷேபம் வரவே, இதற்கு ஸமாதானமாக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நித்ய யக்ஞம், காம்ய யக்ஞம் இரண்டிலும் கிரியா விசேஷங்கள் ஸமமாயிருந்தபோதிலும், காமிகள் அந்த கிரியா விசேஷங்களை தத்வஞானமில்லாமல் செய்கிறார்கள்,ஞானிகளோ வென்றால் அதே கிரியா விசேஷங்களைத் தத்வஞானத்துடன் செய்கிறார்கள்; இதுதான் வித்யாஸமென்று ஸமாதானம் கூறினார் तत्वज्ञान रहिततया என்ற வாக்யத்தால்.

இந்த வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகன் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் அவதாரிகை கூறுகையில் மேற்கண்ட விஷயத்தை ஸ்பஷ்டமாக்கியிருப்பதைக் காணவும். அங்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகன் வாக்யமாவது :—

ननु ज्योतिष्टोमादि क्रियाविशेष स्वरूपमात्रं कामिनः ज्ञानिनश्च समानम्। तत् कथं "क्रियाविशेषबहुलां" इति कामिनः परं विशिष्य अभिधीयते?
तत्रोक्तं—"तत्वज्ञानरहिततया" इति ॥ என்று.

ஆகையால் கீதையில் மேற்கண்டவிடத்திலும், மற்றவிடத்திலும் எங்கேயாவது கர்மநிந்தை காணப்பட்டால் அது தத்வஞான மில்லாமலும் ஸ்வர்க்காதி க்ஷுத்ர பலாபிஸந்தியுடனும் யாகம் செய்யும் காமிகளான நிக்ருஷ்டாதிகாரிகளைப் பற்றியதென்று நம் ஆசார்யர்களின் நிர்ணயமாகும்.

முண்டக சுருதியிலும் காம்ய யக்ஞநிந்தையே.
ஸ்ரீபாஷ்யகார—ஸ்ரீதேசிக நிர்ணயம்.

இங்கிருந்து முண்டக சுருதியில் காணப்படும் நிந்தையும் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டதாகிறது. முண்டக சுருதியில்

प्लवाह्येते अदृढाः यज्ञरूपाः—

என்பதால் காம்ய யக்ஞநிந்தை செய்யப்படுவதைக் காட்டிச் சிலர் பொதுவாக யாகங்களைக் கேவலகாம்யமென்று ஸாதிக்க சிரமப் படுவதைப் பார்க்கிறோம் ஆனால் இந்த சுருதியின் உண்மை யான அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீதேசிகாதி ஆசார்யர்கள் நிர்ணயித்திருப்பதை அறிந்தால் அந்த பிரமம் நீங்கிவிடும்.

யக்ஞங்கள், வலிமையற்ற ஒரு ஓடத்திற்கு ஸமானமென்று இந்த சுருதி நிந்திப்பதானது அல்ப பலனை யுத்தேசித்து செய்யப் படும் காம்யயாக விஷயமென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆத்ருச்யத்வாதி குணக அதிகரண பாஷ்யத்தில் வெகு ஸ்பஷ்டமாக கூறியிருக் கிறார். அங்கு

"प्लवाह्येते अदृढाः यज्ञरूपाः" इत्यादिना फलाभिसन्धि पूर्वकत्वेन, ज्ञान विधुरतया च अपरं कर्म कुर्वतां पुनरावृत्तिमुक्त्वा" (பிர் 1—2-5)

என்கிற வாக்யத்தால், தத்வக்ஞானமில்லாமலும், ஸ்வர்க்காதி பலாபிஸந்தியுடனும் செய்யப்படும் காம்ய யாகங்களால் புனரா வ்ருத்தியுண்டு என்று விவரித்து, மேற்படி சுருதி காம்ய யக்ஞ நிந்தா விஷயமென்று வெகு ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்தார்.

ஸ்ரீதேசிகனும் व्यवसायात्मिका बुद्धिः என்ற கீதா சுலோக தாத்பர்ய சந்திரிகையில் இந்த சுருதியானது காம்யயக்ஞ விஷய மென்பதைச் சொல்லுகிறார். அஙகு

आत्मतत्वानभिज्ञानां स्वर्गादिफलं प्रतिपादयन्ति "प्लवाह्येते अदृढाः" इत्यादि श्रुतयः ॥

என்ற வாக்யத்தால் ஆத்மதத்வத்தை அறியாமல் ஸ்வர்க்காதி பலனை உத்தேசித்து யக்ஞம் செய்கிறவர்களைப்பற்றியே மேற்படி சுருதி சொல்லுகிறதாகக் காட்டினார்.

இந்த முணடக சுருதிக்கு இவ்வாறு காம்ய யக்ஞ விஷய மாக வ்யவஸ்தை செய்யாவிடில் பூர்வோத்தர விரோதம் ஏற்படு வதையும் ஆசார்யர்கள் கவனித்தே இப்படி வ்யவஸ்தை செய் தார்கள்.

யக்ஞாதிகள் நித்யங்கள். முண்டகசுருதி பிரமாணம்.
ஸ்ரீபாஷ்ய நிர்ணயம்

ஏனெனில் இந்த முண்டக சுருதியின் அத்யாய ஆரம்பத்தில்

मन्त्रेषु कर्माणि कवयो यान्यपश्यन् तानि त्रेतायां बहुधा संततानि तान्याचरथ नियतं सत्यकामाः ॥

என்று சுருதி வாக்யமொன்று காணப்படுகிறது. இந்த சுருதியானது பராசரமாதவீயத்தில், யக்ஞாநுஷ்டானத்திற்கு பிரமாணமாக எடுத்துக் காட்டிருப்பது முதலான விஷயத்தை பூர்வபாகத்தில் விவரித்துள்ளோம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அத்ருச்யத்வாதி குணக அதிகரண பாஷ்யத்தில் இந்த சுருதியை வ்யாக்யானம் செய்கையில், கார்ஹபத்ய, ஆஹவநீய, தக்ஷிணாக்நி என்கிற த்ரேதாக்நியில் ஸம்பந்தப்பட்ட கர்மாக்களை, பிரம்ஹ ப்ராப்தி காமர்களான முமுக்ஷுக்கள் நியதமாக ஆசரிக்க வேணுமென்று சொல்லுகிறார். அந்த வாக்யமாவது:—

सार्वज्ञ्य सत्यसंकल्पादि कल्याण गुणाकरं अक्षरं पुरुषं स्वतस्सत्यं कामयमानाः, तत्प्राप्तये फलान्तरेभ्यो विरक्ताः, ऋग्यजुस्सामाथर्वसु कविभिः दृष्टानि वर्णाश्रमोचितानि त्रेताग्निषु बहुधा संततानि कर्माणि आचरथेति ॥

இவ்வாறு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்படி சுருதிக்கு வ்யாக்யானம் செய்து முமுக்ஷுக்களுக்கும் ச்ரௌதகர்மாக்கள் நியதமாக ஆசரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை நிஷ்கரித்துள்ளார். இங்கு तान्याचरत नियतं என்பதால் அக்நிஹோத்ராதிகள் நியதமாக (நித்யமாக) ஆசரிக்கப்படவேண்டுமென்று சுருதி கூறுவதுடன், सत्यकामाः என்பதில் ஸத்யபதத்திற்கு பரப்ரம்ஹம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விவரணம் செய்திருப்பதும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் அக்நி ஹோத்ராதிகள் நித்யமென்பதை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. இப்படிச் சொன்ன சுருதியே அடுத்த வாக்யத்தில் இதற்கு விரோதமாக प्लवाह्येते என்பதால் அந்த யக்ஞங்களையே நிந்திப்பதாக அர்த்தம் செய்வது ஸமஞ்ஜஸமாகுமா? ஆதலால்தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், ஸ்ரீதேசிகனும் இந்த சுருதி காம்ய யக்ஞத்தை நிந்திப்பதாக வ்யவஸ்தை செய்தார்கள்.

முண்டக சுருதியில் மற்றொரு பிரமாணம்.

மேலும் இந்த முண்டக சுருதியிலேயே

यस्याग्निहोत्रमदर्शपूर्णमासमनाग्रयणं....

என்ற மற்றொரு வாக்யமானது அக்நிஹோத்ரியாயிருப்பவன் தர்சபூர்ணமாஸ ஆக்ரயணாதி கர்மாக்களைச் செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயத்தைச் சொல்லுகிறது. அங்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காரரும் இப்படியே அர்த்தம் செய்தார். இப்படி அகரணே தோஷத்தைக் கூறிய சுருதியே அடுத்த வாக்யத்தில் அந்த கர்மாக்களையே நிந்திப்பதாக அர்த்தம் செய்வதும் அஸங்கத மாகும். ஆகையால் प्लवाह्येते என்பது பொதுவாக யாகநிந்தை செய்கிறதாகச் சிலர் பிரமிப்பது ஆசார்ய அபிப்ராயத்தை அறியாததாலேயே.

முக்யமாக இங்கு मन्त्रेषु कर्माणि । यस्याग्निहोत्रं ஆகிய சுருதிகளு க்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்பஷ்டமாக வ்யாக்யானம் செய்வதன் மூலம் முமுக்ஷுக்களுக்குக் கூட ச்ரௌத யக்ஞாதிகள் நியதமாக ஆச ரிக்கப்படவேண்டியவையென்று நிர்ணயித்திருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

முமுக்ஷுக்களுக்கு பலாபிஸந்தியில்லாமல் நித்ய யாகாதி அனுஷ்டானம்.

கீதா, பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகாதி வாக்யங்கள்.

பக்த ப்ரபன்னாதி முமுக்ஷுக்களுக்கும், வர்ணாச்ரமதர்மங் களான நித்ய, நைமித்திக யக்ஞாதி கர்மாக்கள் அவசயானுஷ்டே யங்களென்பதை ஆசார்யர்கள் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமின்றி ஆங்காங்கு நிர்ணயித்துள்ளார்கள். ஆயினும், அந்த கர்மாக் களில் பிரதான பலமோ, அவாந்தர பலமோ ஏதாவதிருந்தால் அவைகளை அபேக்ஷியாமல், அதாவது பலாபிஸந்தியின்றி; அந்த கர்மாக்களால் ஆராத்யனாயிருப்பவன் ஸாக்ஷாத் பரம புருஷன் தானென்றும், மற்ற தேவதைகள் அங்கங்கள் தானென் றும், தத்வஞானம்பெற்று பகவத்பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்து கர் மாக்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதுதான் கீதாதி சாஸ்திரங்

களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் அபிப்ராயமேயல்லது கர்மாவே வேண்டாமென்பதல்ல. இந்த விஷயத்தைச் சிறிது நிரூபிப்பது பிரக்ருதத்தில் ஆவச்யகமாகிறது. व्यवसायात्मिका बुद्धिः என்ற கீதா சுலோக பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

"एतदुक्तं भवति। नित्येषु नैमित्तिकेषु च कर्मसु प्रधान-फलानि अवान्तर फलानिच यानि श्रूयमाणानि, तानि सर्वाणि परित्यज्य, मोक्षैकफलतया सर्वाणि कर्माणि एकशास्त्रतय अनुष्ठेयानि ॥" என்று சொல்லுகிறார்.

இந்த வாக்யத்தில், "நித்ய, நைமித்திக கர்மாக்களில் சொல்லப் பட்டுள்ள பிரதான பலன், அவாந்தர பலன் ஆகியவற்றை த்ய ஜித்துவிட்டு மோக்ஷமொன்றையே முக்யமாக நினைத்து எல்லா கர்மாக்களையும் செய்யவேணும்" என்பதால் முமுக்ஷுவுக்கும் பலாபிஸந்தியில்லாமல் ஸகல நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களும் அநுஷ்டேயங்களென்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நியமித்தார்.

यान्ति देवव्रता देवान् என்கிற கீதா ச்லோக பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறுவதாவது:—

अहो! महदिदं वैचित्र्यं! यत् एकस्मिन्नेव कर्मणि वर्तमानाः, संकल्पमात्र भेदेन केचित् अत्यल्पफलभागिनः च्यवन धर्माणश्च भवन्ति। केचन अनवधिकातिशयानन्दपरमपुरुषप्राप्ति-रूपफलभागिनः अपुनरावृत्तिनश्च भवन्ति॥

இந்த அவதாரிகா வாக்யத்தில், "ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மா ஒரே ரூபமாயிருந்தபோதிலும் அநுஷ்டிப்பவனுடைய ஸங்கல்ப மாத்ர பேதத்தால் சிலர் அல்ப பலனைக் கோரி அடைந்து புனரா விருத்தியை அடைகிறார்கள். வேறு சிலரோவென்றால் அந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளாலேயே, பரம புருஷப்ராப்தி ரூபபலனை அடைந்து புனராவ்ருத்தியற்றவர்களாக ஆகிறார்கள்" என்று சொல்லுகிறார்.

அதாவது ஒருவன் ஸ்வர்க்க பலன் வேண்டுமென்கிற ஸங்கல்பத்தால் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைச் செய்தால் அவனுக்கு அந்த அல்ப பலனும், புனராவ்ருத்தியும் கிடைக்கும். அந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளையே பகவத் ப்ரீதியைக் கருதி பலாபிஸந்தியில்லாமல் ஒருவன் ஸங்கல்பித்துச் செய்தால் அவனுக்கு பகவத் ப்ராப்தியும் அபுனராவ்ருத்தியும் ஸித்திக்கின்றன என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறுகிறார்.

இந்த கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்ரீதேசிகன் இந்த விஷயத்தை ஸங்கிரஹித்துக் கூறுகிறார்—

संकल्पमात्र भेदात् विचित्रफल साधनत्वं ज्योतिष्टोमादिष्वपि दृष्टम् ॥ என்று

"ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு, அந்தந்த யஜமானனுடைய ஸங்கல்பத்தை அதாவது அபேக்ஷையை அநுஸரித்து அந்தந்த பலனைக் கொடுக்கும் சக்தி காணப்படுகிறது" என்று பாஷ்ய வாக்யத்தைப் போஷித்து ஸ்ரீதேசிகன் விவரணம் செய்திருப்பது முக்யமாகும். இங்கும் நம் ஆசார்யர்கள் முமுக்ஷு முதலிய உத்தமாதிகாரிகளுக்கும் பகவத் ஸமாராதன ரூபமாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் அநுஷ்டேயங்களென்பதை நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்.

பகவானையே உத்தேசித்து யக்ஞாதிகள் செய்தால் பகவத் ப்ராப்தியேதான் பலன்.

மேலும், यान्ति देवव्रता देवान् என்கிற சுலோகத்தில் பகவான் यान्ति मद्याजिनोऽपि मां என்று சொல்லுவதும் ப்ரக்ருதத்தில் முக்ய மாகும்.

தர்சபூர்ணமாஸாதி கர்மாக்களுக்கு, தேவ, பித்ரு, பூதாதி தேவர்களே உத்தேச்யர்களென்ற அபிஸந்தியுடன் அவைகளை அநுஷ்டிப்பவர்கள் அந்தந்த தேவர்களை அடைகிறார்களென்று பகவான் சொல்லிவிட்டு, "எவர்கள் அந்த தர்சபூர்ணமாஸாதி கர்மாக்களாலேயே என்னையே உத்தேச்யமாக நினைத்து யஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள்" என்று பகவான் கூறுகிறார். இங்கு கீதாபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இதைத்

தெளிவாக்கியுள்ளார். அதாவது:—

ये तु तैरेव यज्ञैः (दर्शपूर्णमासादिभिः) देव पितृ शरीरकं भगवन्तं वासुदेवं यजामहे इति मां यजन्ते, ते मद्याजिनः मामेव यान्ति । मद्याजिनः मां अनादि निधनं सर्वज्ञं अनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य पुनर्नावर्तन्ते इत्यर्थः ॥ என்று.

இங்கு, கீதாசார்யனும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், தர்சபூர்ணமாஸ, ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மாக்களை, கேவல அக்நீந்திராதி தேவர்களையே உத்தேச்யமாக நினைத்துச் செய்யாமல், இந்திராதி சரீரகனான பரமாத்மாவே ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யன் என்கிற தத்வஞானத்துடன் பகவத் பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்துச் செய்யவேணுமென்று சிக்ஷித்ததுடன், அப்படியநுஷ்டிப்பவர்கள், புனராவிருத்தியற்று பரமபுருஷனான பகவானையே அடைகிறார்களென்றும் கூறி உத்க்ருஷ்டாதிகாரிகளும் ச்ரௌத கர்மாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டியமுறையை நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்.

யாகங்களுக்கு இந்திராதி சரீரக பரமாத்மாவே உத்தேஸ்யன்

மேலும், येत्वन्यदेवता भक्ताः என்ற கீதா ச்லோகபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இந்த தத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறார். வேதாந்த வாக்யங்கள், பரம புருஷனின் சரீர ஸ்தானங்களாயுள்ள இந்திராதி தேவதைகளை உத்தேசித்துக் கர்மாக்களை விதிக்கையில், அந்த கர்மாக்களால் ஸாக்ஷாத்தாக ஆராத்யன் பரமபுருஷனான பகவான்தான் என்பதை அந்த வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன. இதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்படி சுலோக பாஷ்யத்தில் சொல்லுகிறார்—

वेदांत वाक्य जातं हि परमपुरुष शरीरतयावास्थितानां इन्द्रादीनां आराध्यत्वं विदधत्, आत्मभूतस्य परमपुरुषस्यैव साक्षात् आराध्यत्वं विदधाति । என்று

இதற்கு பிரமாணமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் चतुर्होतारो' यत्र संपदं गच्छन्ति देवैः என்ற சுருதியை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

சதுர்ஹோதா என்று சொல்லப்படும் அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ண மாஸாதி கர்மாக்கள், இந்திராதி தேவர்கள் மூலமாக, பரமாத்மா வாய் அந்தர்யாமியான ஸாக்ஷாத் பகவானிடமே போய்ச்சேருகின்றனவென்று இந்தச் சுருதியின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விவரணம் செய்துவிட்டு, चतुर्होतारः என்பதால் अग्निहोत्र दर्शपूर्ण-मासादीनि कर्माणि என்று ஸ்பஷ்டமாக அர்த்தம் செய்திருப்பதையும் காணலாம்.

स एतांश्चतुर्होतॄन् आत्मस्परणानपश्यत्

என்ற சுருதியிலுள்ள சதுர்ஹோத்ருபதத்திற்கு, அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ, பசுபந்த ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்கிற நான்கு கர்மாக்களென்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதையே ஸ்ரீபாஷ்ய காரரும் இங்கு ஸ்திரப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆகவே இந்த கீதாபாஷ்ய வாக்யங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் குறிப்பாக அக்நிஹோத்ராதி ஸ்ரௌதகர்மாக்களையே லக்ஷ்யமாக எடுத்து அவைகளுக்கு இந்திராதி சரீரகனான பரமாத்மா அந்தர் யாமியே ஸாக்ஷாத் ஆராத்யன், உத்தேச்யன் என்பதையும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகையால்தான் கீதையில் பகவான், பிரம்ஹநிஷ்டர்கள் செய்யும் யக்ஞாதிகர்மாக்களில், அக்நி, ஹவிஸ், ஸ்ருக், ஸ்ருவம் முதலிய யக்ஞபாத்ரங்கள் ஆகிய எல்லாம் பிரம்ஹாத்மகங்களென்றும், இந்த மாதிரி தத்வக்ஞானம்பெற்று கர்மானுஷ்டானம் செய்யும் முமுக்ஷுவானவன் "பிரம்ஹகர்மஸமாதி" எனப்படுவதாயும், அவன் அந்த கர்மாவால் பிரம்ஹத்தையே அடைகிறானென்றும்,

ब्रह्मार्पणं ब्रह्महविः ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥

என்பதால் சொல்லியிருப்பது பிரக்ருதத்தில் முக்யம். இங்கு கீதா பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், सर्वं कर्म ब्रह्मात्मकतया ब्रह्ममय-मिति यः समाधत्ते, सः ब्रह्मकर्म समाधिः । तेन ब्रह्मकर्मसमाधिना ब्रह्मैव गन्तव्यम् ॥ என்பதால் மேற்கண்ட அர்த்தத்தை விவரித்துவிட்டு,

मुमुक्षुणा क्रियमाणं कर्म परब्रह्मात्मकमेवेति अनुसन्धान युक्ततया ज्ञानाकारम् ।
என்பதால் முமுக்ஷுக்கள் செய்யும் கர்மாவானது பரப்ரம்ஹாத்மகமென்று அனுஸந்திக்கும்படி கூறினார்.

மேலும் இங்கு பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் अर्पणं (அர்ப்பணம்) என்பதற்கு விவரணம் கூறுகையில் अर्प्यते अनेनेति-अर्पणम्, स्रुगादि என்பதால் ஸ்ருக், ஸ்ருவம் முதலிய யாக பாத்ரங்களையே லக்ஷ்யமாகக் குறிப்பிடுவதும் முக்யம்.

ஸ்ரீதேசிகனும் இங்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையில்:—
सर्वस्य नित्यनैमित्तिकादि रूपस्य सपरिकरस्य स्रुक्, स्रुव, हविरादि विशिष्टस्येत्यर्थः ।
என்ற வாக்யத்தால், ஸ்ருக், ஸ்ருவாதி நிர்த்தேசமூலமாக ச்ரௌதயக்ஞாதி கர்மாவையே உதாஹரணமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது. கர்மயோகநிஷ்டனுக்குச் சொன்ன இந்த அபிஸந்தி முமுக்ஷுக்கள் யாவருக்கும் பொதுவானதே.

ஆகையால் பிரம்ஹநிஷ்டர்களான உத்க்ருஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் நித்ய, நைமித்திக ஸகல வர்ணாச்ரம கர்மானுஷ்டானமும், ஆவச்யகமென்பதே கீதையும், ஆசார்யர்களும் ஸந்தேஹமின்றிச் செய்துள்ள ஸித்தாந்தம். ஆனால் அந்த வர்ணாச்ரம கர்மாக்களை பிரம்ஹநிஷ்டன் பல ஸங்கத்யாக புரஸ்ஸரமாக தத்வஞானத்துடன் பரம புருஷாராதனரூபமாக அநுஸந்தித்துச் செய்யவேண்டுமென்பதே கீதாசார்யனும் ஆசார்யர்களும சிக்ஷித்துக் கொடுத்த வழியென்பதை இதுவரை நிரூபித்தோம்.

பிரம்ஹநிஷ்டனுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மானுஷ்டானம் வேண்டியதில்லையென்பது வைதிகமத ஸித்தாந்த விருத்தமானதே. அவர்களுக்கு கர்மாநுஷ்டானம் வேண்டியதில்லையென்பது மோக்ஷ விரோதியான காம்யகர்மாநுஷ்டானம் வேண்டியதில்லையென்பதையே குறிக்கிறதேயல்லது நித்யமான ஆச்ரம தர்மமான கர்மாவைத்தடுப்பதில்லை. இந்த விஷயத்தை तुल्यं तु दर्शनं என்ற

பிர்ம்ஹஸூத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தெளிவுபடுத்தி யிருப்பதைக் காணலாம். அங்கு:

कथमिदं उपपद्यते ? ब्रह्मविदां कर्मानुष्टानं, अननुष्टानं च ।

என்பதால் "பிரம்ஹவித்துக்களுக்கு கர்மானுஷ்டானமுண்டென்றும், இல்லையென்றும் இரண்டு விதமாகக் காணப்படுவது எப்படிப் பொருந்தும்" என்று ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு ஸமாதானம் கூறுகையில் கர்மானுஷ்டானம் உண்டென்ற பக்ஷமானது பலாபிஸந்தியின்றி பிர்ம்ஹவித்யாங்கமாக அவச்யம் செய்யவேண்டிய யக்ஞாதி விஷயமென்றும், கர்மானுஷ்டானம் வேண்டியதில்லையென்கிற பக்ஷமானது மோக்ஷ விரோதி பலனுள்ள காம்யயக்ஞ விஷயமென்றும் வ்யவஸ்தை செய்தார்.

அந்த வாக்யமாவது:—

फलाभिसन्धिरहितस्य यज्ञादिकर्मणः ब्रह्मविद्याङ्गत्वात्, तथाविधस्य कर्मणः अनुष्ठानदर्शनमुपपद्यते ।
फलार्थस्य तस्यैव यज्ञादेः मोक्षफल ब्रह्मविद्या विरोधित्वात् तस्य अननुष्ठानदर्शनं उपपन्नतरम् ॥ என்று.

ஆகையால் பிர்ம்ஹ நிஷ்டர்களுக்குக் காம்ய யக்ஞானுஷ்டானமே நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்ற விஷயத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அநேக பிர்ம்ஹநிஷ்டர்களின் உதாஹரணத்தைக் காட்டி நிர்ணயித்தார். ஆகையால், கர்மாக்கள் அல்ப, அஸ்திர பலப்ரதங்களென்று பலவிடங்களில் சாஸ்திரங்களும் ஆசார்யர்களும் அடிக்கடி கூறுவதும் காம்ய கர்ம விஷயமென்றே அறியவேணும்.

ஆதலால் பிரபந்நாதி உத்கிருஷ்ட அதிகாரிகளும் அக்நிஹோத்ராதி வர்ணாச்ரம கர்மாக்களை பலாபிஸந்தியில்லாமலும், அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனே அவைகளால் ஆராத்யன் என்கிற தத்வஞானத்துடனும் அநுஷ்டிக்க வேணுமென்பதே நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமாயிருப்பதைப் பிராமாணிகர்கள் அறிவார்.

பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் நிர்ணயம்.

இவ்வளவு சாஸ்திரார்த்த தத்வங்களையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ஸ்ரீதேசிகன் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுவதாவது:—

श्रुतिशिरसि निगूढं कर्मणां चोदितानां
त्वदवधि विनिवेशं नाधिगन्तुं क्षमाणाम् ।
परिहसति मुरारेः पादुके! बालिशानां
पशुवधपरिशेषान् पंडितो नामयज्ञान् ॥ (47) என்று.

"வேதவிஹிதங்களான யாகாதி நித்யகர்மாக்களுக்குப் பரமபுருஷனை அந்தர்யாமியான பகவானே ஸாக்ஷாத் ஆராத்யன் என்று வேதாந்தங்களில் கூறிய தத்வத்தையறிந்து அதன்படி பகவத்பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்துச் செய்யப்படாத யாகங்களில் பசுவதம் தான்மீதியேயல்லது பகவத் ப்ரீதி ஏற்படாதெனஞானிகள் பரிஹஸிப்பார்கள்" என்று ஸ்ரீதேசிகன் பரமைகாந்திகள் செய்ய வேண்டிய யாகாநுஷ்டான க்ரமத்தைச் சிக்ஷித்துக் கொடுத்திருக்கிறார். இதிலிருந்து பசு ஆலம்பன ஸஹிதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால், பகவானே ஸாக்ஷாத் ஆராத்யனென்கிற தத்வ ஞானத்துடன் அவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதை ஸ்ரீதேசிகன் நிஸ்ஸந்தேஹமாக ஸ்திரப்படுத்தியிருப்பது ப்ரக்ருதத்தில் மிகவும் முக்யமான விஷயம்.

இவ்வாறு இன்னும் பல இடங்களில் நம் ஆசார்யர்கள் அக்நிஹோத்ராதிகள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்பதை நிர்ணயித்திருப்பதை விஸ்தாரபயத்தால் இங்கு விவரிக்காமல் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறோம்.

பசு ஆலம்பனம் தர்மம்.

இவ்வாறு ஆசாரியர்கள், வேதவிஹிதங்களான ஜ்யோதிஷ்டோமாக்நி ஹோத்ராதி நித்யஸ்ரௌதகர்மாக்களை வர்ணாச்ரமதர்ம முறையில் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்துவிட்டபிறகு, அந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்களில் சுருதி விஹிதமான பசு ஆலம்பன தர்மத்தைப்பற்றியும் ஆசார்யர்கள் செய்துள்ள விஸ்தாரங்களை இங்கு குறிப்பிடுகிறோம். யாகங்.

களில் விஹிதமான பசு ஆலம்பன தர்மமானது வேதங்களில், உத்தமதர்மமாகவும் அவச்யகர்த்தவ்யமாகவும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது மஹா பரிசுத்தமான தர்மமென்றும் ஹிம்ஸையே அல்லவென்றும், அஹிம்ஸையேயென்றும் பசுவுக்கு ஹிதகரமென்றும், ரக்ஷணமென்றும், உத்தமலோக ப்ராப்தி ஹேதுவென்றும், சுருதி ஸ்மிருதி பிரமாணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீதேசிகனும், தங்களுடைய கிரந்தங்களில் வெகு தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

யாகபசுவுக்கு உயர்ந்த கதி கிடைப்பதாகக் கூறும் அநேக சுருதி வாக்யங்களை முதல்பாகத்தில் காட்டினோம். மனுவும் तस्माद्यज्ञे वधोऽवधः, என்றும் अहिंसामेव तां विद्यात् என்றும் யாகபசு விஷயம் வதமே அல்லவென்றும், அஹிம்ஸையென்றே நினைக்க வேணுமென்றும் உறுதியாகச் சொன்னார். மஹாபாரதத்தில் மஹேச்வரன் பார்வதிதேவிக்கும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் யுதிஷ்டிரருக்கும் உபதேசிக்கும் வாக்யங்களால் யாகபசு விஷயம் உத்தம தர்மமென்பதும், பசுவுக்கும், யஜமானனுக்கும் மிகுந்த க்ஷேமகரமானதென்றும் சொல்லியிருப்பதையும் முதல் பாகத்தில் காணவும்.

யாகபசுவுக்கு உத்தமகதி: ஹேமாத்ரி வசனங்கள்.

பிரஸித்த நிபந்தனக் கிரந்தமாகிய ஹேமாத்ரியில் அஜவத ப்ராயச்சித்தபிரகரணத்தில் யாகபசுவிஷயமாக உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள வசனங்களையும் பிராமாணிகர்கள் பராமர்சிக்கவேணும். அங்கு

यज्ञार्थं हन्ति चेत् विप्रः अनन्तं फलमश्नुते ।

என்பதால் யாகார்த்தமாக பசுவதம் செய்கிறவனுக்கு எல்லையற்ற ஸுக்ருத பலன் உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது. மேலும் அங்கு

यज्ञार्थं हन्ति यो विप्रः अजं मेषं सुपुण्यधीः ।
स याति ब्रह्मणः स्थानं पुनरावृत्ति वर्जितम् ॥

என்ற வசனத்தால் யாகார்த்தமாக பசு ஆலம்பனம் செய்யும் புண்ய புருஷர்கள் புனராவ்ருத்தியற்ற பிரம்ஹலோகத்தை

அடைவதாயும் சொல்லப்படுகிறது. தவிரவும் அங்கு

यज्ञार्थं हन्ति यो विप्रः पशुं लोकपरायणः ।
स याति ब्रह्मणः स्थानं पशुना सह मोदते ॥

என்ற பிரமாணத்தால் யாகநிமித்தமான பசு ஆலம்பனம் செய்யும் விப்ரன் அந்த பசுவுடன் சேர்ந்து பரபிரம்ஹ லோகத்தை அடைந்து பிர்ம்ஹானந்தத்தை அனுபவிப்பதாயும் சொல்லப் படுகிறது. ஆதலால்தான் மனுவும்

आत्मानं च पशूंश्चैव गमयत्युत्तमां गतिम् ।

என்பதால் யஜமானன், தன்னையும், யாகபசுவையும் உத்தமகதி அடையும்படி செய்வதாகக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கணக்கற்ற சுருதி ஸ்மிருதி பிரமாணங்களைக்கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீதேசிகாதி ஆசார்யர்கள் யாக பசு விஷயம் ஹிம்ஸையல்லவென்றும், ரக்ஷணமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

இதற்கு பிர்ம்ஹஸூத்ர பிரமாணம்.

முதலில் பிரம்ஹஸூத்ரத்தையும் அங்குள்ள ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் பராமர்சிப்போம். பிரம்ஹஸூத்ரம் அங்யாதிஷ்டிதாதிகரணத்தில், ஸாங்க்யமதஸ்தர்கள் யாகபசு ஹிம்ஸையில் தோஷமென்று பூர்வபக்ஷம் செய்தார்கள். யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸை ஆவச்யகமென்பதையும், அது வேதவிஹிதமென்பதையும் ஸாங்க்யர்களும் அங்கீகரித்தார்கள். யாகபசு ஹிம்ஸையானது யாகத்திற்கு உபகாரகம்தான். ஆனால் அந்த ஹிம்ஸையினால் ஸ்வல்ப தோஷம் ஏற்படுகிறதென்றும் அதை யஜமானன் அநுபவிக்க வேண்டியதுதானென்றும் அவர்கள் பக்ஷ சொன்னார்கள்.

हिंसा हि पुरुषस्य दोषमावक्ष्यति, क्रतोश्च उपकरिष्यति ॥

என்பது அவர்களின் மதமாகும்.

இந்த ஸாங்க்ய அபிப்பிராயத்தைக் கண்டித்து யாகபசு ஹிம்ஸை, ஹிம்ஸையே யல்லவென்று ஸித்தாந்தம் செய்வதற்காகவே பிரம்ஹஸூத்திரத்தில

अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् ।

என்று இதம்பரமாக ஓர் ஸூத்ரத்தை பிர்ம்ஹ ஸூத்ரகாரரான ஸ்ரீ வ்யாஸர் செய்தருளியிருக்கிறார். இதில் ஸூத்ரகாரர் பசு ஹிம்ஸையுள்ள யாகம் அசுத்தமல்லவென்றும், அது பசுவுக்கு ஹிதகரமென்றும் உயர்ந்தகதியைக் கொடுக்கிறதென்றும் வேதமே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுவதால் ஸாங்க்யர் சொன்ன ஸ்வல்ப தோஷத்திற்கும் இடமில்லையென்றும், ஆதலால் யஜமானனுக்கு ஹிம்ஸா தோஷமும் அதன் காரணமாக வ்ரீஹிபாலாதி ப்ராப்தியும் புனராவிருத்தி முதலியவைகளும் கிடையாவென்று ஸித்தாந்தம் கூறினார்.

பிரம்ஹ ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த மூன்று மஹாசாரியர்களும் இந்த பிரம்ஹஸூத்ரத்திற்கு ஒரே மாதிரியான பாஷ்யம் செய்து யாகபசு ஹிம்ஸை தர்மமென்று ஸ்தாபித்துள்ளதைக் கீழ் பாகத்தில் நிரூபித்திருக்கிறோம்.

யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையல்ல, ரக்ஷணமே
ஸ்ரீபாஷ்ய நிர்ணயம்.

இங்கு நம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வெகு ஸ்பஷ்டமாகவும் உறுதியாகவும் சர்ச்சை செய்து நிர்ணயித்துள்ள ஸித்தாந்தத்தை, அந்த ஆசாரியரின் சிஷ்யர்களாகிய நம்மவர்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யமாவது:—

इष्टादिकर्मैव अशुद्धं—पापमिश्रम्
अग्नीषोमीयादि हिंसा युक्तत्वात्

என்பதால் "ஹிம்ஸையுடன் கூடியதால் நித்ய, நைமித்திக, காம்ய ரூபமான யாகாதிகர்மாவானது அசுத்தம், அதாவது பாப மிச்ரம்" என்று ஸாங்க்ய பூர்வபக்ஷத்தைக் காட்டிவிட்டு ஸித்தாந்தம் கூறுவதாவது:—

तन्न, कुतः? अग्नीषोमीयादेः संज्ञपनस्य स्वर्गलोकप्राप्ति हेतुतया हिंसात्वाभाव शब्दात्। पशोर्हि संज्ञपन निमित्तां स्वर्गलोक प्राप्तिं वदन्तं शब्दमामनन्ति "हिरण्य शरीरः ऊर्ध्वः स्वर्गं लोकमेति" इत्यादिकम्। अतिशयिताभ्युदय साधन-

रूपः व्यापारः अल्प दुःखदोऽपि न हिंसा । प्रत्युत रक्षणमेव । तथा च मन्त्रवर्णः—"न वा उवेतन्म्रियसे नरिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिः सुगेभिः । यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः तत्र त्वा देवः सविता दधातु" इति । चिकित्सकं च तादात्विक अल्पदुःखकारिणमपि रक्षकमेव वदन्ति, पूजयन्ति च तद्ज्ञाः ॥

இதன் அர்த்தமாவது:—

"பசுஹிம்ஸை யிருப்பதால் யாகாதிகர்மமானது பாப மிச்ரமென்பது ஸரியல்ல. ஏனென்றால்? அக்நீஷோமீயாதியாக பசு ஹிம்ஸையானது அந்த பசுவுக்கு, ஸ்வர்கலோக ப்ராப்தி ஹேதுவாயிருப்பதால் அது ஹிம்ஸையேயல்லவென்று வேதமே சொல்லுகிறது. 'ஹிரண்யசரீர:—' என்ற சுருதிவாக்யத்தையே சுருதிகள் இதற்கு பிரமாணமாகக் கூறியிருக்கின்றன. மிகவும் உயர்ந்த சிரேயஸ்ஸுக்குக் காரணமாயுள்ள அந்த ஹிம்ஸா கார்யமானது, தத்காலத்தில் பசுவுக்கு ஸ்வல்ப துக்கத்தைக் கொடுப்பதாயிருந்த போதிலும் அது ஹிம்ஸையாகாது. பசுவுக்கு ரக்ஷணமேயாகும். ஏனெனில் "நவாஉவா" என்ற மந்திரமே அப்படிச் சொல்லுகிறது.

சஸ்திர (ஆயுத) சிகித்ஸை செய்யும் வைத்யன், வியாதிஸ்தனுக்கு ஆயுதாதிகளால் தத்காலத்தில் துக்கத்தைக்கொடுத்த போதிலும் அந்த வைத்யனை "ரக்ஷகன்" என்றே சொல்லுகிறார்கள். அந்த வைத்யனைப் பூஜிக்கவும் செய்கிறார்கள்."

மேற்படி வாக்யங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வேதவிஹிதமான யாகபசு ஹிம்ஸையானது அஹிம்ஸையே என்றும், பசுவுக்கு ஹீன சரீரம் நீங்கி உத்தம ஸ்வர்ண சரீரம் கிடைத்து உயர்ந்த லோகமும் கிடைப்பதாக சுருதி கூறுவதால் அது பசுவுக்கு ரக்ஷணமே யென்றும் சொல்லி அதற்கு வைத்யன் சஸ்திர சிகித்ஸை செய்வதையும் உதாஹரணமாகக் காட்டினார். வியாதிஸ்தனுக்கு வைத்யன் ஆயுதம் முதலிய சஸ்திரங்களால் சரீரத்தைக் கீறி சிகித்ஸை செய்வது தத்ஸமயத்தில் ஹிம்ஸையாக விருந்தாலும் அந்த வியாதிஸ்தனை ரக்ஷிப்பதற்கே செய்யப்படு

கிறபடியால் அது ரக்ஷணமாகிறதுபோல் யாகபசுவுக்கும் தத்கா லத்தில் சிறிது சிரமம் தோன்றினாலும் கடைசியில் அது ரக்ஷண மாகவே ஆகிறது என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்தார்.

கீதாபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்.

கீதை இரண்டாவது அத்யாயத்தில் "ஸ்வதர்மமபி சா வேக்ஷ்ய, (स्वधर्ममपिचावेक्ष्य) என்ற சுலோக பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கூறுவதாவது:—

अपिचेदं प्रारब्धं युद्धं प्राणिमारणमपि, अग्नीषोमीयादिवत् स्वधर्ममवेक्ष्य न विकंपितुमर्हसि।............अग्नीषोमीयादिषु च न हिंसा पशोः। निहीनतरच्छागादि देह परित्याग पूर्वक-कल्याणतर देह स्वर्गादि प्रापकत्व श्रुतेः संज्ञपनस्य। न वा उवे तन्म्रियसे नरिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिः सुगेभिः। यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः तत्रत्वा देवस्सविता दधातु" इति श्रूयते।........अतः चिकित्सक कर्म आतुरस्येव रक्षण-मेव अग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनम्॥

இதன் அர்த்தமாவது:—

"அர்ஜுந! இப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள இந்த யுத்த மானது பிராணிகளைக் கொல்லும் கார்யமாயிருந்தபோதிலும் அக்நீஷோமீய யாகபசு ஹிம்ஸையைப்போல் இது ஸ்வதர்ம மென்று அறிந்து நடுங்காமலிருப்பாயாக.

அக்நீஷோமீய யாகாதிகளில் செய்யப்படும் யாகபசு ஹிம் ஸையானது அந்த பசுவுக்கு ஹிம்ஸையேயல்ல. ஏனெனில், மிகவும் தாழ்ந்ததான அஜசரீரம் நீங்கி ரொம்பவும் அழகிய உத் தம சரீரமும், உயர்ந்த லோகமும் அந்த பசுவுக்குக் கிடைப்பதாக சுருதி சொல்லுகிறது. ஆதலால் வியாதிஸ்தனுக்கு ஆயுத சிகி த்ஸைபோல் யாகபசுவுக்கும் அது ரக்ஷணமேயாகும்".

மேற்படி கீதாபாஷ்ய வாக்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் யாக பசு ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையல்லவென்றும் பசுவுக்கு ரக்ஷணமென்

றும் சஸ்திர சிகித்ஸா உதாஹரணத்துடனும், சுருதி பிரமாண த்துடன் நிஷ்கர்ஷித்தார்.

இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உதாஹரித்த "நவாஉவா" என்ற மந்திரத்தின் அர்த்தமாவது:—

"ஏ! பசுவே! நீ! வீண் மரணத்தை அடையவில்லை. நீ கெடுதி யடையமாட்டாய். வெகு ஸுகரமான மார்க்கங்களால் தேவர்களையே நீ அடைகிறாய். எந்த உத்தம லோகத்தில் புண் ய சீலர்களை இருக்கிறார்களோ, பாபிகள் இல்லையோ அந்த கைய லோகத்தில் உன்னை, ஸர்லோக நியந்தாவான பகவான் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பாராக!"

மற்றொரு சுருதியாகிய हिरण्यशरीरः ऊर्ध्वः स्वर्गलोकमेति (ஹிரண்ய சரீர:-) என்பதின் அர்த்தமாவது:—

"யாகத்தில் உபயோகப்பட்ட பசுவானது ஸ்வர்ணமயமான சரீரத்தை அடைந்து உயர்ந்து ஸ்வர்க்கலோகம் போகிறது" என்று. இந்தமாதிரியாக பசுவுக்கு உத்கிருஷ்ட கதியைச் சொல் லுகிற பற்பல வேதவாக்யங்களையும், மநுவாதி ஸ்மிருதிகளையும முதல் பாகத்தில் காட்டியுள்ளோம். அந்தகைய சுருதிஸ்மிருதி பிரமாணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் யாகபசு கார்யம் ஹிம் ஸையே அல்லவென்றும் ரக்ஷணமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய் தார்.

தத்வ முக்தாகலாபத்திலும், அதன் வியாக்யானமான ஸர்வார்த்த ஸித்தியிலும் ஸ்ரீ தேசிகன் மேற்கண்ட விஷயங் களை வெகு ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகிறார்.

निस्संकोचान्निषेधात् (அத்ரவ்பஸரம், 78)

என்ற சுலோகத்தால் ஸ்யேன-அக்நீஷோமீய வைஷம்ய நிரூபண பூர்வமாக யாகபசு விஷயத்தில் ஹிம்ஸாத்வமே கிடையாதென்ற வேதாந்த ஸூத்ர ஸித்தாந்தத்தை ஸ்திரப்படுத்துகையில் ஸர் வார்த்தஸித்தியில் ஸ்ரீ தேசிகன் கூறுவதாவது:—

अत्रैवं शारीरकशास्त्रे परीहारः उक्तः—

अग्नीषोमीयालंभनस्य परदुःखोत्पादकत्वे सत्यपि हिंसा शब्द

वाच्यत्वं नास्ति। न हि व्रणादिशान्त्यर्थं दाहच्छेदादिकारिषु वैद्यांबष्ठादिषु हिंसकत्वमस्ति?। नच पुत्रादिशिक्षाकारिषु पित्रादिषु तर्जनादिभिः हिंसकत्वमुच्यते?।
अशास्त्रीयकर्मणा परदुःखाधानकारिणामेव हिंसकत्वं। अत्रपुनः शास्त्रीय कर्मानुरोधेन प्राणवियोजनेऽपि न हिंसकत्वं। अपितु रक्षकत्वमेव। पापफलपरिणतिरूप पशुशरीर विच्छेदेन पशोरेव निरतिशय सुखभोगानुरूप विशिष्टशरीर ग्रहणहेतुत्वात्। ...."नवाउवा +सुगेभिः" इति मन्त्रवर्णेन पशोः विशिष्टदेश प्राप्तिः उच्यते ॥' என்று

இந்த வாக்யங்களில் ஸ்ரீதேசிகன் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையே அல்லவென்றும், அதில் பசுவுக்குச் சிறிது துக்கம் ஏற்பட்டாலும், வ்ரணம் ஆறுவதற்காக வைத்யன் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வெட்டுவது சுடுபோடுவது முதலான சிகித்ஸை செய்வது எப்படி ஹிம்ஸையல்லவோ அது போலவே யாகபசு விஷயமும் ஹிம்ஸையல்லவென்றும், புத்ரனை தர்ஜனாதிகளால் சிக்ஷிக்கும் பிதா எப்படி ஹிம்ஸகனல்லவோ அதுபோலவே இதுவுமாகுமென்று சொல்லுகிறார்.

மேலும் அசாஸ்த்ரீயகாரணத்தால் பிறருக்கு துக்கமுண்டு பண்ணுவதுதான் ஹிம்ஸையென்றும், யாகத்தில் சாஸ்த்ர விதிப்படி ஹிம்ஸை செய்வதால் இதில் ஹிம்ஸாதோஷமே இல்லையென்றும், ஏனெனில் அது பசுவுக்கு ரக்ஷணமாயிருப்பதாயும், பாபஜன்யமான அஜம் முதலிய பசு சரீரம் நீங்கி உயர்ந்த சரீரமும், உயர்ந்தலோகமும் யாகபசுவுக்குக் கிடைப்பதாக சுருதி கூறுகிறபடியால் இது பசுவுக்கு ரக்ஷணம்தான் என்றும் தெளிவாகச்சொல்லி ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்ய அபிப்பிராயத்தையே ஸ்ரீ தேசிகன் விவரித்து ஸ்திரப்படுத்துகிறார்.

பரமதபங்கம் என்ற ரஹஸ்ய க்ரந்தத்தில் ஜைனமத பங்காதிகாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கீழ்க்கண்ட தமிழ் வாக்யங்களாலும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறார்.

"தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தாபகமான சாஸ்திரத்தாலே அக்னீ ஷோமீயாதி ஹிம்ஸைகளிலும், யுத்தத்தில் வதார்ஹ விஷயத்திலும்......பாபத்வசங்கை பண்ணவொண்ணாது....... வைதஹிம்ஸை பசுவுக்கு ஹிததமமென்று சாஸ்த்ரமாகையாலே அதுக்குஅனர்த்தஹேதுவன்று. இது சிகித்ஸகசல்ய பிரயோகாதி நியாயத்தாலே ஹிதமாம் .... ஆகையாலே ஸாங்க்யர்சொன்ன ஸ்வல்பதோஷ ஸங்கரத்திற்கும் அவகாசமில்லை. இவ்வர்த்தத்தை "அசுத்தமிதிசேந்நசப்தாத்" என்று வேதாந்த ஸூத்ரகாரர் அருளிச்செய்தார்"

இந்த வாக்யத்தால் பிரம்ஹஸூத்ர-பாஷ்ய ஸித்தாந்தத்தையே தெளிவாக விவரித்திருப்பது காணவும். இந்த வாக்யத்தில்.

"தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தாபகமான சாஸ்திரத்தாலே"

என்று ஸ்ரீ தேசிகன் சொல்லுவது கவனிக்கத்தக்கது. தர்மம், அதர்மம், ஹிம்ஸை, அஹிம்ஸை, பாபம், புண்யம், முதலிய ஸகலங்களையும் சாஸ்திரமூலமாகவே பிரமாணசரணர்கள் தெளியவேண்டுமேயல்லது வேறுவழி கிடையாது. அத்தகைய சாஸ்திரப் பிராமணபலத்தாலேயே யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையல்லவென்றும் ரக்ஷணமென்றும் நிச்சயிக்கப் பட்டிருப்பதால் இந்த ஆக்ஞையை வைதிகமதஸ்தர் யுக்திவாதாதி விபரீதங்களால் அதிக்ரமிக்கக் கூடாதென்பதையே இந்தவாக்யத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் காட்டுவது முக்யமாகும்.

யாகபசுவிஷயமாக விசிஷ்டாத்வைதிகளின் நிர்ணயம் உத்ஸர்க்காபவாதநியாயம் வராது.

யாகபசு கார்யம் ஹிம்ஸையல்லவென்கிற விஷயத்தில் அத்வைதிகளுக்கும், விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிய ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்திகளுக்கும் சிறிது பேதமிருப்பது முக்யமாக கவனிக்கத்தக்கது. அத்வைதிகளும் யாகபசு ஹிம்ஸை தோஷமற்றது என்று சொன்னார்களாயினும் உத்ஸர்க்காபவாத நியாயப்படியே நிர்ணயம் கூறினார்கள். அதாவது नहिंस्यात् सर्वाभूतानि என்கிற

சாஸ்திர விதியானது பொதுவாக ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாதென்று கட்டளையிடுகிறது. ஆனால் "யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸை செய்யவேண்டும்" என்ற अग्नीषोमीय पशुमालभेत என்கிற மற்றொரு சாஸ்திர விதியானது யாகத்தில் ஹிம்ஸை செய்வதை விதிக்கிறது. மேற்கண்ட இரண்டு விதிகளுக்கும் விரோதம் ஏற்படுகிறது. அப்படி விரோதம் ஏற்படாமல் விஷய வ்யவஸ்தை செய்து அர்த்தம் சொல்லவேண்டியதாகையால் மீமாம்ஸகாதி நியாயவாதிகள் உத்ஸர்க்காபவாத நியாய பலத்தை அநுஸரித்து, யாகபசு ஹிம்ஸாவிதியானது அபவாத சாஸ்திரமென்றும் பிரபலமென்றும் இதனால் "ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற பொது விதி அதாவது உத்ஸர்க்க சாஸ்திரமானது பாதிக்கபபடுகிறதென்றும், ஆகையால் யாகபசு ஹிம்ஸை தவிர மற்ற ஹிம்ஸைகளைச் செய்யக்கூடாதென்று இரண்டு விதிக்கும் விரோதமின்றி வ்யவஸ்தை கூறினார்கள். இதனால் யாகபசு ஹிம்ஸைமட்டும் செய்யலாமென்றும் அதில் தோஷமில்லையென்றும் சாஸ்திரம் நிர்ணயித்தது.

இந்த உத்ஸர்க்காபவாத [பொதுவிதி விலக்குவிதி] நியாயத்தை அநுஸரித்தே அத்வைதபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீசங்கராசாரியாள் யாகபசு ஹிம்ஸை தோஷமற்றது என்று ஸித்தாந்தம் கூறினார்கள்.

ஆனால் விசிஷ்டாத்வைதிகளான ஸ்ரீபாஷ்யகார-ஸ்ரீதேசிகாதி ஆசார்யர்களோவென்றால் யாகபசு விஷயத்தில் மேற்கண்டபடி உத்ஸர்க்காபவாத நியாயமே பிரவிர்த்திக்காது என்று நிர்ணயித்துள்ளார். அது எப்படியெனில்:—

யாகபசு விஷயமானது ஹிம்ஸையே அல்லவென்றும், பசுவுக்கு அது ரக்ஷணமென்றும் சுருதிவாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டமாகிறபடியால் அதை ஹிம்ஸை என்று பேசவே இடமில்லை. ஆகையால் "ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற பொது நிஷேதமானது யாகபசு விஷயத்தில் பிரவர்த்திக்க இடமேயில்லை. ஏனெனில் அது ஹிம்ஸையாயிருந்தாலல்லவோ "ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற

விதி பிரவிர்த்திக்க இடமேற்படும்? அஹிம்ஸையென்றும் ரக்ஷணமென்றும் சுருதியால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட யாகபசு விஷயத்தில் ஹிம்ஸை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லையன்றோ? ஆதலால் "நஹிம்ஸ்யாத்" என்ற பொது விதியானது 'அக்நீஷோமீயம்' என்ற யாகபசு விதிவிஷயத்தில் வராது. நஹிம்ஸ்யாத் என்பது ஹிம்ஸையைத் தடுக்கிறது. அக்நீஷோமீயம் என்ற விதியோ ரக்ஷணத்தை விதிக்கிறது. ஆதலால் இரண்டு விதிகளும் தனித்தனி விஷயங்களாகிவிட்டதால் உத்ஸர்க்காபவாத ஸம்பந்தத்திற்கே அவகாசமில்லையென்று அந்த பூர்வாசாரியாகள் நிர்ணயித்தார்கள்

இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் பல விடங்களில் ஸாதித்திருப்பதை இங்கு சிறிது நிரூபிப்போம்.

யாகபசு விஷயமாக ஸர்வார்த்தஸித்தியில்
ஸ்ரீதேசிகன் ஸூக்தி.
உத்ஸர்க்காபவாதக்கிரமமில்லை

முதலில் ஸர்வார்த்தஸித்தியில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதிப்பதாவது:—

अयमत्र विभागः। अग्नीषोमीय पश्वालंभनस्य हिंसात्वमभ्युपगम्य "आलभेत" इति विधिबलात् "नहिंस्यात्" इति निषेधस्य संकोचमाहुः केचित्॥ अपरेपुनः श्रुतिस्मृतिबलात् हिंसात्वमेव नाभ्युपगच्छन्ति। अल्पीयसा दुःखेन अधिक सुखप्राप्ति हेतोः अहिंसात्वात्। "नम्रियसे नरिष्यसि" इति श्रुतत्वाच्च इति॥

இந்த வாக்யத்தில் யாகபசு ஹிம்ஸையானது வேதவிஹிதமான தர்மமாதலால் அது நஹிம்ஸ்யாத் என்ற உத்ஸர்க்க சாஸ்திரத்தை பாதிக்குமென்று அத்வைதிகள் சொன்ன ஸமாதானத்தை केचित् என்பதால் முதலில் கூறிவிட்டு, अपरे पुनः என்பதால், சுருதி ஸ்ம்ருதி பலத்தால் யாகபசு ஹிம்ஸையை ஹிம்ஸையென்றே சொல்லக்கூடாதென்றும், விசேஷ சிரேயஸ்ஸுக்கு ஹேதுவான அந்த கார்யமானது அஹிம்ஸைதானென்றும் வேறுசிலர் கூறுவதாக இரண்டாவது ஸமாதானமும் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டாவது ஸமாதானமே அதாவது ஹிம்ஸையேயல்லவென்ற

ஸித்தாந்தமே நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமானதென்பது ஸ்பஷ்டம்.

தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலும் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம்

இதை இன்னும் ஸ்பஷ்டமாக ஸ்ரீ தேசிகன் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் நிரூபிப்பதை கவனிக்கவும். य एनं वेत्ति हन्तारं என்ற கீதா சுலோக பாஷ்யத்தில்

"नहिंस्यात् सर्वाभूतानि "ब्राह्मणो न हन्तव्यः" इत्यादीन्यपि अविहित शरीर वियोगकरण विषयाणि ।"

என்ற வாக்யத்தால் நஹிம்ஸ்யாத் என்ற உத்ஸர்க்க (பொது) விதியானது சாஸ்திர விஹிதயாகாதி ஹிம்ஸை தவிர மற்ற லௌகிகஹிம்ஸையைப் பற்றியது என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறினார். இந்த வாக்யத்திற்கு தாதபர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகன் வியாக்யானம் செய்கையில்

पराभिमत प्रक्रियाया उत्सर्गापवादाद्वा, स्वमतेन विहितशरीर वियोग करणस्य पशु शत्रुप्रभृतीनां अपि हिततमत्वेन हिंसात्वस्यैव अभावाद्वा इति भावः ।

என்று ஸாதித்தார். யாகத்தில் செய்யப்படும் பசு ஹிம்ஸையும் யுத்தத்தில் செய்யப்படும் சத்ருவதமும் தோஷமற்றது என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் இந்த வாக்யத்தால் இரண்டுவிதமாக நிரூபிக்கிறார். முதலில் पराभिमत, என்ற முதல் வாக்யத்தால் அத்வைதிகள் உத்ஸர்க்காபவாத நியாயப்படி சொன்ன ஸமாதானத்தைக் காட்டினார். பிறஸித்தாந்திகள் அதாவது அத்வைதிகள் என்பதை पर என்கிற பதத்தால் நிர்த்தேசித்துவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தால் ஸ்வமதத்தைக் காட்டுகிறார். स्वमतेन என்பதால். யாகத்தில் பசுவுக்கும், யுத்தத்தில் கொல்லப்படும் சத்ருவுக்கும் மிகுந்த க்ஷேமமேற்படுவதாக சாஸ்திரம் கூறுவதால் அதில் ஹிம்ஸாத்வமே கிடையாதென்பது ஸ்வமதம். அதாவது ஸ்ரீபாஷ்யகார் மதம் என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் தெளிவாக்கினார். ஹிம்ஸையேயல்லவென்றும், அஹிம்ஸைதான் என்றும் ஸித்தாந்தமானது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரமதம் என்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்து யாகபசு விஷயமானது ரக்ஷணம்தானென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸாதித்திருப்ப

தை உறுதிப்படுத்தி விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தப்படி "நஹிம்ஸ்யாத்"—"அக்நீஷோமீயம்" என்ற இரண்டிற்கும் உத்ஸர்க்கா பவாதக்கிரமில்லையென்றும், அந்த ஸமாதானமானது அத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தமே என்பதையும் पराभित என்ற வாக்யத்தால் ஸாதித்திருக்கிறார்.

தாத்பர்யசந்திரிகையில் மற்றொருவிடத்தில்.

स्वधर्ममपिचावेक्ष्य என்ற கீதா சுலோக தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் யாகபசு விஷயமாக மேற்கண்டபடி இரண்டுவித ஸமாதானத்தையும் ஸ்ரீதேசிகன் குறிப்பிடுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. அங்கு

प्रबलं विशेषशास्त्रं निषेधशास्त्रात्,
निषेधस्य अप्रसक्तिं वा स्मारयति ॥

என்ற வாக்யத்தால் யாகபசு விஷயமாக இரண்டுவிதமான ஸமாதானம் கூறப்படுகிறது. இதில் முதல் வாக்யத்தால் नहिंस्यात् என்ற ஸாமான்ய (பொது) சாஸ்திரத்தைவிட अग्नीषोमीयं என்ற விசேஷ சாஸ்திரம் (விலக்குவிதி) பிரபலமாகையால் யாகபசு விஷயம் தோஷமற்றது—என்று ஒரு ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது ஸமாதானம் निषेधस्य अप्रसक्तिं वा स्मारयति என்பதால் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது "ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்ககூடாது" என்கிற நிஷேத சாஸ்திரமானது யாக பசு விஷயத்தில் பிரவிர்த்திக்காது. ஏனெனில் யாக பசு விஷயம் ஹிம்ஸையாயிருந்தாலல்லவோ. "ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்ற சாஸ்திரம் யாக பசு விஷயத்தில் வரக்கூடும்? யாக பசு விஷயம் ரக்ஷணமென்று ஸித்தாந்தமாகையால் இங்கு ஹிம்ஸாநிஷேத சாஸ்திரமே பிரவிர்த்திக்க இடமே இல்லையென்பது இரண்டாவது ஸமாதாமாக ஸ்ரீதேசிகனால் காட்டப்பட்டது.

மேலேயும் மேற்படி கீதாதாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீதேசிகன், தர்க்க பலத்தாலும் யாகபசுஹிம்ஸை ஹிம்ஸையல்லவென்பதை நிரூபிக்கிறார். अधर्म साधको हिंसात्वहेतुः असिद्धः। उपाधिश्च

न पक्षव्यापकः, पक्षस्य अहिंसारूपत्वात् என்று யாக பசு விஷயம் அதர்ம மென்று சொல்லுவதற்கு, அது ஹிம்ஸை என்ற ஹேதுவைத் தானே காட்டவேண்டும்? அது ஹிம்ஸையல்லவென்றும் ரக்ஷண மென்றும் வேதப் பிரமாணம் கூறிவிட்டதால் ஹிம்ஸை என்ற ஹேதுவே அஸித்தமாகிறது. ஆகையால் தர்க்க பலத்தாலும் கக்ஷி சொல்லமுடியாதென்று ஸாதித்து விட்டு அடுத்த வாக்யத்தில்

ஹிம்ஸைக்கு லக்ஷணமென்ன?
ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயம்.

अनर्थप्रापकव्यापारत्वं हिंसालक्षणं। अत्रतु तद्विपरीतत्वेन रक्षणत्वमेव युक्तमिति मन्त्र लिंगेन ज्ञापयति।

என்பதால் ஹிம்ஸை என்பதற்கு லக்ஷணம்சொல்லி, அந்த லக்ஷணம் யாக பசு விஷயத்தில் ஒவ்வாததால் இது ரக்ஷணம் தான் என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் नवाउ என்ற மந்திர பலத்தால் ஸித்தாந்தம் கூறியதை ஸ்ரீ தேசிகன் எடுத்துக் காட்டினார்.

கடைசியாக ஸ்ரீ தேசிகன் எல்லா விஷயங்களை க்ரோடீகரித்துக் கூறுவதாவது:—

अयमभिप्रायः - नतावदिह दुःखजननमात्रं हिंसा, रक्षणरूपेषु चिकित्सकशल्यप्रयोगादिष्वपि प्रसंगात्। नापि प्राणवियोजनमात्रं, अतद्रूपेषु सर्वस्वहरण नरकपीडादिषु हिंसाशब्दप्रयोगदर्शनात्।
अतः अनर्थपर्यवसितः तादात्विकदुःखजनको व्यापारो हिंसेत्येव तत्वं॥ என்று

இந்த வாக்யங்களால் ஸ்ரீ தேசிகன் ஹிம்ஸை என்பதற்கு லக்ஷணம் கூறி அது யாக பசு விஷயத்தில் ஒற்றுவாரதென்பதை நிரூபிக்கிறார். அதாவது:— नहिंस्यात् सर्वाभूतानि என்ற விதியானது "ஒரு பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது" என்று சொல்லுவதில் "ஹிம்ஸை" என்றால் என்ன? அதற்கு எப்படி லக்ஷணம் சொல்லுவது?

ஒருவனுக்கு அல்லது ஒரு பிராணிக்கு ஸஹிக்க முடியாத துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவது ஹிம்ஸை என்று சொல்லலாமா? அப்படியானால் வைத்யன் கத்தி முதலிய சஸ்திரங்களைக் கொண்டு வியாதிஸ்தனுக்கு சிகித்ஸைசெய்வதும் ஹிம்ஸைஎன்று சொல்ல நேரிடும். ஏனெனில் சஸ்திரத்தால் கீறி சிகித்ஸை செய்கையில் வியாதிஸ்தனுக்கு ஸஹிக்க முடியாத துக்கம் ஏற்படுகிறதல்லவா? ஆகையால் இந்த லக்ஷணம் ஸரியல்ல. அப்படியானால் உயிரைப் போக்கும் கார்யமே ஹிம்ஸை என்று லக்ஷணம் சொல்லலாமா? இதுவும் ஒற்றுவராது. ஏனெனில் பிராணனை எடுக்காமலே கை கால் முதலிய அவயவங்களை பயங்கரமாக வெட்டுவதும், சூடு போடுவதும், சைசயடியடிப்பதும், இது முதலான கோரகார்யங் களும், உயிருடன் மனிதன் அனுபவிக்கும் நரக பீடை முதலிய வைகளும், தன் ஸொத்தைத் திருடன் முதலியவர்கள் அபஹரிப் பது முதலிய கிலேசங்களும் "ஹிம்ஸை" என்று சொல்லமுடி யாமல் போய்விடும். இது நியாயமா? சாஸ்திரங்களும், லோகவ்ய வஹாரமும் மேற்கண்ட கார்யங்களையும் ஹிம்ஸை என்றேசொல் லுவதைக் காண்கிறோம்.

ஆகையால்:— தத்காலத்தில துக்கத்தைக் கொடுப்பதும் முடிவில் அனர்த்தத்தைய (கெடுதியை) கொடுப்பதுமான கார் யமே ஹிம்ஸை என்று லக்ஷணம் ஒப்புக்கொண்டால் எல்லாம் ஒற்று வந்துவிடும். வைத்யன் செய்யும் சஸ்திர சிகித்ஸையால் வியாதிஸ்தனுக்குத் தத்காலத்தில் துக்கம் ஏற்பட்டபோதிலும் முடிவில் அதனால் அனர்த்தம் அதாவது கெடுதி ஏற்படுகிற தில்லை. க்ஷேமமே ஏற்படுகிறது. ஆதலால் இதில் ஹிம்ஸை என்ற லக்ஷணம் வராது. அது ஹிம்ஸையல்ல. உயிரைப் போக் காமலே, கத்தியால் குத்தியும், வெட்டியும், செய்யப்படும் கார்ய மானது தத்காலத்தில் பெரியதுக்கத்தைக் கொடுப்பதுடன், முடி வில் அனர்த்தத்தை அதாவது கெடுதியை விளைப்பதாயிருக்கிறது. ஆதலால் இங்கு ஹிம்ஸாலக்ஷணம் ஒற்றுவருவதால் இது ஹிம் ஸையென்றே வ்ஷிக்கிறது.

இனி இந்த லக்ஷணப்படி, யாகபசு விஷயத்தைகவனித்தால், விசஸநா காலத்தில் பசுவுக்கு துக்கம் ஏற்பட்டாலும், முடி வில் அந்த கார்யத்தால் அந்த பசுவுக்கோ யாக கர்த்தாவுக்

கோ எவ்விதக் கெடுதியும் ஏற்படாமல் க்ஷேமமே ஏற்படு வதாக வேதங்கள் கூறுவதால் யாக பசு விஷயம் ஹிம்ஸா லக்ஷணத்தில் சேராது. ஆதலால் அது ஹிம்ஸையல்ல. வைத்யன் செய்யும் சஸ்திர சிகித்ஸைபோல் தத்த காலத்தில் சிறிது சிரமம் கொடுத்தாலும் முடிவில் அது பசுவிற்கு உயர்ந்த சரீரத்தையும் உயர்ந்த லோகத்தையும் கொடுப்பதால் இது பசுவை ரக்ஷிப்பதாகவே ஆகும். ஆகையால் இது ரக்ஷணமே.

என்று ஸ்ரீ தேசிகன் மேற்கண்ட வாக்யங்களால் பிரமாணங்களையும் ஸத்தர்க்க பலத்தையும் கொண்டு யாக பசு விஷயம் ரக்ஷணமென்ற விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்திருப்பது முக்யமாகும். இதற்கு மேலும் ஸ்ரீதேசிகன் முக்யமானதொரு ஆக்ஷேபத்தையும் பரிஹரிக்கிறார்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் யாகபசு விஷயம்
ஸ்ரீ தேசிகன் நிரூபணம்

அதாவது— யாக பசு விஷயம் ஹிம்ஸையேயல்லவென்றும் ரக்ஷணமென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லுவது சாந்தோக்ய சுருதிக்கும் மனுஸ்மிருதிக்கும் விருத்தம்போல், தோன்றுகிறது.

अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्रतीर्थेभ्यः

என்ற சந்தோக சுருதியில் முமுக்ஷுவானவன் "யாகபசு ஹிம்ஸை தவிர மற்ற ஹிம்ஸைகளை விலக்கவேணும்" என்று சொல்லுகையில் யாக பசு விஷயத்தையும் "ஹிம்ஸை" என்று ஒப்புக்கொள்ளுவதுபோல் ஸ்பஷ்டமாகிறதே? மனுஸ்மிருதியிலும் यज्ञेऽवधोऽवधः என்பதால் "யாகத்தில் செய்யப்படும் வதமானது வதமல்ல" என்று சொல்வதிலும் வதம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுவது தெரிகிறதே?

ஆதலால் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையல்லவென்றும், ரக்ஷணமென்றும் கூறுவது எப்படி ஸித்திக்கும்?

இந்தமாதிரி ஆக்ஷேபமொன்றை ஸ்ரீதேசிகனே

ननु 'अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्रतीर्थेभ्यः' इत्यादिना अग्नीषोमीयादेरपि हिंसात्वं प्रतीयते। अन्यथा "अन्यत्र"

इतितद्व्यवच्छेदानुपपत्तेः ॥

என்பதால் செய்துகொண்டு ஸமாதனம் ஸாதிப்பதாவது:-

யாகபசு விஷயத்தை ஹிம்ஸை என்பவர் பாமரரே.

ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளம்

ततश्च "अन्यत्रतीर्थेभ्यः" इत्येतत् पश्वादेः भावि पुरुषार्थ-विशेषानभिज्ञ पामर दृष्ट्या उक्तं। तस्मिन्नपि वाक्ये हिंसात्वं नास्तीत्येव तात्पर्यम्। उक्तंचमनुना-"तस्मात् यज्ञवधोऽवधः" इति। तत्रापि "वधः" इति पामरदृष्ट्या। "अवधः" इतितु तत्वकथनं ॥ கீழ்ச்சொன்ன

சந்தோக சுருதியில் யாக பசு விஷயம் ஹிம்ஸை என்று ஒப்புக் கொள்வது போல் நினைக்கக்கூடாதென்றும். யாக பசுவிற்குக் கிடைக்கும் உயர்ந்த க்ஷேமாதிகளை அறியாத பாமர ஜனங்கள் அதை ஹிம்ஸையென்று சொல்லுவதையே அந்த சுருதி அநுவாதம் செய்கிறதேயல்லது ஹிம்ஸையென்று சுருதி கூறவில்லையென்றும், மனுஸ்மிருதியிலும் "வதம்" என்று சொல்லுது பாமர புத்தியை அநுவாதம் செய்கிறதென்றும் 'வதமன்று', என்பது தான் தத்வமென்று அறியவேணுமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் மேற் கண்ட வாக்யத்தால் ஸமாதானம் கூறினார். ஆதலால் யாக பசு விஷயத்தை எங்கேயாவது ஹிம்ஸையென்று மேலிழுந்த வாரியாக வாவது சாஸ்திரங்கள் பிரஸ்தாவித்தாலும் அது பாமர புத்தியை அநுவதித்துப் பேசியதென்று அறியவேண்டுமாய் ஸ்ரீ தேசிகன் வியவஸ்தையைக் காட்டினார்.

இதிலிருந்து ஸ்ரீ தேசிகாதி பூர்வாசார்யர்கள் வேதவிஹிதமான யாக பசுவிஷயத்தை எவ்வளவு பலமாயும், உறுதியாயும், தெளிவாயும் ஆதரிக்கிறார்களென்பதை ஸம்பிரதாய ஸ்தர்கள் கவனிக்கவேணும், யாக பசு விஷயத்தை "ஹிம்ஸை" என்று பேசுவதையும், நினைப்பதையும் கூட ஸ்ரீ தேசிகன் ஸஹிக்காததுடன், ஹிம்ஸையென்று நினைப்பவர்கள் ஒன்றும் அறியாத பாமரர்கள் என்று நிந்திப்பதும் விசேஷமாக கவ

முமுக்ஷுக்களுக்கும் பசுயாகம்.
சாந்தோக்ய உபநிஷத்

இனி இங்கு மற்றொரு விசேஷமும் வெளிப்படுவதைக் கவனிக்கவேணும். பக்த-பிரபந்நாதி அதிகாரிகளுக்கும் ஆச்ரம தர்மங்களான யாகாதிகள் அவச்யானுஷ்டேயங்களென்பதும் அவைகளில் பசு விசஸநாதி கர்மங்களும் ஆவச்யகங்களென்பதும் अहिंसन्सर्वभूतानि अन्यत्रतीर्थेभ्यः என்ற சுருதியால் ஸித்திப்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் வெளிபடுத்தியிருக்கிறார். இந்த சந்தோக உபநிஷத் சுருதி வாக்யமானது பிரபந்நர் முதலிய முமுக்ஷுக்களான கிரஹஸ்தர்கள் யாவதாயுஷம் நித்யமாகச் செய்யவேண்டிய கர்மாக்களையும், மற்ற நியமங்களையும் விதிக்கிறது:

> कुटुंबे शुचौ देशे स्वाध्यायमधीयानः धार्मिकान् विदधत्, आत्मनि सर्वेन्द्रियाणि संप्रतिष्ठाप्य, अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्रतीर्थेभ्यः, सखलु एवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकं अभिसंपद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते । என்று

இதில். முமுக்ஷுவான பிராம்மணன் "குடும்பத்தில் (கிருஹஸ்ச்ரமத்தில்) வேதாத்யயனத்தையும், வேதோக்த கர்மங்களையும் செய்துகொண்டும் இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்தும், யாகத்தில் தவிர மற்ற கார்யங்களில் பிராணி ஹிம்ஸையை விலக்கியும் இவ்வாறெல்லாம் யாவதாயுஷம் இருப்பானாகில் அவன் பிரம்ஹலோகத்தை அடைகிறான். மறுபடியும் திரும்புவதில்லை" என்று சொல்லப்படுகிறது. பக்த—பிரபன்னாதி எல்லா முமுக்ஷுக்களும் புனராவ்ருத்தியற்ற பிரம்ஹலோகப் பிராப்தி என்கிற மோக்ஷத்தை அடைகிறார்களென்பதை வைதிகமதமானது இந்த சந்தோக சுருதி மூலம்தான் நிச்சயித்தது. பிரம்ஹ ஸூத்ரகாரர் இந்த சுருதியை மூலமாகக் கொண்டே अनावृत्तिश्शब्दात என்ற ஸூத்ரத்தைச் செய்தார்.

இப்படி வைதிக மதத்திற்கு பிராணஸ்தானமாயுள்ள இந்த சுருதியான அहिंसन्सर्वभूतानि अन्यत्रतीर्थेभ्यः என்ற வாக்யத்தில்

பிரம்ஹவித்தான முமுக்ஷுவானவன் யாகபசு ஹிம்ஸை தவிர மற்ற ஹிம்ஸைகளை விலக்கவேணுமென்று விதிப்பதன் மூலம் யாக பசு ஹிம்ஸையை முமுக்ஷுவும் அனுஷ்டிக்கும்படி விதித்திருப்பது முக்ய விஷயமாகும். ஸ்ரீ தேசிகனும் இதை மேற் கண்ட தாத்பர்ய சந்திரிகாவாக்யத்தால் ஸ்திரப்படுத்தியிருப்பதும் அசைக்க முடியாத பிரமாணமாயிருக்கிறது. பிரம்ஹவித்தான பரமைகாந்திக்கும் பசு ஹிம்ஸாயுக்தமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் யாவதாயுஷம் அவச்யானுஷ்டேயங்களென்பதற்கு இந்த சந்தோக சுருதியே அநந்யதா ஸித்த பிரமாணமாயிருக்கிறது.

இந்த சுருதியில் अन्यत्रतीर्थेभ्यः என்பதில் तीर्थ என்கிற பதமானது யாகம் என்ற அர்த்தமுள்ளது. तीर्थं शास्त्राध्वर क्षेत्रोपायोपाध्यायमन्त्रिषु என்று கோசமாகும். ஸ்ரீதேசிகன் இந்த அர்த்தத்தையே அங்கீகரிப்பது ஸ்பஷ்டம். "சாஸ்திரம்" என்ற அர்த்தம் கொண்டாலும் "சாஸ்திர விஹித ஹிம்ஸை தவிர" என்ற அர்த்தமேற்படும்.

கீதையில் யாக பசு விஷயம்
ஸ்ரீ பகவானின் உபதேசம்

கீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மாக்களை முமுக்ஷுக்களும் அவச்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சொன்னதைக் கீழே விஸ்தாரமாக நிரூபித்தோம். அங்கு त्याज्यं दोषवदित्येके कर्मप्राहुः मनीषिणः என்ற சுலோகத்தில் யக்ஞாதிகர்மா பசு ஹிம்ஸாதிதோஷயுக்தமாயிருக்கிறபடியால் த்யாஜ்யமென்று காபிலாதி சில மதஸ்தர்கள் கூறுவதாக பூர்வபக்ஷத்தை ஸ்ரீ பகவான் காட்டி

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।
यज्ञो दानं तपश्चेति पावनानि मनीषिणां ॥

என்பதால் யக்ஞாதிகள் முமுக்ஷுக்களுக்கும் பரம பரிசுத்திகரங்களாகையால் அவைகளை த்யஜிக்கக் கூடாதென்றும் அவச்யம் செய்யவேண்டியதுதான் என்றும் சொல்லி காபிலாதி பூர்வபக்ஷத்தின் நிரஸனம் செய்தார். காபிலர் ஹிம்ஸாதோஷமிருப்பதா

கச் சொன்னதை ஸ்ரீபகவான் पावनानि என்ற பதத்தால் நிரஸி னம் செய்து அது தோஷமல்லவென்றும் பரிசுத்திகரமென்றும் ஸித்தாந்தம் கூறினர்.

தாத்பர்ய சந்திரிகையில் விவரணம்

இந்த விஷயம் இங்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிக ஞல் ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. त्याज्यं दोषवत् என்ற சுலோ கத்தின் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் பூர்வபக்ஷாபிப்பிராயப்படி தோ ஷத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் முதலில் விவரணம் செய்கிறார்.

वैधहिंसापि कापिलैः निषिद्धत्वेन दोषतया अंगीक्रियते। यथोक्तं ईश्वर कृष्णेन– "दृष्टवदानुश्रविकः सह्यविशुद्धिःक्षयातिशय-युक्तः" इति।

उक्तंचपंचशिखाचार्यैः-"स्वल्प संकरः सुपरिहरः सप्रत्यवमर्शः" इति।

अतः वैधहिंसा पुरुषस्य दोषमावक्ष्यति, क्रतोश्च ऽपकरिष्यति इति तन्मतं॥

என்பதால் காபிலர்கள் யாகபசு ஹிம்ஸையால் யாகத்திற்கு உப காரமுண்டாகிலும் யஜமானனுக்கு ஸ்வல்பதோஷமுண்டு என்று சொல்லியிருப்பதை ஸ்ரீதேசிகன் விவரித்துவிட்டு पावनानिमनीषिणां என்கிறதற்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில்

एवं पावनत्वोक्त्या त्याज्यंदोषवत् इति पक्षः प्रतिक्षिप्तः

என்ற வாக்யத்தால், கபிலருடைய பூர்வபக்ஷம் நிரஸனம் செய் யப்பட்டது என்று ஸாதித்து யாகபசு ஹிம்ஸை பரிசுத்த மென்பதை ஸ்தாபித்தார். அதாவது अशुद्धमितिचेन्नशब्दात् என்ற பிரம்ஹஸூத்ர ஸித்தாந்தமே மேற்படி கீதாவாக்யத்தாலும் உறுதி செய்யப்படுகிறதென்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் விளக்கினர்

கீதையில் पावनानिमनीषिणां என்பதில் "மநீஷி" என்பதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விவரணம் செய்கையில்

मनीषिणां—मननशीलानां पावनानि। मननं उपासनं। मुमुक्षूणां यावज्जीवं उपासनं कुर्वतां ॥

என்பதால் யாவஜ்ஜீவம் உபாஸனஙம் செய்யும் முமுக்ஷுக்கள் என்று அர்த்தம் செய்துள்ளார். ஆகையால் முமுக்ஷுக்கள் பசு விசஸனயுக்தமான யக்ஞாதிகர்மாக்களை அவச்யமனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று மேற்படி கீதையாலும், கீதாபாஷ்யத்தாலும், தாத்பர்ய சந்திரிகையாலும் ஸ்திரப்படுகிறது.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் கூறுவது

ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ரத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகன்—

श्रुतिशिरसि निगूढं कर्मणां चोदितानां त्वदवधि विनिवेशं नाधिगन्तुं क्षमाणां। परिहसति मुरारेः पादुके! बालिशानां पशुवध परिशेषान् पण्डितो नामयज्ञान् ॥

என்கிற சுலோகத்தில், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மாக்களை, அக்நி இந்திராதி கேவல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யாமல் பகவானே அந்தர்யாமி, ஸர்வகர்மாராத்யன் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறியபடி பகவத்பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்துச் செய்யவேணுமென்றும், இப்படி பகவத் பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்துச் செய்யப்படாத யக்ஞங்கள் பசுவத பரிசேஷமாகவே ஆகுமென்று சிக்ஷிப்பதன் மூலம் ஸ்ரீதேசிகன், பரமைகாந்திகளான பிரம்மஙிஷ்டர்கள்கூட, பசு விசஸனஸாத்யஜ்யோதிஷ்டோமாதி நித்யநைமித்திக வர்ணாச்ரம தர்மங்களை பகவத்பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்து அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதைக் காட்டியிருப்பதும் முக்யமாக கவனிக்கத்தக்கது.

யஜமானனுடன் சேர்ந்தே பசுவுக்கு உத்தமலோகம். நியாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் ஸ்ரீதேசிகன்

யாகபசு விஷயமாக ஸம்பிரதாயப்படி வேறு ஒரு விசேஷத்தையும் ஸ்ரீதேசிகன் நியாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் நிரூபிக்கிறார். அங்கு ஜீவபரிச்சேதத்தில் ஜீவனுக்கு மோக்ஷோபாயங்களைக்கூறி வருகையில், வைஷ்ணவ ஸமாச்ரயணத்தாலும் ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கிறதாகச் சொல்லி, அதற்கு யாகபசுவையே உதாஹரணமாகக் குறிப்பிடுகிறார். யஜமானன் செய்யும் யாகத்தில்,

ஸம்பந்தப்பட்ட யாகபசுவும் அந்த யஜமானனோடு கூடவே உத்தம லோகங்களை அடைகிறதாக சாஸ்திரம் கூறுகிறதென்பதைக் காட்டி, அதுபோலவே வைஷ்ணவ ஸமாச்ரயணம் பெற்ற ஒரு ஜீவன், அந்த வைஷ்ணவன் செய்யும் ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸத்தால், அந்த வைஷ்ணவனோடு (ஆசார்யனோடு) சேர்ந்தே மோக்ஷ ஸித்திபெறுகிறான் என்று ஸ்ரீ தேசிகன கூறுகிறார்—

यजमानेन सह पश्वादीनां स्वर्गादि गमनवद्वा मोक्षसिद्धिः । "यजमानेन सहिताः स्वर्गं यान्ति नराधिप!।" इतिहि महाभारतोक्तिः। என்று

ஆகையால் யாகபசுவும், யஜமானனும் சேர்ந்தே உத்தம லோகம் அடைகிறதாக மஹாபாரத வசனப்பிரமாணத்தைக் காட்டி அதுபோலவே ஆசார்யன் அநுஷ்டிக்கும் ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸத்தால் ஆசார்யனுக்கும், சிஷ்யனுக்கும் சேர்ந்தே மோக்ஷஸித்தியென்பதை ஸமர்த்தித்துள்ளார்

• இங்கு காணப்படும் ஸ்வர்க்க பதமானது பொதுவாக உத்தமகதி என்பதையே குறிக்கிறது. மனுவானவர் आत्मानं च पशूंश्चैव गमयत्युत्तमां गतिं எனபதால் பொதுவாக யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும் சேர்ந்து உத்தமகதி ஏற்படுவதாகவே கூறுகிறார். மேலும் ஸ்வர்க்கம் என்ற பதம் உபநிஷத் முதலியவைகளில் மோக்ஷத்தையும் சொல்லுகிறதாயும் காண்கிறோம். தவிர ஸ்வர்க்க பலனையே உத்தேசித்து ஒருவன் யாகம் செய்தால் அவனுக்கு ஸ்வர்க்கமே கிடைக்கிறது. அப்போது யாகபசுவும் அவனோடு சேர்ந்து ஸ்வர்க்கத்திற்கே செல்லுகிறது. நித்யமாயும் வர்ணாச்ரமதர்மரூபமாயும் ஒருவன் யாகம் செய்தால் அவனுக்கு மோக்ஷமே பலன். அப்போது பசுவும் அவனோடு மோக்ஷம் போகிறது. பிரம்ஹவித்யாங்கமாக பிரம்ஹநிஷ்டர்கள் அநுஷ்டிக்கும் யாகங்களிலும் யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும் சேர்ந்து பிரம்ஹலோக பிராப்திதான் ஏற்படுகிறது. अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्र तीर्थेभ्यः என்ற சாந்தோக்யப்படி பசு கார்யத்துடன் கூடிய யாகாதிகளைச் செய்கிறவனுக்கு புனராவ்ருத்தியற்ற பிரம்ஹலோகப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறது. அங்கும் யஜமானனோடு பசு

வுக்கும் பிர்ம்ஹ லோகப்ராப்திதான் பலன். இதுபோல் यान्तिम-याजिनोऽपिमां என்று கீதையில் பகவான் சொல்லுகிறபடி ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால் பகவானை யஜிக்கிறவர்களும் யாகபசுவுடன் பகவானை அடைகிறதாயும் ஸ்ரீ தேசிக வாக்யத்தால் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் தான் மேற்படி ஙியாயஸித்தாஞ்ஜனவாக்யத்தில் स्वर्गादि என்று ஆதிபதத்தைச் சேர்த்து ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதிக்கிறார். அந்த ஆதிபதத்தால் மோக்ஷாதிகளையும் கிரஹிக்கவேண்டுமென்பது திருவுள்ளமாகிறது.

அதிகரண ஸாராவளியிலும் ஸ்ரீ தேசிகனின் நிர்ணயம். ஹிம்ஸை, யாக பசுவுக்கு ஹிதம்

அதிகரணஸாராவளியிலும் ஸ்ரீ தேசிகன் யாகபசு விஷயமான ஸித்தாந்தத்தை பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தரீதியில் உபபாதனம் செய்திருப்பதை இங்கு வெளியிடுவோம். பிர்ம்ஹஸூத்ரம் 3-வது அத்யாயம் முதல் பாதத்தில் अशुद्धमितिचेन्नशब्दात् என்ற ஸூத்ர அதிகரணஸாராவளியில் சொல்லுவதாவது:—

हिंसायोगात् अशुद्धं श्रुतिविहितमपि न्याय्यमिष्टादिकं तत्
पापांशं व्रीहिभावप्रभृतिषु सुकृती भुङ्क्तइत्यप्ययुक्तं ।
उक्ता मन्त्रार्थवादैः पशुहितमिति सा तच्चिकित्सावदेषा
ब्रूते यज्ञे वधोऽसाववधइति मनुः स्तौति निन्दान्विहान्यत् ॥

இந்த சுலோகத்தில்

"யாகாதிகர்மாக்கள் வேதவிஹிதங்களாயிருந்தபோதிலும் பசு ஹிம்ஸையுள்ளவைகளாயிருப்பதால் அசுத்தங்களென்றும், ஸ்வல்பமான அந்த ஹிம்ஸாதோஷத்தால் யஜமானனுக்கு வ்ரீஹி (நெல்) முதலிய ஜன்மங்கள் உண்டாகிறதாயும் ஸாங்க்யர்கள் சொன்ன பூர்வபக்ஷமானது யுக்தமன்று.

ஏனெனில், யாகபசு ஹிம்ஸையானது மந்திரங்களாலும், அர்த்தவாதங்களாலும் அந்த பசுவுக்கு ஹிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. (வியாதிஸ்தனுக்கு சஸ்திரசிகித்ஸை எப்படி ஹிதமோ அப்படியேதான் யாகத்தில் ஹிம்ஸையும் பசுவுக்கு ஹித

கரம். மனுவும் "யாகத்தில் செய்யப்படும் வதமானது வதமே யல்ல" என்று சொல்லுகிறார்.

ஆகையால் புராணாதிகளில் எங்கேயாவது யாகபசு ஹிம்ஸை நிந்திக்கப்பட்டிருந்தால் அது மற்றொன்றை பிரசம்ஸை செய்யும் நோக்கத்துடன் நிந்திப்பதாக நினைக்கவேணும்" என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸாங்க்யமதத்தை நிரஸித்து "ஹிம்ஸையல்ல" என்கிற வைதிகமத ஸித்தாந்தத்தை நிலையிட்டார்.

அங்கு ஸ்ரீ குமாரவரதாசாரியர் திருவுள்ளம்.

இந்த சுலோகவ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் திருக்குமாரர் ஸ்ரீகுமாரவரததேசிகனும் இவ்விஷயமாக ஸாதிப்பதாவது:—

भगवान् मनुः यज्ञे वधस्य वधत्वमेव नास्तीत्याह। हिंसात्वं नास्तीत्यर्थः। अशास्त्रीयमार्गेण प्राणवियोजने हि हिंसात्वं प्रसज्यते ?........

यथा राज्ञां युद्धे शत्रुवधः न हिंसा। सर्वत्र विषयभेदेन हि पुण्यापुण्य व्यवस्था। आत्महननमपि क्वचित् पुण्यकोटिं आटीकते। तेन न यज्ञादिषु हिंसा। न च तत्फलानुभवः, नापि विधिस्पृष्टो दोषः। नापि हिंसकत्वं वैदिकानां इति रमणीयमेतत् ॥

"பகவான் மனு, யாகபசு வதத்திற்கு வதத்வமே (ஹிம்ஸையே) கிடையாதென்று சொல்லுகிறார். அதாவது ஹிம்ஸாத்வமே இல்லையென்று அர்த்தம். சாஸ்திர விருத்தமாக பிராண வியோகம் செய்விப்பதிலல்லவோ ஹிம்ஸாத்வம் ஏற்படும்? அரசர்களுக்கு யுத்தத்தில் சத்ருவதம் எப்படி ஹிம்ஸையன்றோ அதுபோல். எங்கும் புண்ய-அபுண்யங்கள் விஷய பேதேந வியவஸ்திதங்கள். ஆத்மஹத்திகூட சில விஷயங்களில் புண்யமாகிறது ஆகையால் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையேயல்ல. ஆதலால் ஹிம்ஸாபலனான பாபாநுபவமும் கிடையாது. வைதிகர்கள் ஹிம்ஸை செய்கிறவர்களென்ற பேச்சுக்கும் இடமில்லை, என்று இந்த ஸித்தாந்தம் யாவற்றும் மிக அழகாயுள்ளது". என்ற இந்த வாக்யங்களால் ஸ்ரீ குமாரதேசிகனும் பிரமாண நியாயாதிகளால் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையல்லவென்பதை ஸ்தாபித்தார்.

அதிகரணஸாராவளியில் பிஷ்ட பசு ப்ரஸ்தாவம்

மேலும் ஸ்ரீ தேசிகன் அதிகரணஸாராவளியில் அடுத்த சுலோகத்திலும் ஸாங்க்ய மதத்தை எடுத்துக் கண்டித்து யாகபசு விஷயத்தை ரக்ஷணமென்று ஸ்தாபிக்கிறார்.

कर्तुःदोषंदिशेत् संज्ञपनमिहपशोः तत्कृतोऽश्चोपकुर्यात्
तस्मादस्मिन्निषेधं क्षिपति न विधिरित्यब्रुवन् सांख्यभक्ताः ।
निर्धूते पश्वनर्थे नखलु तदुचितं पिष्टपश्वादिकल्पः
तत्तत्कालाधिकारिप्रतिनियत इति क्वापि नस्यात् विरोधः ॥

இந்த சுலோகத்தினால் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதிப்பதென்னவென்றால்:-

"ஸாங்க்யமத பக்தர்கள் யாகபசு விஷயமாக மறுபடி ஆக்ஷேபிப்பதென்னவென்றால், யாகபசு ஹிம்ஸையால் யாகத்திற்கு உபகாரம்தான். அதாவது அந்த ஹிம்ஸை செய்யாமல் யாகம் பூர்த்தியாகாதென்பது வேதத்தின் நிர்ணயம். ஆயினும் அதனால் யஜமானனுக்கு ஸ்வல்பதோஷம் ஏற்படுவதாயும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் "அக்நிஷோமீயம் பசுமாலபேத" என்ற யாகபசு ஹிம்ஸாவிதியானது "நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதானி" என்ற பொதுவான ஹிம்ஸாநிஷேதத்தைப் பாதிக்காது. இரண்டும் தனித்தனியானவைகளே என்று ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் தப்பு.

ஏனெனில், யாகபசுவுக்கு ஹீன ஜந்மம்போய் உயர்ந்த சரீரமும், உயர்ந்த லோகமும் கிடைத்து மிகுந்த க்ஷேமமேற்படுவதாக சுருதியே சொல்லுவதால் ஸாங்கியர் ஹிம்ஸையென்றும், ஸ்வல்பதோஷமுண்டென்றும் சொல்லும் கக்ஷியானது ஒப்பக்கூடியதல்ல".

பிஷ்டபசு ஆகமாதிகாரி விஷயம்;
யுகாந்தரவிஷயமென்றும் ஸ்ரீதேசிகன் நிர்ணயம்.

ஆனால் இதற்குமேல் ஸாங்க்யர் மற்றொரு ஆக்ஷேபம் கிளப்பினர். அதாவது—மஹாபாரதத்தில் உபரிசரவஸு என்ற அரசயாகத்தில் பிஷ்டபசு (மாவினால் செய்த பசு) வைத்து யாகம் செய்ததாகக் காணப்படுகிறதே? யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸை

யே அல்லவென்றால் பிஷ்ட பசு யாகம் எப்படிப்பொருந்தும்? ஹிம்ஸை என்கிற காரணத்தால் தானே அதைவிட்டு மாவினால் பசு செய்து யாகம் நடத்தினான்? ஆகையால் இது விரோதிக்கிறதே என்று ஸாங்க்யாதிகள் கக்ஷி சொல்லியதற்கு ஸமாதானமாகவே இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் மேற்படி பிஷ்டபசு ஆக்ஷேபத்தை எடுத்து அதை நிரஸனம் செய்கிறார். பிஷ்டபசு யாகமானது ஏதோ ஒரு காலத்தில் இருந்த ஒரு தனிப்பட்ட அதிகாரிக்காகமட்டும் ஏற்பட்ட ஒரு விசேஷ விஷயமாகையால் வைதிக அதிகாரிகளாகிய நமக்கு அது உபாதேயமல்லவென்று ஒதுக்கவேண்டியதே. ஆகையால் அஹிம்ஸை, ரக்ஷணம் என்ற நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் இல்லை என்று ஸ்ரீ தேசிகன் पिष्टपश्वादिकल्पः तत्तत्कालाधिकारिप्रतिनियत इति क्वापि नस्यात् विरोधः என்பதால் ஸித்தாந்தம்கூறினார். பிஷ்டபசுவானது வைதிகர்களாகிய நமக்கு உபாதேயமல்லவென்று ஸித்தாந்தம் செய்து அதை ஒதுக்காவிட்டால் பிரத்யக்ஷபசு விஷயம் அஹிம்ஸை, ரக்ஷணமென்று நாம் ஒப்புக்கொண்டதற்கு விரோதம் ஏற்படுவது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறதல்லவா? இந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்து அஹிம்ஸை, ரக்ஷணமென்ற ஸித்தாந்தத்திற்கு யாதொரு ஹானியும் ஏற்படவில்லையென்பதையே மேற்கண்ட அதிகரண ஸாராவளியில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்தார்.

இந்த பிஷ்டபசு விஷயமாக ஸ்ரீ தேசிகன் சர்ச்சைசெய்து அது ஒரு கால விசேஷத்திலும், ஒரு அதிகாரி விசேஷத்திலும் நியதமேயல்லது எல்லாக் காலத்திலும் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டதல்லவென்று இங்கும், தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்திருப்பதைச் சுருக்கமாகக் கூறுவோம்.

முதலில் மேற்படி அதிகரண ஸாராவளியிலேயே இது வெகு தெளிவாயிருப்பதைப் பார்க்கவும். பிஷ்டபசுவானது तत्तत्कालाधिकारिप्रतिनियतः என்று ஸாதிக்கிறார். அதாவது—"பிஷ்டபசுவானது அந்தக் காலத்திற்கும் அந்த அதிகாரிக்கும் பிரத்யேகமாக ஏற்பட்டதாகும்" என்கிறார். இங்கு (तत्काल) "அந்தக்

காலம்'' என்பதால் பிஷ்டபசு யாகம் நடந்த காலத்தைக் குறிப் பிடுகிறார். (तदधिकारि) ''அந்த அதிகாரி'' என்பதால் பிஷ்டபசு யாகம் செய்த ஒரு அதிகாரியைக் குறிப்பிடுகிறார். (प्रतिनियत) என்பதால் ''பிறருக்கு அதிகாரமில்லாமல் அவனுக்குமாத்ரம் ப்ரத்யேகமாக ஏற்பட்ட விஷயம்'' என்று சொல்லுகிறார். ஆகையால் பிஷ்டபசு நடந்ததாகக் கூறப்படும் கிருதயுக காலத் தில்மட்டும்தான் அது செய்யலாம். அதிலும் பிஷ்டபசு செய்த தாகச் சொல்லப்படும் உபரிசரன் என்ற ஒரு அதிகாரிமட்டும் தான் அதை செய்யலாம். மற்ற காலத்திலும், மற்ற அதிகாரி களுக்கும் பிஷ்டபசு ஏற்பட்டதல்ல என்று அந்த வாக்யத் தில் ஸ்ரீ தேசிகன் வ்யவஸ்தை ஸாதித்தார். இதனால் இக் காலத்திய வைதிக அதிகாரிகளாகிய நமக்கு அது உபாதேய மல்லவென்பதை ஸ்திரப்படுத்தினார்.

பிஷ்டபசு ஆகமதந்த்ர நிஷ்ட அதிகாரி விஷயம்.
தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகன் நிர்ணயம்

இது ''ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய'' என்ற கீதாச்லோக தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகனால் இன்னும் தெளிவாக் கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அங்கு

पिष्टपश्वादि विधिस्तु कार्तयुगधर्मनिष्ठाधिकारिविशेषनियतः।
"शृणु यज्ञैः कथं हिंस्रैः मादृशो यष्टुमर्हति" इतिवचनाच्चेतिभावः॥

என்று ஸாதிக்கிறார். மேற்படி சுலோக கீதாபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் யாகபசு விஷயத்தை நிர்ணயிக்கும்போது

தாத்பர்ய சந்திரிகார்த்த விவரணம்

अग्नीषोमीयादिषु च न हिंसा पशोः। என்றும்
रक्षणमेव अग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनं

என்றும் வாக்யங்களால் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையே அல்ல வென்றும் ரக்ஷணமென்றும் ஸித்தாந்தம் கூறியதற்கு ஸ்ரீ தேசிகன் வ்யாக்யானம் செய்கையில், அஹிம்ஸை, ரக்ஷணம் என்ற ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸித்தாந்தத்தைப் பல வழியால் போஷித்து ஸ்திரப்படுத்திவிட்டு அடுத்த வாக்யத்தால் பிஷ்ட

பசு பிரஸ்தாபத்தை எடுத்து அதை நிரஸனம் செய்து ஸமாதானம் ஸாதிக்கிறார்.

அதாவது :-அஹிம்ஸை, ரக்ஷணமென்பதே சாஸ்திர நிர்ணயம். இப்படியிருக்க, பிஷ்டபசுவிதியோவென்றால், கார்த்தயுக தர்மநிஷ்டனை ஒரு தனிப்பட்ட அதிகாரிக்காகவே ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அந்த பிஷ்டபசு அதிகாரியானவன், யாகபசு விஷயத்தை ஹிம்ஸை என்று சொல்லும் மதத்தைச் சேர்ந்தவனுயிருக்கிறான்" என்று

இதில் ஸ்ரீதேசிகன பிஷ்டபசுசெய்த உபரிசரனை ருக்-யஜுஸ் ஸாம என்கிற த்ரயீ வேத நிஷ்டனல்லவென்று "அதிகாரி விசேஷ" என்பதால் குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் த்ரயீவேதமானது யாகபசு ஹிம்ஸையை விதிப்பதுடன் அந்த ஹிம்ஸை தர்மமென்று கூறுகிறது. இந்த வேத பிரமாணத்தைக்கொண்டுதான் வேதாந்த பிரம்ஹ ஸூத்ரத்திலும் "அசுத்தமிதிசேந்ந சப்தாத்" என்ற ஸூத்ரத்தால் யாகபசு ஹிம்ஸை அஹிம்ஸையென்றும், தோஷமற்றதென்றும் ஸித்தாந்தம் கூறி ஸாங்க்யமதத்தை நிரஸனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மனுவாதி ஸகல ஸ்மிருதிகளும் யாகபசு ஹிம்ஸை தர்மமென்று கூறுகின்றன. இப்படியிருக்க வேதாதி ஸகல பிரமாணங்களுக்கும் விருத்தமாக உபரிசரன் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையென்று நினைக்கிறான். ஆதலால் அவன் த்ரயீ வேதங்களையும், வேதாந்தங்களையும் அநுஸரிக்காத ஓர் விலக்ஷண அதிகாரி ஆகையால் அவனுடைய பிஷ்டபசு அநுஷ்டானம் த்ரயீவேத நிஷ்டர்களுக்கு பிரமாணமாகாது. ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாராதிகள் ஸாதித்த அஹிம்ஸை, ரக்ஷணம் என்ற நம்து வைதிக ஸித்தாந்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் இல்லையென்று தாத்பர்ய சந்திரிகாவாக்யத்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்தார். பிஷ்டபசுவை ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரத்யக்ஷபசுவிற்கு ஹிம்ஸாத்வத்தை அங்கீகரித்ததாகும். ஹிம்ஸையென்று ஒப்புக்கொண்டால் ஸாங்க்ய மதத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகும். அப்போது "அசுத்தமிதிசேந்ந சப்தாத்" என்ற வேதாந்த ஸூத்ர ஸித்தாந்தமே வ்யாகுலமாகிவிடும். இவ்வளவு விரோதத்தையும் கவனித்தே ஸ்ரீ தேசிகன் பிஷ்டபசுவை

அவைதிகனான உபரிசரன் விஷயமென்று நிர்ணயித்தும், நிரஸி த்தும், அதனால் நம் ஸித்தாந்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமு மில்லையென்று நிர்ணயித்தார்.

மேற்படி தாத்பர்ய சந்திரிகா வாக்யத்தின் கடைசியில் "इति भावः" என்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதிப்பதிலிருந்து பிஷ்ட பசு வானது கார்த்தயுக தர்மநிஷ்டனான ஒரு அதிகாரி விசேஷனு க்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதென்பது கீதாபாஷ்யகாரராகிய நம் ஆசார்யனுக்கும் திருவுள்ளமென்பதைக் காட்டினார். பிரத்யக்ஷ பசு விஷயமானது அஹிம்ஸையென்றும், ரக்ஷணமென்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் ஸித்தாந்தமாகையால் அவர் பிஷ்ட பசுவை அங்கீகரிக்கமுடியாதல்லவா ?

உபரிசரவஸு த்ரயீ வேதநிஷ்டனல்லன் ஏகாயந ஆகமநிஷ்டனே.

பிஷ்டபசு அனுஷ்டித்த உபரிசரன் எத்தகைய அதிகாரி ? அவன் த்ரயீவேதநிஷ்டனா ; ஆகமசாஸ்திர நிஷ்டனா ? அவன் செய்த பிஷ்ட பசு யாகம், அதன் மந்திரங்கள், பிரயோகங்கள் ஆகிய எல்லாம் த்ரயீ வேதப்படி நடந்தனவா ? இத்யாதி விஷ யங்களை மஹாபாரதத்திலிருந்தும், பாரமேஶ்வர ஸம்ஹிதையி லிருந்தும் பார்த்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் அவன் விலக்ஷணாதிகாரி யென்றும் த்ரயீவேதவிதிக்கு உள்பட்டவனல்லனென்றும் ஸாதி த்தது நன்கு புலப்படும்.

உபரிசரன் நல்ல பகவத் பக்தன். ஆனாலும் அவன் த்ரயீ வேதநிஷ்டனல்லன். ஏகாயநம் என்றும் மூலவேதமென்றும் சொ ல்லப்படுகிற ஆகமஸித்தாந்த நிஷ்டன். அவனுக்கு காயத்ரீ முதலான த்ரயீ வேத மந்திரங்கள் கிடையா. உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் ஆகமசாஸ்திரப்படியே செய்துகொண்ட வன். அவன் செய்த அச்வமேதயாகம் என்ற பெயருள்ள யாக மானது த்ரயீவேத விஹிதமான அச்வமேதமல்ல. ஏகாயந விதிப்படி, விலக்ஷணமான மந்திரங்களாலும் விலக்ஷண பிரயோ கங்களாலும் செய்யப்பட்டது அந்த அச்வமேதம். இத்யாதி விஷயங்கள் பாரமேச்வர ஸம்ஹிதையில் தெளிவாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

உபரிசரவஸு செய்தது விலக்ஷண அச்வமேதம் மந்திரம், பிரயோகம் எல்லாம் வேறு. பாரமேச்வர ஸம்ஹிதா பிரமாணம்.

பாரமேச்வர ஸம்ஹிதை முதலாவது அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ சாண்டில்யர் கூறுகையில், சித்ரசிகண்டிகள் என்ற ஏழு ரிஷிகள் சேர்ந்து உபரிசரனுக்காகவே தனியாக ஒரு சாஸ்திரத்தைக் கல்பித்ததாகவும் அதற்கு "மூலவேதம்" "ஏகாயனம்" என்று பெயரிட்டதாயும் சொல்லிவிட்டு அந்த மூல வேதத்தில் விலக்ஷண மந்திர பிரயோகத்துடன் கூடிய "அச்வமேதம்" முதலிய பெயருள்ள புதுமாதிரியான விலக்ஷண யக்ஞங்களும் சொல்லப் பட்டிருப்பதாயும் அந்த மூல வேதவிதிப்படியே உபரிசரன் அச்வமேத யக்ஞம் செய்ததாயும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறார்.

एष एकायनो वेदः प्रख्यातः सात्वतो विधिः।

என்பதால் "மூலவேத"த்திற்கு ஏகாயனம் என்ற பெயர் உள்ளதென்பதை ஸ்ரீ சாண்டில்யர் சொல்லிவிட்டு, மேலே சொல்லுவதாவது—

अश्वमेधादयो यज्ञाः आधिकृत्य अच्युतं हरिं।
यथाक्रियन्तेच तथा द्विपदक्षार्णपुरस्सरैः॥
निवृत्तिफलदैः मन्त्रैः तस्यासाधारणै हरेः।
पूजने विनियुज्यन्ते तस्मिन् तस्मिन् च कर्मणि॥
वसूराजोपरिचरः मूलवेदेन संस्कृतः।
स्वर्गलोकाधिकारार्थं एतदुक्तप्रकारतः।
अश्वमेधादिकान् यज्ञान् अन्वतिष्ठत् यथाविधि॥ என்பது

இந்த பாரமேச்வர வசனங்களில், ஏகாயநமென்கிற ஆகம தந்திரத்தில் அச்வமேதாதி யக்ஞங்கள் புதிய மாதிரியில் சொல்லப்பட்டிருப்பது விவரிக்கப்படுகிறதைக் கவனிக்கவும்.

அந்த அச்வமேதாதி யக்ஞங்கள் கேவலம் பகவான் ஒருவனை மாத்திரம் தேவதையாகக் கொண்டவை. அதாவது அக்நி இந்திராதி தேவதைப் பேச்சே கிடையாதென்பது ஒரு விசே

க்ஷம். மேலும் அந்த, தாந்திரிக யக்ஞங்களில், த்ரயீ வேத மந்திரங்களே கிடையா. அதற்குப் பதிலாக "த்விஷட்கார்ணம்" என்கிற த்வாதசாக்ஷர மந்திரத்தை முன்னிட்டவைகளும் நிவ்ருத்தி பலனைக் கொடுக்கக்கூடியனவும் அக்நீந்த்ராதி தேவதா ஸம்பந்தமில்லாமல் நேராக பகவானைக் குறிப்பதுமான பகவன் நாமங்களையுடைய பகவன் மந்திரங்களாலுமே அந்த யக்ஞங்கள் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது."

இவ்வாறு சாண்டில்யர் சொல்லிவிட்டு மேற்கண்டபடி விதிக்கப்பட்ட யக்ஞத்தையே உபரிசரன் என்ற அரசன் அனுஷ்டித்தான் என்று உபரிசரனையே உதாஹரணமாக குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் உபரிசரன் அச்வமேதாதி யக்ஞங்களை மூலவேதமென்கிற ஏகாயந ஆகம சாஸ்திரவிதிப்படியே செய்தானென்பது இதில் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உபரிசரனை मूलवेदेन संस्कृतः என்பதால் உபநயந விவாஹாதி ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களையும் ஆகமவிதிப்படி செய்துகொண்டவனென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. த்ரயீ விதிப்படி செய்துகொள்ளவில்லையென்பதும் தெளிவாகிறது.

மேலும் அவன் செய்த அச்வமேதத்தில் द्विषट्कार्ण पुरस्सरैः என்பதாலும் वृनिवृत्तिफलदैः என்பதாலும், तस्यासाधारणैर्हरेः என்பதாலும் த்வாதசாக்ஷராதி ஸாக்ஷாத் பகவத் ப்ரதிபாதக மந்திரங்களே உபயோகப்பட்டனவென்று சொல்லுவதால், ருக், யஜுஸ் ஸாமாதி த்ரயீ மந்திரங்களே இல்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது.

மேலும் एतदुक्तप्रकारतः என்பதால் உபரிசரன் அனுஷ்டித்த யக்ஞ பிரயோகமும் விலக்ஷணமென்றும் ஏகாயந ஆகமத்தில் சொன்னதை அநுஸரித்ததென்பதும் த்ரயீ வேதத்தையோ, ஆபஸ்தம்பாதி கல்பஸூத்ர பிரயோகத்தையோ அநுஸரித்ததில்லையென்பதும் ஸ்பஷ்டமாகிறதால் உபரிசரன் த்ரயீவேத பஹிஷ்க்ருதன் என்பதற்கு வேறு என்ன பிரமாணம் வேண்டும்?

உபரிசரன் வேதநிஷ்டனல்லன்
மஹாபாரத பிரமாணம்.

மஹாபாரதத்திலும் உபரிசரன் த்ரயீ நிஷ்டனல்லனென் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. அங்கு

वसुराजोपरिचरः बभूवाधिपतिर्भुवः ।
काम्यनैमित्तिका राजन् यज्ञीयाः परमक्रियाः ।
सर्वाः सात्वतमास्थाय विधिं चक्रे समाहितः ॥

என்று கூறப்படுகிறது. "உபரிசர அரசன் எல்லாவித யக்ஞ கர்மங்களையும்" "ஸாத்வத விதியை" அநுஸரித்தே செய்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. "ஸாத்வத விதி" என்றால் ஏகாயன ஆகமவிதியென்று அர்த்தம். பாரமேச்வர ஸம்ஹிதை முதல் அத்தியாயத்தில்

एष एकायनो वेदः प्रख्यातः सात्वतो विधिः ॥

என்பதால் ஏகாயன ஆகமத்திற்கு "ஸாத்வத விதி" என்ற பெயர் என்று அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதால் மஹாபாரதமும் உபரிசரன் த்ரயீ வேதப்படி யக்ஞம் செய்யவில்லையென்றும் ஆகமவிதிப்படியே செய்தான் என்பதையும் ஸ்திரப்படுத்துகிறது.

மேலும் மஹாபாரதத்தில் உள்ள மற்றொரு முக்ய அம்சமும் கவனிக்கத்தக்கது. பாரமேச்வர ஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டதுபோல் "சித்ர சிகண்டிகள்" என்ற ஏழு ரிஷிகள் மேரு சிகரத்தில் கூடி யோஜித்து உபரிசர வஸுவுக்காகவென்றே நூறு ஆயிரம் சுலோகம் கொண்ட புதிய சாஸ்திரமொன்றைச் செய்ததாயும் அந்த சாஸ்திரப்படியே உபரிசரன் எல்லாக் கர்மாக்களையும் அநுஷ்டித்ததாகவும் பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

तेन शास्त्रेण लोकेषु क्रियास्सर्वाः करिष्यति ॥

என்ற வஸுபாக்யான சுலோகத்தில் வஸுவானவன் தனது நித்யநைமித்திக கர்மாக்கள் எல்லாவற்றையும் அந்தப் புதிய சாஸ்திரப்படியே அனுஷ்டிப்பான் என்று கூறியிருப்பதிலிருந்தும் உபரிசரவஸு வேத நிஷ்டனல்லவென்பதும், புதிய ஆகம சாஸ்திர நிஷ்டனென்பதும் தெளிவாகிறது.

பரமதபங்கத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன்:

"உபரிசராதி வ்ருத்தாந்தத்தை உபக்ஷேபித்துக்கொண்டு ஞானகாண்டமென்று ப்ரவ்ருத்தமான திருநாராயணீய பிரபஞ்சமெல்லாம், இந்த பகவச்சாஸ்திரோக்த பரமைகாந்தி தர்மவைபவபரம்"

என்பதால் உபரிசர விருத்தாந்தத்தில் காணப்படும் பல விலக்ஷண விஷயங்கள் ஆகமநிஷ்டபரமைகாந்தி மாத்ர விஷயமென்று ஸாதித்துள்ளார். இதனால் அது த்ரயீ நிஷ்டபரமைகாந்தி விஷயமல்லவென்று நிர்ணயித்தார்.

ஆதலால் பாரமேச்வரம், பாரதம் முதலிய பிரமாணங்களால் உபரிசரன் த்ரயீநிஷ்டனல்லனென்றும் ஆகமநிஷ்டனான விலக்ஷணாதிகாரியென்றும் தெளிவாகத் தெரிவதால்தான் ஸ்ரீ தேசிகன் அவன் செய்த பிஷ்டபசு யாகத்தை கார்த்தயுக தர்மநிஷ்ட விலக்ஷணாதிகாரி விஷயமென்று

पिष्टपश्वादिविधिस्तु कार्तयुगधर्मनिष्ठ अधिकारि विशेषनियतः

என்பதால் ஸாதித்தார்.

ஆகம ஸித்தாந்தம் வேதவிருத்தம்
உபரிசரன் ஆகமஸித்தாந்தீ

இங்கு "கார்த்தயுகதர்மம்" என்பதற்கு ஏகாயந சாகா விஹிதமான "ஆகமஸித்தாந்தம்" என்கிற பாஞ்சராத்ர ஆகமப் பிரிவு என்று அர்த்தமாகிறது.

பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தில் "ஆகமஸித்தாந்தம்" "மந்த்ர ஸித்தாந்தம்" "தந்திரஸித்தாந்தம்" "தந்திராந்தர ஸித்தாந்தம்" என்கிற நான்கு பிரிவுகள் கூறப்படுகிறன. ஆகம பிராமாண்யத்திலும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரரக்ஷையிலும் இந்த பேதங்கள் ஆசார்யர்களால் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவைகளில் "ஆகமஸித்தாந்தம்" என்ற பிரிவானது, த்ரயீவேத விஹித தர்மங்களை த்யஜிக்கும்படி விதிக்கிறது. ரிக்-யஜுஸ், ஸாமாதி த்ரயீவேதஸம்பந்தம் அடியோடு இல்லாமல், ஸர்ப்பா

தானுதி-தாஹாந்த ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களையும் முழுவதும் ஆகம விஹித அபூர்வமந்திர-பிரயோகங்களைக்கொண்டு செய்யும்படி விதிக்கிறது. இந்த ஆகம ஸித்தாந்தப்படி உபநயநாதி ஸம்ஸ் காரங்களைச் செய்துகொண்ட அதிகாரிகளுக்கு, द्वादशाक्षरविद्यैव तेषां विद्या न च त्रयी என்ற பாரமேச்வர ஸம்ஹிதாவசனப்படி காயத்ரீ மந்திரம்கூடக் கிடையாது. த்வாதசாக்ஷர மந்திரமே உண்டு. இம்மாதிரி எல்லா ஸம்ஹிதைகளிலும் "ஆகமஸித் தாந்த"த்தின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டுள்ளது. பாத்மஸம்ஹிதை யில்:—

एकाध्वना निषेकादि संस्काराश्च बलादिभिः ।
द्वादशाक्षरविद्यैव तेषां विद्या न च त्रयी ॥
न सावित्री न मंत्रोऽन्यः स्वाध्यायजपकर्म च ॥

என்பதால் ஆகமஸித்தாந்த அதிகாரி லக்ஷணம் கூறுகையில் "ஏகாத்வா" என்ற ஏகாயநசாகாநிஷ்டர்களுக்கு கர்ப்பாதானுதி ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களும் (बल)பலாதி மந்திரங்களால் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும், அவர்களுக்கு த்வாதசாக்ஷர மந்திரமே தவிர த்ரயீ மந்த்ரங்களே கிடையாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாயிருக் கிறது. ஆகம பிராமாண்ய க்ரந்தத்திலும் ஸ்ரீ ஆளவந்தார்:—

ये पुनः सावित्र्यनुवचन प्रभृति त्रयी धर्म परित्यागेन एकायन-श्रुतिविहितानेव संस्कारान् कुर्वन्ति ।

என்ற வாக்யத்தால் காயத்ரீ முதலான த்ராயீவிஹித மந்திரங் களைவிட்டு, ஏகாயந ஆகம விதிப்படி அந்த மந்திராதிகளைக் கொண்டு உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்யும் தாந்திரிகாதி காரியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாஞ்சராத்ராதிகரண சுருதப்பிரகாசிகையிலும்

ननु कात्स्न्येन कथं वेदाविरुद्धत्वं?; त्रयीधर्मत्यागस्य तत्र उक्तत्वात् ।

என்பதால் பாஞ்சராத்ரத்தில் வேததர்மங்களை த்யஜிக்கும்படி விதியிருப்பதை ஒப்புக்கொண்டு ஸமாதானம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்படி அடியோடு த்ரயீவேத ஸம்பந்தமில்லாத "ஆகம ஸித்தாந்த"த்தையே ஸ்ரீ சாண்டில்யர் "கார்த்தயுக தர்மம்" (कार्तयुग धर्मः) என்று

एतदागम सिद्धान्तं श्रुतिरूपं तु विद्धि तत् ॥
एष कार्तयुगो धर्मः என்பதால் கூறினார்.

இதையே ஸ்ரீ தேசிகனும் कार्तयुगधर्मनिष्ठाधिकारि विशेष-नियतः என்ற தாத்பர்ய சந்திரிகா வாக்யத்தில் "கார்த்தயுக தர்மம்" என்ற பதத்தால் சொல்லி, பிஷ்டபசுவானது த்ரயீ வேத ஸம்பந்தமில்லாத கார்த்தயுக தர்மநிஷ்ட (அதாவது-ஆகமஸித்தாந்தானுஸாரியான அதிகாரி) விஷயமென்று ஓதுகிறார். உபரிசரன் த்ரயீவேத ஸம்பந்தமற்றவனென்பதும் ஆகமஸித்தாந்தப்படியே ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்துகொண்டவனென்றும், அவன் செய்த அச்வமேத யாகமும் த்வாதசாக்ஷராதி பகவந் மந்திரங்களாலே செய்யப்பட்டதென்றும் கீழே நிரூபித்த பிரமாணங்களால் நிச்சயமாகிறபடியால் அவன் த்ரயீ தர்மமில்லாத ஆகமஸித்தாந்தானுஸாரீயென்று ஏற்படுகிறது. இந்த வாக்யத்திலும் अधिकारि विशेष नियतः என்பதில் "நியத" என்ற பதத்தை ஸ்ரீ தேசிகன பிரயோகித்து அந்த பிஷ்டபசுவானது ஆகம ஸித்தாந்தியான உபரிசரனுக்குமட்டும் தனியாக ஏற்பட்டதென்றும் மற்றவர்களுக்கு அதில் அதிகாரம் கிடையாதென்றும் தெளிவாக ஸாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகார சிஷ்யர்கள் ஆகம ஸித்தாந்தத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது. சரமச்லோகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனின் நிர்ணயம்

இந்த விஷயங்களையெல்லாம் க்ரோடீகரித்து ஸ்ரீ சரமச்லோகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் வெகு ஸ்பஷ்டமாக ஸித்தாந்தம் ஸாதிப்பதைக் கவனிக்கவேணும்.

"பாஷ்யகாரர் குலங்களெல்லாம் இன்றளவாக ஸ்வ ஸூத்ரோக்தமானபடியே தத்தத் தேவதாமந்திரங்களைக்கொண்டு விவாஹ—உபநயநாதிகள் அநுஷ்டிக்கவும் காண்கின்றோம். பெரியநம்பி முதலான பரமா

சாரியர்களும் தம்தாம் ஸூத்ரங்களின்படியே யக்ஞாதிகள் பண்ணினார்களென்பதும் ஸர்வருக்கும் பிரஸித்தம். ஆனபின்பு பாஷ்யகாரருடையவும், தச்சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்களுடையவும் உபதேசானுஷ்டானங்களிலே நிஷ்டையுடையார்க்கு ஆகமஸித்தாந்தானுவர்த்திகளான ஸம்ஹிதா விசேஷங்களில் ப்ரதிநியதங்களாகச் சொல்லப்படும் மந்த்ர விசேஷங்களைக்கொண்டு கிரியா விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்கவொண்ணாது.''

மேற்கண்ட வாக்யங்களால் ஸ்ரீ தேசிகன், ஸ்ரீ பாஷ்யகார சிஷ்ய பிரசிஷ்ய பரம்பரையிலுள்ளவர்கள் த்ரயீவேத நிஷ்டர்களென்றும அவர்கள் ஸ்வசாகா ஸூத்ர விதிகளின்படியே ஸ்மார்த்த கர்மாவான உபநயநாதிகளைச் செய்யவேண்டுமென்றும் ஆகம ஸித்தாந்த விதிப்படி செய்யக்கூடாதென்றும் ஸாதித்துவிட்டு, குறிப்பாக பெரிய நம்பி முதலிய பரமாசார்யர்கள் ஸ்வசாகா ஸூத்ர விதிப்படியே சிரௌதங்களான யக்ஞாதிகளைச் செய்ததையும் உதாஹரணமாகக் குறிப்பிடுவது பிரகிருதத்தில் மிகவும் முக்யமாகும். த்ரயீநிஷ்டபரமைகாந்திகளான பெரிய நம்பி முதலிய பரமாசாரியர்கள் த்ரயீவேத விஹித ப்ரத்யக்ஷ பசு ஸாத்யமான யாகாதிகளையே செய்தனரென்றும் ஆதலால் ஆகம ஸித்தாந்த வழி நமக்கு உபாதேயுமல்லவென்றும் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதிக்கிறார்.

மேலும் ஸ்ரீ தேசிகன் மேற்படி வாக்யத்தில் "பாஷ்யகாரருடைய உபதேச அநுஷ்டானங்களில் நிஷ்டையுடையார்க்கு" என்று ஸாதிப்பதால் ஸாக்ஷாத் பசு விஷயத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் உபதேசமென்ன?

अग्नीषोमीयादिषुच न हिंसा पशोः । என்றும்

रक्षणमेव अग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनम् ।

என்றும் யாகபசு விஷயம் ஹிம்ஸையல்லவென்றும் ரக்ஷணமென்பதுமே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் உபதேசமாயிருக்கிறது. தவிரவும், य एनं वेत्ति हन्तारं என்ற கீதா ச்லோக தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகன் स्वमतेन என்ற வாக்யத்தால் ரக்ஷணரூப

மான ஸாக்ஷாத் பசு யாகமே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் மதம் என்பதை விவரித்துள்ளார். இது முன்பு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் ப்ரத்யக்ஷ பசுயாக ரூப உபதேச நிஷ்டர்களான நமக்கு, உபரிசராதி ஆகம ஸித்தாந்திகளுக்காக ஏற்பட்ட சாஸ்திரமோ, அனுஷ்டானமோ அடியோடு விலக்கத் தக்கதென்பது ஸ்ரீ தேசிக வாக்யத்தால் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால்தான் ஸ்ரீ தேசிகன், पिष्टपश्वादिकल्पः तत्तत्कालाधिकारिप्रतिनियत इति क्वापि नस्यात विरोधः என்று அதிகரண ஸாராவளியிலும்,

पिष्टपश्वादिविधिस्तु कार्तयुग धर्म निष्ठ अधिकारि विशेषनियतः ।

என்று தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் பிஷ்ட பசுவை நிரஸனம் செய்து ஸித்தாந்தம் சொன்னார்.

தாத்பர்ய சந்திரிகையில் மற்றொரு விடத்திலும்.

यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि என்ற கீதாச்லோக தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும்,

अत एव हि उपरिचरादयः पिष्टपशुभिरिष्टवन्तः ।

என்பதால் உபரிசரனே பிஷ்டபசு அதிகாரி என்று காட்டினார். இந்த கீதா ச்லோக தாத்பர்ய சந்திரிகையிலுள்ள விஷயங்களும் இங்கு கவனிக்கப்படவேண்டியவை.

கீதையில் பகவான், தாம் யக்ஞங்களுக்குள் ஜபயக்ஞமாயிருப்பதாகக் கூறி ஜபயக்ஞத்தை பிரஸம்ஸிக்கிறார். இங்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகன் மற்ற யக்ஞங்களைவிட ஜப யக்ஞம் எப்படி பிரஸஸ்தம் என்பதை உபபாதனம் செய்கிறார். ஹிம்ஸாயக்ஞம், அஹிம்ஸாயஜ்ஞம் என்ற இரு யக்ஞங்களைக்காட்டி இவ்விரண்டையும்விட, ஜபயக்ஞம் பிரசஸ்தமென்று காட்டுகிறார். ஹிம்ஸா யக்ஞத்திலும், அஹிம்ஸாயக்ஞத்திலும் சிற்சில கிலேசங்கள் இருப்பினவாயும் ஜபயக்ஞத்தில் அவ்வித கிலேசங்கள் ஒன்றும் இல்லாததால் அது பிரசஸ்தமென்று உபபாதனம் செய்கிறார். இங்கு ஹிம்ஸாயக்ஞத்தில் என்ன கிலேசம்?

அஹிம்ஸாயக்ஞத்தில் என்ன கிலேசம் ? முதலில் ஹிம்ஸாயக்ஞத்திலுள்ள கிலேசத்தை உபபாதிக்கிறார்.

ஹிம்ஸாயக்ஞங்கள் ருக்-யஜுஸ் ஸாமாதிகளான த்ரயீ வேதங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன. அஹிம்ஸாயக்ஞமான பிஷ்ட பசு யாகமோ ஆகம விஹிதம். ஆகையால் ஆகமவிஹிதமான அஹிம்ஸாயக்ஞத்தில் த்ரயீ வேத நிஷ்டனை அதிகாரிக்கு அதிகாரமில்லையென்று விஷய வியஸ்தை செய்யவேண்டியிருப்பது ஒரு கிலேசம். இதை

अहिंसात्मक यज्ञानर्हाणां हिंसात्मक यज्ञानुज्ञानम् ।

என்பதால், "அஹிம்ஸாத்மக யக்ஞத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களுக்கு ஹிம்ஸாத்மகயக்ஞம் செய்ய அநுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று கூறினார். இதன் பிறகு த்ரயீ விஹிதமான ஹிம்ஸாத்மக யக்ஞத்தில் பசுஹிம்ஸை தோஷமுள்ளது என்ற சங்கை ஏற்பட, அது ஹிம்ஸையல்லவென்று ஸமர்த்திக்கவேண்டிய மற்றொரு கிலேசம் இருக்கிறது. யாகபசு ஹிம்ஸையானது வேதவிதியை அநுஸரித்தே செய்யப்படுவதாலும், அந்த ஹிம்ஸையால் பசுவுக்கும் யஜமானனுக்கும் எவ்விதக் கெடுதியுமில்லை, பசுவுக்கு மிகுந்த உபகாரம் அல்லது க்ஷேமம் ஏற்படுவதாலும் பசு யாகத்தால் பகவத் ப்ரீதி யேற்படுவதாலும் யாகபசு ஹிம்ஸையில் ப்ரத்யவாயமில்லை யென்று ஸமாதானம் சொல்லவேண்டிய கிலேசம் இருக்கிறது. இதை

तत्रापि विधितः प्रवृत्तेः, अपकारानभिसन्धानात्, उपकार श्रुतेः, देवता प्रीणनत्वाच्च न प्रत्यवायः ।

என்ற வாக்யத்தால் ஸாதித்தார்.

இவ்வாறு ஹிம்ஸாயக்ஞத்தில் உள்ள கிலேசத்தை விவரித்து விட்டு அஹிம்ஸாத்மக யக்ஞமான பிஷ்டபசு யக்ஞத்தில் உள்ள கிலேசத்தை உபபாதிக்கிறார்.—

अहिंसात्मकास्तु यज्ञाः विशिष्टाधिकारि सापेक्षाः—अत एव उपरिचरादयः पिष्टपशुभिरिष्टवन्तः ॥ என்று

அதாவது "அஹிம்ஸாத்மக யக்ஞங்களோவென்றால் விலக்ஷண அதிகாரிகளை அபேக்ஷித்து நிற்பவை. அதாவது அவர்களுக்கு

மட்டும் ஏற்பட்டவை. மற்றவர்களுக்கு அதில் அதிகாரமில்லை. ஆகையால்தான் உபரிசரன் பிஷ்டபசுவினால் யாகம் செய்தான்" என்று ஸாதித்து அஹிம்ஸாயக்ஞமான பிஷ்டபசுயாகமானது விலக்ஷணாதிகாரியான உபரிசரனுக்குமட்டும் ஏற்பட்டதென்றும் மற்றவர்களுக்கு அதில் அதிகாரமில்லையென்றும் வியவஸ்தை செய்யவேண்டிய கிலேசம் இருக்கிறதென்று காட்டிவிட்டு ஜப யக்ஞத்தில் இவ்வித கிலேசங்கள் ஒன்றுமில்லாததுடன் எல்லா ஆச்ரமிகளும் அனுஷ்டிக்கக்கூடியதாயிருப்பதால் மற்ற யக்ஞங்களைவிட அது பிரசஸ்தமென்று கடைசியாக நிகமன வாக்யத்தில் ஸாதிக்கிறார்.

एवं इतर यज्ञेषु हिंसादि प्रसङ्गः, अधिकारि विशेषादिना विषयव्यवस्थापनं इत्यादिः महान् क्लेशः। जपयज्ञे तु तादृश क्लेशाभावात्........यज्ञान्तरेभ्यः जपयज्ञः प्रशस्ततमः, सर्वाश्रमसाधारण्यात्

இந்த வாக்யத்தில் अधिकारिविशेषादिना विषयव्यवस्थापनं என்பதால் அஹிம்ஸா யக்ஞமான பிஷ்டபசு யாகமானது விலக்ஷணாதிகாரி விஷயமென்று, அதிகரண ஸாராவளியில் तत्तत्कालाधिकारि प्रतिनियतः என்பதாலும் पिष्टपश्वादिविधिस्तु कार्तयुग धर्मनिष्ठाधिकारि विशेषनियतः என்பதாலும் சொன்னதையே ஸ்ரீ தேசிகன் இங்கும் ஸ்திரப்படுத்துவது ஸ்பஷ்டமானது.

உபரிசரவஸுவுக்குப் பிறகு பிஷ்டபசு மந்திர பிரயோகங்கள் மறைந்தன.

மேலும் மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ பகவான்

संस्थिते तु नृपे तस्मिन् शास्त्रमेतत् सनातनम्।
अन्तर्धास्यति तत्सर्वं एतद्वः कथितं मया॥

என்பதால் வஸுவுக்காகவென்றே செய்யப்பட்ட இந்த சாஸ்திரமானது வஸுவின் காலத்திற்குப் பிறகு உலகத்தில் மறைந்து விடுமென்று ஆக்ஞை செய்திருப்பதால் இக்காலத்தில் பிஷ்டபசு விதி சாஸ்திரமும் அதற்கான விலக்ஷண மந்திர பிரயோகங்க

ஞும் அதிகாரிகளும் கிடையாவென்பதும் இங்கு ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளமாகிறது.

ஆகவே यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि என்ற தாத்பர்ய சந்திரிகாவாக்யங்களால் ப்ரகிருதத்தில் ஸித்தித்தவை எவையென்றால், ஹிம்ஸாயக்ஞம், அஹிம்ஸாயக்ஞம் இரண்டிற்கும் அதிகாரிகள் வெவ்வேறு என்பதும், ஒன்றில் மற்றொருவனுக்கு அதிகாரம் கிடையாதென்பதும். மேலும், ஹிம்ஸாயக்ஞத்தில், அந்த ஹிம்ஸையானது வேத விஹிதமாகையாலும், பசுவுக்கு ஹிதமாகையாலும், அந்த ஹிம்ஸையால் சிறிதும் தோஷமில்லையென்ற மற்றொரு விஷயமும் ஸித்தித்தது. மேலும் அஹிம்ஸா யக்ஞமான பிஷ்டபசுவானது உபரிசரனுகிய விலக்ஷணுதிகாரிக்காகமட்டும் ஏற்பட்டதாகையால் அதில் மற்றவர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாதென்ற மற்றொரு விஷயமும் ஸித்தித்தது. பிஷ்டபசு விஷயமாக வேறு பல அம்சங்கள் தனியாக வேறு கிரந்தத்தில் நம்மால் விஸ்தாரமாக விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஜபயக்ஞம் உத்கிருஷ்டமேன்பதின் வாஸ்தவ அர்த்தம்; மற்ற யக்ஞங்களை நிந்திக்கவில்லை.

यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि என்பதால், ஹிம்ஸாயக்ஞாதிகளைக்காட்டிலும் ஜபயக்ஞமே உத்க்ருஷ்டமென்று கீதையாலும் தாத்பர்ய சந்திரிகா வாக்யங்களாலும் தெரிவதால் ஹிம்ஸாயக்ஞம் நிக்ருஷ்டமென்று ஏற்படுவதாகச் சிலர் நினைக்கக்கூடும். ஆயினும் இது சாஸ்திர ப்ரக்ஞையுள்ளவர்கள் நினைக்கக்கூடியதல்ல. முதலில் ஒரு முக்யவிஷயம் கவனிக்கப்படவேண்டும். இந்த கீதா வாக்யத்தால் ஜபயக்ஞத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா யக்ஞங்களுமே நிந்திக்கப்படுகின்றனவேயல்லது ஹிம்ஸாயக்ஞம் மட்டுமல்ல. ஹிம்ஸாயக்ஞம், அஹிம்ஸாயக்ஞம் இரண்டுமே ஜபயக்ஞத்தைவிடத் தாழ்ந்ததென்றே கீதை கூறுகிறது. ஸ்ரீ தேசிகனும் தாத்பர்ய சந்திரிகையில், ஹிம்ஸாயக்ஞம், அஹிம்ஸாத்மகமான பிஷ்டபசுயக்ஞம் இரண்டையும் எடுத்து இரண்டிலும் க்லேசமிருப்பதால் இவ்விரண்டையும்விட ஜபயக்ஞம் ப்ரசஸ்தமென்று ஸாதித்திருப்பதைக் காணலாம். பகவானுக்கு அதிப்ரீதிகர

மென்று ஆகமங்களால் கொண்டாடப்பட்டு, ஸ்ரீ தேசிகனாலும் भगवतः अतिप्रीणनत्वात् என்பதால் அப்படியே அநுவதிக்கப்பட்டது மான அஹிம்ஸாத்மக யக்ஞங்கூட ஜபயக்ஞத்தைவிட நிக்ருஷ்ட மென்றே ஸ்ரீ தேசிகன் உபபாதனம் செய்துவிட்டபடியால் இது ஹிம்ஸாயக்ஞத்தைமாத்திரம் சொல்லுகிறதென்று ஒருவரும் ஸாதிக்கமுடியாது.

யாகபசு நிந்தை காணப்பட்டால் அது மற்றொன்றை ஸ்துதிக்கவே. ஸ்ரீ தேசிகனின் நிர்ணயம்.

ஆனால் ஸ்ரீதேசிகன் இதற்கு வாஸ்தவமான ஸமாதானம ஸாதித்துள்ளார். புராணங்களில் சிலவிடத்திலும் உபநிஷத்தில் சிலவிடத்திலும், யாகத்தையும், யாகபசு விஷயத்தையும்பற்றி நிந்தை காணப்படுவதைக் காட்டி ஸாங்கியர் யக்ஞம் அசுத்த மென்றுமறுபடியும் கக்ஷி சொன்னதை நிரஸிக்கவே ஸ்ரீ தேசிகன் அதிகரண ஸாராவளியில் கீழ்கண்ட ஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டார்.

स्तौति निन्दात्विहान्यत् என்று.

அதாவது யாகமும், யாகபசு விஷயமும் வைதிகமத ஸித்தாந்தப்படி உத்தம தர்மங்களாயிருப்பதால் சில உபநிஷத்துக்களிலும், புராணங்களில் சிலவிடங்களிலும் யாகத்தைப்பற்றியும், பசு ஹிம்ஸையைப்பற்றியும் நிந்தை ஏதாவது காணப்பட்டால் அந்த நிந்தையானது நஹிநிந்தா நியாயப்படி, மற்றொன்றை ஸ்துதி செய்யவந்ததேயல்லது யக்ஞநிந்தைக்காக வரவில்லை யென்று அறியவேணுமென்று ஸ்ரீதேசிகன் மேற்கண்ட வாக்யத்தால் சிக்ஷித்தார். नहिनिन्दा निन्द्यं निन्दितुं प्रवृत्ता, अपि तु निन्दितादन्यत् प्रशंसितुं என்பது அந்த நியாயமாகும்.

அந்த நியாயப்படி இங்கு கீதைக்கு ஜபயக்ஞத்தை ஸ்துதி செய்வதில் நோக்கமே யல்லது மற்ற யக்ஞங்களை நிந்திப்பதில் நோக்கமில்லையென்று அறியவேணும். ஜபயக்ஞத்தைவிட மற்ற யக்ஞங்கள் தாழ்ந்தவையானால் அவைகளை விட்டுவிடலாமா? கீதையிலேயே 18வது அத்யாயத்தில் யக்ஞாதிகள் அவச்யானுஷ்

டேயங்களென்று விதிக்கையில் அந்த யக்ஞங்களையே இங்கு நிக்ருஷ்டமாகப் பேச நியாயமில்லையன்றோ? மேலும் கீதை நான்காவது அத்யாயத்தில் த்ரவ்ய யக்ஞம் தபோயக்ஞம் முதலிய பலவித யக்ஞங்களைச் சொல்லிவிட்டு, அந்த யக்ஞநிஷ்டர்கள் यान्ति-ब्रह्मसनातनं என்பதால் பரப்பிரம்மத்தையே அடைகிறார்களென்றும்சொல்லி नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम! என்று மஹா யக்ஞாதி நித்யநைமித்திக யக்ஞங்களைச் செய்யாதவர்களுக்கு, இஹ-பரலோகம் இரண்டும் கிடையாதென்று பகவான் உபதேசிப்பது விருத்தமாகுமல்லவா?

பிராணயாம, ஜபயக்ஞாதி நிஷ்டர்கள்கூட நித்யங்களான யக்ஞங்களை அநுஷ்டித்தே தீரவேணுமென்று மேற்படி சுலோக தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீ தேசிகன் प्राणायामादिषु निष्ठावतामपि नित्यत्वादिना यज्ञादिकं अवश्यकार्यमित्यपि सिद्धं என்று ஸாதித்திருப்பது எல்லாச் சங்கைகளையும் தெளியவைக்கும். மேலும் சிரௌத யக்ஞங்களைப்போல் ஸ்மார்த்தமான ஔபாஸனை, வைச்வதேவ பஞ்சமஹாயக்ஞாதிகளும் ஜபயக்ஞத்தைக்காட்டிலும் நிக்ருஷ்டமென்று ஏற்பட்டு அவைகளைப் பரித்யாகம் செய்யப்பிரஸங்கிக்கும். இஜ்யை என்ற பகவதாராதன ரூபமான யக்ஞமும் ஜபயக்ஞத்தைவிட நிக்ருஷ்டமென்று சொல்ல நேரிடும்.

மேலும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில்-

एष मे सर्वधर्माणां धर्मोऽधिकतमो मतः ।
यद्भक्त्या पुण्डरीकाक्षं स्तवैरर्चेन्नरस्सदा ॥

என்ற சுலோகத்தில், எல்லா தர்மங்களையும் காட்டிலும் பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தன தர்மமே உத்க்ருஷ்டமென்று கூறப்படுகிறது. இதனால் மற்ற தர்மங்கள் தாழ்ந்தவைகளென்றும், அவைகளை த்யஜித்துவிட்டு பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனமே செய்துகொண்டிருந்தால் போதுமென்றும் நிர்ணயித்துவிடலாமா? கீதாச்லோகத்தில் பிரஸம்ஸிக்கப்படுகிற ஜபயக்ஞ தர்மத்தைக்காட்டிலும்கூட நாமஸங்கீர்த்தனம் உத்க்ருஷ்டமென்று ஸஹஸ்ரநாம சுலோகம்

கூறுவதால் ஜபயக்ஞம்கூட நிக்ருஷ்டமாகி விடுகிறதல்லவா ? இம்மாதிரி ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு விஷயத்தை பிரசம்ஸை செய்யவந்த சுலோகங்களை வைத்துக்கொண்டு வைதிகமதத்தின் பரமஸித்தாந்தங்களாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப் பாதிக்கக் கூடாதென்கிற சாஸ்திரவியவஸ்தையைக் காட்டவே ஸ்ரீ தேசிகன் யாகபசு விசாரப் பிரகரணத்தில் स्तौतिनिन्दा त्विहान्यत என்பதால் இந்த விஷயத்தை இதம்பரமாகக் காட்டியருளினர்.

உபநிஷத்துக்களில் ஞானமார்க்கபிரசம்ஸை செய்யுமிடங்களில் சிலவற்றில் யக்ஞாதிகர்ம நிந்தை செய்யப்படலாம். அந்த நிந்தைக்கு முக்யமாக யக்ஞநிந்தையில் தாத்பர்யமில்லையென்றும் ஞானமார்க்க ஸ்துதியிலேயே நோக்கமென்றும் அறியவேண்டுமென்று ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவுள்ளம்.

प्लवा ह्येते अदृढाः यज्ञरूपा என்ற முண்டக உபநிஷத்தானது காம்யயாக நிந்தாபரமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகார-ஸ்ரீ தேசிகாதிகளின் திருவுள்ளமென்பது கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது அதுபோல் கீதையிலும் त्रैविद्यामा, यामिमां पुष्पितावाचं என்றவைகளும் கேவல காம்ய கர்ம நிந்தாபரங்களென்பதும் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமென்று கீழே விவரிக்கப்பட்டது.

யாஸ்கநிருக்தியில் யாக நிந்தையில்லை.

யாஸ்க நிருக்தியில் காணப்படும் ஒரு விஷயமும் இது போல் விஷயவியவஸ்தை செய்யப்படவேண்டியதே. அங்கு—

अथ ये हिंसामाश्रित्य विद्यामुत्सृज्य—वेदोक्तानिवा कर्माणि कुर्वते—ते धूममभिसंपद्यन्ते ॥

என்பதால் வேதோக்த கர்மானுஷ்டானம் செய்கிறவர்களுக்கு 'தூமாதி மார்க்கமும் புனராவ்ருத்தியும் கூறப்படுகின்றன. இந்த நிருக்திக்கு யதாச்ருதமாக அர்த்தம் கொண்டால் வைதிக நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் எல்லாம் த்யாஜ்யங்களாகி வைதிக மத ஸித்தாந்தத்தில் பெரிய க்ஷோபம் ஏற்படும். இந்த யாஸ்க வாக்யமானது யாஸ்கநிருக்திபரிசிஷ்டத்திலேயே காணப்படுவதால் இது பிரமாணமல்லவென்று சிலர் கூறும் ஆக்ஷேபம் ஒருபுறமி

ருக்க, இதை அங்கீகரித்தாலும் இது வேதங்களிலுள்ள காம்ய கர்ம நிந்தாபரமாகவும், கேவல லௌகிக ஹிம்ஸா நிந்தாபரமா யும் ஒதுக்கித்தள்ளத்தக்கதே யாகும். இல்லையேல் பிரபல சுருதி விரோதம் ஏற்பட்டு இந்த யாஸ்கவாக்யமே அப்ரமாணமாகி விடத்தடையில்லை. तमेतंवेदानुवचनेन என்கிற சுருதி பிரம்ஹநிஷ்டனுக்கு பிரம்ஹவித்யாங்கமாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யக்ஞங்கள் அவச்யாநுஷ்டேயங்களென்று விதிக்கிறது. இந்த சுருதி பிரா மாணத்தைக் காட்டியே सर्वापेक्षाच, सहकारित्वेन என்ற ஸூத்ரங்களால் பிரம்ஹ ஸூத்ரகாரரும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் பிரம்ஹ வித்யாங்கங்களென்று நிர்ணயித்தார். இது வைதிக மதத்தின ஸித்தாந்தம். யாஸ்கஸ்மிருதியோ இதற்கு நேர் விருத்தமாக பேசுகிறது.

யக்ஞாதிகர்மாக்களை அங்கமாகக்கொண்ட பிரம்மவித்யா நிஷ்டனுக்கு नच पुनरावर्तते என்ற சுருதியாலும், இதை மூலமாகக் கொண்ட अनावृत्तिश्शब्दात् என்ற பிரம்ம ஸூத்ரத்தாலும் புனரா விருத்தியில்லாத பிரம்ஹலோக ப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறது. இதுவும் வைதிகமத ஸித்தாந்தம். யாஸ்கஸ்மிருதியோ இதற்கு விருத்தமாக, தூமாதிகதியையும். புனராவ்ருத்தியையும் கூறுவது அத்யந்தம் விரோதிக்கிறது. மேலும் अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्र तीर्थेभ्यः என்ற சாந்தோக்ய சுருதி விரோதமும் யாஸ்கத்திற்கு பிரபலமாயிருக்கிறது. அந்த சந்தோக சுருதியானது பசு ஹிம்ஸாயுக்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகர்மாக்களை அநுஷ்டிக்கும் பிரம்ஹநிஷ்டர்களுக்கு அபுனரா வ்ருத்தியை ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கிறது. இந்த சுருதியின் முன், யாஸ்கவாக்யம் தலைகாட்டமுடியுமா? இத்துடன் பிரம்மஸூத்ரகாரர் विहितत्वाच्च आश्रम कर्मापि என்ற ஸூத்ரத்தால் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யக்ஞங்களை ஆச்ரம தர்மமாக நித்யமாக விதிப்பதும் விரோதிக்கும். கீதையில் பகவான் यान्ति मद्याजिनोऽपिमां என்பதால் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால் பகவானை யஜிப்பவர்கள் புனராவ்ருத்தியற்று பகவானையே அடைகிறதாகக் கூறுவதும் விரோதிக்கும். இவ்வளவு ஸித்தாந்தங்களுக்கும், விரோதம் வாராதபடி தடுக்க, இந்த யாஸ்கவாக்யமானது அங்ய

ப்ரசம்ஸாபரம் என்றும், காம்ய யக்ஞத்தையும், லௌகிக ஹிம்ஸையையுமே நிந்திக்கிறதென்றும் வ்யவஸ்தை செய்யவேணும். இல்லையேல் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரபல சுருதிக்கும் ஸித்தாந்தத்திற்கும் விருத்தமான யாஸ்கவாக்யம் அப்ரமாணமாகி ஒதுக்க நேரிடும். இங்கு स्तौतिनिन्दात्विहान्यत என்ற ஸ்ரீ தேசிகன் நியமனம் வியவஸ்தாபகமாகிறது.

புராணங்களில் யாகபசு நிந்தையில்லை
சுருதியைவிட புராணம் துர்பல ப்ரமாணம்.

புராணங்களில கணக்கறறவிடஙகளில யாக மஹிமையும; யாகபசு விஷய ப்ரசம்ஸையும் வெகு ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும், சிலவிடங்களில் நிந்தையும் காணப்படுகிறது. அந்த நிந்தைகள் வைதிகமத ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தங்களாகையால் அவைகளை நஹிநிந்தா நியாயப்படி இதர ப்ரசம்ஸாபரங்களென்று ஒதுக்கவேண்டியதென்பதும் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளமாகிறது.

புராணவாக்யமோ, சரித்திரமோ, சுருதி, ஸ்மிருதி விதிகளுக்கு விருத்தமாயிருந்தால் அது ப்ரமாணமல்ல. புராணத்தைக்காட்டிலும் சுருதி ஸம்ருதிவிதிகளே ப்ரபலங்களென்பது வைதிகமதஸித்தாந்தமாகும்.

முக்யமாக அக்நிஹோத்ர, தர்சபூர்ணமாஸ, ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளான ப்ரத்யக்ஷசுருதி விஹித தர்மங்களுக்கு விரோதமாக ஒரு ஸ்மிருதியிருந்தால் அதுகூட ப்ரமாணமாகாதென்று ऊर्ध्वरेतस्सुच शन्देहि என்ற ப்ரம்மஸூத்ரத்தாலும் அங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தாலும் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதை முதல் பாகத்தில் பார்க்கவும்.

ஆகையால் யாவஜ்ஜீவாதி சுருதிவிதிக்கு விருத்தமான ஸ்மிருதியே அப்ரமாணமென்று ஸித்தாந்தமிருக்கையில் புராணங்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்? சுருதிவிருத்தமான புராணம் அப்ரமாணமாகவே போகும். ஆயினும் அந்தப் புராணத்திற்கு சுருதி விரோதம் ஏற்படாமல் விஷய வ்யவஸ்தை செய்து புரா

ணத்தின் பிராமாண்யத்தை ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டியதுதான் மார்க்கமாகும். இதைத்தான் ஸ்ரீ தேசிகன் स्तौतिनिन्दात्विहान्यत् என்பதால் காட்டியருளினார்.

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ப்ராசீனபர்ஹிஸ் கதை உதாஹரணம்

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் இதற்கு ஓர் உதாஹரணம் காணலாம். நான்காவது ஸ்கந்தத்தில் ப்ராசீனபர்ஹிஸ் என்ற அரசன் காம்யகர்மங்களிலேயே ஆஸக்தனாயிருந்தான். அவனை மோக்ஷ மார்க்கத்தில் திருப்பவேண்டி நாரதர் யாகபசு ஹிம்ஸையை வ்யாஜமாகக் காட்டிப்பேசுகிறார்.

भो भो प्रजापते राजन् पशून् पश्य त्वयाऽध्वरे

என்பதால். இங்கு யாகபசு ஹிம்ஸாநிந்தையில் நாரதருக்கு நோக்கமில்லை. அந்த அரசனை ஞானமார்க்கத்தில் திருப்புவதே அவரது நோக்கம். ஆதலால் கர்மபலனில் வைராக்யம் உண்டாக்கி ஞானத்தில் பிரவிருத்திக்கும்படி செய்யவேண்டியதுதான் நாரதர் உத்தேசம். ஆகையால் நஹிநிந்தா ந்யாயப்படி स्तौतिनिन्दात्विहान्यत् என்று ஸ்ரீ தேசிகன் செய்த வியவஸ்தையை அநுஸரித்து இங்கு யாகபசு நிந்தையானது ப்ரலோபநார்த்தமேயல்லது வாஸ்தவிகமல்லவென்று நிர்ணயிக்கவேணும். இல்லையேல் இந்த பாகவதமே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளப்படி ப்ரத்யக்ஷ சுருதி விருத்தமாகி அநுபாதேயமாகிவிடும்.

இங்கு வீரராகவீய வ்யாக்யான வாக்யம்

ஸ்ரீ பாகவத வ்யாக்யானம் வீரராகவீயத்தில் இவ்விஷயமாகச் செய்துள்ள வியவஸ்தையைப் பார்க்கவும்.

ननु "न वा उवेतन्म्रियसे" इति यागीय पशु संज्ञपनस्य हिंसात्वाभाव श्रवणात्, तादात्विक दुःख जनकत्वेऽपि निहीन पशु जन्म-निवर्तनद्वारा, स्वर्गोपभोग्य सुन्दरतर जन्मसंपादकत्वेन, तादात्विक-दुःखजनक औषधपान, कर्ण भेदन, क्षौरादिकर्म कारयितृ-चिकित्सक पित्रादिवत् हितकारिणि संज्ञपितरि पशूनां क्रोधासंभवाच्च कथमेवमुच्यत इति चेत्—न। कर्म फलेषु वैराग्य जननार्थत्वेन, अन्यपरत्वात् तदुक्तेः ॥ என்று

“யாகபசுவிஷயம் ஹிம்ஸையல்லவென்று வேதமே கூறுவதுடன் அந்தப் பசுவுக்கு உயர்ந்த ஜந்மம் கிடைப்பதாகவும், வியாதிஸ்தனுக்கு சஸ்திர சிகித்ஸை ஹிதமாவதுபோல் பசுவுக்கும் ஹிதமேற்படுவதாயிருக்கையிலும் இங்கு நாரதர் யாகபசு விஷயத்தை நிந்திப்பதுபோல் பேசுவது வேதவிருத்தமல்லவா” என்று ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு,

> “ப்ராசீனபர்ஹிஸ் அரசனுக்கு கர்மபலனில் வைராக்யம் உண்டுபண்ணும் நோக்கத்துடன் நாரதர் அப்படிச் சொல்லுகிறார். உண்மையில் யாகபசு விஷயத்தை அவர் இங்கு நிந்திக்கவில்லை. ஆகையால் நாரதவாக்யம் வேறு நோக்கமுள்ளதே”

என்று வீரராகவீயம் ஸமாதானம்கூறி பாகவதம் சுருதிவிருத்தமல்லவென்பதை ஸமர்த்தித்தார். இம்மாதிரியே புராணங்களில் ஆங்காங்கு ஏதாவது யாகபசு நிந்தை காணப்பட்டால் அந்தந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி சுருதி விரோதம் வராமல் விஷய வ்யவஸ்தை செய்யவேண்டுமென்பது स्तौतिनिन्दादित्वहान्यत् என்பதால் ஸ்ரீ தேசிகன் சிக்ஷிப்பதாகும். சாஸ்திர தத்வமிப்படியிருக்கச் சிலர் பௌராணிக ச்லோகவசனங்களைக்காட்டி ப்ரத்யக்ஷ சுருதி விதிவிஹிதங்களான அக்னிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மங்களை நிந்திக்கப் புறப்படுவது சாஸ்திர மர்யாதையையும் ஸ்ரீ தேசிகாதி ஆசார்ய ஸித்தாந்தத்தையும் அறியாத பாலிசர்களின் ஸாஹஸ க்ருத்யமேயாகும்.

யாகபசு விஷயநிந்தை நரகாதிதோஷஹேது மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ பகவானின் உபதேசம்.

ஆகையால்தான் வேதவிஹிதமான யாகப்சு விஷயத்தை நிந்திப்பதானது, வேதத்தையும், வேதஸ்வரூபியான பகவானையும் நிந்திப்பதாகிறதாகையால் அது மஹா பாபகார்யமென்று ஸ்ரீ பகவானே மஹாபாரதத்தில் கூறுகிறார். ஆநுசாஸனிக பர்வ 111-வது அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ “தர்மபர்வா,வில் யுதிஷ்டிரருக்கு ஸ்ரீ பகவான் யாக மஹிமையை உபதேசிக்கையில்

> नावबुध्यन्ति ये विप्राः निन्दन्ति च पशोर्वधम् ।
> ते यान्ति नरकं घोरं रौरवं तमसा वृतम् ॥

दशवर्ष सहस्राणि तत्र स्थित्वा नराधमाः ।
कृमिभिः भक्ष्यमाणाश्च तिष्ठेयुः पूयशोणिते ॥

என்பதால், "யாக மஹிமையை அறியாமல் யாக பசுவதத்தை நிந்திக்கும் விப்ரர்கள், மிக்க கோரமானதும், இருள் சூழ்ந்ததாயுமுள்ள ரௌரவநரகத்தை அடைவார்கள். பத்து ஆயிரம் வருஷம் அதில் ரக்தபூயாதி ஆபாஸங்களில் உழன்று, கிருமிகளால் உபத்திரவிக்கப் பட்டுக்கிடப்பார்கள்"

என்று பகவானே கூறுகிறார். அந்த அத்யாயத்தில் மேலேயும்

अहिंसा वैदिकं कर्म ब्रह्म कर्मेति शब्दितम्
वेदोक्तान् ये न कुर्वन्ति हिंसाबुध्या क्रतून् द्विजाः ।
सद्यः शूद्रत्वमायान्ति प्रेत्य चण्डालतामपि ॥

என்பதாலும் "வேதோக்த யாககர்மாவானது பிரம்ஹகர்மாவென்றும், அந்த வேதோக்தகர்மாவை "ஹிம்ஸை" என்ற புத்தியால் எவர்கள் அநுஷ்டிக்க மறுக்கிறார்களோ அவர்கள் உடனே சூத்ரர்களாகி, இறந்தபிறகு சண்டாள ஜன்மாவையும் அடைகிறார்களென்" என்று ஸ்ரீ பகவானாலேயே பலமான தோஷமும் சொல்லப்படுவதை ஆஸ்திகர்களான பாடபீடிக்கள் கவனிப் பார்கள். ஸ்ரீதேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் यजमानेन सहिताः स्वर्गं यान्ति नाविप என்று உதாஹரித்தவசனமும் மேற் கண்ட அத்யாயத்திலேயே இருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீ தேசிகனும் யாக பசு ஹிம்ஸையை நிந்திப்பவர்கள் "பாமரர்கள்" என்று நிந்தித்ததும் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது.

பரமைகாந்திகளுக்கும் அவர்ஜ்ஜநீய அவச்யஹிம்ஸைகள்

பரமைகாந்திகளுக்கும் அநேக கர்மாக்களில் ஹிம்ஸையானது அவர்ஜநீயமென்றும் அனுஷ்டேயமென்றும் ஆசார்யர்களின் அபிப்பிராயமிருக்கிறது. ஸ்ரீ தேசிகாதிகள், "நித்ய ஹிம்ஸை" "வைதஹிம்ஸை" என்று பலவிடங்களில் வ்யவஹரிப்பதைப் பார்க்கலாம்.

அதிகரணஸாராவளியில் ஸ்ரீ தேசிகன், किंचोत्सर्गापवाद क्रम 'मिह जहतः कीदृशी नित्यहिंसा என்பதால் "நித்யஹிம்ஸை" என்று ஸாதிப்பது என்ன? தாத்பர்ய சந்திரிகையில் वैधहिंसापि कापिलैः निषिद्धत्वात् என்பதால் "வைதஹிம்ஸை" என்றும் வ்யவஹரிப்ப தைக் காணலாம். இந்த நித்யஹிம்ஸை வைதஹிம்ஸை முத லியவை நித்யங்களான ஜ்யோதிஷ்டோம-வாஜபேயாதி யாகபசு ஹிம்ஸைகளேயே குறிக்கின்றன.

அதிகரண ஸாராவளியில், ஸாங்க்யன்சொன்ன கக்ஷியை ஒப்புக்கொண்டால் நித்யஹிம்ஸைகூட ஸித்திக்க வழியில்லாமல் போய்விடுமே என்று ஸ்ரீ தேசிகன் कीदृशी नित्यहिंसा என்பதால் கேட்கிறார். शरदि पशुमालभेत என்பதால் விதிக்கப்படும் ஸம்வத் ஸர பசு ஆலம்பமே நித்யஹிம்ஸைக்கு உதாஹரணமாக ஆசார் யர்களால் காட்டப்படுகிறது.

अशुद्धमिति चेन्नशब्दात् என்ற ஸூத்ரச்ருதப்ரகாசிகையில்

"तथा नित्यकर्मादीनामपि संवत्सर पश्वालंभनादिभिः अशुद्धियुक्तत्वंस्यात्" ॥

என்ற வாக்யத்தால் ஸம்வத்ஸரபசு ஆலம்பாதிகள் நித்ய ஹிம்ஸையென்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. மேற்கண்ட அதிகரண ஸாராவளி வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ குமார தேசிகனும்

नित्यहिंसैव न सिध्येत् इत्यर्थः ।

என்பதால் நித்ய ஹிம்ஸை ஸித்திக்காமல் போய்விடுவது அநிஷ்டமென்று காட்டினார்.

இம்மாதிரி நித்யஹிம்ஸையானது பரமைகாந்திகளுக்கு யாகத்தில் அவர்ஜநீயமாயிருப்பதுபோல் வேறு பலவித ஹிம்ஸைகளும் அவர்ஜநீயங்களாயிருப்பதையும் ஸ்ரீ தேசிகாதி ஆசார்யர்களே காட்டியுள்ளார்கள்.

அவர்ஜ்நீய ஹிம்ஸை.
தாத்பர்ய சந்திரிகையில் வாக்யம்

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय என்ற கீதா சுலோக தாத்பர்ய சந்திரிகையில்

यथा तपश्चर्यायां, यागादे च वात, आतप, क्षुत् पिपासा, पश्वालंभादयः यावत्तत्कर्म समाप्ति क्षन्तव्याः, तथा अत्रापि शस्त्रपात शत्रुवधादयः। तस्मात् अवर्जनीय—

என்ற வாக்யத்தால், "தபஸ் அநுஷ்டிக்கையில், காற்று, வெயில், பசி, தாஹம், முதலிய சிரமங்களும், யாகங்களில் பசு ஆலம்பாதி சிரமும், அந்தந்த கர்மா முடியும் வரையில் எப்படி ஸஹித்துக் கொள்ள வேண்டியவைகளோ அப்படியே தான் யுத்தத்திலும் சத்ருவதாதி சிரமங்களும் ஸஹ்யங்களே. ஏனெனில் அந்த சிரமங்கள் அவர்ஜநீயங்களாயிருக்கின்றன." என்பதால் தபஸ் யாகம் முதலிய உத்தம தர்மங்களிலும் அவர்ஜநீய சிரமங்களை ஸஹித்துக்கொள்ள வேண்டியதே என்று காட்டி பசு ஆலம்பதர்மம் சிரமமாயினும் அது அவர்ஜனீயமென்பதை காட்டினர்.

சங்க-சக்ர தப்த முத்ராதாரணம் அவர்ஜநீய ஹிம்ஸை.
ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ஆவச்யகமாக விதிக்கப்படுகிறது. அதில உள்ள தாபஸம்ஸ்காரமானது ஹிம்ஸையென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அக்நியில் காய்ச்சிய சங்க-சக்ராதி முத்ரைகளால் பிராம்மணாதிகளின் சரீரத்தில் வ்ரணம் செய்து ஹிம்ஸிப்பது பாபமல்லவா? ஆயினும் இது சாஸ்த்ரீயமாகையால் பரமைகாந்திகளும் இந்த அவர்ஜநீய ஹிம்ஸையைச் செய்து தீரவேண்டியதாகவே இருக்கிறது. अनर्थ पर्यवसितः तादात्विकदुःखजनकोऽव्यापारः हिंसा என்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்த ஹிம்ஸாலக்ஷணப்படி தாப ஸம்ஸ்காரத்தில் தத்காலத்தில் துக்கமிருக்கிறது. ஆயினும் அனர்த்த பர்யவஸானமில்லையென்று சாஸ்திரங்கள் கூறியுள்ளன. ஆகையால் தாப ஸம்ஸ்காரமானது பிரத்யக்ஷத்தில் ஹிம்ஸையாயிருந்தும்கூட, சாஸ்திர பலக்கா.

லேயே அது ஹிம்ஸையல்லவென்று நிச்சயித்து பரமைகாந்திகளும் அந்த ஹிம்ஸையை நிர்ப்பயமாகச் செய்கிறார்கள். இதற்கு யாகபசு ஹிம்ஸைதான் உதாஹரணம். ஸ்ரீ தேசிகன் ஸச்சரித்திர ரக்ஷையில், தாப ஸம்ஸ்காரம் ஹிம்ஸையென்கிற பூர்வ பக்ஷத்தைச் செய்துகொண்டு உத்ஸர்க்காபவாத நியாயப்படி அந்த ஹிம்ஸை தோஷாவஹமாகாது என்று ஸமாதானம் ஸாதிப்பதுடன் யாகபசு விஷயத்தையே இதற்கு உதாஹரணமாகவும் காட்டுகிறார்.

பிராம்ஹணாதி சரீரத்தில் வ்ரணம் செய்வதுபற்றி ஸ்ரீதேசிகன் நிர்ணயம்

அக்னியில் காய்ச்சிய சங்க-சக்கிர முத்ரைகளால், தன் சரீரத்திலோ, பிறர் சரீரத்திலோ, வ்ரணம் அல்லது காயம் உண்டு பண்ணுவது தோஷமென்றும் பிராயச்சித்தாவஹ மென்றும் மன்வாதிகள் கூறுவதாக

न च सरन्ति मन्वादयः। प्रत्युत निषेधन्त्येव स्वशरीरे अन्य शरीरे वा व्रणकरणादिकम्। तत्करणे च प्रायश्चित्तानि अनुशिष्यन्ते ॥

என்பதால் ஸ்ரீ தேசிகன் பூர்வ பக்ஷத்தைச் செய்துகொண்டு பிறகு ஸித்தாந்தம் கூறுவதாவது:—

सामान्यतो व्रणकरणादि निषेधस्य उत्सर्गापवाद न्यायेन, समर्थयिष्यमाणैः, श्रुतिस्मृतीतिहास पांचरात्रैः ऐक कण्ठ्येन प्रतिपादितार्थ व्यतिरिक्त विषयत्वात् ॥ अन्यथा, अग्नीषोमीय हिंसादेरपि "नहिंस्यात्" इत्यादिना निषिद्धत्वेन अधर्मत्व प्रसंगात् ॥ என்று

இந்த வாக்யத்தில் "பிறர் சரீரத்தில் வ்ரணம் செய்வதுபாப மென்பது ஸாமான்ய சாஸ்திரமேயாகும். சுருதி-ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ பாஞ்சராத்ராதி பிரமாண வசனங்களால், தாப ஸம்ஸ்காரமானது சாஸ்திரீயமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது விசேஷசாஸ்திரமாகும். ஆகையால் உத்ஸர்க்காபவாத நியாயப்படி இது தோஷமற்றதே. இப்படியொப்புக்கொள்ளாவிட்டால்

யாக பசு விஷயமும் ஹிம்ஸையாகி, அதர்மமென்று சொல்ல நேரிடும்."

என்பதால் ஸ்ரீ தேசிகன், தாப ஸம்ஸ்காரம் ஹிம்ஸையென்பதை அங்கீகரித்து ஸமாதானம் கூறியதும், இதற்கு யாகபசு விஷயத்தையே உதாஹரணமாகக்காட்டி தாப ஸம்ஸ்காரமும், யாகபசு விஷயமும் துல்ய யோக க்ஷேமமுள்ளவை என்பதையும் ஸாதிப்பதும் முக்யம். ஆதலால் யாகபசு விஷயத்தை ஹிம்ஸையென்று நினைக்கும் பரமை காந்தி, தாப ஸம்ஸ்காரத்தையும் ஹிம்ஸையென்று த்யஜிக்க வேண்டிவரும்.

யாக பசு ஹிம்ஸையானது பிராண வியோகரூபமானது. தப்த முத்ராதாரண ஹிம்ஸையோ ப்ராணவியோகமன்று. வெறும் வ்ரணகரணமாத்ரமே. ஆயினும் இரண்டையும் ஹிம்ஸையென்றும், இரண்டும் துல்யமென்றும் ஸ்ரீதேசிகன் இங்கு காட்டுவதும் சாஸ்த்ரவச்யர்களால் கவனிக்கத்தக்கது.

ஸந்தியாவந்தனத்திலும் ஹிம்ஸையுண்டு.
ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளம்.

. மேலும் ஸந்த்யாவந்தனத்திலும் ஹிம்ஸையிருப்பதாக ஸ்ரீ தேசிகன் ஸம்மதியாலேயே நிச்சயமாவதைப் பார்க்கலாம். மந்தேஹ ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யவே அர்க்கியதானம் சுருதியில் விதிக்கப்படுகிறது, இந்த ஹிம்ஸாபாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவே ப்ராயச்சித்த ரூபமாக பிரதக்ஷிணமும் சுருதியில் விதிக்கப்பட்டது.

यत्प्रदक्षिणं प्रक्रमन्ति तेन पाप्मानमवधून्वन्ति

என்று. பிரதக்ஷிணம் செய்வதால் ராக்ஷஸவத பாபம் போகிறதென்று ஸ்பஷ்டமாக சுருதி சொல்லுகிறது. இது வெறும் அர்த்தவாதமாத்திரமல்ல. ஏனெனில் ஸ்ரீ தேசிகாதி ஆசார்யர்களும் அர்க்கியதானத்தில் ஹிம்ஸையிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்துள்ள வசனத்தில்

प्रायश्चित्तं तु हिंसायाः परिक्रम्य प्रदक्षिणम् என்று

மந்தேஹ வதம் ஹிம்ஸையென்றும் அந்த வதப்பிராயச்சித்த

மாக பிரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் ஸந்த்யா பிரகரணத்தில் அர்க்கிய தானத்தைச் சொல்லிவிட்டு

ततो वज्रीभूत तज्जल निहत मंदेहाख्य रक्षो निरसन पाप्मा वधूननार्थं प्रदक्षिणं परिक्रम्य

என்ற வாக்யத்தால் "மந்தேஹ ராக்ஷஸர்களை நிரஸனம் செய்த பாபத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ள பிரதக்ஷிணம் செய்து"

என்று கண்டோக்தியாகக்கூறி, வதம்-பாபம்-பிராயச்சித்தம் இவைகளை அங்கீகரிக்கிறார்.

இங்கு பிரத்யக்ஷஹிம்ஸை, பரோக்ஷஹிம்ஸையென்ற கக்ஷியை சாஸ்திரவஸ்யர்கள் சொல்லமுடியாதென்பதை ஸ்ரீ தேசிகஸூக்தியாலேயே நிச்சயிக்கலாம். பாபஜநகத்வாம்ஸத்தில் இரண்டும் துல்யங்களே! பிரத்யக்ஷஹிம்ஸையில்மட்டும் பாபம் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறதா? ப்ரத்யக்ஷம், பரோக்ஷமிரண்டிலும் பாபமானது சாஸ்திரத்தாலேயே அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களில் மானஸிகமாகச் செய்யப்படும் பாபங்களில்கூட தோஷமும், பிராயச்சித்தமும் விதிக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். மானஸிக வ்யபிசாரம், மானஸிக பிரம்ஹவதம், மானஸிக பாகவதாபசாரம் முதலியவை பிரத்யக்ஷங்களாயில்லாதிருந்தும் அவைகளில் பாபமில்லையா? ஆசௌசாதிகளில் அசுத்தியானது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கிறதா? இதுபோல் மந்தேஹவதத்திலும் தோஷமும் பிராயச்சித்தமும் உண்டென்று ஆசார்யர்களும் சாஸ்திரங்களும் கூறுவதை ஆக்ஷேபிக்க முடியாது.

ஒரு முக்ய விஷயமுமிருக்கிறது. அதாவது மந்தேஹவதமானது ஹிம்ஸையென்றும் தோஷஜநகமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அந்த தோஷத்திற்காக பிராயச்சித்தத்தையும், சுருதி, ஸ்மிருதி ஆசார்ய ஸூக்திகள் விதிக்கின்றன. யாகபசு விஷயத்திலோவென்றால் ஹிம்ஸையேயல்லவென்றும், ரக்ஷணமென்றும் கூறிவிட்டதால், பாப-பிராயச்சித்தாதி சங்கைக்கே அவகாசமில்லை. இப்படி வித்தாந்தமிருப்பதால் பரம்மைகாந்திக்கு யாகபசு விஷயத்தைக்காட்டிலும் அர்க்ய

தானமே தோஷாவஹமென்றும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கிறது. யாகபசு விஷயத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன்

"ஸாங்க்யாதிகள் சொன்ன ஸ்வல்பதோஷ
ஸங்கரத்திற்கும் அவகாசமில்லை"

என்று கீழேசொன்ன பரமதபங்க வாக்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதிக்கிறாரல்லவா? ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரரக்ஷா வாக்யத்தில், அர்க்க்ய தானத்தில் ஹிம்ஸையையும் தோஷத்தையும் பிராயச்சித்தத்தையும் ஸ்ரீ தேசிகனே ஸாதிப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

பஞ்சஸூநா தோஷமென்கிற ஹிம்ஸாதோஷம்

மேலும் பரமைகாந்திகளுக்கும் வைஶ்வதேவ பஞ்ச மஹாயக்ஞாதிகள் ஏற்பட்ட காரணமென்ன? ஹிம்ஸாதோஷ பரிஹாரார்த்தமல்லவா? ஸ்தாவரப் பிராணிகளாகிய நெல்லு முதலியவைகளிலும் ஜீவன் இருப்பதால் ஆஹாரத்திற்காக அவைகளை ஹிம்ஸை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் மனு முதலிய ஸ்ம்ருதிகாரர்கள் पंचसूनागृहस्थस्य இத்யாதி வசனங்களால் கிரஹஸ்தனுக்கு ஏற்படும் ஐந்துவித ஹிம்ஸா தோஷத்தை விவரித்து அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக வைஶ்வதேவ பஞ்ச மஹாயக்ஞங்களை விதித்துள்ளார்களென்பதை யாவரும் அறிந்ததே.

• அதிகரணஸாராவளியில் किंचोत्सर्गापवाद क्रममिह जहतः कीदृशी नित्यहिंसा என்ற சுலோக வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ குமார வரததேசிகனும் இதை ஸாதிக்கிறார்.

नित्यहिंसैव न सिध्येदित्यर्थः । ननु पिष्टादिनापि नित्यत्व सिद्धेः विरोधो नास्तीति चेत्, स्मृति पुराणादिषु पंचमहायज्ञ प्रस्तावे "पंचसूना गृहस्थस्य" इत्यादिना पेषणादेरपि हिंसात्व कथनात् ।। என்று

இந்த வாக்யத்தில் "மாவு (பிஷ்டம்) னாலும் நித்ய யாகங்களைச் செய்து, ஹிம்ஸையை விட்டுவிடலாமென்றால், அதிலும் ஹிம்ஸையிருக்கிறது. சுருதி புராணாதிகளில் நெல்லு, அரிசி, மாவு முதலியவைகளை அரைப்பதிலும் பிராணி ஹிம்ஸை இருப்

பதாகக் கூறப்பட்டு அதற்காக வைஶ்வ தேவர்திகள் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன" என்பதால் ஸ்பஷ்டமாக இதைக் கூறினார்.

இதனால் பிஷ்டபசுயாஜிகளுக்கும் ஹிம்ஸா தோஷம் போகாதென்று ஸ்ரீ குமாரதேசிகன் திருவுள்ளமாகிறது கவனிக்கத்தக்கது.

ஓஷதி, விருக்ஷ பலாதிச்சேதனத்திலும் ஹிம்ஸையுண்டு

वृक्षान् तथौषधीश्चापि च्छिन्दन्ति पुरुषा इह ।
जीवाहि बहवो ब्रह्मन्! वृक्षेषु च फलेषु च ॥

என்பதால் மஹாபாரத வசனமானது விருக்ஷம், ஓஷதிகள், பழங்கள் முதலிய அசர பிராணிகளிலும் ஜீவன் இருப்பதைக் கூறுகிறது. வேதாந்திகளும் இதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மனு முதலியவர்கள் காய்-கிழங்குகளையும், விருக்ஷங்களையும், ஓஷதிகளையும் வெட்டுவதிலும், அறுப்பதிலும் ஹிம்ஸையிருப்பதாகக்கூறி பிராயஶ்சித்தம் விதித்துள்ளார்கள். चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः என்று ஆசார்யர்கள் உதாஹரிக்கும் வசனத்திலும் அசரபிராணிகளும் பகவச் சரீரங்களென்றும் அவைகளுக்கும் ஆநுகூல்யம்செய்ய ப்ராப்தமென்றும் விதிக்கப்படவில்லையா? ஆயினும் மேற்கண்ட அசரபிராணி ஹிம்ஸையானது பரமைகாந்திகளுக்கு அவர் ஜநீயராகவும், அவஶ்யாசரணீயமாயுமிருக்கவில்லையா?

துளஸீ க்ரஹணத்திலும் ஹிம்ஸையுண்டு

பகவதாராதனத்திற்காக துளஸியை க்ரஹிப்பதும் அவர்ஜநீய ஹிம்ஸையென்றே ஆசார்யர்களின் அபிப்பிராய

உபநிஷத் பாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜஸ்வாமீ, अहिंसन् सर्वभूतानि अन्यत्र तीर्थेभ्यः என்ற சாந்தோக்ய ஶ்ருதிக்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில்

शास्त्रीय हिंसा व्यतिरिक्तां हिंसां अकुर्वाण इत्यर्थः।
न च क्रत्वर्थ पशु हिंसायाः हिंसात्वाभावस्य उक्तत्वात्
"अन्यत्र तीर्थेभ्यः" इति व्यर्थमिति वाच्यं।
" न वा उवे" इति मन्त्रलिंगात् तस्य हिंसात्वाभावेऽपि
गृहस्थानां अवर्जनीय तुलस्याहरणादि हिंसाया अपि हिंसा
धात्वर्थ संभवात् तत्पर्युदासार्थं "अन्यत्र तीर्थेभ्यः इत्यस्य
आवश्यकत्वादिति द्रष्टव्यम्।"

என்ற வாக்யத்தினால் இதைக் கூறுகிறார். அதாவது:— யாகபசு ஹிம்ஸையானது ஹிம்ஸையல்லவென்பது 'நவாஉ' முதலிய மந்திரங்களால் ஸித்தித்து விட்ட படியால் இந்த சுருதியிலும் "அந்யத்ர தீர்த்தேப்ய:" என்பதால் அதையே திருப்பிச் சொல்லுவது வ்யர்த்தமென்று நினைக்கக்கூடாது. கிரஹஸ்தர்களுக்கு அவர்ஜ்ஜநீயமான துளஸீக்ரஹணத்திலும் ஹிம்ஸையிருப்பதால் அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக अन्यत्र तीर्थेभ्यः என்ற விலக்குவிதி (அபவாதவிதி) அவச்யமென்று அறியவேணும்."

இவ்விதம் துளஸீக்ரஹணம் ஹிம்ஸையென்பதை ஒப்புக்கொண்டு அது சாஸ்திர விஹித ஹிம்ஸையாயிருப்பதால் தோஷமற்றது என்று சொல்லப்படுவதால் கிருஹஸ்த பரமைகாந்திகளுக்கு துளஸீக்ரஹணமும் ஓர் அவர்ஜ்ஜநீய ஹிம்ஸையென்பது ஸித்திக்கிறது.

கிருஷி முதலிய அநேக லௌகிக ஹிம்ஸைகளும் அவர்ஜ்ஜநீயங்களே

இதுபோல் கிருஷிமுதலிய லௌகிக ஹிம்ஸைகள்கூட பரமைகாந்திகளுக்கு அவர்ஜ்ஜநீயங்களாயிருக்கின்றன. हिंसाप्रायां कृषिं என்பதால் கிருஷியானது ஹிம்ஸாத்மக கார்யமென்று ஸ்மிருதிகாரர்கள் கூறினார்கள். அந்த தோஷப் பிராயச்சித்தார்த்தமாகவே பாராசராதிகள் கலயஜ்ஞ (खलयज्ञ) த்தை விதித்தார்கள்.

कृषिं साध्विति मन्यन्ते तत्र हिंसा परा मता ।
कर्षन्तो लांगलैः उर्वीं घ्नन्ति भूमिशयान् बहून् ॥

என்ற மஹாபாரத வசனமானது, கிருஷியால் பூமியில் வாழு. அனேக பிராணிகள் கொல்லப்பட்டுப் போவதால் அது பெரிய ஹிம்ஸாகார்யமென்று கூறுகிறது. அதனாலேயே பிராம்ஹணனுக்கு கிருஷி நிஷித்தம். கிருஷி ஹிம்ஸையை கிருஹஸ்தன், தானே,நேரில் செய்யாமல் போனாலும் வேலைக்காரர்களான கிருஷிகர்கள் மூலம் செய்யப்படும் ஹிம்ஸையும் க்ஷேத்ரபதியான கிரஹஸ்தனையே சேரும்.

இதை अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रय विक्रयी । संस्कर्ता चोपहर्ता च खादकश्चेति घातुकाः । (5-51)
என்பதால் ஹிம்ஸையை அனுமதிப்பவனும் ஹிம்ஸா தோஷ தோஷமுள்ளவனென்றும் மனு கூறினார்.

வேறுபல அவர்ஜ்ஜநீய ஹிம்ஸைகளும் மஹாபாரதம் துலாதார உபாக்யானத்திகளில் கூறப்படுகின்றன.

धान्यबीजानि यान्याहुः व्रीह्यादीनि द्विजोत्तम ॥
सर्वाण्येतानि जीवाहि तत्र किं प्रतिभाति ते ॥
वृक्षान् तथा ओषधीश्चापि छिन्दन्ति पुरुषा इह ।
जीवाहि बहवो ब्रह्मन् वृक्षेषु च फलेषु च ॥
उदके बहवो जीवाः तत्र किं प्रतिभाति ते ॥
चंक्रम्यमाणा जीवान् च धरणीसंश्रितान् बहून् ।
पद्भ्यां घ्नन्ति नराः विप्र तत्र किं प्रतिभाति ते ॥
उपविष्टाश्शयानाश्च तत्र किं प्रतिभातिते ॥
बहुसंचित्य इह वै नास्ति कश्चित् अहिंसकः ॥

இத்யாதிகளான ஹிம்ஸைகளில் எதை பரமைகாந்திகள் வர்ஜிக்க முடியும்?

யாகத்தில் பசு கார்யமானது
அதற்கு அநுகூலாசரணமேயாகும்
ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்

चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः ।
अतस्तदानुकूल्यं मे कार्यमित्येष निश्चयः ॥

என்பதால் பகவச்சரீரங்களான சராசர பிராணிகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹிம்ஸை செய்யாமல் அநுகூலாசரணமே பரமைகாந்திக்கு ஆவச்யகமென்று ஆசார்யர்கள் விதித்ததும் மேற்கண்ட அவர்ஜ்ஜநீய யாகாதி சாஸ்திரீய ஹிம்ஸைகளைத் தவிர மற்ற விஷயமென்பதே ஸித்தமாகிறது. இங்கு அசரப்பிராணிகள் கூட பகவத்சரீரங்களென்று கூறி அவைகளுக்கும் ஹிம்ஸை செய்யக் கூடாதென்று ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமாகிறது முக்ய விஷயம்.

ஆதலால் அஹிம்ஸாத்மகமாயும், ரக்ஷணரூபமாயுமுள்ள யாக பசு விஷயமானது பரமைகாந்திகளுக்கும் நியதங்களென்று ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமிருப்பது மறுக்கவொண்ணாதது.

பசுவுக்கு ஆநுகூல்யாசரணமே.

இங்கு ஒரு முக்ய விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. யாகபசு விஸஸநமானது அந்த பசுவுக்கு ஓர் ஆநுகூல்யாசரணத்திலேயே சேர்ந்ததென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ தேசிகாதி ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமாயிருக்கிறது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், निहीनतरच्छागादि देह-परित्याग पूर्वकं कल्याणतरदेह प्रापकत्व श्रुतेः संज्ञपनस्य என்றும் रक्षणमेव अग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनं । என்றும் யாகபசுவுக்கு மிருவும் தாழ்ந்த அசரீரம் தொலைந்து மிகவும் உயர்ந்தசரீரமும், உத்தமலோகமும் கிடைப்பதால் அது ரக்ஷணகார்யமேயாகுமென்று நிச்சயித்தாராகையால் அது பசுவுக்கு ஆநுகூல்யா சரணமென்பதில் ஆக்ஷேபமுண்டோ? ஸ்ரீ தேசிகனும், उक्ता मन्त्रार्थवादैः पशु हितमिति सा, என்றும், निर्धूते पश्वनर्थे என்றும் யாக ஸம்பந்தத்

தால் அந்த பசுவின் அனர்த்தங்கள் நீங்கி விடுவதால் அது பசுவுக்கு ஹிதமென்று கூறினர். ஸர்வார்த்த ஸித்தியிலும் ஸ்ரீ தேசிகன் இதை வெகு ஸ்பஷ்டமாக்கியுள்ளார். पापफलपरिणति-रूप पशु शरीर विच्छेदेन पशोरेव निरतिशय सुखभोगानुरूप विशिष्ट शरीर-हेतुत्वात் என்பதால் பாபபலனாக ஏற்பட்ட நிஹீந பசு சரீரம் தொலைந்து யாகபசுவுக்கு உயர்ந்த அளவற்ற ஸுகஹேதுவான உத்தம சரீரம் கிடைக்கிறதென்று கூறியுள்ளார். ஆகையால் பசுவுக்கு ஜன்மாந்திர பாபபலனாக ஏற்பட்ட நிக்ருஷ்ட அஜசரீரம் நீங்கி மேலே நிரூபித்த ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தி பிரமாணத்தின்படி யஜமானனோடு கூட ஸ்வர்க்க-மோக்ஷாதி உத்க்ருஷ்ட நிலைக் கொடுக்கும் யாகமானது பசுவுக்கு ஆநுகூல்யா சரணத்தில் சேர்ந்ததேயென்பது நிச்சயமல்லவா? ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கித்தவிக்கும் பத்தஜீவனை, ஆசார்யகருணையால் கடாக்ஷித்துக்கைதூக்கிக் கரையேற்றி விடுவது ஆநுகூல்யா சரணமாகிறது போல், யாகத்தில் ஸம்பந்தப்படுத்தி பசுவுக்கு நிஹீநஜந்ம நிவர்த்தநாதி மூலமாக பகவத் ப்ராப்தி ஏற்படச்செய்து ரக்ஷிப்பது ஆநுகூல்யா சரணமென்றே ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமாயிருப்பது மறுக்கவொண்ணாத உண்மையாகும். ஆகையால் चराचराणि भूतानि என்கிற சுலோகமே பரமைகாந்திகளுக்கும் யாக பசு விஷயம் உத்தமமான ஹிதகார்யமென்பதற்கு பிரமாணமாயிருக்கிறது. அஹிம்ஸாதர்மத்தை வற்புறுத்தும் சாஸ்திரங்கள் யாவற்றும் அவிஹிதமாயும், அசாஸ்திரீயமாயுமுள்ள லௌகிக காமகார ஹிம்ஸையைப் பற்றியவையென்று பிராமாணிகர்கள் அறியக்கடவர்.

ஸ்ரீபாஷ்ய தீகையிலும் பசு விஷயம்.

இவ்வாறாக யாகபசு விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ பாஷ்யகார, ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் மிகுந்த சாஸ்திரஸம்பந்தையுடன் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷித்ததைப்போல் வேறு எந்த ஸம்பிரதாயத்திலும், எந்த ஆசார்யர்களும் இவ்வளவு ஸ்பஷ்டமாயும், உறுதியாயும் இங்ஙனமாயும் ஸித்தாந்தம் செய்நதில்லையென்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். அதிலும் முக்யமாக ஸ்ரீ தேசிகன் எங்கெங்கு ஸந்தர்ப்பம் நேருகிறதோ அங்கெல்லாம் யாகபசு தர்மத்தை உபதேசிக்காமல் விடு

ர்தில்லை. ஸ்ரீ தேசிகன், தான் அருளிச் செய்திருக்கும் "ஸுபாத நீவீ" என்ற காவ்யத்தில் கூட ஸதாஸ்ரித பத்ததியில் ாஸ்தோயं त्रिदश सरिता என்கிற சுலோகத்தில் जन्तु हिंसा मखेन என்பதால் பிராணிஹிம்ஸையானது யாகத்தினால் சுத்தியடைகிறது. ன்றும் கூறியுள்ளார். இப்படி யாகபசு விஷயத்தை ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்லாத அநந்யதாஸித்த பிரமாணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீதேசிகாதி பூர்வாசார்யர்கள் உத்தம தர்மமாக நிச்சயித்திருப்பதை அந்த ஆசார்யர்களின் சிஷ்ய பிரசிஷ்ய பரம்பரையிலுள்ளவர் யாவரும் அறிந்து கொள்ள ப்ராப்தம்.

பூர்வாசாரியர்களின் யாகானுஷ்டானம்.
ஸ்ரீ பாஷ்யகார பிதா. பெரியநம்பிகள்

இவ்வாறு யாகாக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களாயும், ஆச்ரம தர்மங்களாயிருப்பதாலும், யாகபசு தர்மம் உத்தம வைதிக தர்மமாயிருப்பதாலும் பூர்வாசாரியர்களும் மற்றும் அநேக பரமைகாந்தி ஸ்ரேஷ்டர்களும், ஸ்வசாகா ஸூத்ர விதிகளின்படி அக்நிஹோத்ர-ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை அநுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். இதற்கு சரித்திர-குலபரம்பரா நிப்ரஸ்தாவங்களால் ஆங்காங்கு பஹுளமான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. முக்யமாக நம் பூர்வாசாரியர்களில், பாஷ்யகாரர், ஸ்ரீ தேசிகன் இவர்கள் திருவம்சத்தில் யாகாநுஷ்டானம் இருந்ததென்பது மிகவும் முக்யமான விஷயமாகும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருத்தகப்பனார் "ஆஸுரி கேசவஸோமயாஜீ" என்று திருநாமமுள்ளவர். அவர் ஸோம யாகம் செய்தருளியவரென்பது நிச்சயமாகிறது. பெரிய நம்பிகள் முதலிய வேறு பல பரமாசார்யர்களும் யக்ஞானுஷ்டானம் செய்துவர்களென்பது ஸ்ரீதேசிகன் ஸூக்தியாலேயே ஸ்திரப்படுகிறது.

ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸ்ரீமத்லோகாதிகாரத்தில் :—

> பெரியநம்பி முதலான பரமாசார்யர்களும் தம்தாம் ஸூத்ரங்களின்படியே யக்ஞாதிகள் பண்ணினார்களென்பது ஸர்வருக்கும் பிரஸித்தம்"

என்ற வாக்யத்தால் இதை ஸாதிக்கிறார். இந்த வாக்யத்தில் "முதலான" என்ற பதத்தால் பெரியநம்பிகள்போல் மற்றும் பல ஆசார்யர்கள் யக்ஞாநுஷ்டானம் பண்ணினதையும், ஸ்ரீ தேசிகன் குறிப்பிடுகிறார்.

ஸ்ரீ தேசிகன் பிதாமஹனும், குமார, நைஞராசாரியரும் யாகாநுஷ்டானிகள்

ஸ்ரீ தேசிகனின் பிதாமஹனை ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷ ஸூரி அநேக யாகாநுஷ்டானம் செய்திருப்பதை ஸ்ரீ தேசிகனே பல விடங்களில் பெருமையாகப் பேசுவதைப் பார்க்கிறோம். वैश्वा मित्रस्य पौत्रः विततमखविधेः पुण्डरीकाक्षसूरेः என்று தத்வமுக்தா கலாபத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனே தமது பிதாமஹனை புண்டரீகாக்ஷ ஸூரி யாகாநுஷ்டானம் செய்தவரென்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு विततमखविधेः என்பதால் அனேக யாகங்கள் செய்தவ ரென்பதும் ஏற்படுகிறது. पुण्डरीकाक्ष सोमसुत्संभवस्य என்று ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலும் நிர்த்தேசிக்கிறார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் யாவரும் தினமும் पुंडरीकाक्षयज्वनः—पौत्रः என்னும்ஸ்ரீ வரதகுரு ஸூக்தியை அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ தேசிகன் பிதாமஹன் அனுஷ்டித்ததுமட்டு மின்றி ஸ்ரீ தேசிகனின் திருக்குமாரர் ஸ்ரீ நைஞராசாரியரென் கிற ஸ்ரீ குமாரவரததேசிகனும் ஸ்ரீ காஞ்சியில் அக்நிஷ்டோமாதி யாகங்களை அநுஷ்டித்ததாக ஸ்ரீ பிரம்ஹதந்திர ஸ்வதந்திரஜீயர் செய்த குரு பரம்பராப்பிரபாவ ஸ்ரீ கோசத்தில் சொல்லப் படுகிறது:—

"மீண்டும் பெருமாள் கோவிலேற எழுந்தருளி
அக்நிஷ்டோமாதி க்ரதுக்களையும் செய்தருளி
முதலிகளோடே ஸித்தாந்த ப்ரவசனம்பண்ணிக்
கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்"

இவ்வாறு ஸ்ரீ தேசிகன் குமாரரும் யாகாநுஷ்டானம் செய் தருளியது ஸ்பஷ்டமாகிறது. பதினெறு ரிதவிக்குகளாலும் ரிக், யஜுஸ், ஸாமாதி வேதங்களாலும், ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் ... யாதிகல்பஸூத்ரங்களாலும் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய அக் நிஷ்டோமாதி யாகங்கள் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவம்சத்தில் அநுஷ் டிக்கப்பட்டதைக்கொண்டு பார்த்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் காலத்திலும் அந்த திருவம்சத்திலும் மற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடையிலும் ஸ்ரௌதப் பிரயோகாதிகள் எவ்வளவு பஹுளமாக பிரசாரத்தி லிருந்தனவென்பது விளங்கும்.

இப்படி நம் ஸம்பிரதாயத்தில் முக்யர்களான ஸ்ரீ பாஷ்ய கார-ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் திருவம்சத்தில் யாகாநுஷ்டானம் இருந்ததுபோல் மற்றும் பல ஆசார்யர்களும், பரமைகாந்தி ச்ரேஷ்டர்களும் யக்ஞாநுஷ்டானம் செய்துள்ள விவரத்தை ஆங்காங்கு அந்தந்த குல பரம்பராதி சரித்ரமூலமாக யாவரும் அறிந்திருப்பதால் அதை இங்கு நாம் விவரிக்கப்புகவில்லை.

ஸ்ரீ தேசிகனும் அநுஷ்டித்திருக்கவேண்டும்

இங்கு சிலர் ஸ்ரீ தேசிகன் அக்நிஹோத்ராநுஷ்டானம் செய்தருளினாரா என்று ஓர் ஸந்தேஹத்தைக் கிளப்பிப் பேசுவதைப் அறிந்துள்ளோம். பிரமாணபரனான ஸ்ரீ தேசிகன் அநுஷ்டித்தாரென்றே நாம் நிச்சயிக்கிறோம். அநுஷ்டிக்கவில்லையென்று கூறுகிறவர்களுக்கு என்ன பிரமாணம்? எதைக்கொண்டு அப்படி அவர்கள் நிச்சயிக்கிறார்கள்? ஸ்ரீ தேசிகன் அனுஷ்டித்தாரென்பதற்கோ அவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளே பிரபல பிரமாணங்களாயிருக்கின்றன. யாவஜ்ஜீவ சுருதிவிஹித அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று ஸ்ரீ தேசிகன் தமது திருவாக்காலேயே பலவிடங்களில் நிச்சயித்ததைக் கீழே உபபாதித்தோம். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் பிரபந்நனுக்கு அக்நிஹோத்ரத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் விதித்தார். சரமச்லோகாதிகாரத்திலும் பிரபந்நனுக்கு அஹோராத்ர கிருத்யமான பகவத் ஸமாராதனத்தில் அக்நிஹோத்ரத்தை ஆவச்யகமாக நியமித்தார். விஹிதத்வாதிகரண அதிகரண ஸாராவளியில், नित्यत्वस्यापि सिद्धेः என்பதால் அக்நிஹோத்ராதிகள் நித்யங்களென்று ஸ்தாபித்தார். விஹிதத்வாதிகரணஸித்தாந்த பிரமாணத்தின்படி பிரபந்நன் வர்ணாச்ரம தர்மமுறையில் அக்நிஹோத்ராதிகளை அவச்யமனுஷ்டிக்கவேணு[illegible] சரமச்லோகாதிகாரத்தில் நிர்ணயித்தார். விநியோக[illegible]த்வம் முதலிய சர்ச்சைகளைச்செய்து நித்ய-காம்ய அக்[illegible] ஹோ[illegible]ர பேதத்தை நிஷ்கரித்தார். சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரி[illegible] களி[illegible] நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளைப் ப்ரபன்னனுக்கு நிய[illegible] மா[illegible]ர்.

இவ்வாறு கணக்கற்ற விடங்களில் அக்நிஹோத்ராதிக நித்யங்களென்று நி[illegible]ந்தேஹமாக நியமித்த ஸ்ரீ தேசிகன் வளவு சாஸ்திரியமர்யாதைகளையும் ஸ்வவிஷயத்தில் ஸ்வாநுஷ்

னத்தால் காட்டவில்லையென்று ஸாதிக்க நமது ஹ்ருதயம் நடுங்குகிறது. ஸ்ரீதேசிகன் அக்நிஹோத்ராதிகள் அநித்யங்களென்றோ, விகல்பிதங்களென்றோ, அதிகாரி விசேஷ வ்யவஸ்திதங்களென்றோ, எங்காவது ஒரு வரியாவது ஒரு அக்ஷரமாவது கூறியிருக்கிறாரா? அப்படியிருந்தாலாவது ஸமாதானம் கூறலாம். ஆகையால் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸூக்திகளைக் கொண்டே அவர் அக்நிஹோத்ராதிகளை அநுஷ்டித்தாரென்று நிர்ணயிக்கத் தடையில்லை. குருபரம்பரா சரித்திராதிகளில் காணப்படவில்லையென்பது மட்டும் ஓர் காரணமாகாது. ஸ்ரீ தேசிகனின் ஸித்தாந்த ஸூக்திகளுக்கு முன்பாக இந்தக்கக்ஷி நிலைத்திருக்க முடியாது. மேலும் ஸ்ரீதேசிகன், ஸந்த்யா வந்தன, பிரம்ஹயக்ஞ, ஔபாஸன வைஶ்வதேவாதிகளான மற்ற நித்ய கர்மாக்களை தினமும் அநுஷ்டித்தது பற்றி குரு பரம்பரை கோசத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்களா? அதுபோல் நித்ய கர்மாவான அக்நிஹோத்ராநுஷ்டானத்தையும் குறிப்பிடாதது ஓர் பிரமாணமாகிவிடாது.

கலியிலும் யாகாநுஷ்டானமுண்டு.
ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளம்

கலியில் செய்வதில் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் திருவுள்ளமில்லையென்று சிலர் சொல்லுவதும் நிலைக்காது. ஸ்ரீ தேசிகபிதாமஹன் யாகம் செய்தது கலியில் அல்லவா? ஸ்ரீ தேசிகன் குமாரர் கலியில் யாகம் செய்யவில்லையா? ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு இஷ்டமில்லாத ஒன்றை அவரது குமாரர் அநுஷ்டித்தாரென்று கூறுவது அடுக்குமோ? पित्रे ब्रह्मोपदेष्ट्रे मे गुरवे दैवताय च என்று அநுஸந்தித்த குமாரர், திருத்தகப்பனார் திருவுள்ளத்திற்கு விருத்தமாகச் செய்வாரோ? திருத்தகப்பனாரின் நியமனத்தாலேயே திருக்குமாரர் கலியிலும் யாகாநுஷ்டானம் செய்திருக்க, இதில் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளத்தை விபரீதமாகக் கூறமுடியுமோ

ஆகையால் கலியிலும் யாகாநுஷ்டானமுண்டென்பதே ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவுள்ளம். இதை ஸ்தான விசேஷாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுவதைக் காணலாம். பக்ஷத்தில் एकपादस्थिते धर्मे என்பதால் கலியில் தர்மம் குறைந்து விடுமாகையால் பகவத் பக்தர்கள் எங்கு வஸிக்கலாமென்று கேட்

தற்கு பகவான் சொன்ன பதிலான சுலோகங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் அங்கு பிரமாணமாக எடுக்கிறார்.

यत्र वेदाश्च यज्ञाश्च तपस्सत्यं धृतिः क्षमा ।
हिंसाश्च धर्मसंयुक्ताः प्रचरेयुस्सुरोत्तमाः ॥
स वै देशोहि वस्तव्यः मा वोऽधर्मः पदा स्पृशेत् ॥ என்று

கலியில், எங்கு வேதங்களும், யக்ஞாதிகளும், தர்ம யுக்தமான ஹிம்ஸைகளும் நடக்கின்றனவோ அந்த தேசத்தில் வஸித்தால் அதர்மம் கிட்டவே வாராது. என்று இந்தசுலோகத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்த சுலோகத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் பிரமாணமாக் குறிப்பிட்டதிலிருந்து கலியிலும் சாஸ்திரீய ஹிம்ஸா யுக்தமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்கள் நடக்கலாமென்பதை அங்கீகாரம் முக்யமான விஷயம். இவ்விஷயமான சாஸ்திர பிரமாண நிரூபணத்தை முதல் பாகத்தில் விவரமாகக்காணலாம்

இதில் ஸாராஸ்வாதினீ பிரமாணம்

இங்கு हिंसाश्च धर्म संयुक्ताः என்பதற்கு ஸாராஸ்வாதினீயில் செய்துள்ள விவரணம் வெகு முக்யமானது. அதாவது:—

धर्म संयुक्त पशुविशसन सांग ज्योतिष्टोमादि यज्ञाश्च यत्र प्रचरेयुः ॥ என்று

சாஸ்திரீயமான பசு ஹிம்ஸா தர்மத்துடன் கூடிய ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யக்ஞங்கள் எங்கு நடக்கின்றனவோ அங்கு பிரபந்நாதிகள் வஸிக்கவேணுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆகையால் சவிபஸுகயுக்தமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்கள் கலியிலும் [illegible]டென்பது ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளமாகிறதுடன் அத்தகைய ப[illegible]மான வைதிக தர்மம் நடக்குமிடத்தில் பிரபந்நாதிகள் வ[illegible]க வேணுமென்று பிரபந்நர்களுக்கு நியமனம் செய்வதும் மி[illegible]மான பிரமாணமாகும். ஆதலால் தான் கலியிலும் இன்று [illegible]ரையில் மஹாபாரமைகாந்திகளான சிஷ்டாக்ரேஸரர்கள் அநேகர் யக்ஞாநுஷ்டானம் செய்ததும் செய்துவருவதும் அத்யந்தம் ஶாஸ்திரீயமா[illegible]க்கிறது.

ஆகவே ஸ்ரீ தேசிகனுக்குக் கலியில் அக்நிஹோத்ராநுஷ்டானம் இஷ்டமில்லையென்று கூறுவது அவர் திருவுள்ளத்திற்கு விருத்தமேயாகும். இவ்வாறெல்லாம் துர்பலமான கக்ஷியைச் சொல்லியாவது ஸ்ரீ தேசிகன் அக்நிஹோத்ராநுஷ்டானம் செய்யவில்லையென்று ஸ்தாபிக்கவிரும்புகிறவர்களுக்கு அதனால் ஏற்படும் லாபமென்னவென்று தெரியவில்லை. சாஸ்திர தத்வத்தை மறைத்துவிடமுடியுமா ?

கலியில் ஸன்யாஸமும், அக்நிஹோத்ரமும் சேர்ந்தே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் ஸன்யாஸத்தைமட்டும் ஆசரிக்கப்பிரமாணமென்ன? வேதப்பிரசாரமும், வர்ணப்பிரிவும் உள்ளவரையில் கலியிலும் இந்த இரண்டும் அநுஷ்டிக்கப்படலாமென்ற வசனபலமல்லவோ அதற்குப் பிரமாணம்? அப்படியிருக்க [illegible]தை மட்டும் தனியாகப் பேசமுடியுமா? [illegible]ல் [illegible]யில் காம்யாக்நிஹோத்ரமே நிஷேதிக்கப்பட்டதேயல்லது நித்யாக்நிஹோத்ரத்திற்கு நிஷேதமில்லை. இத்யாதி நிரூபணங்களை பூர்வபாகத்தில் விரிவாகக்காணலாம்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்கள் அக்நிஹோத்ர ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப் பற்றியும், யாகபசு விஷயத்தைப்பற்றியும் இன்னும் பல விடங்களிலும் கூறியிருப்பதை விஸ்தாரபயத்தால் இங்கு விவரிக்காமல் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளுகிறோம். யக்ஞாதி விஷயமாக வேறு அநேக முக்ய சாஸ்திர நிர்ணயங்களை முதல் பாகத்தில் கண்டுகொள்வது. சுபம்!

श्रुतिस्मृतिसदाचार्य सूक्ति सन्नय शोभिनी ।
यज्ञसंरक्षिणी सेयं सदा भातु सतां मुदे ॥ १ ॥
श्रुतिपथविरुद्धजल्पैः जनितं कालुष्यमपनयन्नखिलं ।
वैतानधर्मरक्षां वैदिक सुमनोजन प्रियां सुगुणां ॥ २ ॥
नित्याग्निहोत्रिणः श्री सुन्दरतातार्य यज्वनः सुधियः ।
तार्तीयीकस्तनुजः तनुतेस्म यज्ञपूरुष प्रीत्यै ॥ ३ ॥
श्रीवासतातयाचार्य यज्वाग्रजबुधेक्षितः ।
गोपालदेशिकश्चक्रे कृतिं सद्भिः प्रचोदितः ॥ ४ ॥
अनुतिष्ठन्तुवा मा वा कलौ यज्ञक्रियां द्विजाः ।
तथापि शास्त्र तत्वंतु रक्षणीयमिति श्रुतिः ॥

S. J. P. W. Ltd., Kmu. T. E. 138 C. [illegible] J0. 20-10-45

19591